

MICHAEL CORDY

NASIRA GENİ

Çevirenler: Orhan Düz & Murat Hatımoğlu

Michael Cordy

Nasıra Geni

Çevirenler: Orhan Düz - Nurten Hatımaz

Tarama ve düzenleme: *mursa*

e-kitap (epub ve mobi): *erdemli*

Teşekkür

Sırf kafanızı sürekli meşgul eden bir düşünceye sahip olduğunuz için ilk romanınızı yazmak amacıyla iyi bir işi bırakmak kolay değildir, hele sürecin neyi gerektirdiğine dair bir ipucuna sahip değilseniz. Sıra dışı cesarete ve inanca sahip bir karım olduğu için şanslıyım. Bu macera boyunca bana eşlik etti. Jenny maddi, manevi destek sunmanın yanı sıra, istifa kararımı perçinledi ve konuyla ilgili dergiler, yazılar ve anahtar kitapları -Tom Wilkie'nin *Perilous Knowledge* ve Steven A. Rosenberg'in *The Transformed Celi* adlı kitapları gibi bularak ilk araştırmanın büyük bir kısmını gerçekleştirdi

Jenny ayrıca ilk okuyucum, editörüm ve öykü danışmanımdı. Birlikte neyin yürüyüp, neyin yürümediğine karar verdik. En sert eleştirmenim ve en fanatik destekçim olan Jenny, Vaiz gibi karakterlerin nasıl geliştirilebileceği ve kurgunun nasıl oturtulacağı hakkında bana sürekli fikir verdi. O olmasaydı bu kitap yazılamazdı dersem abartmış olmam.

Annem Betty ve babam John Cordy'ye de çok teşekkür ediyorum. Ta başından beri beni desteklediler, özellikle annem yazım süreci boyunca romana paha biçilmez katkılar sundu.

Genetikle ilgili kavrayışımı gözden geçirdiği ve düzelttiği için Susan Robinson'a minnettarım. Kendisi University College London'da biyokimya mühendisliği alanında doktora yaparken zamanını cömertçe bana ayırdı. Tüm bunlardan sonra geriye kalan hataların yalnız bana ait olduğunu belirtmeme gerek yok.

Diğer tüm ilk okuyucularıma da teşekkürlerimi sunuyorum. Bunlar arasında Kathryn Leach, Andrew Sutcliffe, Anna Bharier ve kardeşim Robert Cordy'ye yapıcı eleştirilerinden dolayı teşekkür ediyorum. Desteklerinden ötürü yakın dostlarım Charlie Trier ve Andrew Walker'a şükranlarımı sunuyorum. Mükemmel yardımcım Patrick Walsh yayımcıların dikkatini kitabın müsveddesine çekti. Bill Scott-Kerr de zekice ve yetkin editörlük yaptı. Her ikisine de minnettarım.

"Onlar sizin ve benim içimde; bizleri, bedenimizi ve zihnimizi yarattılar ve onların korunması varlığımızın nihai anlamıdır... Onlara gen diyoruz."

Richard Dawkins

"Bir insan kavrayabildiğinin ötesine ulaşmalı, yoksa cennet ne işe yarar?"

Robert Browning

Giriş

1968, GÜNEY ÜRDÜN

Bu gerçekten doğru muydu? İki bin yıllık bekleyiştten sonra kehanet, o yaşarken, onun liderliği sırasında gerçekleşmiş miydi sonunda?

Sikorsky helikopteri Petra'nın üzerinden geçerken, eski kentin üzerinde bir böcek gibi dolaşan gölgesi sarp kayalıkları oyarak ilerliyordu. Muhteşem heykeller ve sütunlar akşamüzerinin ışığında kızışmıştı, ama Ezekiel De La Croix aşağıya bakmıyordu; zira altındaki çölleşmiş kentin nefes kesici güzelliğine ilgisiz kalmayı tercih etmişti. Gözlerini önündeki ufka dikmiş, helikopterin sonunda ineceği uçsuz bucaksız kum deryasını seyrediyordu.

Yanındaki iki yol arkadaşından biri -siyah takım elbisesi onunki kadar buruşuk olan- kımıldadı. Her iki adam da yolculuktan bitkin düşmüş halde uyuyakalmışlardı. Ne de olsa ona ha beri ulaştırmak için Kardeşlik Bankası'ndaki heyet toplantısını yarıda kesip Cenevre'ye gittiklerinden beri dinlenmemişlerdi.

Eğer doğruysa bu haber her şeyi değiştirecekti.

Ezekiel kolundaki Rolex marka saate baktıktan sonra eliyle seyrek beyaz saçlarına hafifçe dokundu. Olan biteni dinlemek, Amman'a uçak tutmak ve ardından Kardeşliğin bekleyen helikopterine binip buraya gelmek tam bir iş gününü almıştı; ayrıca planlı uçuşun binlerce frank fazlasına mal olmuştu. Ne var ki para Kardeşlik için hiçbir zaman sorun olmamıştı; sorun zamandı, iki bin yıllık bir zaman...

Artık gidecekleri yere varmalarına sadece dakikalar kalmıştı. Parmağındaki liderlik yüzüğünü gergin halde çevirdi -beyaz altından bir haçın üzerine kondurulmuş kan kırmızı bir yakut- ve buraya daha erken gelemeyeceği konusunda kendi kendini teskin etti.

Helikopter kum deryasını hızla geçip Petra'nın kayalıklarını çok gerilerde bırakırken, pervanesinin çıkardığı ritmik "vamp vamp" sesleri adamın gerginliğini artırmaya yarıyordu sadece. Bir on dakika daha geçtikten sonra beklediği şeyi nihayet gördü: çevredeki çöle meydan okuyan bir yumruk halinde toplaşmış beş kaya. Öne doğru uzandı ve boyu on iki metreyi aşan en yüksek kayaya baktı. Eğik şekli sanki onu işaretle çağırıyor gibiydi. Sırtından aşağıya doğru bir ürperti hissetti. Bu yerin gücü onu her zaman etkilemişti ama bugün neredeyse dayanılmaz derecedeydi.

Beş kaya çok az haritada gözükiyordu, sadece isimsiz birkaç sınır çizgisi olarak. Kardeşliğin dışındaki çok az insan onların varlığından haberdardı; binlerce yıl önce bu kum deryasını dolaşmış eski su kâşifleri Nebatiler ve daha yakın asırlarda yaşamış göçebe Bedeviler hariç. Ancak çölün bu prensleri bile kayalık kümesinden ürkmüşler, bereketsiz gölgelerinden uzak durmuşlar ve kuzeye, Patra'ya gitmeyi tercih etmişlerdi. Yalnızca kendilerinin bildiği nedenlerden dolayı *Asbaa El-Lah* - Tanrı'nın parmakları- diye adlandırdıkları bu yere çok yakın olmaktan rahatsızlık duymuşlardı.

"İnişe geçiyoruz!" diye bağırdı pilot, pervanenin gürültüsünü bastıran bir sesle.

Ezekiel hiçbir şey söylemedi, altında yükselen kayalıklar onu büyülemişti. Helikopter bir kayalığın altına inince Ezekiel üç tane tozlu Land Rover'i fark edebildi. Kumda bıraktıkları izleri silmesi için arka tamponlarında keçeden yapılma bir pervane uzanıyordu. Görünüşe bakılırsa diğer üyeler de orada hazır bekliyordlardı.

Ezekiel yanında uyuyan adamlara şöyle bir baktı. Kardeşliğin dışındaki dünyada birisi seçkin bir Amerikalı sanayici, diğeriye ünlü bir İtalyan politikacıydı. Her ikisi de altı güçlü İç Daire'nin üyeleriydiler. Ezekiel diğerlerinin Kutsal Mağara tarafından toplandığını sanıyordu. Kardeşliğe bağlı daha ne kadar insanın söylentilerin etkisinde kalarak buraya geldiğini merak ediyordu. Örgütlerinin gizlilik saplantısı bile bunu saklayamazdı.

En uzun kayalığın dibine yaklaşırlarken pervanenin gürültüsü arttı. Sonunda helikopter yere indiğinde Ezekiel De La Croix öne atılarak kapıyı açtı ve altmışında olduğunu yalanlar bir zarafetle sıçrayıp güneşin kavurduğu kumlara adımını attı. Yakıcı kumlara karşı gözlerini kısarak pervanenin altından hızla yürüdü. Önündeki yüksek kayalıktaki girişi görebiliyordu. Üzerinde spor bir takım olan bir adam mağaranın kemerli geçidinin altında duruyordu. Ezekiel onun İç Daire'nin diğer bir üyesi Michael Urguart Kardeş olduğunu hemen fark etti. Urguart çok başarılı bir avukattı ama Ezekiel adamın o şişmiş, yaşlı bedenine bakınca, İç Daire'nin diğer pek çok üyesi gibi onun da önlerindeki yeni engellere meydan okuyamayacak kadar yaşlı ve yorgun olabileceğini düşündü.

Ezekiel elini uzatıp Michael Kardeşin elini avucuna aldı ve "Tanrı onu korusun," dedi. Michael Kardeş de onun sol elini sıktı ve haç oluşturacak şekilde el sıkıştılar. Sonra Urguart, "O da doğruyu korusun," diye karşılık vererek bu eski selamlaşmayı tamamladı.

Ardından ellerini ayırdılar ve Ezekiel, "Yine mi değişti?" diye sordu. Gözleri yorucu yolculuğunun boşa geçtiğini duyma cesaretiyle doluydu.

Michael Kardeşin bitkin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır, Ezekiel Baba, sana söylenen şey değişmedi." Ezekiel'in tüm kaslarında hissettiği gerginlik ancak küçük bir gülümseme gösterisinde bulunmasına izin verdi. Helikopterden sersemlemiş halde inen diğer iki Kardeşi boş verip Urguart'ın omzuna hafifçe dokundu, sonra da mağaranın içine doğru yürüdü.

Bu aşınmış yer bölgede bulunan diğer doğal oyuklardan farklı değildi. Altı metreye yaklaşan genişliği ve derinliği, üç metre civarında yüksekliğiyle hiçbir insanî müdahalenin belirgin izini taşımıyordu, duvarlarda duran meşaleler dışında. Karanlığın içinde Ezekiel karşı duvardaki gizli kapının açık olduğunu görünce rahatladı; ağır taşı kenara itmek asırlar alabilirdi. Kapıdan içeri giren Ezekiel De La Croix iki büyük gaz lambasıyla karşılaştı. Lambalar daha önce ölmüş kişilerin isimlerinin yazıldığı duvarları ve mozaik zemini aydınlatıyordu. Binlerce Kardeş bu anın gelmesini boşuna beklemişti. Odanın ortasında bulunan spiral şeklindeki pürtüklü Büyük Merdiven, altmış metrelik kıvrımlı yoldan sonra Ürdün'ün kumlarının altındaki kayaya ulaşıyordu.

Ezekiel diğerlerini beklemeden aşınmış merdivenlerden inmeye başladı. İniş sırasında adımlarını sağlam atmak için ip parmaklık yerine taş duvarların soğuk yüzeyini kullandı. Hava tünelleri labirentinden esen yeraltı esintisinin içinde titrek ışıklarla yanan alevden meşaleler dipteki zifirî karanlığı dağıtıyordu. Bu yanıp sönen ışıktaki alçak tavandaki oymalar ve freskler Ezekiel'in önünde dans ediyor gibi görünüyordu.

Buradan Kutsal Mağara'ya uzanan dolambaçlı geçide girdi. Koşmadan, hızlı adımlarla geçitte ilerledi. Topukları kendinden önce sayısız ayağın parlattığı düz taş zemine vuruyordu.

Son köşeyi dönünce sesler duydu ve üzerine, mağarayı koruyan hanedan nişanlarının ve haçların oyulduğu, üç metre yüksekliğinde, abanoz ağacından kapıların dışında toplanmış on civarında adam gördü. Haber, İç Daire'nin dışına yayılmıştı ve Kardeşliğin diğer üyeleri de söylentinin doğru olup olmadığını görmek için gelmişti. Ezeziel, İç Daire'nin, kemerli kapıların yanında duran son iki üyesini de tanıdı: keçi sakalını gergin halde sıvazlayan, sağlam yapılı Bernard Trier Kardeş ve sıska uzun boylu Darius Kardeş. Darius, Ezeziel'i ilk kez görüyordu. Grubu sakinleştirmek için elini kaldırdı. Bunun üzerine grup hemen liderine dönüp sessizleşti. Toplanan Kardeşleri yarıp geçen Ezeziel, Darius Kardeşle selamlaşma ritüelini yaptı.

"Tanrı onu korusun."

"O da doğruyu korusun."

Elleri birbirinden ayrıldı ve Ezeziel ona soru sormaya kalmadan Darius genç meslektaşına dönerek şunları söyledi:

"Bernard Kardeş, ben içeride Babaya eşlik ederken sen burada bekleyeceksin. O kararını verip işaretin doğru olduğunu ilan ettikten sonra kapıları diğerlerine açabilirsin."

Bernard sol kapıyı birkaç santim açtı. Kapının eski menteşeleri gıcırdıyordu. Ezeziel ve Darius içeri girdiler, arkalarından kapı kapandı. Kapanma sesinin gürültüsü önlerindeki mekânda yankılandı.

Ezeziel, Kutsal Mağara'ya girerken her zaman olduğu gibi durakladı, bu yerin gösterişsiz azametinden çok etkilenmişti: Yukarıdaki tonlarca kayayı destekleyen kare şeklindeki sütunlar, yontulmuş duvarları süsleyen goblenler, sıcak ışıkları yontma taştan tavana altın varakla kaplanmış görüntüsü veren çok sayıda meşale ve mum... Ama bugün Ezeziel'in gözleri tek bir yere kaydı, mağaranın öte ucunda duran sunağa.

Onu daha iyi görebilmek için sütunların yanından mozaik zeminin ortasına doğru yürüdü. Kırmızı haçla süslenmiş beyaz keten örtüsüyle sunak artık rahatlıkla görülebiliyordu. Ama Ezeziel'in gözleri sunağın önüne, taş zemindeki yuvarlak yarığa takıldı. Bir adamın kafasından daha büyük olmayan yarık, kurşunla yıldız şeklinde çevrelenmişti, ortasından iki kademlik bir alev yayılıyordu.

Ezeziel De La Croix ürkek adımlarla iki bin yıldan fazla bir süreden beri yanmakta olan Kutsal Ateş'e yaklaştı. Ateşin etrafında dört kez dolaştıktan sonra gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Neredeyse yirmi asır boyunca kızıl alev yayan bu ateş, ilk Mesih'in yeryüzünde dolaşmasından bu yana görülmemiş, açık mavi renkte, göz alıcı bir parlaklığa bürünmüştü.

Derken Ezeziel'in gözleri yaşardı. Gözyaşlarına engel olamıyordu. O an kadere olan inancı, duyduğu onur o kadar büyüktü ki... İkinci binyılın geçmesiyle birlikte *Parousia* (İkinci Geliş)'nin müjdeleyicisi olan değişimin Kutsal Ateş'te gerçekleşeceğine hep inanmıştı. Ama kehanetin gerçekleştiğine tanık olacağını hiç ummuyordu. Oysa şimdi, onun liderliği sırasında, kehanet sonunda

gerçekleşmişti. Tek istediği, babasının, yukarıdaki duvarlarda isimleri sıralanan Kardeşliğin tüm üyelerinin ve atalarının, yaşamlarını adadıkları bu anı, kendisiyle paylaşabilmeleri idi.

Ezekiel'in arkasında duran Darius Kardeş kısık bir sesle, "Ezekiel Baba, diğerlerinin de içeriye gelmesine izin vereyim mi?" diye sordu. Ezekiel arkasına döndüğünde Darius Kardeşin de gözlerinin yaşlı olduğunu gördü. Güldü. "Evet dostum, onlar da bizim gördüğümüzü görsünler."

Darius Kardeş, sunağın yanında bekleyerek, önce İç Daire'nin üyelerinin, onların peşlerinden, sırf söylentiyle buraya gelen Kardeşlerin, Kutsal Mağara'ya akın edişini seyretti. Bir süre hiç konuşmadan, onların aç gözlerinin ateşi doya doya seyretmelerine izin verdi. Tatmin olduklarını gördüğünde kollarını kaldırıp grubun sesini kesti.

"Kardeşlerim işaret doğru. Lazarus'un kehaneti gerçekleşti." Bir süre durdu, kendisini dinleyenlerin yüzlerini taradı, tek tek her biriyle göz teması kurmaya çalıştı. "Mesih bir kez daha aramızda dolaşıyor. Uzun bekleyişimiz sona erdi, şimdi araştırma başlayabilir."

Sevinçten coşmuş müritlerini seyreden Ezekiel'in dudaklarında tek bir dua vardı: İkinci Gelişin Birinci Emrini yerine getirebilecek kadar uzun yaşayabilmek. Güleç bir yüzle sanki cennete uzanıyor muş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Tanrı onu korusun," dedi, mağarada yankılanan gür bir sesle. Dinleyiciler hep bir ağızdan buna karşılık verirken yüzleri heyecandan al al olmuştu.

"O da doğruyu korusun."

BİRİNCİ BÖLÜM: İÇERİDEKİ PEYGAMBERLER

GECE YARISI, 10 ARALIK 2002, STOCKHOLM, İSVEÇ

Kar hâlâ yağıyordu, ödül töreni ve kutlama ziyafeti boyunca da yağmıştı. Karanlık gökyüzünden düşen iri beyaz kar taneleri, Stockholm Şehir Salonu Stadshuset'in kırmızı tuğlalarını aydınlatan parlak ışıklarda aniden beliriveriyordu. Soğuk ve kara rağmen dayanıklı küçük bir grup Kraliyet Çiftini ve ödül kazananların ayrılışını seyretmek için merdivenlerin yanında toplaşmıştı.

Geniş omuzlu bir kişi ellerini paltosunun ceplerine sokmuş belki de olan biteni daha yakından görebilme umuduyla önlere doğru ilerliyordu. Fakat Olivia, Şehir Salonu'ndan çıkan Dr. Tom Carter'ı takip ederken, kendisini garip gözlerle süzen bu seyirciyi fark etmemişti. Çünkü sekiz yaşındaki kızının kırmızı paltosunu ilikleyip iliklemediğini kontrol etmekle meşguldü. "Şapkanı da giy, Holly. Hava buz gibi. "

Holly yakasını iliklerken ela gözlerini ovuşturdu. "Bunun içinde kendimi saloz gibi hissediyorum "

"Saloz mu? Bak bunu ilk kez duyuyorum." Olivia gülerek Rus tarzı kürk şapkasını Holly'nin diken diken olmuş sarı saçlarının üzerine koydu. "Neyse, üşüyeceğine saloz gibi hisset daha iyi. " Tom kızına dönerek, "Saloz gibi görünmüyorsun, Holly" dedi. Holly'nin seviyesine kadar çömeldi, mavi gözleri kızı laboratuvarındaki bir varlıkmuş gibi süzüyordu. Sonra omzunu silkip güldü. "Şey, belki biraz. "

Bu söz üzerine Holly kıkır kıkır gülerken, babası onu elinden tutup merdivenlerden indirdi.

Arkadan gelen Olivia onların birlikte iyi görüldüğünü düşünüyordu. Her ne kadar bunu ona söylemeye kalkışmayacak olsa da kızları çok güzeldi. Holly'yi blucin ve Nike'lardan vazgeçirip kutlama için bir elbise giymeye ikna etmek bile büyük bir başarıydı.

Tom döndü ve Holly'nin dediği bir şeye güldü. Bu sırada Olivia, Tom'un koyu mavi gözlerinin yumuşadığını gördü, ince uzun bedenine ve dağınık siyah saçlarına takılmış kar tanelerine bakarken onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı, özellikle kaşmir paltosunun altından giydiği beyaz ceket ve kravatla. O ve Jasmine ödülü hak etmişlerdi. Olivia onlarla öylesine gurur duyuyordu ki acı soğuğun farkında bile değildi neredeyse.

Tam bu sırada Dr. Jasmine Washington onun yanma çıktı. Genç bilgisayar bilimcisinin kısa ve kıvrıkcık saçları, spot ışıklarında çelik mavisi gibi görünen açık mavi pelerinin başlığı altında gizlenmişti. Büyüleyici yüzünün koyu rengi göz akları ve karla tezat oluşturunuyordu.

Onun yanında, Tom'un GENIUS Biotech Diagnostics adlı şirketteki iş arkadaşı Jack Nichols bulunuyordu. Jack, dosdoğru Tom'un yanma yürüdü ve omzuna hafifçe dokunarak onu bir kez daha kutladı. Jack, Tom'dan birkaç santim kısa olsa da bir seksenden uzun ve güçlüydü. Sol burun deliğinden ağzının sol tarafına uzanan hilal şeklindeki yara izinin tamamladığı kemikli suratı onu

dünyanın en büyük biyoteknoloji şirketinin genel başkanından ziyade bir boksör gibi gösteriyordu.

Kendilerini bekleyen limuzinlere doğru yürürlerken grupları tamamlanmıştı. Limuzinlerin içi eski at arabalarının içi gibi aydınlatılmıştı. Olivia merdivenlerin dibinde toplanmış kalabalığın büyüklüğünden etkilendi. Polisle birlikte insanların büyük bir kısmının, limuzinleri henüz ayrılmakta olan Kral XVI. Cari Gustaf ve Kraliçe Silvia'ya dikkat kesildiğini düşündü. Ama flaş ışıklarının çoğu kendi küçük gruplarına çevrilmişti.

"Jazz, diğerleri nerede?" diye sordu Olivia. Tom'un babası ve Jasmine'nin nişanlısı da partideydi.

Jasmine, Olivia'nın arkasından el işareti yaptı. "Onlar geri döndüler, edebiyat ödülünü alan adamla konuşuyorlar."

"Söyle bakalım Nobel ödülü kazanmak nasıl bir duygu?" diye sordu Olivia, Stanford'daki eski oda arkadaşına gülümseyerek. "12 yıl önce, hayatını değiştirecek bir iş bulup bulamayacağından endişe duyduğunu düşünecek olursak... Hatırlıyor musun?"

Jasmine güldü, derisinin renginin aksine dişleri bembeyazdı. "Evet." Umursamaz bir edayla omzunu silkti, ama Olivia onun ne kadar heyecanlı olduğunu görebiliyordu. Stanford'a burs kazanmak, ardından MIT'de doktora yapmak, bırakın Los Angeles'in Güney Merkezi Sosyal Konutları'ndan bir getto çocuğunu, herkes için etkileyici başarıları. Ama bu başka bir meseleydi.

"Ve şimdi Tom'la birlikte dünyayı değiştirdiniz," dedi Olivia. Tıp ve fizyoloji dallarından Nobel ödülü veren Karolinska Enstitüsü de aynı fikirdeydi. Kısa boylu gri saçlı adam Tom'un parlak fikrine şapka çıkarmıştı. Watson ve Crick'in DNA çift sarmalını bulmalarından sonra en önemli bilimsel başarı olan bu fikir, Tom'un genetikteki uzmanlığının ve Jasmine'nin protein tabanlı bilgisayarlarla gerçekleştirdiği dehasının ürünüydü. Bu fikir sayesinde sayısız hayat kurtulacaktı. Olivia, Ocak 1999'da Tom ve Jasmine'in Geneskobun tek bir vücut hücresinden tüm insan genlerinin kodunu çözme gücünü ilk kez kanıtlayışlarını hatırladı. Tek bir hamleyle, icatları uluslararası insan Genomu Projesini gereksiz kılmişti.

Jasmine öne doğru uzandı ve Holly'nin sırtına dokundu. "Vaftiz kızım olanlardan pek etkilenmiş gibi görünmüyor. İki kez esnediğini fark ettim."

"Törende esniyor musun Holly?" diye sordu Tom gülerek.

Holly mahcup bir halde omuz silktikten sonra burnundaki kar tanesini sildi. "Hayır... Eh biraz. Çok geç olmadı mı?"

Tom kafasını geri çevirince arkasındaki Olivia'nın gözlerini yakaladı. Birbirlerine gülümsediler ve Tom diğer elini arkadan Olivia'ya doğru uzattı. Limuzinden üç metre kadar uzaktaydılar. Elleri birbirine kavuştu ve Tom dönüp, öpecekmiş gibi ona doğru eğildi.

Tam bu sırada geniş omuzlu kişi önlerindeki kalabalıktan dışarıya adım attı. Tom'a yaklaştı. Olivia ilkin adamı görmedi. Sonra Jack Nichols'ın yüzündeki hilale benzeyen yara izinin şeklinin değiştiğini fark etti. Acaba neden bu denli kızgın, bu denli korkmuş görünüyordu?

Derken zaman yavaşladı sanki.

Keskin bir patlama sesi duyuldu. Jack, Tom'u iterek Olivia'dan ayırdı. Tom'un ellerini Olivia'nın kollarından çekerek onu Holly'ye doğru yuvarladı. İşte bu anda Olivia geniş omuzlu paltonun içindeki adamı apaçık gördü. Önünde dikilerek Tom'a ve kendisine nişan almıştı.

Derken adamın elinde bir şey yanıp söndü ve yeni bir patlama soğuk karanlığı deldi. Devasa bir güç göğsüne yumruk gibi indi, ciğerlerindeki havayı boşaltarak onu yere fırlattı. Sonra başka bir darbe daha aldı, ardından bir yenisi, bir yenisi daha. Bez bebek gibi merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Boşu boşuna ayağa kalkmaya çalıştı. Canı acımıyordu; daha çok sersemlemişti.

Tom'a ve Holly'ye yardım etmeliydi.

Yukarıdaki basamaklarda Jasmine'nin hareketsiz halde dikildiğini görebiliyordu, çelik mavisini pelerini kana bulanmıştı.

Olivia bir çığlık duydu ve Holly'nin büyük el gözlerinin -kendi gözleri gibi- dehşet içinde kendisine dikildiğini gördü. Artık başında şapkası yoktu ve Olivia'nın aklına ilk gelen düşünce Holly'nin üşüyeceği idi. Olivia gülümsemeye çalıştı. Holly'yi sakinleştirmek istiyordu ama hareket edemiyordu. Başının arkası sıcak ve ıslaktı. Birden tek hissedebildiği şeyin bu olduğunu anladı.

Başı yana yatarken gözleri kaçan katile kilitlenmişti. Katil şaşkın kalabalığın arasından kayboldu. Olivia gördüklerine çok şaşırmıştı.

Acaba Tom nerede? diye düşündü. O her şeyi yoluna koyacaktı. Tom'un kendisini çağırdığını duydu. Gelen sese bakılırsa çok, çok uzakta olmalıydı. Derken unutulmuş bir düşünce gibi ses kayboldu, Olivia artık ne duyabiliyor ne de görebiliyordu.

"Olivia! Olivia! Olivia!"

Dr. Tom Carter karısının ismini ne kadar haykırırsa gördüğü şeye inanması o kadar güçleşiyordu. Bacağındaki kurşun yarasını umursamadan sürünerek buzlu basamaklardan aşağıya indi. Cerrahlık yılları boyunca birisinden bu kadar çok kan geldiğini hiç görmemişti; Olivia'nın bedeninin çevresindeki karlar kan rengini almıştı. Bu olamazdı. Hele hele bu gece olamazdı.

Her şey aniden olup bitmişti. Daha saniyeler önce her şeyi varken şimdi... Artık aklı durmuştu. Dünya çıldırmıştı. Polis kalabalığı geri itmeye, bu küçük cehennemin etrafından bir daire oluşturmaya çalışırken çığlık ve bağırışma sesleri yükseliyordu. Sirenler çalıyor, fotoğraf makinelerinin flaşları patlıyordu. Jack, ona doğru yürüdü, adamın beti benzi solmuştu.

Tom, Olivia'nın üzerine eğilerek yüzündeki sarı saç tellerini kaldırdı; açık gözlerini kırpacığını ve gülümseyeceğini umuyordu. Ama bakışları donuktu. Olivia'nın başında tuhaf bir şey vardı. Dehşet içinde ondan ayrılırken kadının kafatasının arkasının olmadığını fark etti.

Tom eğildi ve karısını kendine çekti. "Neden!?" diye çığlık atarak ağladı, düşüncelerini haykırdığının farkında değildi.

Derken geceden daha soğuk bir şeyin farkına varınca kalbi dondu. Jack onu ateş hattından dışarıya itmişti. Katil Olivia'yı değil *onu* hedef almıştı.

Ölmesi gereken Olivia değil oydu.

Hançer gibi yüreğine saplanan suçluluk duygusu yaşadığı şoku delip geçti, midesini bulandırdı. Sonra kargaşa içinde arkasından gelen ağlamaklı sesi duydu.

Holly? Jack omzuna elini atar atmaz her yanını bir panik duygusu sardı.

"Holly?" diye bağırdı, arkadaşını iterek. Yan tarafa dönünce kanlar içindeki kızını gördü; vaftiz annesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Jasmine'in yüzü kireç gibiydi. Tom kızının yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti. Kız aklı başında hiçbir adamın açıklayamayacağı olayı açıklaması için yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Tom nefesini kesen bir rahatlamayla kızının fiziksel yara almadığını anladı. Ve onu göğsüne bastırdı.

Holly'nin yüzünü okşayarak, "Her şey düzelecek," dedi, Olivia ile kızının arasına girdi. "Sana söz veriyorum, her şey düzelecek." Bu sözleri kızını olduğu kadar kendisini de rahatlatmak için söylemişti. Sağlık görevlileri polis çemberini yarıp olay mahalline gelirken tek tesellisi en azından Holly'nin yaralanmamış olmasıydı.

Hiç değilse o güvendeydi.

2

CUMARTESİ, 21 ARALIK 2002, BOSTON, MASSACHUSETTS

Dr. Jasmine Washington'un bir türlü anlayamadığı husus, Tom Carter'ın, özellikle cinayetten hemen sonra, bunu neden yaptığıydı. Belki de bunun, İsveçli cerrahın Olivia'nın başındaki yarayı incelerken beyinde rastladığı tümörle ilgisi vardı. Sebep ne olursa olsun bu onu kızdırmıştı.

Ashburn Cemetery Dağı'nın çimenlikleri don yüzünden alaca beyaza bürünmüştü; tıpkı kışın gökyüzünün büründüğü gibi. Yağışlı geçen öğle sonrasında güneş, Olivia'nın hayatını kutla mak ve ölümünü hatırd tutmak için bu tek renkli manzarada toplanmış yüz civarında insanı ısıtamıyordu.

Jasmine Washington vaftiz kızıyla uzun boylu nişanlısı, Larry Strummer arasında duruyordu. Medya bu defalık epeyce uzakta durduğu ve kırk metre ötedeki polisler tedbirli davrandığı için Jasmine kendini rahat hissediyordu. Olivia'nın akrabalarının, GENIUS şirketi çalışanlarının ve Tom'un bilim ve tıp camiasından arkadaşlarının yanı sıra yas tutan insanların çoğunu tanıyordu. Vali, İsveç büyükelçisinin yanında duruyordu; vatandaşlarının yaşadığı dehşet ve acıyı dile getirmek için gelmişti. Onların hemen yanında Olivia'nın İngilizce ve müzik dersleri verdiği

Güney Boston İlkokulu'ndan öğretmenler yer alıyordu. Holly'nin de devam ettiği sınıftan öğrencileri de hazır bulunuyordu. Hepsi sessiz ve hareketsiz halde bekliyordu. Olivia yaşasaydı onlarla gurur duyardı.

Jasmine en yakın dostunu kaybettiği için o denli öfkeliydi ki ağlayamıyordu bile. Geçen on bir günde

otuz üç yıllık hayatı boyunca dökmediği kadar gözyaşı dökmüştü. Jasmine, Stanford'da Olivia'yla ilk kez karşılaştığında hâlâ Sosyal Konutlardan, burslu, ukala bir öğrenciydi. En iyi okullardan birine prestijli bir burs kazanmak o zaman öyle kolay bir iş değildi. Çocukken katı Protestan ebeveynleri, ona, LA'in Güney Merkezi'nin sokaklarını yasaklamışlardı. Bu yüzden ilk bilgisayarını on bir yaşındayken kurup, büyüme çağının çoğunu siberalemede dolaşarak geçirdi. Yine de Stanford'da İngiliz edebiyatında okuyan, sarışın, güzel, Maine'li bir WASP (beyaz AngloSakson) ile aynı odaya konmasının bilgisayar hatasından kaynaklanmış olması ironikti. Aralarındaki zıtlıklara rağmen ta başından beri iyi arkadaşı olmaları Jasmine'i hâlâ gülümsetiyordu.

Jasmine kanarya sarısı kaşmir ceketini omuzlarına aldı. Cenaze töreni için bulabildiği en parlak renkti bu. Arkadaşının hoşuna giderdi. Olivia'nın tabutunu mezara taşıyan Tom'u, Jack'i ve diğer insanları seyretti. Tom'un canını yakmasına rağmen yaralı ayağına yüklendiğini görünce yüzünü ekşitti. Hiç şüphesiz acının zihnini dağıtmasını istiyordu. Geçen on bir günden nefret etmişti, ama herhalde Tom cehennemın âlâsını yaşıyordu. Yine de olaydan sonra yaptığı şeye kızmaktan kendini alamıyordu. En azından yaptığını düşündüğü şeye. Ne de olsa Jasmine'in bu sabah laboratuvarında gördüğü kanıt kesin değildi.

Narin yapılı, beyaz saçlı dedesi Alex Carter'in yanında sessiz sakın duran vaftiz kızına baktı. Yarı emekli Harvard teoloji profesörünün Olivia'nın vurularak öldürülmesini nasıl açıklayacağını merak ediyordu'. Bu onun inancını sarsmıştı kuşkusuz. İsveç polisi ve şimdi FBI bunun Tom'u öldürmeye çalışan genetik karşıtı bir eylemcinin başının altından çıkmış olabileceğine dair bir teori ileri sürmüştü. Ne var ki katilin kamera kaydının olmasına rağmen onun kim olduğuna ve ne için bu cinayeti işlediğine dair tam bir fikirleri yoktu.

Hiç değilse psikiyatristler Holly'nin mücadele azminden dolayı cesaretlenmişlerdi. Annesinin vurulduğunu görmenin dehşetini saklamak bir yana dursun olan biteni tamamen hatırlıyordu. Olanlarla yüzleşmeye pek çok açıdan herkesten daha hazırlıklıydı. Hatta Jasmine küçük kızın Tom'a, birkaç kez, nasıl olduğunu sorduğunu duymuştu. Jasmine'in Tom'a bu kadar kızgın olmasının nedeni de Holly'nin bu cesareti ve metaneti idi.

Tom'u ve Olivia'nın tabutunu mezarın yanına koyan diğer kişileri seyrederken gözleri onun uzun yüzüne takıldı. O mavi gözlere baktıkça orada kederden başka şeylerin de olduğunu görüyordu: korku ya da ona yakın bir şey. Tom ne zaman kızına baksa Jasmine, bu sabah laboratuvarında bulduğu şeyin onun çalışması olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu.

Bunun, İsveçli cerrahın Olivia'yı incelerken beyinde bulduğu tümörle ilgisi vardı. Katilin mermilerinden kurtulsaydı bile bu tümör her halükârda onu öldürecek. Tom'un annesi otuz yıl önce buna benzer bir kanserden ölmüştü; Jasmine bunu biliyordu. Bunun, Tom'un inanılmaz zekâsını hastalığı tedavi etmede kullanmasının başlıca nedenlerinden biri olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Ne de olsa Tom, Johns Hopkins'de akranlarından iki yıl ileride bir cerrah olmaktan öte pek çok mezundan daha kolayca Harvard'da genetik alanında doktorasını tamamlamıştı. Yine de sırf annesi ve karısı benzer kanserlere yakalandığı için Holly'nin üzerinde tam bir genetik tarama yapmayı haklı çıkaramazdı.

Tom tabuttan uzaklaşırken Jasmine'nin aklı tekrar Stanford'da geçirdiği üçüncü yıla gitti. Aradan on iki yıl geçmişti. Dr. Tom Carter'in verdiği konferansa katılana kadar kendisini çok zeki sanıyordu. O

zamanlar Tom otuzlu yaşlarının başındaydı ve genetikte yetkin biriydi; gen terapisini kanser ve kalıtsal hastalıkları tedavi etmenin ötesinde bir yol olarak görüyordu. O sıralar şirketi GENIUS, gen terapisi denemelerinde ve rekombinant Interleukin 2 ile büyüme hormonu gibi genetik mühendisliğin ürünü proteinleri geliştirmekte uzmanlaşmıştı. Şirket nispeten küçüktü, ama giderek büyüyor ve ünleniyordu.

Tom'un konferansının konusu: *İnsan Genomunun Kodunu Çözmekte Bilgisayarların Kullanımı* idi. Sırık gibi uzun boylu, dağınık saçlı bu adamın konuşmaya başlamadan önce Jasmine nasıl kahkahaya boğulduğunu hatırlıyordu. Fakat Tom, tek bir vücut hücresinin DNA'sında depolanan kopyadan bir bireyin tüm genomunu okuyabilecek bilgisayar/mikroskop bileşimi bir makineye ilişkin projesini anlatmaya başladığında Jasmine gülmeyi kesmişti. Bahsettiği makine, tek bir saç folikülünden bir kişinin yüz bin tane geninin kodunu çözebilecekti. Tom Carter insan soyunun yazılımının kodunu çözmeyi istiyordu. İşte bu esnada Jasmine onunla çalışmaya ve projesinin bir parçası olmaya karar vermişti.

Üç yıl önce bu projeyi gerçekleştirdiler ve Geneskobu icat ettiler. Ama şimdi Tom'un bu makineyi sapasağlam olan sekiz yaşındaki kızının üzerinde kullanma düşüncesi Jasmine'i öfkeden kudurtmuştu. Tom Carter ne kadar zeki ve nedenleri ne olursa olsun bazen çok aptalca davranabiliyordu.

Tom tabutun yanından topallayarak onların yanına geldi ve Alex ile Holly'nin arasında durdu, rahip konuşmaya başlarken Holly'nin elini tuttu.

Jasmine Tom'un gözlerini yakalamaya çalıştı ama Tom dosdoğru mezara bakıyordu. Jasmine hâlâ zaman var diye düşündü. Taramayı başlatmış olsa bile sonuçlan okumasına hâlâ engel olunabilirdi.

Tom ne Jasmine'in bakışlarıyla ne de mezarın önünde konuşan rahibin sözleriyle ilgileniyordu. Yalnızca Olivia'yı ve kendi suçunu düşünebiliyordu.

Olivia'yla karşılaşması ve evlenmesi iyi talihinin en büyük ve en hak etmediği kısmını oluşturunuyordu. Kadınlara karşı her zaman ilgisiz kalmış, onları çekici bulmakla birlikte işinden alıkoyan, kafa karıştırıcı varlıklar olarak görmüştü. Birkaç kız arkadaşını kendine nasıl çekebildiğini hâlâ anlayamıyordu. Asla hiçbirinin peşinden gitmemiş olsa da, hepsi zeki ve güzel kızlardı. Kızlar onu sorunlu çocuk gibi kabullenmişler, yeterli sevgi ve şefkatle onu Bay Doğru yapabileceklerine ikna olmuşlardı. Ama hepsi de sonunda onu bırakmıştı.

Fakat altın sarısı rengine saçları olan Olivia Jane Mallory diğerlerinden farklıydı. Harika

Çocuk Jasmine Washington onu oda arkadaşıyla tanıştırdığında, Tom şairlerin ilk görüşte aşktan ne kastettiklerini hemen anlamıştı. Verdiği tepki aşkın bilimsel tanımına uyuyordu: terleyen el ayakları, hızla çarpan kalp, iştah kaybı, zihnin dağılması. O bu belirtileri kolaylıkla teşhis edebilirdi ama hastalık ve sebebi bilimsel olmaktan çok metafizikti. Baş döndürücü bir anda Olivia onun için bedeninin bir parçası kadar önem kazanmıştı. Bu andan itibaren işinin dışında bilmediği bir tutkuyla ona bağlanmıştı. Sekiz ay sonra Paris'te Olivia evlenme teklifini kabul ederek onu afallatmıştı. Tom dans etmeyi bilmiyordu ama o gece Montmartre'de bunu unutup şafağa kadar dans etmişlerdi.

Şimdi ölüydü o. Buna hâlâ inanamıyordu. Daha dün öğleden sonra Beacon Hill'deki evlerinde

Olivia'nın en sevdiği odası olan limonlukta birlikteydiler. Onu okurken ya da bitkileriyle ilgilenirken bulacağını düşünerek yanına gitmişti. Bir parçası onun hâlâ evde olduğuna inanıyordu; kendi odasının bitişiğindeki odada.

Holly'nin küçük eliyle elini sıkıldığını hissetti ve aşağı baktığında gözlerini kendisine diktiğini gördü. Kızcağız ümitsiz bir halde ağlamamaya çalışıyordu. Tom uyuşmuş halde olmasaydı kızı için ağlayabilirdi. Eğildi kızına sarıldı. Acısını dindirmeye çalıştı.

"Annemi özledim baba!" diye fısıldadı hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Keşke o kötü adam onu öldürmeseydi."

"Onu ben de özledim Holly, ben de. Ama o şimdi güvende ve her şey düzelecek." diye fısıldadı kızın kulağına. Fakat her şeyin yeniden nasıl düzeleceğini bilmiyordu. Holly'nin çektiği acıyı onun yerine çekebilmeyi çok isterdi. İçinde ulaşılamayacak kadar derin bir suçluluk duygusu hissediyordu. Katilden nefret edemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordu kendini.

Sadece suçluluk duygusu, savunmalarını boşa çıkarıyordu. Hayatını kurtardığı için Jack'e teşekkür ederken göz göze gelmemek için başka tarafa bakmışlardı; Jack'in reflekslerinin Tom'un hayatını kurtarmasına rağmen Olivia'yı öldürdüğünü her ikisi de biliyordu. Tom verdiği acıyı umursamadan yaralı ayağına yüklendi. Bir mermi onun bacağından geçerken diğerleri Olivia'nın bedenini parçalamıştı.

Suçluluk duygusu burada bitmedi. Annesinin ölümüne dair anılarını ve ona yardım etmekteki zayıflığını zihninde canlandırdı. Olivia'nın tümörünü öğrendikten sonra yeni bir suçluluk duygusu kapladı içini. İçinden gelen dürtüyle Holly'ye tekrar sarıldı. Daha yavaş ve daha sessiz ateşlenmiş başka kurşunlar da var mıydı? Kendisini ıskalayan mermiler bu sefer çok daha savunmasız bir hedefi mi bulacaktı?

Bunu bilmek zorundaydı.

Rahip defin merasimini tekdüze bir sesle sürdürürken tabut mezara indirildi. Tabutun pirinç kollarına vuran son zayıf ışık demetlerini seyreden Tom ancak o zaman karısının gerçekten ondan ayrıldığını, güneşin bir daha asla Olivia'nın üzerine vurmayacağını anlayabildi. Kızı ve diğerleriyle birlikte mezara toprak attılar ve sabırla rahibin sözlerini bitirmesini beklediler.

Matem tutanlar mezardan ayrılıp arabalara doğru ilerlerken, Tom birinin kolunu çektiğini hissetti. Sırtını döndüğünde Jasmine'in kendisine ters ters baktığını gördü. Tek başınaydı,

nişanlısı Larry arabaya binmişti. "Tom seninle hemen konuşmamız gerekiyor."

"Matem törenine kadar bekleyemez miyiz?"

"Hayır!"

Tom'un babası Alex Carter hemen yanı başlarındaydı. Dağınık beyaz saçlarının altındaki haşın yüzündeki delici mavi gözleriyle zarif gözlüklerinden dik dik bakıyordu. Her zamanki gibi teoloji öğrencilerinden biriyle konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Sorun nedir?"

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," dedi Jasmine, Tom'a anlamlı bir bakış fırlatarak. "Baş başa!"

Tom'un kafasına birden dank etti. Bu sabah koşuşturma içinde laboratuvarındaki çalışma tezgâhını dağınık bırakmış, sonuçları öğrenmek için matem töreninden döndüğünde düzenlemeye karar vermişti. Jasmine GENIUS'a girmiş ve kendisinin ne yaptığını tahmin etmiş olmalıydı. "Baba Holly'yi matem törenine götürebilir misin? Biz de arkanızdan geleceğiz."

Alex buna pek inanmamış gibiydi. "Matem törenine ailenle gitmelisin. Holly'le birlikte olman gerekiyor," dedi. Tom elini kaldırdı. "Baba, lütfen. Şimdi açıklayamam." Diz çöküp Holly'nin seviyesine inince kızının hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturduğunu gördü. Gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Holly, Jazz'la bir konu hakkında konuşmak istiyorum sadece. Sen büyükbabayla gideceksin. Matem töreninde buluşacağız. Tamam mı?" Bundan hiç hoşlanmamıştı ama Jasmine ile o konuyu Holly'nin önünde konuşamazdı. Kızına sarıldı, yanaklarından öptü. "Tam arkanızda olacağız. Tamam mı?"

Kız kafasını hafifçe sallayarak, babasının sözlerini anlamaya çalıştı.

"Ama Tom!" diye karşı çıktı Alex.

"Baba sonra anlatırım," dedi Tom. Sonra da Jasmine'i dirseğinden kavradı; taziyelerini sunmayı bekleyen yaşlı kalabalıktan çabucak uzaklaşarak bekleyen limuzinlerin birine atladılar.

"Holly'nin taramasının sonuçlarını ne zaman kontrol edeceksin?" diye sordu Jasmine, arabanın kapısını kapattıktan sonra.

Tom ilkin hiç ses çıkarmadı. Jasmine'in öğrenmiş olmasından dolayı garip bir rahatlama duymuştu. Sır tutmaktan nefret ederdi. "Matem töreninden sonra," diye cevapladı sonunda.

"Bunu neden yaptın Tom?"

"Başka seçeneğim yoktu. Öğrenmek zorundaydım."

"Saçmalık!" diye karşılık verdi Jasmine. "Tamamen saçmalık. Geneskop sana bilhassa böyle bir zamanda bilmek istemeyeceğin hatta bilmene gerek olmayan şeyi söyleyecek, Tom."

Harvard Üniversitesi'nden iki mil kuzey doğu tarafında yer alan GENIUS Biotech Diagnostics şirketinin kampüsü sessizdi. GENIUS merkez ofisindeki işçilerin çoğu cumartesi çalışmamıştı ve tabii akşamda. Aslında doğu bölgesinde bulunan dikdörtgen şeklindeki protein fabrikalarını gözetmeye yarayan kapalı devre televizyon kameralarının çalışmasını sağlayan halojen güvenlik lambalarını saymazsak kampüsün büyük bir kısmı karanlık içindeydi.

Kampüsü kaplayan ve dünyanın en büyük genetik şirketinin merkez bürosu işlevini gören ışığa karşı duyarlı, devasa cam piramidin içinde birkaç ışık görünüyordu. Fakat ticari bölümlerin, toplantı odasının ve Jack Nichols'ınki de dâhil yönetici ofislerinin çoğunun bulunduğu en üstteki iki kat karanlıktı. İki orta katta bulunan laboratuvarlarda bir ışık yanıyordu. Zemin katta ki tek ışık,

resepsiyon avlusundan ve dünya genelindeki GENIUS şubelerinden gelen bilgileri sürekli işleyen, Jasmine Washington'un ıssız Bilgi Teknolojisi bölümünden geliyordu. Zemin kattaki Hastane odasındaki küçük dünya, Noel'den önce olduğu gibi boş ve karanlıktı.

Tom Carter ve Jasmine Washington, Olivia'nın matem törenindeyken, GENIUS kampüsünde hiç insan yoktu; ana kapı kontrol dairesindeki iki bekçi ve piramidin avlusundaki kapalı devre televizyon monitörlerine bakan iki adam dışında.

Öte yandan cam piramidin ikinci katında, Mendel Laboratuvar Dairesi'nin bölümlerinden birinde bir beyin çalışıyordu. Bu beyin, yaratıcılarından birinin, deoksiribonükleik asit, yani DNA'nın kısaltmasının basit bir anagramma dayanarak adlandırdığı DAN adında bir cihaza aitti.

1990'da seksenlerde düzenlenen konferanslara dayanılarak, Apollo Uzay Programından sonraki en önemli bilimsel girişim başlatıldı: İnsan Genomu Projesi. Amacı basitti: İnsanoğlunun DNA'sındaki genetik programının 3 milyar harfli kodunu çözerek, insanoğlunun planını oluşturan yüz bin kadar genin her birini tanımlamak. DNA'yı bulanlardan biri olan James Watson'un önyak olduğu İnsan Genomu Projesi, her ülkeden bilim adamlarının eşi benzeri görülmemiş düzeydeki işbirliğiyle dünyaya yayıldı. Ancak doksanların ortasında büyük ilerleme kaydedilmesine rağmen rakip gruplar buldukları genleri patentlemeye başladılar ve işbirliği bozuldu.

1989 yılının başında Dr. Tom Carter bir cihaz fikri geliştirdi. Yarı bilgisayar, yarı mikroskop olan bu cihaz bir beden hücresindeki kromozomlardan yola çıkarak DNA'yı dosdoğru okuyabilecekti, tıpkı işlem kontrol tarayıcısının barkodu okuması gibi. 1990'da kuramını mükemmel hale getirdi, ama düşüncesini hayata geçirmek için hâlihazırdakinden daha fazla bilgisayar gücüne ihtiyacı vardı. Aynı yıl Standford'da ders verirken, kafayı protein tabanlı işlemcilerle bozmuş genç bir bilgisayar bilimi öğrencisiyle karşılaştı. Bu öğrenci Jasmine Washington'du. Dokuz yıl içinde Geneskobu yarattılar ve onca bilim adamının beceremediği şeyi başararak, bir insanı belirleyen 99.966 genin her birinin işlevini ve yerini saptadılar.

Bu Geneskoqlardan birinin "gözü", kodunu çözdüğü DNA cümlesindeki üç milyar harfi tararken, alçak sesli bir homurtu yayıyordu.

"ATG-AAG-GAT-ACG-CTA-TCA..." diye okudu "göz".

DAN, GENIUS HQ'da ve dünyanın çeşitli yerlerindeki daha gelişmiş GENIUS işlem laboratuvarlarında bulunan Geneskoqlar gibi dördüncü kuşaktan bir modeldi. Bir seferinde elli numuneyi tarayabiliyordu. Ama bu akşam tek bir insan hücresine odaklanmıştı. Lazerle idare edilen elektron mikroskobunu ya da "zeki göz"ü taşıyan siyah büyük boyundaki, kedigözü büyüklüğünde küçük renkli ışıklar aralıklı olarak yanıyordu. Bunlar kodu çözülmüş genleri çok renkli bir barkod gibi okuyarak, yüksek çözünürlükteki merceklerin dikkatini ve odağını bir manyetize DNA zincirinden diğerine geçirdiğini haber veriyorlardı.

Kuğuya benzeyen cihazın gövdesini oluşturan yumurta şeklindeki kara kutudan gürleme sesi geliyordu. Kara kutu Geneskobun "beyni"ni içeriyordu: Yedinci kuşaktan çok güçlü bir biyo-bilgisayar, insan beyninin sinir ağlarını taklit eden bir "sanal zihin". Kelimenin tam anlamıyla canlıydı, mantık anahtarlarını mikroçiplerden çok daha hızlı ve daha güçlü yapan, ışığa tepki veren, ilkel bir protein

olan bakteriorhodopsin'i kullanıyordu. İşlem birimi en gelişmiş elektronik rakibinden bin kat daha hızlı çalışıyordu. DAN titreşim yaydığında, "sanal zihin" yukarısındaki "zeki göz"le kendisine gönderilen verilerin kodunu çözüyor, kendini yaratan organizmalardan birinin genetik programını tercüme ediyordu. O bir insandı.

DAN, Mendel Laboratuvar Dairesi'nin arkasında bulunan Geneskop tesisindeki altı cihazdan biriydi. Tesisin bir duvarı boyunca sekiz çalışma köşesi vardı. Her bir ışıltılı beyaz yüzey tertemizdi.

Bir tanesi hariç.

Burada kullanılmış plastik bir kartuş taşınabilir bir mikrosko bun ve manyetize floresan boya ve agaroz banyosundan çıkmış bir pipetin yanında duruyordu. Onların hemen yanı başında bir cam ölçek dolusu su ve cam bir lamın üzerinde duran yanak pansuman kiti vardı. Bunların yanında ise küçük Eppendorf tüplerinden oluşan bir batarya bulunuyordu; alelacele hazırlanmış gen tarama numunesinden geriye kalanlardı bunlar.

Hazırlama işlemi standart bir metoda göre yapıldı. İlk bir genetik materyal örneği elde edilirdi; bir saç folikülü ya da yanak içi sürüntü. Daha sonra bir beden hücresi mikroskop altında izole edilir, ardından bir Eppendorf tüpüne koyulur ve floresan manyetize jele batırılır. Bu jel, hücrenin 23 tane kromozom çiftini ortaya çıkarır ve DNA'daki dört nükleotid bazın her birini farklı bir renge boyar. Sonunda boyanmış hücre biyo-steril bir kartuşun içine kapatılır ve kuluçkaya yatmış, yüz seksen santimlik siyah kuğunun göğsüne yerleştirilir. Şimdi bile faal, tetikte ve odaklanmış halde bulunan Geneskobun göğsüne.

DAN'in "zeki göz"ü, basamakları oluşturan nükleotid bazların farklı renklerinden yola çıkarak, hücrenin 23 kromozom çiftinin içinde sarmal halde bulunun DNA'nın spiral merdivenini "CAT-ACG-TAG-GAC..." diye okudu, sonra da bu bilgiyi uzun boynu boyunca beynine gönderdi. DAN'in beyni harflerin sırasını kontrol etmeye ve onların oluşturduğu genleri oku maya devam ediyordu. Her bir harf bir bazı temsil ediyordu. Adenin, guanin, timin ve sitozin olmak üzere toplam dört baz vardı. DAN, her bir gen için kodlanan amino asit zincirini belirlemek için, büyüyen veri bankasını ve sınır ağını sürekli gözden geçiriyor; hangi amino asidin zincirde bulunduğunu saptıyordu, aynı zamanda ne kadar sayıda ve hangi sırada olduğunu da. Daha sonra sürekli yeni bilgiler alan "sanal zihin" hangi proteinin üretileceğine karar veriyordu.

Proteinler yaşamın yapı taşlarıdır. Onlar sayesinde genler organizmadaki tüm fizyolojik değişimi gerçekleştirir, hangi hücrelerin hangi organları oluşturacağını, hücrelerin nasıl bölüneceğini ve öleceğini belirler. Onlar sayesinde genlerimiz saçımızı uzatır, midemizin yiyecekleri sindirmesini sağlar, gözyaşı ve tükürük üretir; hatta doğum günümüzü ve doğal "ölüm saatimizi" aynı kesinlikle belirler.

Binanın ucunda kötüye alamet bir şekilde gürlemekte olan DAN steril odadaki insan hücresi örneğinin genetik kalıtımını okuyor, göz renginden burnun şekline kadar her fiziksel karakteri tanımlıyor, zekâdan atletizme kadar her yetiyi ortaya çıkarıyor, kistik fibrosisten kansere kadar her hastalığı tahmin ediyordu. Geneskop normal sınırların dışında bir bozukluğun olup olmadığını kontrol ediyordu. İnsanın yaşam cümlesini bozabilecek bir yazım hatasının olmamasını garantiye alıyordu.

Aniden gürleme sesi değişti ve boynundaki kedi gözü lambaları tek tek sönmeye başladı, ta ki yalnızca kırmızı yedek lamba kalana değin. Geneskop işini tamamlamış, 99.966 ge nin her birini kontrol ederek, bu şahsi insan genomunun 3 milyar harfini tercüme etmişti.

Saatler süren bir zaman dilimi içinde Geneskop, Holly Carter diye bilinen insan organizmasını tanımlayan genetik yaşam cümlesinin kodunu çözerken onun ölüm fermanını da okumuş oldu.

İki saat otuz altı dakika sonra matem töreni bitmişti. Tom Carter, eve gelip Holly'yi yatırmış, arkasından Jasmine Washington'la birlikte GENIUS kampüsüne doğru yola koyulmuştu. Modası geçmiş Mercedes SEL marka arabasının farları siyah şirket tabelasının kromdan harflerini gösterirken, kapı kontrol dairesindeki bekçiler onu selamladılar. Tabelada şu yazılıydı:

GENIUS Biotech Diagnostics Genleriniz. Geleceğiniz. Tercihiniz.

Don tutmuş araba yolunu çıkan Tom, sağındaki protein barakası silüetlerini ve çimenliğin ortasındaki küçük çeşmeyi geçti. Piramit olduğundan daha büyük ve korkunç bir şekilde beliriverdi. Park yerine aldırmadan ana kapıya yöneldi.

"Hâlâ bunu yapmak istiyorsun, değil mi?" dedi, yanında oturan Jasmine. "Zeki biri olmana rağmen bazen gerçekten aptallaşabiliyorsun Tom."

Tom kontağı kapattı. "Hâlâ anlamıyorsun. Bunu isteyerek yapmıyorum. Tanrım, bunu yapmayı hiç istemezdim, ama yapmak zorundayım. Benimle gelmek zorunda değilsin Jazz." "Evet, haklısın" diye bitkin bir halde içini çekti Jasmine, sonra arabadan inip arkasındaki ağır kapıyı çarparak kapattı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Sana söylemiştim Jazz. Olivia'nın beyinde bulunan glioblastoma multiforme annemin astrositom'undan pek farklı değil." "Öyleyse Olivia'da beyin tümörü vardı, ama o öldü ve onu geri getirmek için yapabileceğin bir şey yok."

Tom kafasını salladı, çok yorgun ve tartışamayacak haldeydi. Jasmine zeki biriydi ama belirsizlikten nefret ederdi. Onun gözünde her şey siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış; tıpkı bilgisayar dilinin büyük bir kısmının temelini oluşturan ikili sistem gibi: 1 ya da 0. Tanrı'ya duyduğu mantık dışı inanç bile ona göre çürütülemez bir gerçektir. Ana cam kapıya doğru yürüyen Tom, DNA sensörünün üzerine elini koydu ve kapının onu tanıdığını gösteren sesi çıkarıp açılmasını bekledi.

"Hiç değilse Olivia uzun süre acı çekmedi," dedi, peşinden gelen Jasmine. Sesi yumuşamıştı.

Tom kapıdaki güvenlik görevlilerini başıyla selamlayıp mermer zeminde yürüdü, Bilgi Teknolojisi Bölümü'nü geçerek önü camla kaplı asansörlerin olduğu kısma geldi. "Fakat Jazz asıl mesele de bu işte. Annemin çektiği, Olivia'nın eğer yaşasaydı çekeceği acıyı Holly'nin de çektiğini görmek istemiyorum.

Anlamıyor musun? Bu beyin kanserlerinin karmaşık bir genetik yanının olduğunu artık biliyoruz. Olivia'yı öldüren mermilerden kaçmayı başardım. Annemin kanserinde payı olan genlerden de kurtuldum, çünkü babamdan sağlıklı genler aldım. Ama Holly, Olivia'dan ve *benim vasıtamla*

annemden bir dizi hastalıklı gen almış olabilir. Eğer almışsa bunu bilmek zorundayım."

Tom asansöre binip 2 numaralı düğmeye basarken Jasmine'den çıt çıkmıyordu. Kapılar kapandı ve asansör üst kata çıkarken Tom avluyu ve küçülen görevlileri seyrediyordu. Bu sessizlik içinde Jasmine'in nefes alış verişini duyabiliyordu. Jasmine bir şey söyleyecek oldu sonra vazgeçti.

"Hadi sor!" dedi Tom.

"Pekâlâ. Şayet Holly hastalıklı genleri almışsa ne olacak? Bunun için ne yapabilirsin ki?"

Asansörün kapısı açıldı ve Tom, efsanevî *Mendel Laboratuvar Dairesi'nin* krom ve camdan yapılma güvenli kapısına giden koridora adım attı. Kapıda girişi onaylayan bir bölüm vardı. Elini DNA sensörünün üzerine koyup, kapının kendisini tanımasını bekledi.

"Gen terapisinin yaklaşık beş yıl sonra sonuç vereceğini sanıyorum. Bu laneti sona erdireceğim!" dedi Tom. "Eğer Holly hastalık şüphesi taşıyorsa bu, otuzlu yaşlarında açığa çıkar, annesinde ve büyükannesinde olduğu gibi."

Kapı tıslayarak açıldı ve her ikisi de içeri girdiler. Sensörler onların varlığını saptadığında, ışıklar otomatik olarak yandı. Canlı tümör örneklerinin -180 Selsius'ta tutulduğu büyük soğuk muhafaza bankasının yanından geçerlerken tungsten lambalar doğal gün ışığı havası veriyordu. Boş laboratuvar çalışma tezgâhlarının başında kimsenin oturmadığı tekinsiz bir yer gibi görünüyordu; krom ve camdan beyaz, duru bir deniz gibi. Duyulan tek ses çalışma tezgâhlarının ortasındaki bazı aletlerden ve klima sisteminin alçak sesli vızıltısından geliyordu. Tom, DAN'ın gürleme sesini duymak için kulaklarını kabarttı, ama işini tamamladığı için sessizleştiği geldi aklına. Ana laboratuvarın öte ucundaki binanın girişini görebiliyordu. Midesinin kasıldığını hissetti. Daha önce sayısız kez test yapmıştı, ama ölümcül bir hastalık şüphesi taşıyan bir yakınının üzerinde ilk kez test yapıyordu.

"Eğer tahmin daha erken, beş yıldan erken gerçekleşirse ne olacak Tom?"

Tom cevap veremedi. Geneskop binasına giden kapıyı iterek açınca, adeta kötü niyetli bir acımayla kendisine bakan, kule şeklinde yükselmiş, altı siyah kuşu gördü. "İçeri gel. Bakalım DAN bize ne söyleyecek," dedi.

Jasmine, Geneskopları severdi. Onun çocuklarıydılar. Bu cihaz sayesinde GENIUS, büyüyen orta ölçekli bir biyoteknoloji şirketi olmaktan dünya lideri olmaya terfi etmişti.

Geneskop üç yıl önce çalışmaya başladığından bu yana öylesine gelişmişti ki, rakip şirketler kendi makinelerini yapmaya çalışarak geriden gelmekten para ödeyip onu kullanmayı tercih etmişlerdi. Jack Nichols cihazların GENIUS onaylı laboratuvarlar tarafından dünya çapında tescil edilmesini sağlamak için tüm pazarlama ve girişim yeteneklerini kullandı. Jack'in söylediği gibi, gen taraması için cihaza doku örneği vermek, artık "Kodak'a film sokmak" kadar kolaydı. Geneskoplar insanın yazılım programının okunmasında altın standart olmuştu ve daha geçen yıl *Time* dergisi Tom Carter'ı genetiğin Bili Gates'i ilan etmişti.

Geneskopların gücü öylesine ürkütücüydü ki, Jack bile onlara karşı ihtiyatlı davranıyordu. Jasmine,

Jack'in gülerek, "Lanet olası hiçbir robot bana son kullanılma tarihimi söyleyemez," dediğini defalarca duymuştu. Tabii, müşterilerinin duyamayacağı bir şekilde.

Jasmine, ilk kez testi kendi üzerinde uygulayanlardan biriydi. Bundan özel bir korku duymamıştı, aksine yakın gelecekte kendisini bekleyen öldürücü kalıtsal şeylerin bulunmadığını keşfedince rahatlamıştı. Ama şimdi Geneskop bataryasının yanından geçen Tom'un peşinden giderken Jack'in korkusunu anlayabiliyordu; sizin *hakkınızda*, sizden daha fazlasını bilen makinede ters giden bir şey vardı. Ve bu gece çocuklarından birinin kendisine Holly hakkında söyleyeceği şeyden korkuyordu.

Tesisin öte ucundaki DAN'ın yanma sandalye çekip oturdu. Yuvarlak cihazdan gelen hafif vızıltıyı duyabiliyordu. Cihazın yanındaki masada bulunan monitör karanlıktı. Tom'a baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Tom ona hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Bunun üzerine Jasmine siyah boyundaki mikrofona "DAN," dedi. Onun uydurduğu bu ismi herkes beğenmiyordu ama her nasılsa isim tutmuştu ve şimdi herkes Geneskoplara, DAN diyordu.

Boyundaki ışıklar ve yumurta şeklindeki gövdedeki üç beyaz ışık, açılan gözler gibi ileri çıktı. Sonra vızıltı gürlemeye dönüştü.

"Bana görüntüyü ver," diye komut verdi Jasmine.

"DAN ben de buradayım," dedi Tom.

Birden monitör aydınlanarak, spiral DNA halkalarının çevrelediği, bir elektrik ampulü şeklindeki GENIUS logosunu gösterdi. Onun altında şirketin sloganı yazıyordu: *Genleriniz. Geleceğiniz. Tercihiniz.*

"*Lütfen mөнüyü seçin,*" dedi DAN, tekdüze bir vızıltıyla. Hafızası kendini yapanların seslerini tanıyordu. Jasmine, DAN'e güzel ayarlanmış bir ses vermek istemişti. Mevcut teknoloji makineye hoşlandıkları sesi verebiliyordu. Ama Tom ve Jack ürkünç makinenin monoton robot sesiyle konuşmasını tercih etmişlerdi. Belki de bu, biyo-bilgisayarın organik yapısına rağmen güçlü Geneskobun hâlâ sadece bir bilgisayar olduğuna inanmalarına yardım etmişti.

"Bana sonuç mөнüsünü ver," dedi Tom. Jasmine, Tom'un yazdıklarının monitörün üst kısmındaki kopyasını görebiliyor, yazıların doğru alınıp alınmadığını kontrol edebiliyordu.

"*Kişinin ismi nedir?*" diye sordu kibar monoton ses. "Holly Carter" dedi Tom, kızının ismini anlaşılır bir şekilde telaffuz ederek.

"*Kişi bulundu. Lütfen ekranda gösterilen seçeneklerden birini tercih edin: En önemli bulgular, kromozom analizi ya da ayrıntılı gen araştırması.*"

"En önemli bulgular, lütfen."

"*Elbette, Tom.*" DAN sesli şekilde okurken, P.A.C.T. mөнüsü ekranda göründü. "*Şimdi P.A.C.T. mөнüsünün içerisinde. Profil seçeneği size kişinin DNA'sına dayanarak genel tanımını verir: Sağ*

rengi, deri rengi, gözleri, boyu vb. Yetiler seçeneği standart genoma göre en yüksek kertil yetilerini gösterir. Örneğin hastalığa karşı bağışıklık ve zekâ gibi. Kaygılar seçeneği ölümcül olmayan hastalıklara en düşük kertil yatkınlığı gösterir. Tehditler seçeneği yaşamı tehdit eden bozuklukları gösterir ve onaylanmamış girişe karşı korumalıdır. Lütfen seçiminizi yapın."

Tom ilk üç seçeneği atladı. "Bana Tehditleri göster DAN." *"Lütfen kişisel parolayı girin."*

"Keşif".

"Teşekkürler, Tom. Tehdit sonuçlarını almak için onaylanmış ikinci parolayı girin lütfen"

Jasmine, "Bilgi ağacı," demeden önce içini çekerek isteksizliğini belli etti.

"Teşekkürler, Jasmine. Tehditleri görmek istediğinden emin misin? Evet ya da hayır."

Sessizlik.

Jasmine arkadaşına yakından baktı. Gözlerinde kararsızlık vardı ve Tom'un buradan dışarıya fırlayıp Holly'yi Geneskoptan ve onun sırlarından olabildiğince uzağa götürmeyi istediğini hissedebiliyordu.

"Hayır!" dedi, sesi durgun havayı dağıttı.

"Ne?" diye bağırdı Tom.

Geneskoptaki ışıklar söndü ve gürleme sesi bir anda alçaldı. Tom ona döndü. Yarı kızgın yarı rahatlamış halde ona baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hadi Tom," diye yalvardı Jasmine. "Bunu şimdi durdur. Çok geç değil."

"Lütfen cevabı onaylayın," dedi DAN, telaşsız, ruhsuz bir sesle.

Yine bir bekleyiş. Sonuçlar bir hece ötedeydi. Jasmine, Tom'un kendisine kararsız halde dik dik baktığını, sonra da bilgisayara döndüğünü gördü.

Sonunda, "Evet," dedi Tom, sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Tehditleri göster bana."

Jasmine kafasını salladı ve ekrandaki görüntüyü inceledi. DAN'ın gürlemesi hızlandı ve sonra monitörde üç rakam belirdi: 9, 10 ve 17.

Ters giden bir şey vardı. Ekrandaki rakamlar ona Holly'nin genomunda tehlikeli genetik bozukluklar olduğunu söylüyordu. Her rakam hatalı bir kromozomu simgeliyordu.

"Kromozom 9,10 ve 17'de ciddi kodlama hataları var," dedi DAN.

Yeni komut verirken Tom'un yüzü bembeyazdı. "Önce 17'yi göster bana."

"Elbette, Tom." Ekran tekrar değişti ve rengârenk spiral merdivene benzeyen bir şey görüldü. Bu,

boyanmış DNA çift sarmalının grafiksel gösterimi idi. İstenen "Kromozom 17" ekranın üstünde çıktı. Spiral merdivenin yanında üçlü baz dizilerini oluşturan iki blok harf vardı; bloklardan biri Holly'nin genetik zincirinden elde edilen bir kısım kodu gösterirken, diğeri, "standart" sağlıklı insan genomundan elde edilen kısmı gösteriyordu. Daha sonra spot ışığına benzer bir imleç görüldü, ekranda gezinerek spiral merdivenin çubuklarının olduğu kısımda gözden kayboldu.

"Kromozom 17'deki p53 tümör bastına gendeki bozukluk apaçık görülüyor. Anneden gelen kopya bozulmuş ve babadan gelen kopya mutasyona yatkın," diye bilgi verdi DAN. Ekrandaki imleç onun söylediklerini takip ederek, merdivenin çubuklarındaki hatalı baz çiftlerini gösterdi, ardından Holly'nin genomunun anneden gelen kopyasındaki hatalı kod harflerini vurguladı.

CAT-ACG-TAG-GAC diye okunan dizilimde hatalar apaçık gözüküyordu.

"p53 geni ne yapar?" diye sordu Jasmine tedirgin bir halde, verdiği sonuçlardan çok DAN'in işlerine aşinaydı.

"Hasar görmüş DNA'yı onarmaya yardım eder. Mutasyon geçirmiş p53 geni klon evriminin, yani kansere kadar varan sürecin başlıca habercisidir. Ama sadece bu gen, Holly'nin hastalığa yakalanacağını garanti etmez. Bu kanserde pek çok genin rolü vardır. Bu yüzden hastalığı tedavi etmek çok zordur. Kesinleşen hasta olmak için, hem annenin hem de babanın kromozomlarındaki bozuk genlerin belirli bir bileşimini almak gerekir." "Öyleyse o hâlâ sağlıklı olabilir, değil mi?"

Tom cevap vermeden önce, ekran spiral merdivenin başka bir bölümüne geçti. Bu sefer konu başlığı "Kromozom 9" idi.

"Kromozom 9'daki hatalı gen kümesi. Babadan gelen dizi bozulmuş. Anneden gelen dizi eksik. Cer6 ve cer14 risk taşıyor. Infl9 ve inf27 ters kod hatası içeriyor. "

Bunun kötü olduğunu anlaması için Jasmine'in, Tom'un kireç gibi olmuş yüzüne bakması gerekmiyordu. Fakat DAN'in söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmesine kalmadan, ekranın görüntüsü yine değişti. Yeni başlık "Kromozom 10" idi. Geneskop teşhisinde acımasızdı, monoton sesinde nezaketten iz yoktu.

"Kromozom 10'daki dört ras geninin diziliminde boşluklar var. Mutasyon kaçınılmaz," diye tekdüze sesle vızıldadı DAN, sanki hava tahmini yapıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Jasmine fısıltıyla.

Tom gözlerini önüne dikmişti, bir süre konuşmadı. "Düşündüğümünden daha kötü bu," dedi sessizce. "Tek bir hata genelde zararsızdır. Hatta kişi diğer ebeveyninden sağlıklı diziyi almışsa üç kromozomdaki hatalar idare edilebilir. Ama Holly hepsinin en kötü bileşimini almış. Olabilecek her genetik kaza gerçekleşmiş." Tom, Jasmine'e döndü, mavi gözlerinde üzüntüden çok öfke vardı.

Jasmine sadece başını sallayabildi ve elini onun omzuna attı. Söyleyebileceği bir şey yoktu.

Tom umursamaz siyah kuğuya tekrar baktı. "O halde DAN, Tanrı'nın cezası canavar, tahminin nedir? Ona ne olacak?" Jasmine, Tom'un öfkesinin kabardığını görebiliyordu; artık faydasız olan ıstırabın

yerine öfkelenmeyi tercih etmişti.

"Holly Carter'in genomundaki genetik bozuklukların bileşimi yüzde 99 olasılıkla sonunda glioblastoma multiforme'ye yol açacak. "

Bu iki kelime "kanser" ya da "tümör" kadar korkutucu olmaktan çok egzotik bir gülün Latince ismi gibi geliyordu kulağa. Ama Jasmine buna kanmamıştı. Zira Tom ona glioblastoma multiforme'nin astrositom'un en tehlikeli türü olduğunu söylemişti. Holly'nin kırmızı paltosu ve siyah kürk şapkası içinde annesinin mezarına doğru nasıl cesurca yürüdüğünü hatırlayınca DAN'e karşı mantıksız bir nefret duydu, sanki dehşetengiz haberden bir şekilde o sorumluymuş gibi.

Oracıkta oturmuş, mavi gözleri Arktik alevle parlayan Tom'a döndü.

"Tanrım, üzgünüm, Tom."

"Henüz her şey bitmedi," dedi Tom, bilindik inatçılığıyla. "Sorulması gereken bir soru daha var."

Tabii ya, diye düşündü Jasmine, zaman sınırı.

Tom'un öfkesine rağmen korkudan elinin ayağının tutulduğunu görebiliyordu. Bir süre kendine gelememi. Sonra canlı bir sesle, "DAN, seni duygusuz o...pu çocuğu, en iyimser çevre koşulları ve en iyi tıbbî tedaviler varsayıldığında, klon evrimine ne zaman başlar? Bir de Holly'nin kanseri ne zaman dördüncü ve ölümcül evresine girecek?"

Bir anlık duraklama yaşandı ve Geneskobun gürlemesi birkaç saniyeliğine arttı.

DAN hükmünü verdiğinde Jasmine onun metalik sözlerini dinliyor ve başını sallıyordu. Başarılarından gurur duyuyordu. Ama şimdi kâhin, vaftiz kızının ölümünü tahmin ederken, yarattığı şeyden dolayı büsbütün utanç duyuyordu.

3

AYNI GÜN, LONDRA

"Ben Nemesis'im. Adalet kılıcım keskin olsun..."

Tıraş bıçağı kafatasını sıyırıp geçti.

"Doğruluk silahım kusursuz olsun..." Bir sıyırış daha.

"Ve inanç kalkanım güçlü olsun."

Keskin tıraş bıçağı fırça gibi uzamış kılların üzerinden kayıp beyaz köpüğü ayırarak geriye yumuşak, saçsız bir kafa derisi bırakıyordu. Maria Benariac her hamlesinde üç mısralık du adan bir satır okuyordu.

"Ben Nemesis'im. Adalet kılıcım keskin olsun." Ritüeline devam ederken bu satırları tekrarlıyordu.

Kafatasının derisinin pürüzsüzleştğini hissettiğinde, eserini kontrol etmek için banyonun aynasındaki buğuyu sildi. Dikkat çekici keskin gözleriyle -biri mavi diğeri kahverengi- kendisine baktı. Cerrahın değiştiremediği tek yer gözleriydi. Başını çevirdiğinde, kulaklarının ardındaki eskimiş minik yara izlerini, bir zamanlar güzel -çok güzel- olan yüzünü daha az etkileyici kılma çabasından kalan son izleri gördü.

Maria tıraş bıçağını lavabonun yanına, gösterişli makyaj tüplerinin bitişiğine koydu. Parmakları baştan çıkarıcı bıçaktan bir süre ayrılamadı. Ancak sağ kalçasını çaprazlama geçen yeni yara izlerini görünce bıçağı bırakmaya karar verdi.

Çıplak bedeniyle dönerek, küçük banyodan dışarı çıktı ve sahip olduğu her şeyin bulunduğu tek odalı dairesine girdi. Yalın ayaklarının altındaki serin, parlak ahşap zeminin tadını çıkara çıkara yürüyerek manzaralı geniş penceresine ulaştı. Otuz metre aşağıda kıvrılan Thames Nehri gri ve soğuktu. Depo dairesinin öte ucuna doğru yürüdü ve yüksek açık girişlerden sallanan egzersiz halkalarının altında durdu.

Bir sıçrayışta dinç parmaklarıyla halkaları kavradı. Bedeninin ağırlığını yukarı kaldırırken kaslı kolları gerildi. Beli ellerinin seviyesine gelene kadar bedenini kaldırdı. Dirsekleri sımsıkı kollarını destekliyordu. Sonra bacaklarını öne doğru dümdüz uzattı ve çıplak gergin karnıyla kusursuz bir dik açı oluşturdu.

"Bir. ..iki... üç..." diye sayıyordu nefes nefese, gözleri önündeki duvara kilitlenmişti. Egzersizlerini yaparken, dinlenmek için bir saniye bile durmuyordu.

"...On beş...on altı...on yedi..."

Her tekrarlayışta, tek efor belirtisi, biçimli sırtından aşağıya akan küçük ter damlaları ve neredeyse fark edilmeyen el titremeleriydi.

"...Kırk sekiz...kırk dokuz...elli."

Sonunda yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi ve halkaları bıraktı. Atlamak için bacaklarını uzatarak parlak zemine kedi gibi indi. Hiç durmadan boy aynasına doğru yürüdü, çıplak bedeninin görüntüsünü beğenmişti.

Uzun bedenini titizlikle eğitiyordu: Tıraşlı kafa, sıra dışı genişlikte omuzlar, güçlü kollar, ince bir bel, oğlanımsı kalçalar ve ince uzun bacaklar. Bakışlarında kibir yoktu, sadece nesnel yargıda bulunuyordu; değerli bir aracın ya da silahın durumunu kontrol eder gibi. Bu şafak denetimi, her sabah yaptığından farklı değildi ve bugün, çoğu gün de olduğu gibi sonuçtan memnun kalmıştı. Otuz beş yaşına geldiği halde vücudunda yağdan eser yoktu ve kasları güçlü olduğu kadar esnekti de. Tek kusuru yara izleriydi: Kulaklarının ardındaki minik yara izleri, sağ kolunda dirsekle bilek arasındaki haç şeklinde yara izi, sağ kalçasında kendinin yaptığı çapraz ince kesikler ve meme uçlarının altında, çapaya benzeyen iki yara izi. Bu izler, bir zamanlar dolgun olan göğüslerinin alınıp, geriye erselik tepeliklerin kaldığını işaret ediyordu. Bu sayede artık rahatlıkla hareket edebiliyor ve nahoş bakışları üzerine çekmiyordu.

Maria Benariac bedenini yokladıktan sonra, dönüp kartal yuvasını kontrol etti. Eski deponun en üst katındaki uzun oda seksenlerin sonundan kalmaydı. O zamanlar, şehirdeki genç meslek sahipleri, Doğu Yakasında bir zamanlar modası geçmiş olan mülkleri, ucuz ve işyerine yakın olduğu için satın alırlardı. Ama oda tam bir genç iş adamı meskeniydi. Bir iç mekân tasarımcısı burayı minimalist diye tanımlayabilirdi, ama dağınık demek daha doğru olurdu.

Pencerenin kenarındaki dört elektrik düğmesinin bulunduğu panele doğru yürüdü.

Tık tık. Tavandan sarkan, yüz voltluk ilk çıplak ampul sönüp tekrar yandı.

Tık tık. ikinci ampul de aynı şeyi yaptı.

Ardından üçüncüsü ve dördüncüsü de.

Ampullerin tümünün muntazam şekilde çalıştığından emin olduktan sonra, gündelik ritüelinin ikinci aşamasına geçti. Odanın çevresinde dolanarak stratejik şekilde yerleştirilmiş altı spot ışığını yaktı. Hepsi yanınca, odanın ortasına yürüdü ve ışık demetlerinin açısına bakarak, odanın herhangi bir köşesinin karanlıkta kalıp kalmadığını kontrol etti. Lambaların ikisini ayarladı ve sonunda karanlığın tamamen kaybolduğundan emin olunca, dairesinin geri kalanını yokladı. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istiyordu.

Egzersiz aletlerinin karşısındaki köşede duran tek kişilik yatağına doğru ilerledi, duvarın yukarısında duran haçı düzelttikten sonra önünde diz çöktü. Bu haçı ona Korsika yetimhanesinden alındığında babası vermişti. Tertemiz beyaz duvardaki tek süs bu tahta haçtı.

Sonra kitaplığa göz attı. En üst rafta tek bir kitap bulunuyordu: İncil. Sonraki rafta altı farklı modülde kaset bantları ve bir de Sony walkman vardı. Bantların altısı bir dile göre etiketlenmişti, diğer altısına da "ses egzersizleri" kaydedilmişti. Alttaki raf çok çeşitli CD-ROM'larla doluydu. Hepsi yerli yerindeydi.

Gözleri sağa, pencereye ve odadaki tek tahta masayla sandalyeye kaydı. Masanın üzerinde bir diz üstü bilgisayar ve telefon muntazam bir şekilde duruyordu. Her ikisi de arkadaki be yaz duvarda bulunan ayrı bir telefon duyuna bağlıydı. Masada ayrıca bir saat ve Manila kenevirinden yapılmış sağlam ambalaj kâğıdından ince bir dosya duruyordu. Masanın yanında, yerde, en az altmış tane daha eski dosyadan oluşan bir yığın vardı. Hepsinin köşesi süresi geçmiş pasaportlar gibi kırılmıştı, en üstteki dışında. Bu ve masadaki dosya hâlâ işaretlenmemişti ve derli toplu duruyordu. Gözü yığının üstündeki dosyaya takıldı. İç geçirdi.

Sonra döndü ve gözleriyle sade küçük mutfağının bulunduğu iç tarafı taradı. Bitişikteki banyo kapısını es geçip dairesinin ana kapısına baktı. Çelik kapının üzerindeki dört kilidi gözleriyle yokladıktan sonra onun yanındaki meşe ağacından büyük dolaba doğru yürüdü.

Dolabı açtı. Dolabın iki işlevi vardı. Sol tarafı gardırop işlevi görüyordu. Burada kadın giysilerinin yanı sıra erkek takım elbiseleri muntazam şekilde askılığa asılmıştı. Onların üzerinde bir dizi zarif peruk vardı, bazıları kısa bazıları uzun. Yerde altı çift erkek ve kadın ayakkabısı duruyordu. Hepsi aynı büyüklükteydiler ve yine muntazam bir sırada yan yana dizilmişlerdi.

Onun gözünü alan asıl taraf dolabın sol tarafıydı. Burası aslında banliyö garajlarındaki duvarlarda bulunan raflara benzeyen bir araç gereç rafıydı. Ama bu araç gereçler ev işlerini yapmak ya da bahçeyi ekip biçmek için kullanılan türden değildi.

En üstte özel tasarlanmış askılardan üç tane bıçak sarkıyordu. Müzedeki sergiler gibi, soldan sağa doğru giderek artan büyüklükte dizilmişlerdi. Temiz ve iyi durumda olmalarına rağmen, yıpranmış saplarından sık sık kullanıldıkları belli oluyordu. Bu üçlünün sağındaki, Nepalli Gurkha askerlerinin kullandığı, geleneksel şekilde kavisli bir palaydı. Bıçaklarının her birini okşadı, keskinlikleri onu heyecanlandırıyordu.

Palanın altında öldürücü bir mınçika vardı: Bir zincirle birbirine bağlanmış, her biri otuz santim uzunluğunda iki tahta sopa. Her birinin ucu koyu kan kırmızısı renge iyice boyanmıştı. Aynı askılıktan ıskartaya çıkmış bir kravata benzeyen vidalı demir bir halka asılıyordu. En altta ise üç silah vardı; metal dedektörlerden geçebilen, seramik Glock 9mm yarı otomatik bir tabanca, bir SIG Sauer tabanca, bir de hafif makineli tüfek. Dipte özel olarak tasarlanmış tezgâhlarda dikey şekilde duran uzun menzilli, hedefini şaşırmayan bir dürbünlü tüfek ve pompalı av tüfeği vardı. Tüm bu aletlerin arasında muntazam şekilde adlandırılmış, aksesuar ve silahlarla dolu raflar ve çekmeceler vardı.

Maria ellerini yüklerinin üzerinde hassas şekilde gezdirdi, yağlı Heckler Koch fiçisinin üzerindeki pası sildi ve SIG'in altındaki dergi kupürünü düzeltti.

Her şeyin yerli yerinde bulunduğundan emin olduktan sonra, tahta zeminde yürüyüp banyoya döndü. Duşu açtı ve sabit akan sıcak suyun altına girdi. Tastan katran sabunu aldı ve derisi soyulana değin bedenini ovdu. Aynı sabunu çıplak başını köpürtmek için de kullandı. Sabunlu su gözlerini sıplatıp kırptırtıyordu. Kasları gevşediğinde öfke ve utanç duygularına kapıldı. Stockholm'den beri kafasını meşgul eden bilim adamını bir kez daha aklına getirdi.

İlk kez en tehlikeli hedef olarak gördüğü kişide hata yapması ironikti. Diğer hepsi bariz iblis heriflerdi: silah tüccarları, zındık film yapımcıları, namussuz TV evangelistleri, rüşvetçi avukatlar güruhu ve uyuşturucu baronları. Şeytanın yüzü onlarda apaçık görülüyordu ve kökünden temizlenmeleri kolaydı. Ama Baba, ona, Dr. Tom Carter hakkındaki ayrıntılı bilgilerin bulunduğu sağlam ambalaj kâğıdından dosyayı verdikten sonra, bu seferki hedefinin farklı olduğunu anlamıştı. Daha önce hallettiği adamlardan çok daha güçlü ve sinsi bir düşmandı. Toplum onun zındık genetiğini kurtarıcı olarak görüyordu. Hatta bu sayede o kurtarıcı payesine ulaşmıştı. Maria doğruluk kisvesi altında insanları kolayca tuzağa düşüren birisinden daha kötü bir iblisin olamayacağını biliyordu.

Maria'nın içinde nefret duygusu uyandı. Nemesis'ti o. Hata yapmamıştı. Başarılarının büyüklüğünü dünyaya göstermek için, Dr. Carter'ın en büyük zaferini kazandığı gecede onu halkın önünde öldürmeye niyetlenmişti. Cerrahî bir darbeye onu öldürecek ve adamın ateist cesedi yere yığılmadan önce kendisi çoktan sıvışmış olacaktı. Oysa olay planladığı gibi gelişmedi, adamın meslektaşları hedefi kenara itti ve kurşunlar karısına isabet etti.

Sabunla vücudunu daha sert şekilde ovdu. Dr. Carter'ın meslektaşları, Jack Nichols'ı etkisiz hale getirmesi gerekirdi. Bu adam FBI'da iken bir kahramandı. "Mutluluklarını ele geçirmek" için "güleç" kurbanlarının ağızlarını kesen seri katil Mutlu Sam'i durduran özel ajan Jack Nichols idi. Maria tüm bunları biliyordu. Adamın yüzündeki hilal şeklindeki yara izini apaçık görebilmişti. Jack Nichols o

yara izini, boynunu kırmadan hemen önce katilden almıştı. Hayır, olamazdı; eski ajanın arkadaşına yardım edeceği ihtimalini hesaplaması gerekiyordu. Yaptığı amatörceydi, affedilir gibi değildi.

Maria duşu kapattı, askılıktan kalın bir havlu aldı ve kendini üstünkörü kuruladı. İşini bitirdiğinde çıplak halde masasına gitti ve ambalaj kâğıdından dosyayı aldı. Dosyayı açtı ve sıradaki Adil İnfaz fotoğrafına baktı.

Yerdeki benzer dosyaların oluşturduğu yığına uzandı, biri hariç hepsinin köşesi kırpılmıştı, biri hariç hepsinin icabına bakılmıştı. En üstteki el değmemiş dosyayı aldı. Onu açıp, tek başarısızlığı olan Tom Carter'in yüzüne baktı. Dağınık siyah saçlarının altından kendisine dik dik bakan delici mavi gözlerini gördü. Güçlü çenesi uzun yüzüne sert bir ifade veriyordu. Bu, Maria'nın onu durdurma azmini artırdı. Başladığı şeyi çaresizce bitirmeyi istemişti, ama bunun onaylanmadığını biliyordu. Yine de hiç değilse Dr. Carter'ı ziyaret ederek, cezasının kaldırılmayıp sadece ertelendiğini bildirebilirdi. Telefonun yanındaki saate baktı. Concorde uçuşunu yakalaması için acele etmesi gerekiyordu.

Gönülsüz şekilde Dr. Carter'in dosyasını yerine koydu. Onu açmak tüm eski endişeleri yeniden canlandırmıştı. Parmakları uyluğundaki yeni, taze yara izlerini koparmaya başladı. Bernard Kardeş ve Baba onun hatasını öğrendiğinde duyduğu utancı hatırlayınca iyice morali bozuldu; Nemesis'in ilk hatası. Bernard Kardeş onu nasıl da azarlamıştı.

Geri döndü, tekrar haçın yanına gidip önünde diz çöktü. Hızla basit bir dua okudu: Manhattan'da gelecek ay bitirilecek olan Adil İnfazdan sonra, Baba ona bilim adamını haklaması için bir şans daha versin.

4

BEACON HILL, BOSTON

Ertesi sabah Tom Carter erken kalktı. Geniş yatakta Olivia'ya uzandı. Çarşafın soğuk boşluğunu hissettiğinde karısının öldüğünü hatırladı. Cinayetten beri her sabah içinde uyanan ilk düşünce bu oluyordu ve bu durumun hep böyle devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. Sulanmış gözlerini açtı. Yatağının yanındaki masada duran saatin kıızıl ışığı 05:16'yı gösteriyordu. Derken ikinci bir kâbus kafasına dank etti.

Bir yıl ne kadar sürerdi? 52 hafta mı? 365 gün mü? 8760 saat mi? Nasıl hesaplarsa hesaplasın olduğundan daha uzun gösteremezdi ve bu süre yeterince uzun değildi. Ama DAN'e göre Holly'nin ömrü en iyi ihtimalle bu kadardı. Tedavi edilmezse ancak bir doğum gününü daha görebilecek kadar şanslı vardı.

DAN kendisine zaman sınırını söylediğinde, neredeyse tuhaf bir rahatlama hissetmişti. Ölüm vakti öylesine yaklaşmıştı ki, artık onun yapabileceği *hiçbir* şey yoktu. Pes etmek için her tür bahanesi hazırды; Olivia'nın katilinin teşhis edilmesine yardım etmeye odaklanmak ve Holly'nin son birkaç ayını olabildiğince üzüntüden uzak ve keyifli geçirmesini sağlamak. Ama bu hiç de onun tarzı değildi? Şimdiye kadar hiçbir şeyi edilgen halde kabullenmemişti.

Yatakta doğruldu, başını salladı, zihnine üşüşen tüm karmaşık düşünceleri ve korkuları temizlemeye çalıştı. Holly'ye yardım etmek için ne yapması gerektiğini veya yapabileceğini planlayacaksa, yeni bir bakış açısına sahip olmalıydı. Ve bunu elde etmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyordu. Babasına ve Jack'e olan biteni bildirmeden önce kriz ve güvensizlik anlarında kendisini hiç yalnız bırakmayıp dinleyen birine derdini anlatacaktı.

Tom ağır bacaklarını yataktan dışarıya attı ve bitişikteki banyoya girdi. Olivia'nın şampuan ve saç kremi şişeleri takımı duşun yanında öylece duruyordu. Olivia'nın kurduğu bu evin her köşesindeki pek çok şey gibi bu şişeler de ondan kalan hatıralardı. Onun en küçük hatırasını bile fırlatıp atmaya Tom'un eli varmıyordu.

Duşu açtı ve derisi sızlayana kadar sıcak suyun altında kaldı. Aşağıya baktı, sağ dizinin üzerindeki çirkin, pembe yara izini yokladı. İsveçli doktor merminin bacağını sıyrıp, sadece küçük bir kas hasarı bıraktığı için ne kadar şanslı olduğunu söylemişti ona. Ama o Olivia'nın bedenine saplanan her kurşunun kendi bedenine saplanmasını ne çok isterdi.

Duştan sonra kurulandı ve karısıyla paylaştığı geniş gardırobunu açtı. Olivia'nın elbiseleri askılıkta asılı duruyordu, üzerlerindeki kokusunu hâlâ hissedebiliyordu. Kendi tarafına yöneldi ve eline gelen ilk giysiyi ve geçen gece yere fırlatıp bıraktığı, uzun kapitone deri ceketini kaptı.

Merdiven sahanlığında Holly'nin odasının dışında durakladı ve kafasını açık kapının yanına dayadı. Kızcağız yatakta kıvrılmış uyuyordu. Uzanıp onu alnından öptü. Huzur dolu yüzünü seyrederken, DAN'ın tüyler ürpertici kehaneti çok uzak, hatta saçma bir kâbus gibi geliyordu. Holly uyanmadan önce geri dönmezse, üst kattaki müstakil dairede kalan hizmetçi Marcy Kelley o zamana kadar uyanmış olurdu.

Holly'yi uyur halde bırakıp, hâlâ karanlık olan merdivenlerden aşağıya indi ve sessiz bir şekilde kendini evin dışına attı. Arka kapıya geçti, çünkü arabasını caddenin birkaç metre aşağısındaki, ön garaj yolunun kenarına park ettiğini biliyordu. Mercedes'ine binip, bekçilerden uzak yan kapıdan dışarıya sessizce çıkarken, karın gece boyunca yağdığını fark etti. Yalnız kalmak istiyordu ve Jack'in, kendisini İsveç'te öldürmeye çalışan kişinin Amerika'ya kadar peşinden geleceğine dair endişesine katılmıyordu. Olivia'nın katili şimdi muhtemelen bir yerlere kaçmıştı ve Tom, polisin kendisini gözetlemekle zaman kaybetmek yerine onu yakalamaya çalışmasını istiyordu.

Beacon Hill'den, her zaman kalabalık olan Boston'a giden yol ürkütücü derecede sessizdi. Pazar sabahıydı, saat daha altı bile olmamıştı ve on beş dakikalık yolculuk boyunca karla kaplı köprüden sonra kendisine yetişen kahverengi isimsiz büyük araba dâhil sadece bir avuç araba görmüştü yolda.

Şafağın açık pembe rengi ortaya çıktığında mezarlığa varmıştı. Dövme demirden kapılar açıktı. Arabasını yukarıdaki alana, Olivia'nın gece yarısı yağın karla kaplanan yeni mezarının tümseğinin görüldüğü yere doğru sürdü. Mercedes'ini park ettikten sonra karda üşüyen ellerine hohlayarak mezara doğru yürüdü. Mezara vardığında Olivia'nın yanı başına, karın içine çömeldi. Dizlerini kırıp çenesini yaklaştırdı ve olan biteni ona anlattı.

Hiçbir şeyi es geçmeden her şeyi ta başından anlattı. Sanki Olivia gerçekten oradaydı ve

hayattayken her zaman yaptığı gibi onu dinliyordu.

"Bu durumda ne yapmalıyım?" diye sordu gür bir sesle. "Kaçınılmaz olanı kabullenip zamanımın çoğunu Holly'le mi geçirmeliyim? Yoksa geride kalan değerli bir yılını riske atıp, hızlandırılmış bir tedavi mi bulmaya çalışmalıyım?"

Orada öylece oturmuş, şafağın beyaz soğuk parmaklarının karanlığı dağıtmasını seyrederken, Olivia'nın çok sevdiği şiiri hatırlayıp gülümsedi. Dylan Thomas'ın ölen babasına yazdığı bu şiirin tüm mısralarını hatırlayamıyordu, ama Olivia'nın cevabını öğrenecek kadarını hatırlıyordu. Holly'nin yavaş yavaş karanlığa gömülmesine izin vermeyecekti. Onun yanında mücadele edecek, yaklaşan karanlığı defetmek için tüm yeteneklerini ve kaynaklarını kullanacaktı.

Jasmine, DAN'in hükmünü kimseye söylemeyecekti. Zira Tom bunun gizli kalmasını istiyordu. Holly acil hastalığına dair hiçbir şey bilmemeliydi. Yarın, Alex ve Jack'le birlikte yardım edebilecek herkese durumu anlatacak ve onların nasihatlarına güvenecekti. Birlikte en iyi saldırı planını hazırlayacaklardı. Ne de olsa Holly'yi onlar kurtaramazsa hiç kimse kurtaramazdı.

Derken doğan güneşin ışıkları mezarlığa vurunca kardaki taze ayak izlerini gördü. Gözlerini mezardan çevirip, geniş beyaz örtüyle kaplı arazinin öte ucunda park etmiş kahverengi isimsiz büyük arabaya ve onun yanı başında duran geniş omuzlu ada ma baktı. Doğan güneşe karşı adam bir silüet halinde görünüyordu. Ama adamın Tom'u izlediği duruşundan belliydi.

Tom doğruldu ve mezara kadar gelen derin izleri takip etti. Derken mezar taşının arkasında karda duran, kan kırmızısı güllerden yapılmış, küçük haç şeklindeki çelengi ilk kez fark etti. Hayırseverlerin çiçek getirmektense hayır kurumlarına bağış yapmalarını istemişti. Olivia da bunu isterdi. Bu nedenle çelengi getireni merak etti. Mezar taşma doğru eğildi ve çelengi aldı. Kırmızı çiçeklerin arasına sıkıştırılmış kara bir zarf ilişti gözüne. Uyuşmuş parmaklarıyla zarfı yırtıp açınca küçük bir kartla karşılaştı. Kartın üstünde şunlar yazılıydı: "Günahın bedeli ölümdür. Romalılar, 6. bölüm, 23. ayet." Sonra bunun altında yer alan, buz gibi soğuktan daha dondurucu olan sözleri okudu: "Bu sefer karın senin günahının bedelini ödedi. Ama sen de cezalandırılacaksın." Kartta imza yoktu.

En sonunda içinde bir şeyler uyandı. Olivia'nın ölümünden beri bastırmaya çalıştığı öfke ve keder şimdi patlayarak su yüzüne çıkmıştı. Kan kulaklarına yürürken, gözlerini kısıp yükselen güneşe baktı. Uyluğundaki acıya aldırmadan yalnız silüete doğru koşmaya başladı. Ayaklarıyla kalın karı gücü yettiğince hızlı yararak ilerliyordu. Soğuk havada nefesinden çıkan buhar görülebiliyordu. Fakat daha yirmi metre gitmemişti ki, güneşten gözleri kamaştı ve adamın gözden kaybolduğunu fark etti.

Üç gün sonra Jasmine Washington piramidin tepesinde, Jack'inki de dâhil olmak üzere tüm ticari ofislerin bulunduğu kattaki GENIUS toplantı odasında Tom Carter ve Jack Nichols ile oturuyordu. Anlatılanlara inanmadığını söyler gibi kafasını sallıyordu. DAN'in Holly hakkındaki tahminini güç bela kabullenmişken bir de bu çıkmıştı.

"Tom, anlamadığım şey, koruma polisinin onu neden yakalamaya çalışmadığı!" dedi.

"Çünkü orada polis yoktu," dedi Jack, güçlü ellerini önündeki siyah masanın üzerinde

kenetlenmişti. "Bay Einstein, onların gitmelerine karar vermiş."

"Jack bana big brother saçmalığını anlatma olur mu?" diye sızlandı Tom. "Aşağıda, bürodaki arkadaşlarından yeterince ders dinledim."

Jack'in sert yüz çizgilerinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Kum rengi saçlarına ve yüzündeki yara izine rağmen, elli yaşındaki biri için iyi görünüyordu. Jasmine, Tom'u ne kadar zamandan beri tanıyorsa Jack'i de neredeyse o kadar zamandır tanıyordu. Şirketin ardındaki ticari beyinlerden biri olmasının yanı sıra, eskiden FBI şimdi MBA adamı bir "aracıydı"; Tom'un hayali uçuşlarıyla gerçek dünya arasında köprü kuran adam. Jack bir keresinde Jasmine'e, kend i rolünü, onların ince fikirlerini, "takım elbiseli adamlardan", onun deyişiyle yatırımcılardan korumak olarak gördüğünü söylemişti. On iki yıl önce Manhattan'daki biyoteknoloji yatırım konferansında karşılaşmalarından beri, o ve Tom zihinsel birliktelik içindeydiler.

Her ne kadar GENIUS başarı kaydetse de, Tom, şirketin kontrolünü kaybetmeden Geneskop fikri için daha fazla para kazanmaya çalışıyordu. Wharton İşletme Fakültesi'nden yeni mezun olan Jack, Drax Venture Capital'de başarılı bir yıl geçirmiş, ideal anlamda dünyayı değiştirecek bir iş bulmaktan ümidini kesmişti. Konferanstaki diğer herkesi boş verip birlikte otuz dokuz dakika konuşmuşlardı. Konuşmanın sonunda Jack, Drax'tan istifa edip Tom'a katılmıştı. Üç hafta içinde altı büyük Wall Street yatırımcısının ilgisini Tom'un işine çekip, onları birbirine düşürerek, nazıkçe üç tanesinin gereken yüz elli milyon doları teklif etmesini sağlamıştı; tabii en az on yıl işlerin yürütülmesine karışmamaları şartıyla.

"Peki ya FBI ne düşünüyor, Tom?" diye sordu Jasmine.

Tom ayağa kalktı, gidip camdan yapılma dış duvara yaslandı. Jasmine onun arkasından, uzakta beliren Boston şehir merkezinin gökdelenlerini görebiliyordu.

"Onun Vaiz olabileceğini düşünüyorlar," dedi.

Jasmine'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, gerçekten mi?" dedi fısıltıyla.

Jack Nichols kafası karıştığında veya hayrete düştüğünde her zaman yaptığı gibi yüzündeki yara izini okşadı. Ardından "Emin misin?" diye sordu.

"FBI'nın dün gece bana söylediği bu. Aşağıda, Federal Plaza'da Karen Tanner'le konuştum. El yazısının ve İncil'den yapılan alıntının Vaiz i işaret ettiğini söyledi," diye cevap verdi Tom.

Jack küçük bir ıslık çaldı. "Eğer Karen onun Vaiz olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen öyledir."

Jasmine, Jack'in neden bu denli etkilendiğini anlamıştı. Karen Tanner on beş yıl önce Jack'in çaylak ortağıydı. Kurbanlarının ağızlarını keserek "mutluluğu ele geçirmeye" çalışan seri katil Mutlu Sam'i yakalamasına yardım etmişti. Karen, Jack'in, karısı Susan'ı kurtarmasına yardım etmeden önce, kadıncağız sapığın hedeflerinden biriydi. Jack olay sırasında feci şekilde doğranmıştı. Bu olaydan sonra işten ayrılıp, karısı ve iki oğluyla daha çok zaman geçirmeye ve dünyayı daha iyi bir yer yapmanın farklı bir yolunu bulmaya karar vermişti.

Ve şimdi Karen Tanner, Mutlu Sam'in yanında minikler ligi oyuncusu gibi kaldığı katilin Tom Carter'in peşinde olduğunu söylüyordu. Jasmine, Olivia'nın nasıl öldürüldüğünü görmese buna inanmazdı.

Herkes gibi o da haberleri okumuştı. Tanrım, zaten yeterince vukuatı vardı. Vaiz'in dünyayı temizlemek için sapkın bir haçlı seferine çıkmış dindar bir kaçık olduğu sanılıyordu. Kurbanları çeşit çeşitti: baş belası serseriler, aşağı tabakadan avukatlar, uyuşturucu satıcıları, büyük suç çetelerinin liderleri, genellikle de kanunun sözünü geçiremediği beş para etmez adamlar.

Jasmine, Vaiz'in ilk kurbanının on üç yıl kadar önce okuduğu haberini hâlâ hatırlıyordu. Dolandırıcı Evangelist Bobby Dooley, *boğazı bir kulağından diğerine kadar kesilmiş halde Hudson'da bulunmuştu. Plastik bir çantaya koyulmuş, gırtlığına şu mesaj sıkıştırılmıştı: "Aslında açlıktan kudurmuş kurtlar olduğu halde, size koyun kılığında görünen sahte peygamberlere karşı uyanık olun. St. Matthew, 7. bölüm, 15. ayet. "*

Benzer mesajlar iştirilmiş başka cesetler de bulununca basın katille ilgili çılgınca hikâyeler yazmaya, onu "Ölüm Vaizi" diye adlandırmaya başlamıştı. Ne var ki zamanla adamın popü laritesi silindi; polis onu teşhis edemedi; zaten kurbanlarının çoğu Yılın Hayırseveri Ödülünü alacak türden kimseler değildi. Şimdi dünya çapında altmış kadar kurban verildikten sonra basının bilmek istediği tek husus, polisin onu yakalamayı *gerçekten* isteyip istemediğiydi. Ya da "sadece baş belalarını öldürüyor" olması nedeniyle işlerini kolaylaştırdığı için onun elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin verip vermedikleri.

"Ama Tom, sen neden hedefsin ki?" diye sordu Jasmine. "Sen hiç de baş belası bir serseri değilsin. Ya da Nobel komitesinin bundan haberi yok."

Tom isteksizce güldü. "Dün gece Karen Tanner'e ben de aynı şeyi sordum. Vaiz'in benim yaptıklarımdan hoşnut olmadığını sandığını söyledi. Quantico'daki davranış bilimcileri, onun gibi dindar bir çatlağa göre genetiğin, alçaklığın en rezil hali -büyük Şeytandan- sadece birkaç balçık basamak üst bir konum olduğunu düşünüyorlar. Ve tüm kurbanlarının ayak takımından olmadığını da unutma. Anayasa Mahkemesi Savcısı, Max Heywood'u hatırlasana."

Jasmine suratını buruşturdu, hatırlamıştı.

Max Heywood'un tek "günahı", Amerikan Anayasası'nın İncil'de yazılanlar kadar kutsal olduğunu söylemekti. Yüce Mahkeme Savcısı kendi kanıyla yazılarak göğsüne çivilenmiş İncil'den bir mesajla odasında bulunmuştu. Mesaj şöyleydi: *"Tanrı'dan kork ve emirlerini yerine getir: Zira bu insanın tek görevidir. Ecclesiastes, 12. bölüm, 13. ayet."* Savcı boğularak öldürülmüş ve dili kerpetenle dışarı çıkarılmıştı.

"Ama neden şimdi? Sen genetikle yıllardır uğraşıyorsun."

"Kim bilir? Nobel Ödülüyle ilgili yayınlar onu çileden çıkarmış olabilir. Her neyse. Vaiz'in kim olduğu umurumda değil. Eğer Olivia'yı öldüren o ise icabına bakmak istiyorum. Bu toplantıyı düzenlememin amacı da bu zaten. İki öncelikte bir değişiklik yapmayı konuşalım istiyorum. Birincisi

Holly'le, ikincisi de FBI'nın Vaiz'i yakalamasına yardım etmekle ilgili," dedi Tom. Jack telefona uzandı. "Paul ve Jane'i buraya çağıracağım." Tom onu durdurdu. "Hayır. Holly'nin durumunun şimdilik aramızda kalmasını istiyorum."

Paul Mandelson ve Jane Naylor idare heyetinin son iki üye siydi. Para ve pazarlama meselelerinin tümüne Jack bakıyordu; Tom araştırma ve geliştirme bölümüne, Jasmine de bilgi teknolojisi bölümüne. Operasyon yöneticisi olan Paul tüm malzeme ve üretimden sorumluydu. Jane Naylor ise insan kaynakları yöneticisiydi.

Jack telefondan elini çekti ve koltuğunda arkaya yaslandı. "Pekâlâ, Holly'den başlayalım. Sanırım mesele DAN'in tahminiyle ilgili."

Tom başını sallayarak doğruladı. "Politikamız en yaygın genetik bozukluklara odaklanmak olduğu için, beyin kanseri gibi daha az rastlanan daha zor durumları göz ardı ettik. Bu yüzden, yaşadığı cehennemde Holly için bir yardım umudu yaratmak amacıyla en iyi laboratuvar ekiplerimizin üçünü, kan-beyin bariyerini idare etmek ve özellikle glioblastoma multiforme'yi hedef almak için gen terapisi protokollerini geliştirmeye tahsis edeceğim. Bu demektir ki, bazı büyük kârlı projelerimiz ertelenecek. Mali harcamalarımızda artışın olacağını da unutmayın. Aksi halde hiçbir şey değişmez. Anlaştık mı?"

Jack omuz silkti. "Elbette. Neye ihtiyacın varsa, bana sadece hesabı söyle. Muhasebeciler de gereken bütçe merkezlerini ve hesap şifrelerini açsınlar."

Tom, Jasmine'e dördü. "Jazz. FBI'a Gene Genie yazılımın dan bahsettim; onu denemeyi istiyorlar. Bu gizemli Vaiz hakkında hiçbir fikirleri yok. Olivia'nın ölümünü gösteren film bile, katili, soğuğa karşı sıkıca sarıldığı büyük paltosunun içinde gösteriyor. Ama er ya da geç, cinayetlerinin birinin ardından bir çeşit genetik iz bırakacağından eminler. Ve bunu yaptığın da, FBI onun suçluluğunu saptamak için Gene Genie yazılımını kullanmak istiyor. Onlara yardım etmek istiyorum. Son prototip ne durumda?"

Gene Genie yazılımı Geneskop yazılımına eklenen ikinci nesil bir yazılımdı. Hâlihazırda Geneskoplar, DNA'sından yola çıkarak bir kişinin iyi bir fiziksel tarifini verebiliyordu: deri rengi, saç, gözler, etnik köken, muhtemel boyu ve ağırlığı. Gene Genie yazılımı bir adım daha ileri gidiyordu. Doksanların başındaki bilgisayar ürünü resimler geliştirme fikrine dayanılarak yazılan Gene Genie, tanıkların sunduğu verileri kullanıp, tamamen genlerine dayanarak bir kişinin üç boyutlu bir hologramını çizebiliyordu.

Jasmine önündeki diz üstü bilgisayarı açtı ve projenin kritik seyrine baktı. "Neredeyse bitmiş," dedi. "Son zaman çizelgesi onun on hafta içinde Beta testi için hazır olacağını söylüyor. " Tom kaşlarını çatı. "Ona en üst önceliği verip, paradan kaçınmazsan ne kadar zamanda bitebilir?"

"Bir ay. Beş hafta. Acil sorunlar çıkmazsa tabi. Ama pahalıya patlayacak. "

"Sorun değil," dedi Tom. "İşleme koymak için ne gerekiyorsa harcayın. Ama dört hafta içinde bitsin."

Jack, Tom'a baktı, projenin birkaç hafta öne alınması için harcanacak milyonları düşündüğüne şüphe yoktu. "Niye bu kadar acele ediyorsun Tom? Yazılım tekeli bizde. Bunun Olivia'nın katilinin

yakalanmasına yardım edeceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hiç olmazsa bir şeyler yapıyoruz."

Jack tartışma başlatacak gibi baktı, ama sonra koltuğuna yaslanıp omuz silkti. "Pekâlâ, pekâlâ. Ama bu vaiz her kimse hayalet üreten bir makine bile onu yakalayamaz. On üç yıldan beri ortalıkta dolaşıyor ama kimse yanına yaklaşmadı. Jack öne uzandı ve Tom'un gözlerinin içine baktı. Lanet olsun Tom, bu adam zaten bir hayalet.

5

BİR AY SONRA, 2 ŞUBAT 2003.

BEACON HILL. BOSTON.

Tom Carter üçüncü kez kahve fincanını doldurdu ve mutfağın sessizliğinde tik-taklayan saatini seyretti. Saat 05:58'di; evin hizmetçisi Marcy Kelley bile uyanmamıştı.

Olivia'nın ölümünden bu yana yedi hafta, dört gün, altı saat geçmişti. Bu ince hesabına ne zaman son vereceğini merak ediyordu, ama yetkililer katili bulmaktan çok uzaktılar. Artık hemen hemen tamamlanmış olan Gene Genie yazılımının dışında, Tom'un görebildiği tek umut ışığı FBI'ın kendisinin hâlâ hedefte olduğuna inanmasıydı. Eğer haklıysalar, o zaman kendisini gözetleyen ajanların canavarı yakalama şansının olduğunu düşünüyordu.

Böyle bir katil tarafından izlenme düşüncesi dehşet vericiydi ama Holly için duyduğu korku kendi hayatı hakkında duyduğu endişeden daha önemliydi. Daha acımasız bir katilin sezdirmeden kızına yaklaştığının anbean farkındaydı. Bugün haftalarca süren çalışmalardan sonra ekibinin kilit niteliğindeki deneylerinden birinin başarılı olup olmadığını ve zamanında bir tedavi bulma umudunun bulunup bulunmadığını öğrenecekti.

Ayağa kalktı, sandalyesinin arkasından buruşmuş ceketini aldı ve mutfaktan çıktı. Salonun büyük bir bölümünü kaplayan geniş Çin halısının üzerinden yürüyüp, meşeden yapılma merdivene yöneldi. Merdivenin başında yaralı bacağını uzatıp dizinin hemen altındaki bölgeyi ovdu. Topallamasını tamamen gidermek için ameliyata ihtiyacı vardı ama şimdilik bunun önemi yoktu. Holly'nin kapısını yavaşça iterek açtı, onu rahatsız etmeden parmak uçlarıyla yürümeye hazırlanmıştı ki, yanan masa lambasının ışığının doğrudan kapıya vurduğunu görüp şaşırdı.

"Merhaba, Baba," dedi Holly, tel tel sarı saçları uykudan olsa gerek kıvrılmıştı. Masasına oturmuş, üzerinde "NEYE BAKIYORSUN?" yazılı olan büyük beden yeşil tişörtüyle bilgisayarının klavyesini tıklıyordu.

Tom kamaşan gözlerini kırıştırdı ve Olivia'nın saçlarını okşadı. "Bu kadar erken vakitte ne yapıyorsun burada?"

"Uyuyamayınca Zarg'ın Gazabı'nı tekrar oynayayım dedim." Tom gülümsedi ve masanın yanı başındaki yatağına oturdu. Kızını böyle sabahın köründe uyanık görmezdi pek. Holly ge nelde sekizden az önce, kahvaltı vaktinde Marcy Kelley'in neşeli "uyan ve parıl da" sesiyle kalkar ve

arkadaşlarıyla birlikte okula giderdi.

Tom bilgisayarın ekranına baktı ve Holly'nin yönlendirdiği savaşçı kraliçeyi seyretti. Gülünç şekilde kaslı olan karakter, başına ateşten tuğlaların yağdığı bir tavanın altında duruyordu. Sol tarafından bir ejderha, sağ tarafından da trole benzeyen devasa bir hayvan ona yaklaşıyordu.

"Görünüşe bakılırsa başın dertte."

Holly güldü. "Çocuk oynucağı."

"Öyle mi? Ejderha tarafından yutulmadan ve trolün altında ezilmeden tuğlaların altında kızarmaktan nasıl kurtulacaksın?" "İşte böyle." Holly birdenbire iki tuşa basınca savaşçı kraliçe eğildi ve yerden bir kaya kaptı. Bunun üzerine ekranda küçük mavi bir şişe belirdi. Holly klavyedeki birkaç tuşa daha basınca, karakter şişeyi alıp kafasına dikti. Derken hemen kızardı ve düşen sıcak tuğlalara karşı dayanıklılık kazandı. Hiç zaman kaybetmeden kılıcıyla ejderhayı kuşbaşı gibi doğradı, trolü kebab yaptı ve sonraki seviyeye geçti.

"Sihirli iksir," diye açıklamada bulundu Holly, bilgiçlik taslayan bir sırıtışla. "Seni yaralanmaz yapıyor. Her zaman işe yarar. Nereye bakman gerektiğini bilmen yeter."

Tom, acil hastalığından habersiz kızına baktı. "Sihirli iksir ha. Etkilendim." Keşke kendisi için de durum bu kadar kolay olabilseydi.

Ekran değişti ve yeni bir seviye başladı.

"Altıncı seviye," diye onayladı Holly zafer kazanmış bir edayla. "Müthiş!"

Tom kızının yeni bilgisayarını beğenmesine sevinmişti. Olivia'yla birlikte Noel'de hediye etmişlerdi ona. Jasmine modelin seçilmesine yardım etmişti. Diğer türlü talihsiz geçecek olan Noel'den Holly'nin aldığı tek keyif buydu. Şüphesiz Alex'le birlikte diğer akrabaları ve Jazz dâhil tüm dostları onlarla birlikte kalıp ellerinden geldiğince baba-kızı teskin etmeye çalışmışlar ama hiçbir şey onlara Olivia'nın yokluğunu unutturamamıştı. Sonunda tüm bayram dönemi burada cehennemde bir haftalık tatile dönmüştü.

Tom etrafa göz gezdirdi. Bir duvarda *Jurassic Park 3* posterini kocaman İnternet Süvarileri resmiyle yan yana asılıydı. Masanın üstündeki orta rafta duran futbol topunun yanı başında Olivia'nın bahçede çekilmiş gülen büyük fotoğrafı vardı. Gözlerini hemen CD-ROM bilgisayar oyunları koleksiyonuna ve asker Joe'nun hareket figürlerine çevirdi. Görünürde hiçbir taş bebek, Amerikan fıstığı posterini ya da ceylan bakışlı Disney karakteri olmayışına içinden güldü. Ta küçüklüğünden beri Holly'nin Barbi bebeklerle oynayan türden bir kız olmadığı belliydi. Genetiğin bunda büyük payı olsa gerek diye düşündü.

Tom, birdenbire bu odanın boş olduğunu hayal etti. Birdenbire ve hiç beklenmedik şekilde öyle korkmuştu ki, kendine gelmesi için biraz beklemesi gerekti. Derin bir nefes aldı ve bir likte yaptıkları CAT ve PET beyin taramalarının henüz tümör belirtisi göstermediğini hatırlayıp sakinleşti. Bir tedavi

bulmak için hâlâ yeterli zamanın olduğunu bir kez daha tekrarladı için den. Zamanı bulacaktı.

"Baba?" Ayaklarına bakan Holly'ye döndü.

"İşe mi gidiyorsun?"

"Evet. Neden sordun?"

"Çorapların birbirinden farklı da."

Tom çoraplarına bakınca kızının haklı olduğunu gördü. Bir ayağına mavi diğetineyse kahverengi çorap giymişti. "Birbirlerine uyması gerekmiyor, onlar özel bir çift," dedi. Holly kaşını kaldırmakla yetindi. "Evet, ne demezsin."

Tom ayağa kalktı ve kızını yanaklarından öptü. "Gerçekten Hol, bunu sana kanıtlayabilirim."

Holly gözlerini kıstı. "Nasıl?"

Tom kapıya doğru giderken dayanamayıp sıırıttı. "Çünkü tıpkı onlar gibi bir çiftim daha var." Tom kızının "Babaaaa," diye sızlanmasını duydu, ama yastığı yemeden kapıdan dışarı kendini atmaya başardı.

Saat 06:30'da GENIUS kampüsünün kapılarından geçerken, ihtiyatlı koruma polisi de hemen peşinden onu takip ediyordu. Normalde o 06:15'te çalışma masasının başında olurdu, ama Holly'yi uyanık halde bulması bu rutini sevindirici şekilde kırmıştı.

Mercedes'iyile bodrumdaki garaja girince, ortalığın boş olduğunu gördü. Uygun ilk park yerine açık yeşil bir BMW'nin tek başına park ettiğini görünce gülümsedi. Sürekli en erken kimin gelip, ilk park yerine park edeceği konusunda Jazz'la iddialaşırlardı. Zaman zaman da Jack Nichols sürpriz yapıp arabasını oraya park ederdi, sırf hepsinden iyi olabileceğini onlara göstermek için. Fakat yarış genelde ikisi arasında geçer ve çoğunlukla Tom kazanırdı ama bugün kaybetmişti.

Arabadan dışarı çıktı ve avluya giden merdivenlere doğru yürüdü. Cinayetden önce merdivenleri koşarak çıkıyordu ama şimdi yürümekle yetindi. Asansörü kullanmayı istemedi.

Mermer zemine vuran topuklarının çıkardığı sesler dışında ortalık sessizdi. Solundaki hafif renkli *camdan* yapılmış duvarlardan Jasmine'in ana bilgisayar odasında gezindiğini görebiliyordu. Avludan onun bulunduğu yere gitmek için üzerinde *Bilgi Teknolojisi Bölümü -Yalnızca Onaylanmış Girişler İçin-* yazan siyah, ışık geçirmez camdan yapılmış bir kapıdan geçmek gerekiyordu. Bu bölüm ortadaki avlu ve Hastane Dairesi'yle birlikte GENIUS piramidinin zemin katını oluşturuyordu.

Jasmine'in el sallamasına karşılık verip avlunun ortasına yürüdü. Burada, dairesel bir holo-blok üzerinde dönen, piramidin tepesine kadar uzanan, dokuz metre yüksekliğinde, çok renkli bir DNA spirali hologramı vardı. Tom her zaman yaptığı gibi hologramın yanındaki uyarı işaretine aldırmandan doğrudan üç boyutlu görüntünün içine adımını attı. Çevresinde dönen spiral merdivenden yukarıya baktı ve nitrojen bazlarının çok renkli basamaklarına hayran kaldı. Tüm yaşamın şifresini taşıyan çift sarmalın içinde durmak ona her zaman ilham verirdi. Ona göre bu yapı, çözülebilecek en önemli

sırları taşıyan gerçek bir bilgi otobanıydı. Büyülenmiş halde kafasını sallayarak halo-bloktan dışarı çıktı ve avlunun batısındaki Hastane Dairesi'ne yöneldi.

Kapıyı iterek açtığında, bitişiğinde dinlenme odalarının olduğu, güzelce dekore edilmiş küçük bir bekleme odasında buldu kendini. İleride deneysel gen terapisi koğuşuna ve daha ötede tam teçhizatlı ameliyat odasına giden bir çift kanatlı kapı vardı. Maryland, Bethesda'daki Ulusal

Sağlık Enstitüleri (USE)'ndeki Ulusal Kanseri Enstitüsü'nün onayladığı bu koğuşta on yatak vardı. Tamamen GENIUS'un finanse ettiği birimde on hemşire ve dört doktor bulunuyordu. Doktorların ikisi USE'den izinli tatile çıkmıştı; her ikisi de çapraz dölleme fikirlerini ve uygulamalarını gerçekleştirmenin yanı sıra insan denekleri üzerinde yapılan tüm deneysel uygulamalar için Federal İlaç İdaresi ve USE'den gerekli onayı almakla görevliydi. Tom, USE doktorlarının varlığına değer veriyor ve onlardan hiçbir şeyi saklamıyordu. Hemen hemen hiçbir şeyi. Onlara henüz BGD (Bireysel Genom Deposu) DNA bilgi tabanını göstermemişti. Onların istemelerine rağmen USE'nin bunu onaylamayacağından emindi.

Kapıyı açtı ve kendisini karşılayan güneşli odaya gülümsedi; sarı duvarlar, peygamberçiçeği mavisi perdeler, yarı özel kabinlerde çam ağacından yapılmış yataklar. Tüm bunlar buranın bir koğuş değil de geniş bir yatak odası olduğu izlenimini veriyordu. Ne var ki mekân çok özel kılan ya da Tom'a gurur veren şey bu değildi.

Bu koğuşu sıra dışı kılan şey, tek bir ikna edici kritere sahip olmaları halinde hastalara yatak verilmesiydi. O kriter de üç aydan az ömürlerinin kalmasıydı. Kemoterapi, radyoterapi ve diğer tüm tedaviler işe yaramadığında insanlar buraya geliyordu. Burası kelimenin tam anlamıyla onların son çaresiydi. Genlerini yeniden programlandırmak için geldikleri yerd.

Tom, üst kattaki laboratuvarlarda çalışan bilim adamlarının, çalışmalarının doğrudan sonuçlarını görmeleri ve tıbbî araştırmanın insan yaşamını kurtarmaya yardım etmediği takdirde anlamsız olduğunu asla unutmamaları için bu birimi açmıştı. Ne var ki ağır hastalarının çoğu ölmüştü, ama önemli birkaçı hayatta kalmıştı. 1999'un başında bu odada gen terapisi yoluyla ilk onaylı kistik fibrosis tedavisi yapıldı. Bir yıl sonra da Huntington'un bulunduğu kore hastalığı için ilk başarılı gen terapisi denemesi gerçekleştirildi. Bu mütevazı birim geçen dokuz yılda elliden fazla insanı hayata döndürdü. Ayrıca burada yapılan testler sayesinde de dünyada sayısız insanın yaşamı kurtuldu.

Şimdilik sadece altı yatak kullanılıyordu. Hastaların beşi uykudaydı, Hank Polanski'yi oturmuş, hemşire Beth Lawrence'le konuşurken görmek Tom'u şaşırtmadı. Bugün Kuzey Carolina'lı, 23 yaşındaki genç çiftçi için büyük bir gündü. Federal İlaç İdaresi sonunda yeni tedavilerini onaylamıştı ve bu sabah Hank Polanski'ye AIDS'e yol açan HIV retrovirüsü zerk edilecekti.

Laboratuvar kuralları gereğince hastalar genelde başka doktorlarca tedavi edilirdi. Ama yine de Tom her biriyle ilgilenmeden edemez ve bunu kişisel sorumluluğu olarak görürdü.

Şaşırtıcı ölçüde geniş ağızla gülen, uzun boylu ve fazla resmî görünümlü hemşire Lawrence Hank'in koluna damar içi serum takmakla meşguldü. Başını kaldırıp Tom'u içtenlikle selamladı "Günaydın Dr. Carter."

"Günaydın Beth. Günaydın Hank, bugün nasılsın?"

Hank solgun yüzünü ona çevirip cüretkâr bir ifadeyle sırttı. "Hâlâ buradayım doktor."

"Tedaviye hazır mısın?"

Hank endişeli şekilde başıyla onayladı. Deneysel gen terapisi için gönüllüydü ama Tom onun başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. Hank akciğer kanserine yakalanmıştı ve radikal bir tedavi uygulanmazsa ölecekti. Bu tedavi, bağışıklık sistemine tümörü öldürmesini söyleyecek genlerin tümör hücrelerine yerleştirilmesini içeriyordu. Kanser hücreleri katı genetik emirlere karşı gelmiş hücrelerdir ve kontrol dışı büyürler. Bu isyanı bastırmak için Tom tümör hücrelerinin *hepsini* ya da hemen hemen hepsini öldürdüğünden emin olmak zorundaydı. Bunu yapmak için sağlıklı hücrelere zarar vermeden isyancı hücrelerin içine öldürücü genleri sokmak için bir taşıyıcıya ihtiyacı vardı. İşte bu taşıyıcı da HIV retrovirüsleriydi.

Retrovirüsler bir vücut hücresine girip, kendi genetik talimatlarını o hücrenin sağlıklı DNA'sıyla birleştirebilir. Cruise füzeleri gibi retrovirüsler de laboratuvarda yeniden programlanabilir, zararlı kodları devre dışı bırakılıp, içlerine iyi genler yerleştirilebilir. İnsanın bağışıklık sistemine saldıran, HIV retrovirüslerindeki genler cinsiyetsizleştirilip, özel tedavi genlerine yerleştirilmek suretiyle AIDS'e yol açan öldürücü gen, uysallaştırılıp akciğer kanserini tedavi etmekte kullanılabilir. Tom ve ekibi retrovirüsü zararsız hale getirdiklerini kanıtlamışlardı. Kanserli akciğer hücrelerini hedef alıp öldürmek için onu başarılı bir şekilde genlerle yüklemişlerdi. Geriye kalan tek şey, bir insandaki genetik mühendisliğin ürünü retrovirüsü test etmektir.

"Bunun riskleri nedir?" diye sordu Hank, korktuğunu belli etmemeye çalışarak.

Tom elini Hank'in omzuna attı ve orada tuttu. Her zamanki gibi dürüst olmaya özen gösterdi.

"Bir risk, retrovirüsün otonom kurtuluş ağını kurup sağlıklı bir hücreye saldırması, sonra da genleri senin genetik zincirinin yanlış yerine yerleştirmesi."

"Bunun sonucunda ne olur?"

"Sağlıklı hücreleri de kanser edebilir. Ama bunun olma ihtimali çok çok düşüktür."

"AIDS'e yakalanabilir miyim?"

"Hayır, taşıyıcı retrovirüsü ya da bizim deyişimizle vektörü geçen üç yıl boyunca test ettik ve zararsız olduğunu kanıtladık. Bu nedenle Federal İlaç İdaresi onu onayladı. 'Açıkçası Hank, karşılaşacağın tek risk onun faaliyete geçmemesi.' Elinin altındaki kemikli omuzun silkindiğini hissetti.

"Öyleyse kaybedecek bir şeyim yok," dedi Hank.

Tom bir süre durakladı ve Hank'in gözlerinin içine baktı. Üç hafta önce onun buraya ilk gelişini hatırladı. Bir zamanlar dinç halde dışarıda gezen bu adam şimdi yürüyemeyecek kadar zayıflamıştı. "Hastalığa dayanamıyorum," demişti. "Beni ya öldür ya da tedavi et. Sonuç ne olursa olsun bu

cehennemden çıkar beni." Adam yataktan ve hastaneden çıkmak için her şeyi yapmaya razıydı.

"Sana karşı tamamen dürüst olacağım, Hank," dedi Tom. "Bu tedavinin başarısız olma şansı yüksek, muhtemelen yüzde 85. Ama seni daha kötü yapma ihtimali çok düşük. Ve tedavisiz hayatta kalma şansın sıfır. Bu durumda bir seçim yapman gerekiyor. Ya hiçbir şey yapmayıp hastalığın ilerlemesini bekleyeceksin ya da yüzde 15'lik iyileşme şansını kullanacaksın."

Hank düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı, sonra da hırıltılı hırıltılı nefes alıp verdi. "Yüzde 15 mi?"

Tom'un yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. "En iyi ihtimalle."

Hank gülümseyerek, zayıf yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı; hani neredeyse iyileşti bile denebilirdi. "Ben daha düşük olacağını sanıyordum."

Tom da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Ben de. Daha az şansı olan insanların buradan sağ çıktığını gördüm. O yüzden şimdilik benden ümidini kesme." Sonuçların belli olması haftaları, ayları hatta yılları alabilirdi. Ama ne kadar zaman alacağı Tom'un umurunda değildi; yeter ki ölümün hırslı ellerini bu genç adamın üzerinden bir süre daha çekebilsin. Yatağın yanı başındaki askıya serum şişesi asan hemşireye döndü. Şişede, üst kattaki laboratuvar da klonlanmış kırmızı retrovirüs serumunun ilk grubu vardı.

Tom, "Tamam Beth, Hank'in annesinin gelmesini bekleyeceğiz," dedi. Kadın saat 7'de burada olacağını söyledi. Yaptığımız şeyi kontrol etmesi için Ulusal Sağlık Enstitüsü doktorlarından birini bulabilir misin? Kari Lamvert'ti tavsiye ederim. Bunu yaptıktan sonra, gel beni bul. Damar içi seruma başlarız. Anlaştık mı?"

Evet anlamında başını sallayan Beth'in heyecanı gözlerinden okunuyordu. Hank'i tedavi etmek konusunda Tom'un kendine güveni tamdı. Kızının yaşamını tehdit eden çok daha çetrefilli kanseri iyileştirmekte de aynı güveni duymayı çok istiyordu. Bob ve Nora, glioblastoma multiforme'yle savaşması için geliştirdikleri retrovirüsü test etmeye saat 9'da hazır olacaklarını söylediler. Tom saatine baktı, yalnızca iki saat kalmıştı.

Jasmine Washington, piramidin zemin katında ilk yarım saatini kendi çalışma yerini kontrol ederek geçiriyordu. Çok geçmeden emrindeki görevlilerin en zeki olanı gelecekti ve makinelerle tek başına biraz zaman geçirmek hoşuna gidiyordu.

Deneysel Geneskop tesisinin içinde yürüdü. Bu tesis Holly'nin genomunun okunduğu üst kattaki tesisin bir benzeriydi. Bundan başka dört Geneskop daha vardı ve hepsi de son teknolojinin ürünü deneysel modellerdi. Sağdaki ikisi prototip Gene Genie yazılımıyla donatılmış holo-modellerdi. Jasmine onların gelecek birkaç gün içinde çalışmaya başlayacağından emindi.

Yeniden içinde karmaşık duygular uyandı. Dört gün önce Larry'le birlikte Holly'yi klasik Disney çizgi filmi, *Aslan Kral'a* götürmüşlerdi, ama Jasmine, DAN'in hükmünü düşünmekten kendini alamamıştı. Geneskobun hastalığı tahmin etme gücünden gurur duymuştu, tabii hastalığın önlenmesi yani tedavi edilebilmesi halinde. Ama tek yapabileceği hiçbir çare sunmadan ıstırapı tahmin etmekse o kadar zeki olduğu söylenemezdi.

İçini çekerek Geneskop tesisinde yürüdü, sağındaki sessiz çalışma istasyonları ve terminalleriyle ana Bilgi Teknolojisi ofisini geçti. Krom ve camdan yapılmış kapıyı açınca kocaman, göz alıcı odaya girdi. Bu oda Bilgi Teknolojisi bölümünün kalbiydi ve GENIUS'un dünya çapındaki bilgi merkeziydi.

Beyaz Oda diye anılan, her tarafı beyaz olan bu serin odada yürüyüp düşünmekten hoşlanırdı. 55° sabit sıcaklıkta tutulan odanın ortasında dört tane vızıldayan kocaman kutu vardı. Kutuların ikisinde, mevcut tüm Geneskoplara bağlı olan, büyük, protein tabanlı ultra-bilgisayar, "Büyük Anne" bulunuyordu. Bu ana beyin dünyadaki herhangi bir yerde ve herhangi bir zamanda "kuluçka makinesinin" hangi taramaları yaptığını biliyordu. Diğer iki kutudaki veri tabanı, Bireysel Genom Deposu (BGD)'nun kurulmasını sağlayan işte bu "Büyük Anne" idi.

Gen taramasıyla ilgili etik ilkeler katıydı. Genomlar ancak hastalar doktorlarının nezaretindeyse ya da profesyonel danışmanlık hizmeti alıyorlarsa test edilebiliyordu. Bir kişinin bilgisi dışında genomunun taranmadığından emin olmak için sıkı eşleşme kontrolleri yapılıyordu. Diğer ana ilkelerden biri de tüm taramaların sıkı gizlilik altında tutulmasıydı. Hayat ve ölüm sigortası şirketleri buna sık sık karşı çıkıyordu. Zira onların iddiasına göre, bir kişi tedavi edilemez acil bir hastalığa yakalandığını öğrendiğinde, standart primlerde fahiş sigorta parası alabilirdi. Öte yandan kişisel mahremiyetin üstün olduğunu söyleyen yasa katıydı. Bu yüzden Jazz ve Carter veri tabanını gizli tutmaya özen gösteriyordu. BGD kesinkes yasa dışıydı.

Bireysel Genom Deposu, Tom'un fikriydi. Jasmine'den, "Büyük Anne"ye, dünyanın çeşitli yerlerindeki lisanslı GENIUS işlem laboratuvarlarının yürüttüğü tüm gen taramalarının beşte birini ayıklayıp, ilgili bireylerin isim, adres, aile ve tıbbî kayıtlarıyla birlikte veri tabanında depolamasını söylemesini istemişti. Şimdi BGD'de yüz milyondan fazla insanın kaydı vardı ve GENIUS o insanları kendilerinden daha iyi tanıyordu.

Tom'u harekete geçiren saikler kötücül olmaktan çok uzaktı; genetik çalışmasının büyük bir kısmını onaylamak için veri tabanını makro düzeyde kullanmak istiyordu. Söz konusu çalış ma, ailelerdeki fiilî hastalık eğilimlerini hastalığın genetik belirtileriyle karşılaştırmayı içeriyordu. BGD, şizofreninin tedavisini sağlayan ve diğer genetik hastalıkları tedavi etmekte hayati ipuçları veren bu çalışmanın büyük bir kısmını onaylamaya yardım etti. Öte yandan bu iyi niyete rağmen, Jasmine'in, bireylerden veya yetkililerden herhangi birinin veri tabanını öğrenmesi durumunda, başlarının belaya gireceğinden ve GENIUS'un güvenilirliğinin ciddi ölçüde sarsılacağından hiç kuşkusu yoktu. Ama Tom, faydaların, her bir birey ve şirketin karşılaşacağı olası tehditten daha önemli olduğu kanısındaydı. Bu nedenle riski göze almıştı.

Jasmine çalışma yerinde gezindikten sonra bilgisayarına döndü ve günlük siber-devriyesine başladı. Bilgisayarım açtı. 100 tetrahertz'lik hızı, 600 giga'lık disk alanı ve 200 giga'lık RAM'yle bilgisayar, kalabalık bilgi otobanının hızlı şeridinde yol alacak denli güçlüydü. Monitör aydınlandı ve Jazz'ın yüzüne tıpatıp benzeyen sanal bir yüz belirdi ekranda. Afro tarzı uzun, kıvrıkcık saçlar ve biçimli siyah yüz adeta onun ekrandaki yansıması gibiydi. Görüntü onu "*Selamlar Razor Buzz. Bugün nereye gidiyorsun?*" diyerek karşıladı. Sentetik ses bile onun sesine benziyordu. Bu sesi artık nadiren kullanıyordu, ama Razor Buzz ifadesi onu Los Angeles'taki gençlik yıllarına götürmüştü. Sivri tavrını tamamlayan saç kesimiyle sorumsuz bir bilgisayar çocuğuydu. Katı Protestan ebeveynleri sokakları ona yasaklamak ve bilgi otobanında seyrüsefer etmesine izin vermek suretiyle onu beladan uzak tuttuklarını düşünürken yanılıyorlardı. Razor Buzz adında anonim bir kullanıcı kimliği seçmişti,

çünkü o günlerde yaptığı çoğu şey pek meşru şeyler değildi. Şimdi de meşru olsun ya da olmasın bir efsanenin parçasıydı.

Jasmine mikrofona konuştu. "Bugün, devriyede olacağım."

"Yola girmeden önce şifreni almam gerekiyor," dedi konuşan kafa.

Jazz güldü. Bu hafta seçtiği parola ona yine bir gençlik anısını hatırlattı. Meşru işlere dönüp, burslar ve Nobel ödülü kazanmadan önceki, istediği her şeyi hackleyebileceği eski kötü isyan günlerini hatırlatan bir işin adıydı bu. Bu iş "muhasibecilik" ya da "doktorluk" değildi, hatta "GENIUS Bilgi Teknolojisi Yöneticiliği" de. Hayır, bu iş cidden harika bir işti.

"Siberpolis," diye yazdı, avlak bekçisine dönüşen kaçak avcıyı oynamanın tadını çıkararak.

Ekrandaki kafa birden bir miğfer giydi ve iki kez dönerek onu selamladı: "Artık özel ajan Razor'sınız, bilgi otobanında serbestçe dolaşabilirsiniz."

Jasmine düzenli masasına doğru uzanıp diyet kolasını aldı ve gideceği yeri düşündü. Çoğu gün GENIUS'un teknik ya da malî sistemlerinden birine girmeye çalışırdı. Bu korumalı sistemlerde gedik açmaları, zayıflıkları ortaya çıkarmaları ve daha iyi koruma önlemleri önermeleri için iki adam çalıştırıyordu. Adamlar işlerinde iyiydiler ama savunma silahlarının gerçekte ne kadar iyi olduğunu görmek için kendini denemekten hoşlanıyordu. Bugün en hassas ve en iyi korunan veri bankaları BGD'nin içine girecekti.

GENIUS sistemlerinin hiçbirisi orada görülmediği için worldwide web'i es geçti. Ana beyne ve ardından BGD'ye veri sunmak için tüm Geneskopların kullandığı canlı bağlantıya girme niyetiyle "Büyük Anne"nin numarasını yazdı. Hemen ön sayfada parolayı girin talebi görüldü. Kasıtlı olarak bugünkü değil de dünkü parolayı yazdı.

Ekran *giriş onaylanmadı* ifadesi çıktı.

İyi. Parola değişmişti. Veriler ona karşı güvencedeydi.

Ya da öyle olmalıydı.

Sisteme girmenin başka bir yolunu bulmalıydı. Önündeki klavyenin tuşlarına basarak, BGD'nin içeriği hakkında hiçbir bilgi vermeyen ön başlık sayfasını geçmeye çalıştı. Bunu yapmış olsa bile hâlâ sistemin dışında olacaktı, çünkü BGD'yi, iki güvenlik seviyesine sahip olacak şekilde tasarlamıştı; biri, sinsice dolaşanların ön sayfadaki mönüye bakmalarına engel olmak, diğeryse onların verilere erişmelerini engellemek içindi. Önce kolay numaraları denedi, her yüksek okul siberpunk'ının bildiği numaralar. Ardındaki programı sorguya çekerek onu bulmaya çalıştı ilkin.

Hüsrân. Tüm basit gedikler kapatılmıştı.

İyi. Şimdilik.

Yeni bir yol denemeliydi: Parola komutlarını yeniden programlamak için taban bilgisayar programını

kullanmak. Bunu yapmak daha zordu ve yılların deneyimini gerektiriyordu. Eğer yanlış şifreyi koyarsan diğer tüm yazılımlarına zarar verebilirsin.

Hiç düşünmeden bunu yaptı. Bu tekniği denemesi dört saniyeden biraz daha fazla sürmüştü. Ne de olsa Razor Buzz bir başkomutan, bir siberlord'du.

Sonuç yok. Gedik de. Ekibi bu köşeyi güvenceye almıştı.

Mükemmel.

Şimdi son tekniğe geldi sıra. Bu teknik, parola sistemini işleten programa yapması gerekeni söyleyecek kendi programını yazmayı içeriyordu. Sistemin uyacağı daha üst komutları

oluşturmaya benziyordu bu. Bu Razor'ın biraz vaktini alacaktı, ne de olsa zekice bir teknikti.

Derken gözleri ekranın altındaki sağ tarafta çıkan mesaja çevrildi.

Program zaten yüklü...Program zaten yüklü... Program zaten yüklü...

Bu daha önce hiç olmamıştı. "Kahretsin," diye bağırdı; hem etkilenmiş hem de sinirlenmişti.

Ekran değişince, BGD'nin ilk aşamasına girdiğini anladı. Sadece son bir güvenlik parolasıyla verilere erişilebilirdi.

Ama üst bilgi programını henüz bitirmemişti. *Başka birinin* başlattığı bir programa katılmış olmalıydı.

Başka biri kendisinin yazdığı programın aynısını kullanarak kapıyı açmış ve istemeden onu içeriye sokmuştu. Kaşlarındaki tere aldırmadan, davetsiz misafirin yolunu izleyerek, sisteme ne kadar sızdığını kontrol etti. O her kimse, güvenliğin ilk aşamasından geçip içeri girmeden sadece vitrinlere bakmış ve BGD'nin içeriğini görmüştü.

El, hem kendisini hem de davetsiz misafiri veri tabanından atacak tuşun üzerinde geziniyordu.

Ama tuşa henüz basmamıştı. Ancak davetsiz misafir imkânsız olanı gerçekleştirmiş, güvenliğin ikinci aşamasından geçip depolanmış çok gizli verilere erişmiş görüldüğünde tuşa basacaktı. Bunu yapmadan önce davetsiz misafirin kim olduğunu ortaya çıkarmak istiyordu. Eğer davetsiz misafir ikinci aşamayı geçmeyi başarmışsa, otomatik AVCI izleyicisi hemen devreye girecekti. Ama Jasmine izlemeyi hemen başlatmak istiyordu.

Bilgisayarındaki alıcıya şunları söyledi: "İzlemeyi başlatmanı istiyorum. AVCIYI etkinleştir."

Hâlâ polis miğferi giymiş halde bulunan, bilgisayar ürünü kafanın olduğu ekranın üst sağ köşesinde küçük bir Yardım penceresi açıldı.

"Gizli mod mu alarm modu mu?" diye sordu kafa.

"Gizli. Ziyaretçiyi kaçırmak istemiyorum henüz." Ekranın üst sol köşesinde başka bir küçük pencere açıldı. Pencerenin üstündeki bir saat 60 saniyeden geriye doğru saymaya başladı. Bu süre izlemenin tamamlanması için gereken süreydi. Pencerenin altında parlayan dokuz sayının oluşturduğu bir sıra vardı. Sayılar çok hızlı değişiyor, doğru kombinasyonu araştırıyordu. Ansızın soldaki sayı kilitlendi, geriye parlayan sekiz sayı kaldı. Derken ikinci sayı da kilitlendi. Dokuz sayının hepsi kilitlendiğinde, Jasmine davetsiz misafirin kökenini bulabilecekti. Ekranın üst sol köşesinde pencere 25...24...23 diye tıklıyordu.

Altıncı sayı da kilitlendi. Geriye sadece üç sayı kalmıştı.

Derken davetsiz misafir birden sistemden çıktı, siber izi de kayboldu.

Sıvışmıştı.

Çalışanlarından biri ofisine girerken Jasmine, "Kahretsin," diye söyleniyordu.

Davetsiz misafirin kökenine dair bir ipucu bulma umuduyla ekrandaki altı sayıyı kontrol etti. Fakat şifrelerden öğrenebildiği tek şey, davetsiz misafirin Amerika'nın dışından, güneydoğu Avrupa ile Hindistan arasındaki bir yerden geldiği idi. Büyük ihtimalle Ortadoğu ya da kuzey Afrika'dandı. Ama dünyanın bu köşesinden kim, sıkıcı görünen BGD'ye girme zahmetine katlanırdı ki?

Uzun boylu sarışın bir kadın yeni holo-projektördeki bir ampulü ona yöneltti. "Günaydın Jazz, iyi misin?"

Jasmine başını yukarı kaldırıp teknik idareciye gülümsedi. "Evet Debbie, teşekkürler."

"Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Elbette. Uzun sürer mi?"

"Yaklaşık yarım saat. Gene Genie için kaydedilen son gelişmeleri sana anlatmalıyım. Holo-görüntüyü çözdüğümüzü düşünüyoruz." "Yüz tarifi de dâhil mi?"

Debbie sırtıttı. "Gel ve kendin karar ver."

"Harika. Bana sadece beş dakika ver, yanma geleceğim." Jasmine, endişelerine rağmen yeni Gene-Görüntüleme yazılımından dolayı büyük heyecan duymuştu. BGD'ye gelince, en azından veri tabanına girilmediğinden, sadece onun genel amacının ortaya çıkarıldığından emindi. Son güvenliklerin sağlam olduğuna inanıyordu ama yine de olanları Tom'a anlatacaktı. Kurulduğundan beri ilk kez birinin anonim BGD'ye kötü niyetli bir ilgi gösterdiğini, Tom bilmek isteyecekti.

www.eskikitaplarim.com

Hayvan laboratuvarını ya da bilindik adıyla "Fare Evi"ni Mendel Dairesi'nin ana laboratuvarlarına bağlayan koridorun kanatlı kapısını açarken, "Söyle bakalım Nora, nasıl gidiyor?" diye sordu Tom. Hank Polanski'ye ilk yan etkiler görülmeden gen aktarımı yapıldıktan hemen sonra, Tom, Holly'nin geleceğini belirleyecek deneyin sonuçlarını öğrenmek için aceleyle buraya koşmuştu.

Nora Lutz verileri girdiği diz üstü bilgisayarından başını kaldırıp ona selam verdi. Yüzündeki her zamanki çatış kaşlı ifade yumuşamıştı. Kırklı yaşların sonundaki Nora, kısa boylu, yuvarlak hatlara sahip bir kadındı. Kahverengi saçlarını kısa kestirmişti. Kaplumbağa kabuğundan yapılmış koca gözlüğüyle baykuşu andırıyordu. İşine bağlı bir laboratuvar teknisyeniydi ve Tom, onun hırçın tavırlarına rağmen buradaki işini sevdiğini biliyordu, çünkü bu sayede evden dışarı çıkıyordu. Yardıma muhtaç yatalak annesi ve beş kedisiyle birlikte Charlestown'da yaşayan bir kız kurusuuydu. Koltuğunda arkaya yaslanan Nora, beyaz ceketinin kollarını çekiştirip arkasındaki sekiz boş kafesi işaret etti.

"Yeni bitti. Kırk sekiz farenin hepsi incelenmek üzere kesildi ve karşılıklı sayımları kontrol edildi," dedi.

Tom başıyla onayladı. Deneyler için hayvanların kullanılması hoşuna gitmezdi ve geliştirdiği *in vitro* deneme protokollerinin çoğu bu ihtiyacı ortadan kaldırmıştı. Ama bazen, özellikle gen terapisi alanında canlı hayvan deneyi kaçınılmazdı.

Bu deneyde, tüm farelere astrositom kanser genleri verildi. Hayvanların yarısına, beyin kanseri hücrelerini öldürmek için genetik mühendislikle hazırlanmış bir retrovirüs verilirken, diğer yarısına sadece basit bir tuz çözeltisi verilmişti. Daha sonra beyinleri kesilerek, tümörlerin veya metastazların sayısı ve büyüklüğü ölçülmüştü. Eğer, retrovirüs verilen fare tuzlu su verilen kontrol grubu faresinden daha az tümöre sahip idiyse bu deney işe yaramış demektir ve işe yaraması hayati önem taşıyordu. Aksi halde Holly için zamanında bir tedavi bulma şansı, ki zaten çok cılızdı, tamamen sönecekti.

"Sonuçlara ilişkin bir şey söyleyebilir misin?"

Nora ona, "Sen daha iyi bilirsin" bakışı fırlattı ve başını salladı. "Bob zarfla geri gelene kadar sana bunu söyleyemem." Bob Cooke, Nora'nın patronuydu.

Beyin kanseri projesinde çalışan üç ekipten hiçbiri Holly'nin durumundan henüz haberdar değildi. Tom bir dizi nedenden dolayı böyle olmasını istemişti. Holly'nin kötü durumunu ne kadar fazla insan bilirse, kızcağızın durumu öğrenme riski o kadar artardı. Tom bunun olmasına izin veremezdi. Zamanı ve yeri gelince ekiplere durumu anlatacaktı, ama şimdilik onların bilmesi gereken tek şey projenin birincil önceliğe sahip olduğuydu.

Şimdiye değin, sadece, Nora Lutz ve Bob Cooke'den oluşan bu ekip, beyni koruyan kan-beyin bariyerini geçmek için gereken karmaşık retrovirüsü geliştirmeye yaklaşmıştı. Beş haftadan biraz

uzun bir sürede katettikleri ilerleme fevkaladeydi, ama Tom, Nora'nın diz üstü bilgisayarının ekranındaki hesap çizelgesine baktığında, sonuçlardan dolayı heyecandan çok endişe duydu. Hesap çizelgesi, soldaki kolonda her bir farenin fiş numarasını, onun bitişiğindeki kolonda ise, farelerin tümör sayısını -Tom'un anladığı kadarıyla hayli endişe uyandırıcı sayı- dave büyüklüğünü gösteriyordu.

Bir kolon boş kalmıştı: Her bir farenin hangi uygulamadan geçirildiğini gösteren kolon. Sadece Bob Cooke bu bilgiye sahipti.

Yıllar önce Tom kişisel tarafgirliğin sonuçları etkilemesine izin vermemenin önemini kavramıştı ve tüm GENIUS deneylerinin "gözü kapalı" yürütülmesini zorunlu kılmıştı. En titiz bilim adamının bile istediği sonuçları "bulmaya" ne denli teşne olduğunu biliyordu. Bu nedenle Bob Cooke farelere ilk enjeksiyonların yapılması işini yönetmiş, hangi fareye genetik mühendisliğin ürünü virüs, hangisine de tuzlu su verildiğini bilgisayar kaydetmişti. Daha sonra Bob bu bilgiyi, kapalı bir zarfta saklamış ve metastazların sayısını buna dâhil etmemişti.

"Bob şu an nerede?" diye sordu Tom.

"Mendel'de. Onu çağırayım mı?"

"Hayır. Ben giderim. Sen sayımları bitir."

Tom, Fare Evi'nden dışarı çıktı, küçük koridordan aşağı indi ve ana laboratuvar dairesinin sürme cam kapısından geçti. Krom ve camdan oluşan beyaz alanı gözleriyle taradı ve birden Bob Cooke'yi gördü. Adamın görünüşü ve beden dili, onu, laboratuvardaki herkesten ayırıyordu. Diğer bilim adamları laboratuvar sıralarına eğilmiş çalışıyorlar, ama sarı saçları, yanık teni ve uzun kolları ve bacaklarıyla Kaliforniya'lı bu adam sandalyesine uzanmış, bir mikroskop lamını ışığa tutuyordu. Bir bilim adamından çok sonraki dalgayı kontrol eden bir sörfçüye benziyordu. Yayvan gülüşü ve rahat tavırları bazı insanların onu hafife almasına yol açıyordu. Genç adamın aldırmaazlığı pek çok bakımdan Tom'a kendisini hatırlatıyordu.

Bob'un masasındaki kahverengi zarfı görebiliyordu. Koşup onu almak için içinde uyanan ani dürtüyü bastırmak zorundaydı.

Bob da onu gördü ve gülümsedi. Hızlı bir hareketle lamı masaya koydu, kahverengi zarfı aldı ve havaya kaldırdı. "Bunu mu arıyorsun?"

Hayvan laboratuvarına dönen Carter, Nora'nın yüzünde bir ipucu arıyordu, artık kadının verileri gözden geçirmek için daha çok vakti olmuştu. Eğer sonuçlar kesin idiyse, diskete gerek kalmayacaktı. Eğer tüm fareler aynı sayıda büyük tümöre sahiplerse, o zaman deney açıkça başarısız olmuş demektir. Yok farelerin yarısında tümörden eser yoksa bu sefer de deney kesinkes işe yaramış demektir. Ancak Nora'nın baykuş yüzüne benzeyen yüzü hiçbir ipucu vermiyordu.

Bob alaycı bir havayla kaşlarını çatı. Zarfı yırtıp ona disketi vermeden önce, "En iyi film için adaylar..." diye espri de yaptı.

Nora, Kaliforniya'lı patronuna bezgin bir gülücük gönderdi, disketi bilgisayarına soktu ve yazılım programını çalıştırdı. Hesap çizelgesi hemen bilgileri aldı. Tom, sağ kolondaki boş yerlerin, hangi fareye retrovirüs verildiğini gösteren "evet" ya da "hayır" seçenekleriyle dolduğunu görebiliyordu.

Hadi, gruplar arasında bir farklılık olsun, diye içinden geçirdi Tom. Fakat sessiz yalvarışını bitirmeye kalmamıştı ki, ekran sonuçlara geçti ve Nora hayal kırıklığını belli eden bir ses tonuyla kötü haberi verdi.

"Aralarında hiçbir fark yok," dedi laboratuvar teknisyeni aniden. "İstatiksel açıdan kayda değer bir fark yok."

"Kahretsin!" Tom buna inanamıyordu. Sonuçlar onun korktuğundan daha da kötüydü. Gen terapisinin hiçbir etkisi olmamıştı. "Ne yanlış gitmiş olabilir ki?" diye sordu Nora.

Tom yüzünü astı ve kollarını çapraz şekilde birbirine kavuşturdu, sağ elinin parmaklarıyla sol elinin üzerinde ritim tutuyordu. "Belki de virüs tümör hücrelerine ulaşmamıştır. Belki de kan-beyin bariyeri onu durdurmuştur."

"Ama virüs bunu başarsın diye özel olarak hazırlandı," dedi Bob, son derece keyifsiz bir ses tonuyla.

"Evet, belki de virüsler işe yaramadı. Yahut virüs hedefine ulaşmış, ama genler ya hücrelerde kendilerini doğru dürüst ifade edemediler veya farkı yaratacak kadar protein üretmemiş olabilirler. Her halükârda emin olmak için tümör hücrelerini analiz etmeliyiz. Özetle piç kurusu bu sefer işe yaramadı."

Kapı sağa doğru açıldı ve Jasmine içeri girdi. Daima gülümseyen yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Tom, bir şey söyleyebilir miyim? Çok önemli" dedi.

Söylemek istediği şey, oradaki herkesin bilmesi gereken bir şey değildi, bu yüzden Tom, Bob ve Nora'dan özür dileyerek Jasmine'le küçük koridora geçti.

"Üzgünüm ama bazı kötü haberlerim var," dedi Jasmine. Tom gülmek üzereydi. "Harika! Bunun için doğru yere geldin. Hadi görelim bakalım, senin haberlerin bizimkilerden daha mı kötü."

"BGD'ye girmeye çalışan birini yakaladım."

Tom inlemeye benzer bir ses çıkardı. Bir bu eksikti! "Girebilmişler mi peki?"

"Hayır ama sanırım içinde ne olduğunu teoride biliyorlar." "Kim onlar? Nereli olduklarını biliyor musun?"

Jasmine kafasını salladı. "Hayır. Tuhaf olan da bu. Kilit nitelikteki Triad bölgelerden birinden değil. Sinyal ne Avrupa'dan ne Uzak Doğu'dan ne de Amerika'dan geliyordu." "Emin misin?"

"Evet."

"Daha fazla bilgi bulabilir misin?"

"Hayır. Jack'e anlattım ama o da tuhaflığı çözemedi. Bizim veri tabanlarımızın etrafında havayı koklamak isteyebilecek tüm rakip biyoteknoloji şirketleri ve büyük sigorta şirketleri Triad'ın içinde. Olan biteni anlamak imkânsız."

Tom şakaklarını ovdu. Bu verilerin sigorta şirketlerine ya da basına veya başka birilerin eline geçmesinin nelere yol açacağını düşünmek bile istemiyordu. "Yetkililer olamaz mı?"

Jasmine kafasını salladı. "Hayır. Bu olay üç saat önce gerçekleşti. Eğer onlar olsaydı, şimdiye ensemizde bitmişlerdi." "Öyleyse sence bu işi kim yapmış *olabilir*?"

"Bilmiyorum. Ortalıkta vakit öldüren yalnız bir şifre kırıcı da olabilir. Ama durum öyle görünmüyor. Bana kalırsa, bunu her kim yaptıysa ne aradığını çok iyi bilen biri. Neyse üstü açık kapıları güvenceye aldım. Ve BGD'ye daha yakından göz kulak olacağım."

"Tekrar denemeye kalkıştırlarsa ne olur?"

"İçine giremezler. Mesele bu değil, mesele başka ne yaparlarsa yapsınlar elimizdekileri biliyor olmaları. Her neyse. İyi bir haberim de var. 'Gene Geneie' yazılımı çok iyi görünüyor."

Bu Tom'u gülümsetti. "Harika. Bravo. Keyfinin yerinde olduğu bir anda, Karen Tanner'ı bilgilendirebiliriz."

"Peki ya senin kötü haberin nedir? Deney işe yaramadı mı?" Tom, Jasmine'i hayvan laboratuvarına götürdü ve Nora'nın diz üstü bilgisayarını gösterdi. "Kendin bak."

Jasmine ekrana uzanırken, Nora geri çekildi.

"Patladı," dedi Bob Cooke.

Jasmine ekranın altına doğru inerek, taban verilerini incelerken Tom onu sessizce seyrediyordu.

"Bu da neyin nesi?" dedi Jasmine birdenbire, tümör sayım kolonundaki sıfırı göstererek.

Tom daha yakından bakmak için eğildi.

Nora, Jasmine'nin parmak ucunun ekrana değdiği noktaya merakla baktı. "Fare C370'in karşısı boş. Hayvan tamamen temiz." Laboratuvar teknisyeninin sesi şaşkınlık doluydu.

"Bu önemli mi?" diye sordu Jasmine.

Bob Cooke omuz silkti. "Belki de orijinal kanser hücreleri almadılar. "

Nora'nın kaşları iyice çatıldı. "Hayır, C370'i hatırlıyorum, çünkü kesinlikle metastazları vardı ama

"çürüyorlardı." Jasmine'e baktı. "Ölmüştü."

"Şans eseri olmasın?" diye sordu Bob, Tom'a dönerek. "Şans mı?" dedi Jasmine, sağ kolondaki "Hayır"ı göstererek. "Bu fare kontrol grubundaydı. Sadece tuzlu su şırıngasını aldı. Yine de kendini iyileştirmeyi başardı."

Nora, Tom'a alaycı bir bakış fırlattı. "Hastalık belirtisinin kendiliğinden yok olması."

İçinde uyanan ani heyecan Tom'un sıkıntısını dağıttı. Daha önce hastalık belirtisinin kaybolması vakasına ilk elden hiç tanık olmamıştı, ne laboratuvar da ne de koğuşta. Bu kayıtlara geçmiş ama ender bir durumdu. Ortada belirgin bir neden yokken, bazı insanların bağışıklık sisteminin ansızın kanserden kurtulmaya karar vermesine şimdiye kadar hiç kimse tatmin edici bir açıklama getirememişti. Tıbbî kayıtlar bu tür kendiliğinden tedavilerle doluydu, ama bunun tıbbî bir açıklaması henüz yoktu.

Tom, Bob Cooke'ye döndü. "Deneyden önce kazayla bir DNA okuması yaptınız mı?"

"Hayır. Bu, protokolde yer almıyor. Neden sordun?"

Tom tam olarak emin değildi ama kafasında bir düşüncenin şekillenmeye başladığını hissediyordu. "Belki de özellikle bu farenin neden iyileştiğini gösteren bir ipucu bulabiliriz. Kanser öncesi hücreleri kanser hücreleri ve 'tedavi edilmiş' kanser sonrası hücrelerle karşılaştırsak, hastalığın belirtisinin doğal yoldan kaybolmasından sorumlu genetik kodun dizilişini teşhis edebiliriz. Şimdiye kadar tüm zamanımızı kuramsal bir 'test tüpü' çözümü bulmaya çalışmakla harcadık. Bunun yerine neden doğada da az bulunur bir çözeltiliye bakıp, onu kopyalamaya çalışmadık?" Ekipten bir karşılık bekliyordu ve Bob ile Nora'nın düşün celi düşünceli kafa salladıklarını görebiliyordu.

Jasmine bir an Tom'a baktı, kaşlarını hafiften çattığı için düz alnı kırışmıştı. "Ama cevabının bilimsel olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

"Başka nasıl açıklanabilir ki? İnançla mı? Zihnin madde üzerindeki etkisiyle mi? Boş versene Jazz."

"Neden olmasın," dedi Jasmine. "Açıklanmamış pek çok tedavi inanca bağlanılıyor. Ben çocukken ailemle Avrupa'ya yaptığımız tek tatilde, hasta halam Angela'yla Lourdes'a gitmiştik."

Nora başıyla onayladı. "İki yıl önce annemi Lourdes'a götürmüştüm. Kendini uzun süre çok iyi hissetti."

"Benim halam da," dedi Jasmine. "En ünlü ve ayrıntılı şekilde belgelenmiş tedavilerin bazıları orada gerçekleşti." Jasmine parmaklarıyla tedavi vakalarını saydı. "Nisan 1947'de Rose Martin vardı. Rahim kanseri tamamen yok oldu. 1962'de Vittorio Michelli vardı. Uyluk kanseri kutsal suda yıkandıktan birkaç gün sonra iyileşti. Ve 1966'da kutsal suyu içen Klaus Kunst'un böbrek kanseri iyileşti."

Tom gülümsedi. Yalnızca Jasmine bilgisayarinkine benzer bir zihne sahip olduğu halde Tanrı'nın varlığına inanabilirdi. "Protestanlar tüm bu Lourdes saçmalıklarına inanmazlar sanıyordum. Bunun Katoliklere özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Asla. Bir mucizeye ihtiyacın varsa, onun olduğu yere gideceksin."

"Bir şey kesin," diye sözlerini kesti Bob, ekrandaki sıfır tümör sayımına işaret ederek. "Eğer bunun nedeni inançsa, o zaman fare C370 çok inançlı biri olmalı."

Hepsi bu söze kahkahalarla güldü, ama Tom'un kafasında şekillenen düşünce silinmedi. "Tek söylemek istediğim bu farenin genetik yapısında bir şeyin değişmiş olması gerektiği. Buna ister bilim ister doğa isterseniz de başka bir şey deyin, onu nasıl kopyalayabileceğimizi kavramaya çalışmalıyız." Bir an durdu ve tek tek oradakilerin gözlerine baktı. "Biraz beni dinleyin, ta mam mı? Hastalık belirtisinin kendiliğinden nasıl ortadan kalktığını hepimiz gayet iyi biliyoruz, ama neden kalktığını bilmiyoruz. Temelde kanser hücreleri hain çıkmış bedensel hücrelerdir, bu yüzden insanın bağışıklık sistemi onları yalnız bırakır. Ancak hastalık belirtisinin kendiliğinden kaybolması durumunda, her nedense bedenin bağışıklık sistemi birden o kanser hücrelerinin kendine ait olmadığını, yabancı olduğunu anlar. Daha sonra bağışıklık sistemi tümörleri yok eder ve onlar da ortadan kaybolur. Doğru değil mi?"

Jasmine dâhil diğerleri omuz silkerek onaylayana kadar bekledi.

"Şimdi bunun gerçekleşmesi için, o kötü hücrelerin genetik kodunda bir şeyin olması gerekir, bağışıklık sisteminin antikollarını o kötü hücrelerin yabancı olduğu konusunda uyaracak bir şey. Bu deneyde temelde yapmaya çalıştığımız şey de bu. Bedenin bağışıklık sisteminin dikkatini çekecek şekilde, tümör hücrelerinin DNA'sını değiştirmek için genetik mühendislik ürünü retrovirüs kullanmayı denedik. "

"Yani?"

"Yani şayet tümörleri öldürmüş *doğal* bir retrovirüs varsa?" "Ne!" diye ansızın bağırdı Bob.

Tom onu sakinleştirmek için ellerini omzuna attı. "Bak. Bir retrovirüs bir beden hücrelerini işgal ederek çalışır. Sonra da o hücrenin DNA'sını kendi DNA'sına dönüştürür. Böylece çoğalır ve bu yüzden çok tehlikelidir. Doğal genetik kodumuzu bozar ve bedenin içinde yayılır. HIV virüsünün bunu ne kadar iyi yaptığını düşünün. Şimdi, DNA'yı bozmayıp, onu yeniden yapılandıran, onu *onaran*, son derece az bulunur bir retrovirüsün bulunduğunu hayal edin."

"Doğada olan bir retrovirüs mü?" diye sordu Nora, baykuşvari gözlüğünün ardından gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet. Kanser hücrelerini öldüren ya da hasarlı hücreleri onaran bir geni yerleştirebilen bir retrovirüs. Düşünsenize pek çok gen DNA'yı onarıyor; bunu biliyoruz. Ve pek çok gen de hücrelere ölmeleri için talimat veriyor; bunu da biliyoruz. Bu durumda doğru genler doğru hücrelere yerleştirilirse düzen yeniden kurulabilir."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Jasmine alçak sesle. "*Doğal halde* oluşan bir retrovirüs bunu yapabilir mi?"

Bob omuz silkti. "Sanırım yapabilir. Şimdiye kadar hiç kimse *pozitif* retrovirüslerin doğada var olup olamayacağını sormadı. Ama bu önemsiz bir ayrıntı. Mikroorganizmalara bakın. Mantarları ve bakterileri kontrol edilmesi gereken zararlı canlılar olarak görmüşüzdür hep. Onlara karşı kendimizi koruyorduk, çünkü enfeksiyona yol açabilirlerdi. Derken Fleming enfeksiyona *yakalanmış* doğal bir küften penisilini buldu. Penisilin kangreni ve frengiyi iyileştirip, sayısız hayat kurtardı."

"Kesinlikle," dedi Tom. "Söyleyeceğim şu: Hadi bu ihtimali değerlendirelim."

"Katılıyorum, Tom. Ama nasıl?" diye sordu Nora.

Tom durakladı, en iyi yaklaşımı düşünmeye çalışıyordu. Derken onu şaşırtan cevabı Jasmine verdi.

"Hastalığın belirtisinin kendiliğinden kaybolması vakasını yaşamış birinin DNA'sını analiz etmek için DAN'i kullanmamız gerekiyor. Deneğin, kanserden önce, kanser sırasında ve iyileşmeden sonra alınacak genetik materyalini kontrol edebiliriz. Zamanla DNA'ya ne olduğuna bakarız." Tom, Jazz'ın gözlerindeki heyecanlı parıltıyı görebiliyordu, sanki kadın ansızın bir şey hatırlamış gibiydi. Bilgisayar bilimcisi odanın öte ucundaki kişisel bilgisayara doğru yürüdü; bu bilgisayar Nora'nın tek diz üstü bilgisayarından farklı olarak çevrimiçiydi ve internete bağlıydı. "Ama sen bu vakaların ender olduğunu söylüyorsun," dedi Jasmine, kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi.

"Evet, yaşayan bir hastaya ihtiyacımız var," diye istemini dile getirdi Tom, Jasmine'in bilgisayarı açıp, worldwide web'deki Küresel Tıp Haberleri bülteninin panosuna girişini seyrederken.

Jasmine, "iki gün önce Tıbbî Arama servisinde bir şey gördüğümünden eminim. Sayfayı açtığımda tanıdığım bir isme rastlamıştım," diyerek Carter'a döndü. "Jean Luc Petit."

Tom başıyla onayladı. Jean Luc Petit, Fransız kanser uzmanı, faaliyet halindeki ilk Geneskopları görmek ve bölgeyi gözden geçirmek için GENIUS'u defalarca ziyaret etmişti. "Evet, onu çok iyi tanırım. İyi bir adamdır. Paris'te onkoloji bölümünü idare eder. N'olmuş ona?"

Jasmine ekranda bir ikon seçmek için mouse'u kullandı. "Şey, Tıbbî Araştırma bülteninin panosuna İlginç Gerçekler' diye bir şey koydu."

Tom meraklanmıştı. "Bölgesinde kendiliğinden iyileşmiş birisini mi bulmuş? Yaşayan bir hasta yani?"

Jasmine başka bir ikonu tıkladı ve iki tuşa daha bastı. Ekran değişti, Fransızca yazılı bir metin görüldü. "İşte bu. Daha önce gördüğümü biliyordum."

Tom öne doğru eğildi, Paris'teki Pasteur Enstitüsü'yle aylarca yürüttüğü ortaklaşa çalışmaya minnettardı. Fakat okuduğu şey öylesine şaşırtıcıydı ki, onu, ekranın altında görünen İngiliz ce çevirisiyle karşılaştırmaya karar verdi.

Bob, Tom'un arkasından, "Peki, bu Fransız doktor koğuşunda aradığımız türden bir hasta bulmuş mu?" diye sordu.

"Hayır, Dr. Jean Luc Petit'nin bir hastası yok," dedi Jasmine, büyüleyici yüzünde koca bir sırıtış

belirdi. "İki hastası var." Bob ve Nora, kuşkuyla Jasmine'e bakıyorlardı.

"Birini bulmak son derece hayret verici," dedi Bob, ellerini sarı saçlarına götürerek. "Ama iki hasta bulma ihtimali, özellikle aynı koğuşta..." Sesi kısıldı.

"Birinden şifayı kapıp birbirlerine geçirmiş olamazlar, değil mi?" Tom omuz silkti, bir süre konuşamayacak kadar afallamıştı, söylenenlerin olası anlamlarını kavramaya çalıştı. Sonunda "Jazz," diyebildi, "internetten çıkmadan önce, benim için bir soruyu yanıtlayabilir misin?" Jasmine tuşlara basarken, yüzündeki sırıtış daha da büyüyordu. "Hadi tahmin edeyim, Tom," dedi, ekran değişip, Fransız Havayolları'nın rezervasyon servisini gösterirken. "Paris'e bir sonraki uçuşu öğrenmek istiyorsun."

7

KUTSAL IŞIK MAĞARASI, GÜNEY ÜRDÜN

Onu öldürmek mi yoksa onunla birlikte çalışmak mı? İşte bütün mesele buydu.

Carter'dan uzakta, dünyanın öte yanında *Asbaa El-Lah* kayalıklarının altında Ezekiel De La Croix yorgun gözlerini ovuşturdu ve yakuttan liderlik yüzüğünün bir zamanlar sımsıkı oturduğu yaşlı parmaklarından kaydığını hissetti. Bu açmazın Şeytanın boynuzlarından daha keskin boynuzları vardı. Eğer yanlış yolu seçerse, İkinci Geliş Kardeşliğinin esas amacını tehlikeye atacağı kesindi.

Ardındaki Kutsal Işık Mağarası'nda, Kutsal Ateş hâlâ açık mavi renkte yanıyordu, geçen otuz beş yıldır yandığı gibi. Ama bu daha ne kadar sürecekti? Yeni Mesih'i bulmadan önce, ateşin sönmesinden veya ölmekten çok endişe ediyordu. Onuncu on yılına girdiğini düşündüğünde zayıf omuzları titredi. Zaman ondan yana değildi.

Meşe ağacından yapılmış geniş masanın baş tarafındaki koltuğundan oturdukları yerden tartışan beş adamı seyrediyordu. Adamların her biri siyah bir takım elbise, beyaz gömlek giymişler ve kan kırmızı renkte kravat takmışlardı. Üzerinde koyu kırmızı renkte bir haç olan, beyaz saten bir tören kuşağı omuzlarından sarkıyordu. Üç bölgenin başkanları öte uçta oturuyordu.

Torbalı göz kapakları olan Haddad Kardeş, Kardeşliğin en eski ve gözde bölgesi, Ortadoğu ve Yakın Doğu'yu kapsayan Kutsal Topraklardan sorumluydu. Onun karşısında uzun boylu, kır saçlı Luciano Kardeş, Avrupa'yı kapsayan, Hristiyanlığın ikinci en önemli bölgesine bakıyordu. Onun yanında, bölge liderlerinin en yenisi, Yeni Dünya'dan sorumlu, soluk benizli Olazabal Kardeş oturuyordu. Tüm bu liderler yetmiş yaşından büyüktü ve çoğu kıdemli üye gibi, kurucu Lazarus'un ilk müritleriyle uzaktan akrabaydılar. Her biri dış dünyada belli bir mevkideydi ve İç Daire'nin üyeleri gibi Kardeşliğin içinde nüfuzlu insanlardı; Ezekiel'in sol ve sağ tarafında oturan iki adama bağlıydılar, o adamlar da Ezekiel'e bağlıydı.

Ezekiel solunda oturan adama döndü. Yetmişli yaşlarda olan Bernard Trier Kardeş, Kutsal Ateş'in değiştiği o kader gününden beri hayatta kalmış, İç Daire'nin diğer tek üyesiydi. Keçi sakallı, iri yapılı ve seyrek kır saçlı bu adam eskiden Alman ordusunda kıdemli bir yetkiliydi. Fakat Kardeşliğin İkinci Emrinin Liderliği'ne terfi ettirilince, İç Daire'nin, Kardeşliğin dışındaki tüm bağılılıklarından feragat

eden tek üyesi olmuştu. İkinci Emir, örgütün gizliliğini korumaya yönelik katı talepleri, Adil İnfazlar için hedef seçilmişler hakkında istihbarat toplama ve ayrıca infazları gerçekleştirecek iki kişiyi çalıştırma gibi yükümlülükleriyle tam zamanlı bir görevdi. Birinci Emrin Lideri olan, daha kıdemli Helix Kirkham Kardeş, Kardeşliğin başlıca amacı olan Yeni Mesih'i bulma işiyle görevli, Oxford'da fizik profesörlüğüne devam eden biriydi. Ezeziel'e gelince, o, Kardeşliği yönetmekten arta kalan zamanlarında, önemli miktarlardaki uluslararası banka faizlerini denetliyordu.

Kutsal Mağara'daki bu aylık toplantıda, her zaman olduğu gibi, Bernard Kardeş ve Helix Kardeş tartışıyorlardı. Çekişmeleri anlaşılabilirdi. Ne de olsa beş yıl önce, Helix Birinci Emrin Lideri olan Darius Kardeşin yerine geçti. Ezeziel, Bernard'ın onun nüfuzuna içerlediğini biliyordu. Elli yaşında olan Helix Kirkham, Bernard Kardeşten yirmi yaş genç olmakla kalmayıp, Birinci Emrin şimdiye kadarki en genç lideriydi.

Yuvarlak tel çerçeveli gözlükleriyle bu dazlak ve uzun boylu adam, Kardeşliğin şiddetle ihtiyaç duyduğu taze kanı temsil ediyordu. Helix en iyi üniversitelerde eğitim görmüş, bilim ve teknoloji çağında yetişmişti ve kadim Kardeşliğe günümüz dünyasının modern labirentinde kılavuzluk etmeye elverişli bir donanımına sahipti. Ezeziel araştırmalarına yeni bakış açısı ve fikirler katması için onu seçmişti.

Fakat bu denli anlaşmazlık yaratan bu düşünce aşırıya kaçmıyor muydu? Çok radikal değil miydi? Ezeziel'i korkutan şey, altı hafta önce Nemesis'in, Stockholm'de hiç beklenmedik şe kilde başarısızlığa uğramasının başka alternatif bırakmayışydı.

Bernard, diz üstü bilgisayarını ve modem bağlantısını kurcalarken mağarada değilmiş gibi görünen Helix'e dönmeden önce kızgınlık içinde ona baktı.

"Helix Kardeş," dedi Bernard, "Adil Temizlikleri ertelememizi bekleyemezsin bizden, sırf bunun için," diz üstü bilgisayar! işaret etti, "senin bu fantezin için."

"Bu fantezi değil," diye karşılık verdi Helix, sakince. "Yeni Mesih'i bulmamıza yardım edebilir."

"Peki işe yarayacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Luciano Kardeş, rahatsız bir halde ellerini kır saçlarına götürerek.

Bir omuz silkme. "Bilmiyorum. Ama eski usullerden daha iyi olsa gerek. Ateş değiştiğinde on beş yaşındaydım. Ve o zamandan beri Kardeşlik ağı dünyada Yeni Mesih'i arıyor. Ne elde etti?" Haddad Kardeş torbalı göz kapaklarının altındaki gözlerini kırıştırdı. "Hâlâ arıyoruz."

"Peki ne bulduk?"

Sessizlik.

"Kesinlikle! Geçen otuz yıl boyunca, görü sahibi olduğunu ya da mucizevî şeyler yaptığını iddia edenlerin tümünü araştırıp soruşturmak için en iyi gözlerimizi ve kulaklarımızı dışarıya gönderdik. Ne var ki kadim işaretlere uyan, olası adayların kısa bir listesini elde etmiş olsak da, hiçbirisi tamamen uymuyor. Önceki Kardeşlerle birlikte bizler ateşin değişmesi ve Mesih'in yeniden geldiğini işaret

etmesi için iki bin yıl bekledik. Hepimiz onu arama onurunu *kendi zamanımızda omuzlamayı* umuyordu. İşte bu onur şimdi omuzlarımızda. Yeni Mesih otuz yıldır aramızda dolaşıyor ve bizler onu *hâlâ* bulamadık."

Bernard Trier sinirli bir halde keçi sakalını çekiştirdi. "Ancak Helix Kardeş, arayışımızda bize yardım edeceğini umduğunuz adam, Adil İnfazlar listemizde. Dr. Carter ortağımız değil, düşmanımız." İri yapılı Kardeşin ses tonu daha kontrollü olmakla birlikte, aynı tehditkâr havayı sürdürüyordu. "Helix Kardeş, hepimiz sizin teknik sihirbazlıklarınıza minnettarız. Ve eminim bir gün bu yeteneğiniz örgütümüze büyük değer katacak ama bugün o gün değil. Belki de size İkinci Emrin amacını ve sözlerini hatırlatmalıyım."

Ezekiel'in onu durdurmasına kalmadan, Bernard Kardeş boğazını temizledi ve kadim yemini kibirli şekilde ezberden okudu.

ikinci Geliş Kardeşliğinin değerlerini, amaçlarını ve inançlarını çiğneyenleri ve insanlığın haklı kurtuluşunu tehdit edenleri dünyadan temizlemek için Adil Temizliği yapmak. Tehlikeli bilim adamı bizim öldürülecekler listemizin başlarında. Genetik fesadı sayesinde insanoğlunun yakında Tanrı'yı gereksiz kılacak kadar çok şey öğreneceğine inanıyor. Tanrıyı oynuyor. Bu yüzden sen de dâhil hepimiz Stockholm temizliğini onayladık. Benim için tek mesele infazı *ne zaman* tamamlayacağımız ve işi yine Nemesis'e mi yoksa Gomore'ye mi vereceğimiz."

Helix yavaşça başını salladı; yuvarlak gözlüğünün kalın camlarının ardındaki gözleri güldü. Ezekiel ilk kez genç Kardeşin saldırgan Bernard tarafından sindirilmeyi reddedişinden etkilenmişti.

"Önemli rolünüzü bize hatırlattığınız için teşekkür ederim Bernard Kardeş," dedi Helix hiçbir ironi belirtisi sergilemeden. "Öte yandan size Birinci Emir olan Mesih'i bulmanın diğer işlerden -özellikle o işler arayışımızı tehlikeye atıyorsa önce geldiğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

Ezekiel, Dr. Carter'ı temizlemekten onunla çalışmaya varan çok radikal bir dönüşten rahatsızlık duymuştu. Diğer taraftan bilim adamının nasıl faydalı olabileceğini tamamen görmeden onu temizlemeye kalkışmaya da gönlü pek razı olmuyordu.

Bernard'in cevap vermesine kalmadan, "Helix Kardeş," dedi Ezekiel, "genlerin eşini bulmak için bilim adamının teknolojisine ihtiyacımızın olduğunu söylüyorsunuz. Ama *ona* niye ihtiyacımız olsun ki?"

"İki nedenden ötürü," diye yanıt verdi Helix. "Her şeyden önce, bizler normal kanallar yoluyla gen taraması yapamayız. Dünyadaki GENIUS işlem laboratuvarlarında etik ilkeler öylesine katı ki, sorguya çekilirsiniz. Katı kontrolleri aşmanın tek yolu Dr. Carter'in taramayı onaylamasını sağlamak. İkinci nedene gelince, eşi bulmak için BGD'nin veri tabanına girmekte onun yardımına ihtiyacımız olacak."

"Para ödeyip veri tabanını kullanamaz mıyız?" diye sordu Luciano Kardeş.

"Hayır. Az önce açıkladığım gibi BGD kamuya açık değil. Aslında veri tabanının içeriği gizli tutuluyor. Bernard Kardeş için bilim adamını ve şirketini araştırırken içine girebildim. Neler

içerdiğini görmek için ancak ön uç ekrana gelebilmeyi başardım." "Helix Kardeş," diye kesti Ezekiel. "Neden veri tabanının içine girip, genlerin eşini aramıyorsunuz?"

"Çünkü çok iyi korunuyor. Ne içerdiğini görmek bile yeterince zor. Sistem mimarı Dr. Washington alanındaki en iyilerinden biri. BGD'yi içine sızılamaz hale getirmiş."

"O halde ilk taramayı yürütmek ve şu BGD'nin içine girmek için Dr. Carter'ın yardımına ihtiyacınız var, değil mi?" diye sözü bağladı Ezekiel, tüm jargondan ve kısaltmalardan bezmiş halde. Helix başıyla onayladı.

"Ama neden bir bilim adamı bize yardım etsin ki?" diye küçümser bir edayla çıkıştı Bernard. "Onu nasıl kontrol edebiliriz?" Helix omuz silkti. "Bunu henüz bilmiyorum. Ama en azından o hâlâ yaşıyorsa, bunun bir yolunu bulma şansımız var." Helix gözlüğünü çıkardı ve camlarını sildikten sonra tekrar ona döndü. "Ezekiel Baba, Birinci Emir için Dr. Carter'ın ne denli önemli olduğunu anlamış olmalısınız. Beyaz ateşe başkanlık edip de Mesih'i bulmamak ve sırf gözetmenlerimize bel bağlamak bağışlanamayacak bir hata olur. Neyi gerektiriyorsa gerektirsin, seçilmiş olan kişiyi bulmak için kesinlikle her şeyi denemeliyiz."

"Ama eşit ölçüde Baba," diye hemen karşılık verdi Barnard Trier Kardeş, "İkinci Emrin güme gitmesinin yanında öldüreceğimiz kişiyle fiilen işbirliği yapmanın neticelerini de hesaba katmalıyız"

Ezekiel duygularını belli etmeyen ifadesini korudu, hemen karar vermek istemiyordu. Helix haklıydı elbette; seçilmiş olanı bulamamayı aklından bile geçirmek istemiyordu. Öte yandan Bernard'a da katılmadan edemiyordu. Temizlemeye karar verdikleri tehlikeli kâfirle birlikte çalışma düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Geniş masanın ortasında kokulu şarap dolu damacanalara ve yemek tabakları vardı. Ezekiel uzandı ve kalay kurşun alaşımı kadehe baharatlı kırmızı şarap doldurdu ve çevresindekilere uzattı. Diğerleri bunu, o kararını düşünürken, yemek ve içki faslına geçişin bir işareti olarak gördüler. Yaşlı adamlar asma yaprakları, incir ve etle dolu tabakların servis edilmesinde birbirlerine yardımcı oldular. Helix bilgisayarını kapatıp, sabırsızca Ezekiel'in ardındaki sunağa baktı; mağarayı aydınlatan mumlar ve meşaleler kalın gözlük camlarından yansıyor.

Ezekiel genç adamın tutkusuna hayran kalmıştı. Öte yandan Kardeşliğin aceleye gelmiş bir

plan uğruna her şeyi riske atmak için iki bin yıldır varlığını sürdürmediğinin de gayet farkındaydı.

Omuzlarının üzerinden Kutsal Ateş'e, sunağa ve Hatıra Mahzeni'nin mühürlü taş kapısına baktı ve kapının ardında bulunan şeyi düşündü. İki bin yıllık sorumluluğun ağırlığının birden yıpranmış omuzlarına yığıldığını hissetti; Kardeşliğin kurucusu Lazarus'un bu yerde ilk müritlere verdiği söylev aklına geldi. Çarmıha Gerilme gecesinde Lazarus'un, vahşi çölde kestane rengi bir avuç kayanın altında, yeryüzünün diplerinde yanan ateşi rüyasında gördüğünü düşündü. Hiçbir haritası olmayan Lazarus müritlerini buraya yönlendirmişti. Onlar da yontarak ve oyarak yol açıp, doğal mağaralar ve yarıklardan geçerek ateşe ulaşmışlardı. Onları, durup İsa'nın dönüşüne hazırlanacakları bu gizli yerde toplamış, Golgotha'nın bir daha asla tekrarlanmayacağını temin etmişti. Sonra Lazarus onlara rüyasında gördüğü kehaneti anlatmıştı.

Gelecek Mesih çağrıldığıının farkında olmayacaktı ve doğru yoldakiler kurtuluşa ermek için onu bulup kutsal yağla yağlamak zorunda kalacaklardı. Onlara yol gösterecek Beytullahım yıldızı olmayacaktı, sadece yeryüzünün derinliklerinde yanan bu Kutsal Ateş olacaktı. Bu ateş beyaz renge döndüğünde Yeni Mesih dünyada dolaşıyor olacaktı. Ama onun bulunması ve insanlığa Son Hüküm verilmeden, henüz turuncu rengine dönmeden beyaz ateşte kutsal yağla yağlanması gerekecekti. Sadece onlar Kutsal Ateş'e ulaşabildikleri için bu sorumluluk İkinci Geliş Kardeşliğinin sırtına yüklenmişti. İnsanlığın kurtuluşu onlara bağlıydı.

Ezekiel, Lazarus'un kati inancına imreniyordu. İsa sizi ölüyken diriltmişse, onun yüce biri olduğuna, tam bağlılığı hak ettiğine dair kalbinizde en ufak bir şüpheyeye yer kalmaz.

Huşu içinde başını salladı. İlk binyıldan beri Kardeşler, Kutsal topraklar üzerinde nüfuzlarını gizlice yaymışlar, Hristiyanları ve Mesih inancına sahip Yahudileri kendi saflarına katmışlardı. Hepsisi Yeni Mesih'i bulmayı öngören Birinci Emrin çevresinde birleşmişlerdi.

Ezekiel, Kardeşlerin karınlarını doyurmalarını seyrederken İkinci Emir üzerinde düşünüyordu. 12. yüzyıldaki Haçlı Seferleri sırasında Tapınak Şövalyeleri Kutsal Topraklar uğruna Avrupa'yı terk etmişler, Kudüs'ü Müslümanların elinden almaya karar vermişler ve Kardeşliğe katılmışlardı. Bu savaşçılar, Avrupa'nın geniş meydanlarına döndüklerinde tarikatın etkisini Hristiyanlık alemine yaymışlar, ayrıca İç Daire'nin, Birinci Emri yerine getirmek için daha saldırgan bir politika izlemeyi benimsemesinde de rol oynamışlardı. Kardeşliğin sadece oturup seyretmek ve kurtarıcının gelmesini beklemek yerine, yanlış yoldakileri ortadan kaldırmaya kendisini adanması gerektiğine inanmışlardı.

Böylece İkinci Emir doğdu, ama yalnızca İç Daire'de olanla ra ve Nemesis ve Gomore diye bilinen iki Adil İnfazcıya onun varlığı söylendi. Dünyanın çeşitli yerlerinde değişik mevkilere gizlice yayılan ve sayıları giderek artan Kardeşler sadece Birinci Emirden haberdardı.

İkinci emir geçmişte kaçınılmaz olarak sorunlar çıkarmıştı, ama Dr. Carter'ı öldürme sorunu gibi değil. Ezekiel bunun daha önce hiç olmadığını biliyordu; yani İkinci Emir için Adil İnfaz kurbanı Birinci Emri yerine getirmede kilit bir rol üstleniyordu. Ama sonra ateş iki emrin hiçbirinden önce beyaza dönüşmemişti.

Helix Kardeşin saygıyla koluna dokunduğunu hissetti. "Ezekiel Baba, kararınız nedir?"

Ezekiel suratını astı. Dr. Carter bir tehditti ve her geçen gün gücü artıyordu. Onun durdurulması gerekti.

"Dr. Carter'in bize yardım etmek istediğinden emin olana kadar kararım kesin: onu öldürmek."

"Peki ya ikna edilirse?" diye sordu Helix. "O zaman infazı erteleyecek misiniz?"

"Muhtemelen." Ezekiel, Bernard Kardeşe döndü. "En erken ne zaman bilim adamını temizleyebilirsiniz?"

"Şimdilerde onun çevresinde takviyeli bir güvenlik var, ama üstünkörü bir güvenlik. Gomore çok meşgul olacak, ama Nemesis, Manhattan'daki infazı hallettikten sonra bu adamı iki hafta içinde

haklamaya hazır olur."

Ezekiel bir an düşündükten sonra Birinci Emrin Liderine döndü. "Helix Kardeş iki hafta daha erteleyeceğiz. Dolayısıyla güvenli ve etkin bir şekilde Dr. Carter'la çalışabileceğimize b eni ikna etmeniz için bir ayınız var. Bir ay dolduktan sonra Nemesis'i bizzat çağırıp infazı onaylayacağım. Anlaşıldı mı?"

Helix, kaşlarını çatmış olan Bernard'a gülümsedi ve muzaffer bir tıkla diz üstü bilgisayarını kapattı. "Tamamen anlaşıldı, Ezekiel Baba, tamamen anlaşıldı."

8

MANHATTAN

Uzun saçları ve gök mavisi gözleriyle dikkat çeken adam ıslıkla "Frere Jacques" çalarak 5. Cadde'den aşağıya doğru yürüyordu. Öğleden sonrasının solgun gün ışığı açık sarı saçlarına vuruyor, başını ve geniş omuzlarını sanki haleyle çevreliyordu. Adamın meleksi havasını rahiplerinkine benzer siyah kıyafeti pekiştiriyordu. Sadece, sağ elindeki büyük çantadan dışarıya sarkan, kan kırmızı renkte güller ve siyah deri pantolonu dünyevî bir tutkunun belirtileriydi. Islık çalarken, biçimli yüzünde bir memnuniyetin dingin gülümsemesi belirliyordu.

Yanından yöresinden geçenler onu fark ediyorlar ama hayranlıklarının nesnesinin bir adam değil de bir kadın olduğunu hiçbir surette bilmiyorlardı. Bu kadının adil bir infaz gerçekleştirmeye gittiğinden haberleri bile yoktu.

Maria Benariac gözlerini kırptı, aniden renkli kontak lenslerini saklayıp, başını kaşımaya yönelik çıldırtıcı bir istek duydu. Genelde özel olarak hazırlanmış perukalar giyerdi ama bunu "ödünç almak" zorunda kalmıştı. Kendisiyle aynı mesleği yapan diğerlerinin gösterişsiz ve dikkat çekmeyen, suratsız "gri" görünüşü tercih ettiklerinin pekâlâ farkındaydı. Bazı işler için bu faydalıydı, genelde davetsiz ilgiden nefret ederdi zaten. Öte yandan başka zamanlarda, şahitlerin sonradan hatırlayacakları yanıltıcı bir imaj çizmek için, cerrah" operasyonla düzeltilmiş yüzünü ve bedenini bir tuval gibi kullanmaktan hoşlanırdı. Şimdiki de böyle bir deneyimdi. Ayrıca bugün görünümünün, avına ulaşmasına yardım etmesi gerekiyordu.

Maria, Sly Fontana'nın apartman dairesini artık görebiliyordu. Daire parka bakıyordu. Çok etkileyiciydi. Bernard Kardeşin ambalaj kâğıdından dosyasına göre, Fontana bu daireyi, doğu kıyısı ikameti olarak kullanıyor, Los Angeles'tan kaçmaya ihtiyacı olduğu ya da müptelası olduğu birinci sınıf bir erkek fahişe olan Bebek ile birlikte olmak istediği zaman buraya geliyordu. Maria, *hardcore hetero porno* film yapımcısı olarak kötü bir ün yapmış Sly Fontana'nın eşcinsel olmasını ironik bulmuyordu. Kendi kişisel araştırmalarından bildiği kadarıyla Sly Fontana her tür cinsel sapıklığın içindeydi. Cannes'da sekiz Hot D'Or Porno Ödülünü almış olan Fontana, uluslararası seks filmi endüstrisinin büyük bir bölümünü kontrol ediyordu. Öte yandan onun gerçek tutkusu ölüm filmleriydi: Orgazm anında sadist bir şekilde öldürülmeden önce seks yapan ve genelde kadınların oluşturduğu kurbanları gösteren videolar. Ölümlerinin "gerçek" olduğunu göstermek için, kurbanların boğazı kamera önünde kesiliyordu; yakın çekim ve dehşetengiz görüntülerdi bunlar. Maria bu filmlerden birini görmüştü. Asıl kayıttan çok nesil sonraki karıncalı, cızırtılı bir kopyasıydı, ama içeriği apaçık

görülebiliyordu ve hâlâ binlerce dolar değerindeydi.

Kopya, Bebeğe aitti ve dün gece Maria, onun Greenwich Köyü'ndeki dayalı döşeli dairesini ziyaret ettiğinde kopyayı görmüştü. Adresi, Bernard Kardeşin dosyasında vardı ve meskenine tecavüz edip onunla "görüşme" yapmak kolay olmuştu. Vücut geliştiricisini, Fontana hakkında bildiği her şeyi söyletmeye ve bugün onunla bir buluşma ayarlamaya ikna etmesi için yalnızca bir bıçak ve altı dakikaya ihtiyacı vardı. Bebeğin değersiz boynunu kırdıktan sonra gardırobunun altını üstüne getirip Fontana'nın gözde arkadaşının giymesini istediği tüm siyah takım elbiseleri seçti.

Bebeğin kafa derisini yüzmek sandığından daha zor olmuştu, tıpkı bir portakalın kabuğunu bir defada hiç parçalamadan soymak gibiydi. Ama büyük çabaların sonunda bunu başarmıştı. Gece yarısı kurusun diye onu bir kenara bırakmış ve bu sabah yüzdüğü deriyi kendi dazlak başına geçirmek için talk pudrası ve yapıştırıcı bantlar kullanmıştı. Sonuç harikaydı, ama kafası fena halde kaşınıyordu.

Siyah büyük el çantasından Ray-Bans gözlüğü çıkarıp taktı. Şehrin yukarısındaki apartmana yaklaşıyordu. O bilindik heyecan ve merak duygusu leziz, sıcak bir şurup gibi midesinde yuvarlanıyordu.

Bekçi giriş tentesinin altında dikiliyordu. Üniformasının içinde kocaman görünüyordu ama tehdit oluşturmuyordu. Tıpkı Bebeğin dediği gibi, siyah kıyafetli bir sarışın olarak apartmana yaklaşırken kapıcı birden başka tarafa döndü. Bebek bekçilerin erkek ya da kadın olsun tüm fahişelerin şehrin paralı pullu kişilerine hizmet ettiğini bildiklerini anlatmıştı. İstisnasız tüm bekçiler bloğa giren insanları ne zaman görmezden geleceklerini biliyorlardı. Maria, Siy Fontana'nın, kendisini öldürecek olan kişinin evine girmesini sağlamak için kapıcıya para

vermesindeki ironiye hafifçe gülmeden edemedi.

Kapıcıya şöyle bir göz attıktan sonra, kendinden emin bir şekilde kasvetli mermer lobiye girdi ve doğrudan asansörlere yöneldi. Asansöre binince saatine baktı: 14:52. Fontana Bebeğini tam 15:00'de bekliyordu. Bolca zamanı vardı.

Yedinci katta asansörden indi ve merdiven boşluğuna yürüyüp orada bekledi. Karanlık bir yerdi burası, kapkaranlık; bu, onu her zaman rahatsız ederdi. Derin bir nefes alarak karanlığın geçici olduğunu kendine hatırlattı. Sağında fener gibi parlayan otomatik düğmesi vardı. Düğmeye basar basmaz yanan ışık, başına üşüşen şeytanları dağıttı. Deriden, büyük el çantasına baktı ve kondom inceliğinde bir çift cerrah eldiveni çıkardı. Uсталıkla onları ellerine geçirdikten sonra çantanın içine tekrar baktı. İlk video kamerasını kontrol etti; suç kayıt bandı yoktu kuşkusuz ama bu da yeterliydi. Çantanın dibinde kameranın yanında güvenilir palası vardı. Geri kalan üç küçük nesneyi kırmızı güllerle örtmüştü: sıkı, oldukça yapışkan bir koli bandı rulosu, bir metal halka ve siyah dolmakalem. İlk iki nesneyi ceketinin yan ceplerine koydu. Kalem gayet normal görünüyordu, ta ki, üstünü açtığında, anormal uzunluktaki ucu görünene kadar. Bu uç hipodermik bir iğne kadardı. Ucu yere doğru çevirdi, temiz olduğundan emin olduktan sonra kapağını geri taktı ve kalemi çantasına koydu. Her şey hazırды.

Haklı heyecanının göğsünü kabarttığını hissetti. Ne de olsa o intikam meleğiydi, Tanrının kamçısı. Bugün şeytanın iğrenç akıntılarından biri ansızın duracak, pek çok yılan başından biri koparılacaktı.

Kapıyı açıp yedinci kata girdi ve koridordan aşağıya baktı. Üzerine belirgin şekilde pirinçle 70 numara yazılmış, koridorun sonundaki ahşap kapıyı apaçık görebiliyordu. Kapının ardında S ly Fontana yalnız olmalıydı, kapının üç kez çalınmasını ve paspasa bir demet kırmızı gül bırakılmasını bekler halde; Bebeğin iş selamıydı bu. Ne kadar dokunaklı diye düşündü Maria, dudaklarında gülümsemeden eser yoktu.

Bileğindeki saatin alarmı sessizce çaldı. Saate baktı: 14:59. Vakit gelmişti.

Gösterişli halılarla kaplı koridoru geçti, gül demetini 70 numaralı dairenin dışına bıraktı, sonra kapının solundaki duvara yaslandı. Sağ eliyle cebindeki metal halkayla oynuyordu. Nefesini kontrol altına aldıktan sonra kapıyı tıklattı.

Tak tak tak.

Hareket. Ayak sesleri kapıya doğru yaklaşıyordu.

Kapının sürmesinin çekildiğini duydu. Zincir kaldırıldı ve anahtar çevrildi. Peşinden başka bir anahtar daha. Güvenlik önlemi diye düşündü Maria acımasız bir alaycılıkla. Kapının açılışını dinledi, hava sıcaklığında hafif bir değişimin gerçekleştiğini duyumsadı. Daire sıcaktı. Adam gülleri almak için durduğunda, bir nefes alış sesi duydu, ardından heyecanlı bir kıkırdama.

Gölgesini ayarladı ve Bebeğin uzun sarı saçlarının yüzüne düşmesi için kafasını eğdi. Maria, Siy Fontana'nın önüne doğru adımını attı, etine yapışmış deri pantolonun ağı adamın kafasına birkaç santim mesafedeydi. Fontana eğilmiş olsa da Maria bu porno üreticisinin kısa boylu, 1,67'den daha kısa olduğunu görebiliyordu. İnce, dağınık, siyah saçları ve çok büyük beden ipek

gömleğinin bile örtemeyeceği zayıf bir bedeni vardı.

Adamın gülleri alarak yavaşça doğruluşunu seyretti. Boncuk tanesi gibi aç gözlerle kendisine bakıyor, saçının altındaki yüzünü görmeye çalışıyordu. Bu ona yetimhanedeki anılarını hatırlattı, unutmak istediği anıları.

"Selam Bebek," dedi Fontana heyecanlı bir ses tonuyla, eli bilinçsizce kasığını okşuyordu. "Tanrım, iyi ki geldin. Telefondaki konuşmamızdan beri patlamak üzereyim." Adam onu el işaretiyle çağırarak dairesine döndü.

Elleri arkasındaki metal halkayı hazırlamakla meşgul olan Maria, önündeki çantayı ayağıyla itekleyip daireye girdi. Fontana ayaklarının dibindeki çantaya baktı ve dudaklarını yaladı. "Oynamamız için oyuncaklar mı getirdin?"

"Evet, öyle de denilebilir," diye cevap verdi Maria, Bebeğin peltek konuşmasını şöyle böyle taklit ederek.

Ancak herhalde taklidi yeterince iyi yapamamış ya da saçları artık yüzünü örtmüyor olsa gerekti ki, Fontana birdenbire ona daha yakından baktı ve "Sen büyüdün mü?" diye sordu.

Maria öne doğru adım attı, onu kucaklayacakmış gibi, ellerini öne doğru açtı. "Yo, hayır. Ben

yıllardır bu uzunluktayım." Fontana kızmaya başlamıştı, gözlerindeki şehvetin yerini kuşku ve korku almıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ama bu Maria'nın umurunda değildi; çok geçti artık, bir kere içeri girmişti. Adamın dudaklarından, "Allahın belası, s en de kimsin?" sözcükleri dökülürken, Maria boynunun etrafına metal halkayı geçirmişti bile. Bir cerrah maharetiyle adamın sorusunu boğazına tıkıvermişti. Fontana birden gülleri bıraktı, boynuna geçirilen beyaz teli çekiştirirken oltaya yakalanmış bir balık gibi çırpınıp nefes almaya çalışıyordu.

Maria, adamın dehşet içinde büyümüş gözlerine bakarken, "Neden hep bunu yaparlar!?" diye merak ediyordu. Hiçbiri parmaklarına odaklanıp ipi bıraktırıana dek her birini teker teker kırmayı akıl edemezdi. Hepsi de boyunlarına geçmiş ipten kurtulmaya çalışırdı. Çok aptalca, hiçbir işe yaramayan bir hareketti bu.

Maria dairenin görünür kısmını çabucak gözleriyle taradı, gözleri solgun deri sandalyelere ve oturma odasındaki televizyona takıldı. İnleyen tasmalı bir köpek gibi Fontana'yı çekerek, gösterişli pembe mermerden bir şöminenin yanına getirdi ve doğrudan dev televizyon ekranına bakan bir sandalyenin üzerine yerleştirdi. Parlatılmış kara kehribar kadar siyah ve geniş olan televizyon onun işi için uygun bir sunaktı.

Metal halkayı çıkardı, ama Fontana'nın nefesini toplamasına zaman tanımadan, yanındaki kahve masasında duran *objects d'art* kutularının birinden küçük pembe bir mermer yumurta aldı ve adamın ağzına tıkadı. Sonra cebinden koli bandını çıkardı, bir parça kopartıp ağzını onunla bantladı. Ardından hiç vakit kaybetmeden bandı adamın vücuduna ve sandalyenin etrafına doladı. Son olarak da göz kapaklarını, açık kalacak şekilde bantladı, böylece panik halinde dışarı fırlamış göz küreleri hareket edebilecekti. Çantasına uzanıp video kamerasını aldı. Şimdi performansını ölçmesi için yeterince zamanı vardı.

Düz kaygan panelleri yerleştirdikten sonra, düğmesiz düz ekran televizyondaki tüm kontrol yerlerini yoklaması bir iki dakikasını aldı. Gerekli kabloları bağladıktan sonra, kamerayı televizyonun üzerine yerleştirdi. Ve objektifi ağzı bantlanmış adama çevirdi. Sonra uzaktan kumandalara uzandı ve her ikisini de çalıştırdı. Görüntü bir an titredi, sonra Siy Fontana'nın alnının üst kısmı büyük ekranın her yanını kapladı. Görüntü gayet iyiydi. Maria geri çekilen saç çizgisinin altında oluşan her bir ter damlasını görebiliyordu.

"Gergin görünüyorsun, Siy" dedi. "Seyircilere alışık olduğumu sanıyordum." Kamerayı ve zum merceğini ayarladıktan sonra, ekranda Fontana'nın belden yukarı görüntüsü mükemmel bir odakla çıktı. Fıldır fıldır gözleri yalvaran bakışlarla Maria'ya bakarken, açık krem rengi ipek gömleğinin koltuk altlarındaki, terin neden olduğu koyu daireler gittikçe büyüyordu. Bantlanmış her bir kası kasılmıştı. Maria güldü ve perukasını çıkardı. Siy Fontana iyice büyüyen gözlerini kadının dazlak kafasına dikti. Maria el çantasına uzanıp palasını kınından çıkarınca Fontana'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Maria, adamın çevresinde dolanıp arkasına geçerek. Sol elinde uzaktan kumanda vardı, sağ elinde ise kıvrımlı hançer. "Hadi şov başlasın!"

Eğildi; yüzü adamın yüzüyle yan yana gelmişti, her iki yüz de kamerada apaçık görülüyordu. Ağzını adamın kulağına dayayınca, kulak kirini ve kıllarını gördü. Ona bir sevgilinin yakınlığıyla fısıldadı:

"Daha fazla uzmanlık içeren işlerinin bazılarını gördüm. Onların seviyesine yetiyeceğimi ummasam da, bunu bir tür saygı duruşu olarak görmeni isterim. İncil'i hatırla. Tek inandıkları; Kılıç kılıçla haklanmalı." Uzaktan kumandayla merceği adamın boynuna zumlayınca, adamın tedirgin halde aşağı yukarı giden terli Adem elması ekranı kapladı. Sonra sağ eliyle adamın çenesini kavradı ve hançeri boğazına dayadı. Ekranda, keskin kıvrımlı hançerin pürüzsüz gümüş rengi adamın yanık teniyle kontrast oluşturdu. Sly'ın yana doğru dönmeye çalıştığını hissetti, ama her tarafını sımsıkı saran bant buna imkân tanımıyordu.

Maria hançerinin ustura gibi keskin ucunu adamın etine sokarken, kameranın objektifini boyundan çekip gözlere kaydırıldı; böylece adamın göz küreleri tüm ekranı kapladı. Siy çaresiz bir halde gözlerini kapamaya ve ekrandan öte tarafa çevirmeye çalışıyordu, ama bant buna engel oluyordu. Derken Maria'nın sağ eli hançeri yavaş yavaş boğazına kaydırıp, kaslarına acı verirken, Siy Fontana ruhunun pencerelerine bakmak zorundaydı: Dehşete kapılmış oyuncu ve onun ölümünü izleyen seyirciler. Titreyen göz küreleri kendi ıstırap ve ölümüne şahit olmaya, Maria'nın hep beklediği o harika anı görmeye zorlanmıştı; büyüyen gözbebeklerin titremesinin, lanetlenmiş bir ruhun, hükmün katı ve cezanın ebedî olacağı başka bir yere gönderildiğini işaret ettiği anı.

Hançer boyna henüz ulaşmadan oluk gibi akan kandan uzaklaşıp adamın kulağına şunu fısıldadı: "Şimdi öleceksin ve sonsuza dek lanetleneceksin." Adamın, günahlarının cezasını çektiğini anladığından emin olduktan sonra hançeriyle boğazının geri kalanını kesti. Kopan boyundan sıçrayan kanın ekranı kaplayışını ve bir iki saniye sonra dev gözbebeklerinin titreşip kararışını Sly'la birlikte seyretti.

Maria istemeye istemeye hafifçe içini çekti. İnfaz tamamlanmıştı. Şimdi ayrılabilirdi. O

Nemesis'ti, kusursuz bir infaz daha gerçekleştirmiş profesyonel intikamcı. Ama henüz gidemezdi.

İşinin üstüne imzasını atması, gerçekleştirdiği eylemi kanıtlaması gerekiyordu. El çantasına uzandı ve dolmakalemini çıkardı, kalemin başlığını döndürerek açınca, ısmarladığı oldukça uzun kalem ucu ortaya çıktı. Sonra cesede yaklaştı ve Sly'ın boynundaki yaranın damarına uzun kalem ucunu sapladı. Kalemin haznesini kanla doldurdu.

Yeterince kan dolunca, kalem ucunu geri çekti ve adamın açık krem rengi ipek gömleğinin arkasındaki kuru alana şunu yazdı:

Onların tek inandıkları: Kılıç kılıçla haklanmalı. St. Matthew, 26. bölüm, 52. ay et.

Daha sonra ucu kaleme taktı ve diğer eşyalarla birlikte çantasına geri koydu. Ardından Bebeğin sarı saç lülelerini tekrar başına yerleştirdi, koridorda duran gülleri yerden aldı ve mutfaktaki çöp kutusuna attı. Dikenlerden biri lastik eldiveni delip sağ başparmağının yumuşak etine girdiğinde küçük bir acıdan başka bir şey hissetmedi. Parmağını emerek temizlediğinde, dilinde metalik, tuzlu bir tat hissetti. Son olarak da koridoru yokladı ve ardındaki kapıyı kapayarak, sessizce daireyi terk etti.

Bu sefer hata yoktu. Kusursuz infaz.

ŞAM

Ezekiel De La Croix, bahçesindeki portakal ağaçlarının yanından geçerek, tarlasının çevresindeki yamaçta yer alan zeytin ağacı koruluğuna gitti. Durup Şam'ın güneye doğru iki mil boyunca uzanan, gökyüzünü seyretti. Hava soğuktu ama öğleden sonrasının geç vaktinde çıkan güneş bükülmüş zeytin ağaçlarının ve uzaktaki şehrin üzerine sapsarı, sıcak bir parıltı bırakıyordu. Hayatını dünyayı dolaşarak geçirmişti ama ardındaki büyük eski ev her zaman onun yuvası olmuştu, kendinden önceki altı nesil boyunca olduğu gibi. Bu evi miras bırakacak bir çocuğu olmadığı için üzülmüyordu. Burayı seviyordu, özellikle de gündüzleri. Burası ona, karısı hayattayken birlikte yaptıkları yürüyüşleri hatırlatıyordu; birlikte konuşup dertlerini dindirdikleri zamanları.

Ansızın midesini yakan acıyla elini cebindeki küçük metal kutuya götürdü ve kutudan beyaz bir tablet alıp yuttu. Asit giderici bu tablet, ülserine iyi geliyordu. Acı hafıfleyince Helix Kardeşin planını düşünmeye başladı. Ezekiel, dün gece İç Daire'nin toplantısından döndükten sonra sürekli gördüğü kâbusu yine görmüştü. Ve kâbusunda her zaman olduğu gibi Yeni Mesih'i kurtarmak bir yana dursun onun çarmıha gerilmesine yardım ediyordu. Hayatının misyonunu yerine getirememenin verdiği korku ve endişe Helix'in önerisini daha fazla ciddiye almasına yol açmıştı. Mesih'i bulamamakla geçen her günde risk dengesi, nispeten genç Kardeşin cesur planını benimsemeye doğru kayıyordu. Tabi, Helix'in zındık bilim adamını kendileriyle çalışmaya ikna edebileceğini varsayarak.

Ezekiel geri dönüp tepeye, evine doğru yürümeye başladı. Eğer Helix, Dr. Carter'ı kendileriyle işbirliği yapmaya ikna ederse ne olacaktı? İkinci Geliş Kardeşliğinin Lideri olarak ateistle dine

aykırı bir işbirliğine mi girecekti?

Bunun sonuçlarını kafasında tartarken, uşağının evin kemerli bahçesinden kendisini el işaretiyle çağırdığını gördü. Uzun boylu David biçilmiş çimenlikten kendisine doğru yürürken Ezekiel eliyle onu kabul etti. Uşağın elinde bir şey vardı ve Ezekiel gözlerini kaldırıncaya onun telefon olduğunu görebildi.

"O kim David?"

"Kendine Nemesis diyen biri."

Telefonu aldı ve içini çekti. Mesaj dijital olarak kodlanacaktı. Yine de Maria'ya özellikle evdeyken kendisini doğrudan aramamasını söylemişti. Telefonu kulağına götürüp "Nemesis, sorun nedir?" dedi.

Kadının ses tonunda pişmanlık ifadesi vardı. "Baba, seni aramak zorundaydım. Stockholm'den beri benimle temas kurmadın. Hatamı açıklamaya ihtiyacım vardı. Onu tekrarlamayacağımı ve düzeltmek istediğimi sana söylemem gerekiyordu." "Benimle değil, Bernard Kardeşle konuşmalısın. Birine bir açıklamada bulunmak veya özür dilemek istiyorsan, bunun için uygun kişi odur."

"Ama Baba, Stockholm işi için beni affedip affetmediğini bilmem gerekiyor."

Ezekiel hiddetle başını salladı. Yirmi yıl önce onu bulduğundan beri böyle davranıyordu. O zamanlar anne babasına hasret, kırılgan bir çocuktü. Bu çocuktan, eğitim kampının en acımasız katili çıktı.

Stockholm işi için onu suçlamıyordu. Ne de olsa onun ilk ve tek hatasıydı. "Nemesis, Stockholm bitti. Yaşandı bitti, artık yolumuza devam etmeliyiz."

"O halde beni affediyor musun?"

Ezekiel, kadının ses tonundaki tedirginliği hissedebiliyordu. Hafifçe güldü, onun Korsika yetimhanesindeki halini hatırlamıştı, onun o zavallı ve çaresiz halini. O zaman karısının kendisine asla veremediği çocuğun o olduğunu düşünmüştü. Şimdi bile ona karşı duyduğu sevgiyi inkâr edemezdi. "Evet Maria, evladım. Seni affediyorum. Başka bir sorun var mı?"

"Öyleyse bilim adamını temizleyebilir miyiz?"

Ezekiel tereddütte kaldı. "Bekle, öncelikle yapman gereken başka şeyler var. Manhattan gibi."

"Onu hallettim. Manhattan işini başarıyla tamamladım. Dr. Carter işi için bana şans verilmesini hak ettim."

Ezekiel artık sözlerini daha dikkatli seçiyordu. Zira, Maria'nın sorumluluklarını ne denli tutkuyla yerine getirdiğini biliyordu.

"Nemesis kimin temizleneceğine sen karar veremezsin. Sen mükemmel bir tetikçisin, ama daha önce de söylediğim gibi senin görevin, Bernard Kardeşin sana söylediği infazları gerçekleştirmek."

"Ama"

"Nemesis!" Ezekiel'in sesi daha sertleşmişti. Dr. Carter'a ne yapacağına henüz karar vermemişti. "Şayet bilim adamının temizlenmesine karar verilirse, sana söyleriz. Tabi, Bernard

Kardeş bu iş için seni seçerse."

"Şayet de ne demek oluyor? Ne değişti? Eğer Dr. Carter iki ay önce hedefimiz idiyse, kesinlikle şimdi de hedefimizdir. Ve eğer bu işi ben halletmeyeceksem kim halledecek?... Gomore mi?"

"Nemesis beni dinle!" Ezekiel'in sabrı taşmıştı, mide ülseri acı vermeye başlamıştı yine. Genelde Maria'yı kendi haline bırakmayı tercih ederdi. Bu onun motive olmasına yardımcı olurdu, hatta incelikli cinayetleri hakkında mesaj bırakma takıntısı bile Kardeşliğe hiç zarar vermemişti. Ama galiba Bernard haklıydı; belki de ona fazla özgürlük tanıyordu. "Nemesis ikinci Emrin Lideriyle görüşmelisin, benimle değil. Ve unutma! Ondan emir alıyorsun. Ona emir vermiyorsun. Anlaşıldı mı?" "Evet, ama..."

"Anlaşıldı mı?"

Maria'nın sesi itaatkâr ama soğuktu. "Evet, Baba."

"İyi!" Telefonu kapattı. Ezekiel, Bernard Trier Kardeşi yarın görecekti ve ona bu konuşmadan söz edecekti. İkinci Emrin Liderinin, hayatının geri kalanını etkilemesin diye, Stockholm'de ki başarısızlığı hakkında Maria'yı daha fazla sıkıştırmasına engel olmalıydı.

Güneşin, sağ tarafında batışını seyrederek eve döndü. Maria ve Dr. Carter aklına geldiğinde eli yine beyaz tablete gitti. Bunlar için çok yaşlıydı. Doksan altı yaşındaydı. İnsanlığın kurtuluşunun onun zayıflamış omuzlarına binmesi haksızlık değil miydi? Onun yerinde başkası olsaydı hayatının bu son demlerinde dinlenirdi.

Ya da çoktan ölmüş olurdu.

Yorgun halde omuzlarını silkti ve bir an için ölümün vadettiği rahatlığı sevinçle karşıladı. Fakat bahçedeki, pişmiş topraktan karoların üzerine adım attığında bile kâbusu bilincinden çıkmıyor, kalbindeki kor ateşi alevlendiriyordu. Asla huzur içinde ölmeyeceğini biliyordu. Kehanet gerçekleşene değin. Yeni Mesih bulunana ve Kutsal Ateş'te kutsal yağla yağlanana değin.

9

L'HOPITAL DE MEDECINE, TROISIEME ARRONDISSEMENT, PARIS

Tom Carter'ın hatırladığı kadarıyla Jean Luc Petit enerji dolu biriydi. L'Hopital de Medecine Hastanesi'nin koridorlarından aşağıya adeta koşar adım inerlerken, Tom'un hayli uzun boylu olmasına rağmen, Fransız'ı yakalaması için adımlarını uzun atması gerekiyordu.

Tom hâlâ sersem gibi hissediyordu kendini ve bunun Logan Havaalanı'ndan Charles de Gaulle'e sekiz saatlik uçuşuyla bir ilgisi yoktu. Fare deneyi çok feci şekilde sonuçlandığında, her ne kadar genetik mühendislik ürünü bir çözümlerin zamanında geliştirileceğine dair hiçbir umudu olmasa da deneyi yeniden yapmaya karar vermişti. Sonra birdenbire, kendiliğinden iyileşmenin virüsel kaynağını araştırma fikri gelmişti aklına. Ve bu da yetmiyormuş gibi, çok geçmeden Jasmine bir değil iki ender rastlanan vaka bulmuştu, hem de aynı koğuşta. Tom dindar bir adam olsaydı bunu İlâhî müdahale diye adlandırabilirdi.

"Jean Luc. *Plus lentement, plus lentement*. Çok hızlı yürüyorsunuz," dedi Tom, nefes nefese. Fransız doktorun başını çevirdiğini gördü; koyu, komik şekilde hüznü gözleri pişmanlıkla dolmuştu. Görkemli burnu ona bakıyordu. Adam omzunu silkti, yürüyüşünü bozmadan, iki hemşirenin önünden yana çekilip özür diledi. "Çok özür dilerim. Durmadan nasıl daha yavaş gideceğimi bilmiyorum."

Jean Luc ufak tefek bir adam olmasına rağmen, sanki çok daha uzunmuş da hafif kambur yürüyormuş gibi bir havası vardı. Floresanların aydınlatığı koridorlardan paldır küldür inerken, kısa bacakları piston gibi hareket ediyor ve önüne çıkanla ra zaman zaman "*Bonjour*" ya da "*Çava*" diyordu. Fransız Doktor, Tom'u, güya "mucizelerin" gerçekleştiği François Mitterrand Onkoloji Koğuşu'na götürürken sol koltuğunun altında iki dosya taşıyordu.

"Jean Luc, onların neden iyileştiği konusunda hiçbir fikrinizin olmadığından emin misiniz?"

Fransız doktor omuz silkti, yüzünü döndü ve siyah sinsi gözleriyle güldü. "Belki bir mucizedir. Herkesin dediği gibi."

Tom, bir hastayı koridordan aşağıya indiren kapı görevlisine yol verirken, "Fakat bir nedeni olmalı," diye üsteledi. "Olan biteni açıklayan bir şey. Bize bir bilgi verebilecek bir şey. Sizin testleriniz ne

gösterdi?"

"Daha sonra onlara kendin bakabilirsin ama aslında hiçbir şey göstermediler. Bedenlerin kendi kendilerini *niçin* iyileştirdiğini açıklayabilecek hiçbir şey yok." Jean Luc'un gülüşü gittikçe büyüyerek heybetli burnunu buruşturdu. "Dostum, neden bilim her zaman her şeyi açıklamak zorunda olsun ki? Açıklayamadığımız iyi bir şey nadiren gerçekleşir. Belki de sadece minnettar olmalıyız. Non?"

Dr. Petit, Onkoloji Koğuşu'nun döner kapılarına geldiğinde koşar adım yürüyüşünü bir parça yavaşlatıp kapıyı açtı. Oda beklenmedik şekilde neşeliydi. GENIUS'taki gibi bu koğuşta da açık mavi ve sarı rengin oluşturduğu aydınlık, rahatlatıcı bir ortam hakimdi. Carter odanın taklit olup olmadığından emin değildi ama, Jean Luc'un kendisini Boston'da ziyaret etmesinden sonra yeniden dekore edildiği kesindi. On yataktan oluşan iki sıra vardı. Yatakların arasında mahremiyeti bozmayacak kadar bir mesafe vardı. Bazılarının çevresine perde çekilmişti.

Hâlâ son sürat giden Dr. Petit yatakları gözleriyle taradı, burnu sanki hedef seçici bir cihaz gibi duruyordu. Derken amacını dile getirdi. "*Ah* bon. Önce Matmazel Dubois'yı ziyaret etmeliyiz."

Tom, koğuşta doktorun peşinden giderken, mekânın havasından çok etkilendi. Hastalardan ve görevlilerden aşikâr vızıltılar geliyordu. Büyük bir hastanede daha önce böyle bir şeye hiç denk gelmemişti. Kanser koğuşları, hayat ve muhtemel ölümle barışmaya çalışan insanların doldurduğu, genelde sessiz, düşünceli yerlerdi. Ama bu koğuş derin düşünceden çok beklentiyle doluydu. Ve onların yanına gittikleri yatak çiçeklerle donatılmıştı. Resmî çelenkler değil, emin bir havayla "acil şifalar" diye bağırان cümbüşlü çiçekler. Tom, buranın, ayrılmak üzere olan birinin yatağı olduğunu söyleyebilirdi. Ön kapıdan dışarı çıkarak ayrılacak. Kendi ayaklarıyla.

Dr. Petit, Tom'la Valerie Dubois'yı tanıştırdığında, Tom'un kadında fark ettiği ilk şey menekşe gözlerindeki sakinlikti. Kendinden emin bu gözler, neredeyse küstah bir dinginlik yayıyordu. Çok az ölümlünün şahit olduğu şeylere şahit olmuştu. Ölümü görüp, ona göz kırpmışlardı. Tom bir bakışta onun iyi olduğunu söyleyebilirdi. Kadın zayıf denecek kadar ince yapıydı ve kel başına bir kep geçirmişti, ama sağlıklı görünüyordu. Yanak kemiklerini örten deride hastalık belirtisi tebeşir rengi solgunluktan eser yoktu. Aksine iyileşmenin verdiği kızarıklık, yeni yaşam kontratının şafağının müjdecisi bir pembelik vardı.

Dr. Petit'nin sevinçten gözleri parladı ve kadının omzuna gururlu şekilde dokundu. "Valerie, Sorbonne'da eğitim gören, 25 yaşında bir hukuk öğrencisi. Daha iyi olduğunu görmekten mutluluk duydum, yoksa bizi dava edebilirdi," diye kahkaha attı. Her kahkahasında omuzları oynuyordu.

Valerie onu burada gördüğüne sevinmişti, durumunu merak etmesi kendisinin sahiden daha iyi olduğu gerçeğini güçlendirmişti. Tom, kadının görüştüğü her doktorun kötü haber verdiği eski günlerinden bu yana bir değişiklik geçirdiğini tahmin ediyordu.

Dr. Petit iki dosyadan birini açtı. "Midesinde ve böbreklerinde birincil tümörler vardı, beyindeki meninges adı verilen zarlar dâhil vücudunun her yerinde de ikincil metastazlar." Tom'a iki röntgen filmini uzattı.

Tom filmleri ışığa tuttu. Sol elindeki grafikte yer alan mide ve böbreklerdeki gölgeli tümör ler apaçık görülebiliyordu. Beyindeki küçük ama belirgin gölgeler de diğer grafikte görülüyordu. Bu kadın kansere yakalanmıştı; klon evriminin son evresi olan terminal dönemdeydi.

Ama artık hastalık belirtisi görülüyordu.

"Baş ağrısının durduğunu ve yan tarafındaki metastazların küçüldüğünü hissettiğini söylediği sırada genleri değiştirilmiş hücrelerle ona bağışıklık tedavisi uygulamak üzereydik," diye sözüne devam etti Dr. Petit. Doktorun zeki siyah gözleri, ona gülümseyen Valerie'ye dikilmişti.

"Valerie bu ne kadar ani oldu?" diye sordu Tom. "Tümörlerindeki azalma."

"Bir günde fark ediliyordu. Önce bunun bir hayal olduğunu sandım. Bir beklenti. Ama sonra akşam vakti bunu Dr. Petit'ye anlatmaya karar verdim." Valerie omuz silkti, gözleri güvenle doluydu. "Ayrıca kendimi daha iyi hissediyordum. İyileştiğimi biliyordum."

Doktor kadının kendinden emin gözlerine bakıp başını salladı. Çok sık alıntılanan Nietzsche'nin bir sözü vardır ya: "Seni öldürmeyen şey daha güçlü kılar." Filozofun gerçekten ne kast ettiğini anlamıştı ve ona imrendi birden. Bu kadın ölümden bir daha asla korkmayacaktı.

"Bu ne kadar süre önce gerçekleşti?"

Dr. Petit dosyasına baktı. "Bugün Salı. Valerie bize durumu Perşembe akşamı bildirmişti. Ve son bir husus, Pazar günü iyileşmenin boyutunu gördük." Elindeki iki röntgen filmini daha uzattı.

Tom filmleri aldı ve yine ışığa tuttu. Fark olağanüstüydü. Bunlar tamamen farklı bir hastanın grafikleri gibiydiler. Mide ve böbreklerdeki büyük tümörler bir toz lekesi kadar küçülmüştü ve beyin tertemiz görünüyordu. Hiç tümör yoktu.

"Ayrıca keşif ameliyatı yaptık," diye açıklamada bulundu Fransız doktor. "Patolog tümör örneklerine bakıp onların artık çürüdüğünü onayladı. Tümör dokusu ölüydü, bedenin antikorlarınca öldürülmüştü."

Tom yan yana duran iki sıra halindeki röntgen filmlerine baktı. "Bunun nasıl ya da niçin gerçekleştiğine dair hiçbir ipucu yok!" "Hiçbir şey. GENIUS Paris'ten aldığımız DNA analizi dışında." "DNA analizini yaptınız ve hiçbir şey bulamadınız öyle mi?" diye sordu Tom, heyecan ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla.

"*Au contraire,*" (tersine) diye cevap verdi Dr. Petit. Koğuşun öte ucunda çiçeklerle süslenmiş başka bir yatağı işaret ederek sözüne devam etti: "Her iki hastanın, buradaki Valerie ve oradaki Mösyö Corbasson'un kanını taramak için Paris'teki GENIUS İşlem Laboratuvarı'nı kullandık. Gen taraması, iyileşmeden önce kanlarının hastalığa yol açıcı genetik bozukluklar taşıdığını gösterdi. Ama iyileşmeden sonra genomları değişmiş, değiştirilmiş... " "Genomlarındaki genetik dizilim kendi kendini düzeltmiş mi yani? Sadece hastalıktan etkilenmiş hücreler değil, *tüm* genom mu?" "*Mais bien sur*" (Elbette) dedi Fransız. "Ama bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyoruz. İki vaka arasındaki tek bağlantı aynı kan grubuna sahip olmaları ve aynı kan ünitesinden kan almış olabilecekleri. Ancak

kullanılan ünitelerden geriye hiçbir numune kalmamış." "Sadece aynı kanı almışlar öyle mi, başka bir şey yok mu? Başka bağlantılar?" diye sordu Tom.

Dr. Petit başını salladı. "*Rien.*" (hiçbir şey)

"Aynı kan ünitesinden başka hastalara da kan verildi mi?"

"Kanser hastalarına verilmedi. Hayır, nadir bulunan bir kan grubu: AB." Jean Luc'un mahzun gözleri parladı. "Gel! İkinci mucizevî hastayla görüşelim. *A Bientot*, (Görüşmek üzere) Valerie."

Tom, Valerie'ye teşekkür etti ve hoşça kal dedi. O dönüp Dr. Petit'nin peşinden gidene kadar, Fransız, koğuşun diğer ucundaki yatağın başına geçmişti bile.

İkinci mucizevi hasta Toulouse civarından, 45 yaşında bir çiftçi olan Guillaume Corbasson'du. Tom adamın elini sıktı ve ona Fransızca selam verdi.

Dr. Petit koltuğunun altındaki ikinci dosyadan bir fotoğraf aldı ve açıklamaya başladı: "Mösyö Corbasson'un uyluğunda yumuşak doku tümörü, vücudunun çeşitli yerlerinde de ikincil metastazlar vardı." Fotoğrafı Tom'a gösterdi. Tom adamın sağ uyluğundaki kocaman, şişkin yumruya baktı. Greyfurt büyüklüğünde bir tümör. Deride yayılma tehlikesi arz ediyor.

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?" diye sordu Tom.

"Tam olarak bir hafta önce. Tümörün büyüklüğü yaklaşık sekiz haftada iki katma çıktı. Dolayısıyla onu kontrol edemez hale geldik," dedi Dr. Petit, gözlerini dosyadan kaldırarak. "Çaresiz kalıp onu da gen terapisine sokmak üzereydik ki, iyileşmeye başladı."

"Tam da Valerie Dubois'nın iyileşmeye başladığı zamanda mı?" "Bir gün içinde," diye cevap verdi Dr. Petit; arkasından hastasına bacağını gösterip gösteremeyeceğini sordu.

"*Mais bien sur,*" (elbette) diye karşılık verdi Guillaume. Ardından zaferin kanıtını göstermek için istekli bir halde üstündeki örtüyü çekti.

Tom eğildi ve ellerini adamın uyluğunda gezdirdi. Eğer elini sıkı bastırırsaydı, sert dokudaki küçük yumruyu hâlâ hissedebilirdi, fotoğraftakine göre minicik, bezelye kadar kalmıştı. "İnanılmaz!" Adam, çekilmiş iki dişinin kovuğunu gösteren neşeli bir sırıtışla, "*Oui, incroyable!*" (Evet, inanılmaz) diye onayladı.

Tom da ona gülümsedikten sonra doktora döndü. "Peki ya ikincil metastazlar?"

"Hepsi çürüdü, tamamen öldü. Şimdi sohbetimize devam etmek için ofisime dönmeyi öneriyorum."

Tom, Corbasson'a teşekkür etti ve koğuştan çıkan doktorun peşinden gitti. Birlikte yürürlerken doktoru soru bombardımanına tutmaya devam etti.

"Jean Luc, bu rastlantı olamaz. İki ağır hastanız var, ölmelerine aylar kalmış, sonra birden ikisi de iyileşiyor. Ve tek bağlantı, aynı doktorla aynı koğuşta olmanın dışında, ender bulunan aynı kan

grubuna sahip olmaları, yani aynı kan bağışı ünitesini paylaşmaları. Belki de kan nakillerinde bir şeyler olmuştur."

"Ne gibi?" diye sordu Dr. Petit.

Tom sinirli bir halde başını salladı. "Belki de yeni bir virüs. Düzeltici genetik dizilimi kana taşımış, ender bulunan bir virüs. Bu olabilir, Jean Luc."

Dr. Petit içini çekti ve gözlerini devirdi. "Evet, bu *olabilir*. Ama çok düşük bir ihtimal, öyle değil mi? Her iki hasta da sıkı virüs enfeksiyonu taramasından geçirildi ve hiçbir şey bulunmadı. Ayrıca unutma ki, tüm kan örnekleri bilinen bütün virüslerin öldürülmesi için çok sayıda ısı uygulamasından geçirilir. "

"Evet, ama sadece *bilinen* virüsler için."

"Fakat ne Valene Dubois'nın ne de Guillaume Corbasson'un kan dolaşımında *herhangi* bir virüs izine rastlanmadı. Değişimi tetikleyecek bir etmen de bulunmadı." Dr. Petit ofisinin dışında durup içeriye adım attı. Bir sandalye çekmesi için Tom'a el işareti yaptı, sonra da kahve makinesine gidip, iki fincan kahve doldurdu.

Tom, kendisini ağırlayan doktorun uzattığı fincanı aldı. "Ama bir değişim oldu," diye ısrar etti. "Bir şeyin olduğu kesin. Bir şey değişti. Belki de aldıkları kanın genetik yapısında DNA'larını değiştiren bir şey gerçekleşti, olamaz mı? Bir talimat onların kötü yazılım programlarını iptal edip, yerlerine kan verenin kanındaki doğru kodu yerleştirmiş olamaz mı?" "Olabilir," diye onayladı Dr. Petit, sandalyesini çekip kahvesinden bir yudum alarak. Kara gözleri dumanı tüten kahvesinin üzerinden Tom'a bakıyordu. "Bak, ben de, kesinlikle senin kadar nedenini bulmak istiyorum, çünkü belki etkiyi kopyalayabiliriz. Ama nedeni bulamayız. Senin de bildiğin gibi, kan nakilleri çok sayıda isimsiz kişinin ortak kan ünitesinden yapılır. Ayrıca ilgili ünitelerden geriye hiçbir örnek kalmamış, bu yüzden kanı analiz edemeyiz. Elbette iyileşmiş hastaların kanını analiz edebilir ve gen taramalarına bakabilirsin. Ama bu sana hiçbir şey söylemez. Bu, kullanılmış bir kibritle yeniden ateş yakmaya çalışmak gibi bir şey. Katalizör kayboldu. Her neyse Tom, eğer sözünü ettiğin mucize tür varsa, niçin o virüs hepimize bulaşmadı?"

Tom kaşlarını çatı. Tatmin edici bir cevap bulamadığı için, kendine sormaktan çekindiği bir soruydu bu. Bulaşıcı virüslerin çoğu başkasına geçmeden önce, bulunduğu bünyeyi öldürerek kendini de yok ettiği için insanlar arasında yayılmazdı. Ama umudunu bağladığı bir mucize tür bulunduğu bünyenin yaşamını fiilen uzatabilirdi. O halde pozitif virüsün birkaç on yıldır ortalıkta olduğunu varsayarsak, mantık gereği, dünya nüfusunun şimdilerde onu kapmış olması gerekirdi. "Bilmiyorum, Jean Luc," dedi, kısa bir duraklamadan sonra. "Ama her şeyin bir nedeni ve sonucu vardır."

"Pekâlâ. O zaman senin mucize türün virüs değil de kimyasal bir şey olabilir mi?"

"Kimyasal mı? Ne demek istiyorsun? Feromonlar gibi mi?" Jean Luc yine omuz silkti. "Neden olmasın? Eğer böcekler kimyasal madde salgılayabiliyorsa biz niye salgılamayalım ki?" Tom zor bir durumda her çıkar yola başvurduğunun farkında olarak, ihtiyatlı bir şekilde başıyla onayladı. Ne var ki, bazı böceklerin potansiyel eşlerini cinsel açıdan uyarmak için feromonlar salgıladıkları doğrudur.

ve insanların ter ve kan yoluyla benzer kimyasal maddeler salgıladıklarına uzun zamandan beri inanılıyordu. Sözelimi aynı evde yaşayan iki ya da daha fazla kadının adet dönemlerinin zamanla çakıştığı biliyordu. Hiç kimse bunun neden olduğunu henüz bilmiyordu, ama birbirlerine geçen bir tür kimyasal uyarımdan kaynaklanıyor olabileceği sanılıyordu. İyileştirici ihsan olarak virüslü aracı değil de kimyasal maddenin kabul edilmesi onun az bulunurluğunu da açıklayabilirdi. İyileştiren kişinin DNA'sında az bulunan genler olabilirdi. Bu genler onun yeteneğini başkalarına geçirmeden, 'bulaştırmadan' dokunma ya da bedensel sıvılar yoluyla iyileştirici kimyasal maddeler salgılamasını sağlayabilirdi.

"Yine de zayıf bir ihtimal gibi görünüyor, öyle değil mi?" "Belki de iyileşmeler hiç de bilimsel değildi, sırf Tanrı'nın takdiri idi," diye karşılık verdi Jean Luc gülümseyerek. "Tom, iyi bir Hristiyan olsaydın anlayabilirdin. Noel ve Paskalya'ya az kaldı. Tanrı sadece, iki talihsiz kuluna rahmetini ihsan etmiş olamaz mı? Oğlunun doğumunu, ölümünü ve dirilişini birlikte anmak için doğaya müdahale etmeye karar vermiş olamaz mı?" Tom yarım ağızla güldü ve hemen aklına Jasmine geldi. Onun ve Jean Luc'un inancına gıpta ediyordu. Ne zaman anlamadıkları bir şey olsa, "İşte, Tanrı yine o gizemli işlerinden birini çeviriyor," demekle yetinirlerdi. Ondan sonra ne soru, ne şüphe ne de baş ağrısı kalırdı. Araştırıp bulmak çok zor olduğu için Tanrı'ya havale etmek kolay geliyordu.

"O halde Jean Luc," dedi Tom yorgun bir iç çekişle, "anlamama yardım edin. Tanrınız onları nasıl iyileştirdi?"

Jean Luc gülümsedi ve siyah müşfik gözleriyle Tom'un yüzü ne baktı. Fransız doktorun Tom'un ne kadar ciddi olduğunu kestiremediği ortadaydı. "Tanrı her şeyi yapabilir. Onun her şeye gücü yeter, biliyorsun." Fransız doktor kollarını iyice açtı ve Tom'a şakacı bir ifadeyle sırıttı. "Belki ikisinin de iyileşmesini takdir etmiştir. Ya da belki senin dediğini yapmıştır: Kanı değiştirmiştir..." Fransız doktor aklına bir şey gelmiş gibi birdenbire hafif bir sesle kendi kendine kıkırdadı. "Evet, Tom, belki de alınan kanı İsa'nın kanıyla değiştirdi. Yakında Paskalya olacak, o yüzden oğlunun kanının insanlığı yeniden kurtarması yerinde olur. Non? Jean Luc tekrar güldü, iki hastasının

mutlu kurtuluşunu açıkça kutlayan büyük, masum bir gülücük.

Ama Tom ona katılmıyordu.

Jean Luc birden durdu ve kabahat işlemiş gibi üzgün üzgün baktı. "Yalnızca şaka yapıyorum dostum. Ben doktorum, filozof değil. Ve iyileşmenin nedenini hâlâ bilmiyorum."

Tom karşılık vermedi, zira akli başka yerdeydi, bariz şekilde birbiriyle ilişkisiz iki düşünce arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu: iyileştirici virüs ya da feromon düşüncesiyle Jean Luc'un sözünü ettiği düşünce. Bu iki düşünceyi bir araya getirdiğinde ortaya saçma sapan bir fikir çıkıyordu. Birkaç hafta önce bir dergide okuduğu makaleyi hatırlamaya çalıştı. Neredeydi? Sardinya'da bir yerde mi? Babasının kapısını çalacaktı. Alex bilirdi. Ve ondan, konuyu özetleyerek kendisine anlatmasını isteyecekti.

Düşünceli doktora döndü. "Jean Luc?"

"*Oui, mon ami.*" (Evet dostum)

"Hayır, tüm bedeni de yapabiliriz. Ama burada Jack'in önünde iffetini korumamız gerektiğini düşündük."

Karen ona şaşkın şaşkın baktı.

"Elbiselerin geni yoktur," diye açıklamada bulundu Debbie, ağzı kulaklarına varana dek sırtarak.

Jack yüzündeki hilal şeklindeki yara izini dalgın dalgın okşadı. "Ne büyük utanç, Karen. Birlikte o kadar badire atlattık ama seni 'doğal' halde hiç görmedim. Hep merak etmişimdir oysaki." "Merak etmeye devam edebilirsin, Jack" diye güldü Karen. "Tabi, önce sen kendininkini gösterirsen, o başka."

Karen dönen hologramına doğru başını sallayarak Jasmine'e, "Yani sen bunu saç kökümdeki DNA'dan mı yaptın?" diye sordu.

"Evet. Geneskop bir kişinin genotipinden yola çıkarak fiziksel özelliklerini söyleyebilir ama bu yeni yazılım bir adım daha ileriye gidiyor. Genlerinden yola çıkarak bir kişinin üç boyutlu, bilgisayar ürünü resmini çizip, sonra onu holograma çeviriyor." Havada asılı duran başı işaret etti. "Ne kadar doğru çalıştığını sana göstermek için sırf saçını kullandık."

"İkna oldum. Pekâlâ zanlının DNA'sı ne olacak? Piç kurusunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Jasmine, Geneskoba döndü ve bitişikteki klavyenin dört tuşuna bastı. Bu prototipte henüz sesli komut yoktu ama olacaktı. Hatta zamanla Jasmine hologramları konuşturabilecekti. Son bir tuşa bastı ve Karen Tanner'in gerçeğiyle aynı büyüklükteki başı silindi.

Jasmine klavyenin üstündeki ekrana başını çevirdi. Karen'ın adlî tıptan meslektaşları, cinayet kurbanının mutfağındaki çöp kutusundan çıkan bir gülün dikenlerinin üzerinde taze kan bulmuşlardı; aynı güllerden sarışın şüphelinin büyük el çantasında da görülmüştü. "Pekâlâ, Fontana'nın dairesinde bulunan kan örneği üzerindeki incelememizi yaptık."

FBI ajanı başıyla onayladı, yeşil gözleri beklentiyle doluydu. "Sonra?"

Jasmine, Debbie'nin holo-lambaları kontrol ettiğini gördü ve ona başparmağıyla işaret etti. "Ne istiyorsun? Vaiz'in yalnızca kafasını mı yoksa tüm bedenini mi?"

Karen gülümsedi. "Ne varsa göster."

"Tamam, Genie'ye başvurmanın zamanıdır."

Jasmine "enter" tuşuna bastı.

Geneskoptan gelen gümbürtü statik çıtırtı sesine döndü, sonra da dairesel holo-defterin etrafındaki holo-lambalar yandı ve sanal bir kişi önlerinde görüldü. Dört renkli holo-lambalar -galibarda, camgöbeği, sarı ve beyaz- birleşip gerekli çeşitlilikteki renkleri yaratarak, Geneskobun biyo-bilgisayarının kendilerine verdiği en yüksek tanım seviyelerinde resmederken, Vaiz'in genlerinden elde edilen görüntü yavaş yavaş belirginleşiyordu.

Bu "resim" ayaktan başa doğru, çizgi çizgi yapılmış ve saniyeler içinde figür tamamlanmıştı. Gerçeğiyle tastamam aynı büyüklükteydi, ama tek bir sorunu vardı: Bu bir kadındı.

Jasmine, ağzı açık halde holograma bakan afallamış FBI ajanına döndü. "Vaiz'in erkek olduğunu sanıyordum."

Karen dalgın dalgın başını salladı. "Ben de."

"Güzel bir kadın," dedi Jack.

Evet öyleydi. Koyu kestane saçları, uzun atletik yapısı, dolgun göğüsleri ve biçimli uzun bacaklarıyla insanın aklını başından alıyordu. Ama en çarpıcı yanı iri gözleriydi; kedigözüne benzeyen şekilleriyle fevkaladeydiler. Sıra dışı renkleri, birinin mavi diğerinin kahverengi olması onu dikkat çekici kılıyordu.

"Onun erkek olması gerekiyordu," dedi Karen Tanner. "Vaiz'in Bebek adında bir erkek fahişeyi öldürdüğünü ve Fontana'ya yaklaşmak için onun yerini aldığını biliyoruz. Ama kapıcıyı sorguya çektiğimizde, sarışın bir *adamı* tarif etti. Kahretsin, sadece boyu uyuyor."

"Kanın Vaiz'e ait olduğundan emin misin?" diye sordu Jack. "Belki de taklitçi bir katille karşı karşıyayız."

"Hayır. Kan tazeydi ve Fontana'nın değildi, dolayısıyla katilin olmalı. Hem katil yalnızca Vaiz'in herkesin bildiği İncil mesajını bırakmakla kalmamış onun kalemmini de kullanmış."

"Kalem mi?" diye sordu Jasmine.

"Evet. Vaiz, genelde damardan, özellikle de kalça kemiğindeki bir damardan kan çekmeye uygun özel bir kalem ucunu kullanarak kurbanın kanıyla mesaj yazar. Bu vakada kurbanın yaralı boynunu kullanmış. Yazı tipi diğer cinayetlerdekiyle uyuyor. Bu kesinlikle Vaiz'in işi."

Jack, "O halde Vaiz'in kılık değiştirmekte usta bir kadın olduğunu artık biliyorsunuz," diye tartışmaya noktayı koydu.

"*Gerçekten* kılık değiştirmekte usta," diye mırıldandı FBI ajanı, bilgisayar ürünü bir resmi cebinden çıkararak. "Bu sarışın adamı apartmana yaklaşan pek çok insan görmüş. Apaçık kılık değişikliğine rağmen, elimizde yüz yapısının oldukça iyi bir tarifi var. Ama burun, çene ve elmacık kemikleri uymuyor. Adamın göz rengi bile farklı." Hologramı gösterdi. "Ayrıca şu göğüslere bakın. Şu göğsü kayışla sıksanız bile saklayamazsınız. Bu çok çekici bir kadın ve inanın bana, görüştüğüm şahitlerden bazısı bir fıstığı fark edecek türden erkeklerdi. Oysa hepsi bir *erkek* gördüğüne *yemin ediyor*."

Jasmine omuz silkti. "İnsanlar görünüşlerini değiştirirler. Gene Genie'nin tek yapabileceği şey, ortalama diyet ve egzersizleri hesaba katan bir yaşam tarzı "normu" temelinde doğan genlerden yola çıkarak kişinin görüntüsünü taklit etmek. Yaşamın sonraki dönemlerinde meydana gelen kozmetik ve cerrahî değişiklikleri göz önüne alamaz."

Karen Tanner sinirli bir halde yüzünü ekşitti. Ajanın büyük bir ilerleme kaydedilmesini beklediği açıktı, ama beklediği olmamıştı.

"En azından onun kadın olduğunu biliyorsunuz," dedi Jack. "Kuşkusuz bu vakaya yepyeni bir bakış

açısı getiriyor. Bu bulgu ışığında Vaiz'in eski cinayetlerini gözden geçirdiğinizde yeni ipuçlarına ulaşacağınızdan eminim. Ayrıca onun kabaca nasıl görüldüğünü de biliyorsunuz artık.

Karen dönüp, parlayan yeşil gözlerini ona dikti. "Biliyor muyum Jack? Tanrım, tek bildiğim Marilyn Monroe'ya ya da Arnold Schwarzenegger'e benzediği."

CITTAVECCHIA, SARDİNYA

Aslında Maria Benariac, Sardinya'daki küçük beyaz Cittavecchia kilisesinden çıkan adama dikkatle bakarken, ne Marilyn Monroe'ya ne de Arnold Schwarzenegger'e benziyordu. Dr. Carter gülümsüyor gibiydi ve hafif topallamasına rağmen güneşin aydınlattığı caddede hızlı ve kararlı adımlarla ilerliyordu. Sağ elinde bir çanta vardı. Sol elinde ise Maria'nın anlayamadığı küçük bir şey. Cam tüpe benzeyen bir şey.

Kompakt Olympus oto-zum makinesini ayarladı ve kiraladığı Fiat'ın içinde arkaya yaslanarak onun kendininkine benzer beyaz bir arabayla yaklaşarak üç park yeri öteye park etmesini izledi.

Klik klik. İki fotoğraf çekti, kameranın sessiz hava motorunun hırıltı sesini duydu.

Dr. Carter, Cittavecchia'daki kilisede neredeyse iki saattir rahiplerle konuşuyordu. Maria buna bir anlam verememişti. Adam ateistti. Burada ne işi olabilirdi ki?

Baha'yla yaptığı, adamın, Kardeşliğin Dr. Carter ile ilgili planları hakkında kaçamak cevaplar verdiği, pek tatmin edici olmayan telefon konuşmasından sonra bilim adamını gölge gibi izlemeye karar vermişti. Maria'ya göre, her nedense, İç Daire başlanılan işi bitirme cesaretinden ya da iradesinden yoksundu ve kendisi, düşmanın cezazı kalması düşüncesinden nefret ederdi.

Onu Sardinya'ya kadar izlemek zor olmamıştı. GENIUS'u telefonla arayıp, Paris'te bulunduğu yeri öğrendi, ardından Paris hastanesiyle yaptığı kaygılı telefon görüşmesi sayesinde çabucak bilim adamının seyahat programına ulaştı. İlk başta adamı burada izlemesine gerek olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Fakat isteksizliğinin, buradan kısa bir sandal yolculuğuyla gidilebilecek Korsika'ya dair anılarından kaynaklandığını biliyordu.

Klik Klik. İki fotoğraf daha. Eğer kamera silah olsaydı bilim adamı ölmüştü diye geçirdi içinden. Keşke.

Adamın kiralık arabasının kapısını açıp, upuzun gövdesini eğerek şoför koltuğuna geçtiğini gördü. Rahatça yerine kurulduktan sonra çantasını gösterge tablosunun üzerine koyup açtı ve cam tüpe son bir kez baktıktan sonra çantasına attı.

Maria arabanın motorunun gürlediğini duydu ve adamın arabayı park yerinden çıkartarak havaalanına doğru yöneldiğini gördü. Bir an için onu takip etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Uçağın tarifesi elindeydi ve İtalya anakarasına ve ardından Boston'a yapılacak bir sonraki uçuştan önce yeterince zamanı vardı.

Dr. Carter'in uzaklaşmakta olan arabasına son kez baktıktan sonra elbisesinin kapıya sıkışmamasına dikkat ederek arabasından indi ve kiliseye doğru yürüdü. İçeride, gördüğü ilk rahibe İtalyanca,

kayınbiraderini aradığını söyledi: topallayan, uzun boylu, Amerikalı bir adamı. Onunla birlikte başka bir rahip de bu şık giyimli, sofistike bir Roma aksanıyla konuşan kadını dinleyip, kibarca, kayınbiraderinin az önce havaalanına gitmek üzere ayrıldığını, ama üzüntü duymamasını, çünkü onun buraya gelme amacına ulaştığını bildirdiler.

Maria'nın ne amacından söz ettiklerini sormasına vakit kalmadan, rahipler onu kilisenin arkasındaki Madonna heykeline götürdüler. Bilim adamının buradan ne alıp gittiğini hâlâ anlamamış olan Maria rahiplerden bunu kendisine açıkça söylemelerini istedi. Aldığı cevap hayretle karışık bir nefret duygusu içinde kiliseden ayrılmasına neden oldu.

Ancak havaalanına doğru arabasını sürdüğü sırada aklına bir düşünce geldi.

Maria temizlediği insanları harekete geçiren etkileri ve pratikleri her zaman araştırırdı. Çünkü hedeflerinin neyi niçin yaptığını bilmek infazın haklılığını pekiştirirdi. Her şeyden evvel, infazı gerçekleştirmeden önce onun gerekli olduğuna inanmayı isterdi. Dr. Carter da buna istisna teşkil etmiyordu. Onun dosyasını ilk aldığı anda, genetik üzerine yazılar okumuştı. Bilim adamının ne yapıp ne yapamayacağına dair yüzeysel de olsa bir fikir sahibi olmasına rağmen, Dr. Carter'ın Tanrıyı oynaması öldürülmesi için yeterli bir sebepti.

Şimdi ateist birinin Sardinya'daki küçük bir kiliseyi niçin ziyaret ettiğini anlamaya çalışırken, kafasında şekillenen dehşetengiz düşünceden kendisini alamıyordu. Eğer bu düşünce doğ ruysa, bilim adamı korktuğundan daha tehlikeli demektir.

Ama Maria hemen harekete geçmeyecekti. Daha fazla kanıt toplayıp, olan biteni doğrulayacaktı. Ancak ondan sonra Bernard Kardeş ve Baba'ya durumu anlatacaktı.

Öfke duymasına rağmen gülümsedi. En azından şüphelerinin doğru olduğu ortaya çıkarsa, Bernard Kardeş ve Baha'nın başka seçeneği kalmayacaktı. Stockholm'de başladığı işi bitirmesine izin vermek zorunda kalacaklardı.

BACK BAY, BOSTON

Jasmine Washington hayatında bu kadar silahı bir arada görmemişti, silahlardan korkardı.

"Larry, dairede bunlarla ne halt yiyorsun? "

"Sakin ol! Bunlar taklit." Larry güldü ve elindeki kahverengi kutuyu geniş salonda yere koydu.

"Taklit mi?"

"Evet, taklit, sahte silahlar. Los Angeles'ta çektiğimiz film için örnekler. Danışmanın bunları göndermesini istedim, çünkü Pazartesi günü yönetmenle ilk kez görüşeceğim. Kahramanın ve kötü adamın hangi silahları kullanacağını görmek istedi."

Jasmine silahlardan nefret ederdi ve bunun tek nedeni, Olivia'ya olanlar değildi. Los Angeles'ın güney merkezinde geçirdiği çocukluk yıllarında silahlar ve cinayetler günlük hayatın bir parçasıydı.

"Lütfen kaldır şunları gözümün önünden."

Larry yatıştırıcı bir işaretle ellerini kaldırdı. "Hadi Jazz, onları bir daha görmeyeceksin. Ama sanırım hiç değilse birine bakmalısın. Nasıl çalıştıklarını görmek için."

Jasmine başını salladı. Kendisi on yaşındayken, abisinin de mahallede aynı şeyi söylediğini hatırladı. Serseri bir kurşuna kurban gitmesinden ve anne babasının, tek başına sokaklara çıkmasını yasaklamasından hemen önce. "Kaldır şunları, Larry."

Larry eğildi ve kutuyu kanepenin arkasına itti. Özür dileyen bir tonda, "Tamam, gittiler. Özür dilerim," dedi. Jasmine'e doğru yaklaşıp, koluna girdi. Larry duygulu bir yüze sahip, uzun boylu ve atletik yapıda bir adamdı. Ama Jasmine onun en çok güçlü kollarını seviyordu. Korkusuz özgürlüğüyle gurur duysa da, bazı zamanlar zor kazanılmış bu özgürlükten bir an için vazgeçip bu kollara sığınmayı istiyordu. Olivia'nın ölümü ve Holly'nin hastalığı her şeyin ne kadar da dayanıksız olduğunu görmesini sağlamıştı. Vaiz'in, tanık olduğu son işlerinin insanlığa duyduğu inancı canlandırdığı pek söylenemezdi. Bu yüzden Larry'nin güven veren kollan şu an için özellikle rahatlatıcıydı. Bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama, onun kollarındayken kötü bir şeyin olamayacağına inanıyordu. Larry onu dudaklarından öperek yavaşça kanepeye yatırırken hiçbir direnç göstermedi.

Bu gece alışılmadık bir şekilde işten erken dönmüş ve silah kutusuna rağmen Larry'i evde bulduğuna sevinmişti. Epeydir görüşmüyorlardı. Larry, yeni filminin çekimi için haftanın yarısını Los Angeles'ta geçiriyordu. Jasmine ise tüm saatini Gene Genie yazılımını çalıştırmaya ayırıyordu. Cuma gecesi saat 06:30'da evde olmak ve tüm akşamı ve hafta sonunu birlikte geçirmek ne büyük mutluluktur.

Larry'nin kollarının kendini sıkıca sardığını ve tatlı ılık nefesinin boynunun arkasında gezindiğini hissettiğinde ona iyice sokuldu. Tam Larry'nin eli kadının ipek blûzunun içine kayıp sol göğsünü okşamaya başlamıştı ki, telefon çaldı.

Çaldı.

Çaldı.

"Kahretsın," dedi Jasmine nefes nefese.

"Boş ver, bırak çalsın," diye fısıldadı Larry onun arkasından, parmakları şimdi sutyenini çıkarıyor ve diğer göğsüne uzanıyordu. "Sekreter mesajı alır."

Jasmine içini çekti ve bedeninde dolanan sıcak duygulara kendini teslim etti. "Evden daha sık uzaklaşmaktır," dedi fısıltıyla.

Bu arada telefon çalmaya devam ediyordu.

"Kahretsın," dedi yine.

Larry onun göğüslerini okşamaya devam ediyor, sonra karnına iniyor, belinde ve aşağısında o sıcak duyguları kızırtıyordu.

"Tele-sekreter mesajı alır şimdi; rahat ol," diye fısıldadı.

Ama Jasmine endişeliydi ve tele-sekreter bir türlü devreye girmiyordu. Stanford'dan burs için yapılan aramaya cevap vermemesinden bu yana hiçbir telefonu cevapsız bırakmamıştı. Her aramanın, günahı boynuna, bakmadığı o arama gibi *çok önemli* olabileceğine inanıyordu.

Larry'nin kollarından ayrıldı ve telefona yöneldi. "Tele-sekreteri kapatmış olmalıyım."

"İyi ya, tekrar aç o zaman."

Ama açamazdı. Artık kalktığına göre cevap vermesi gerekiyordu.

Ahizeye konuştu: "Jasmine Washington."

Karşı tarafın sesini hemen tanıdı. Sesi her zamankinden daha heyecanlı çıkıyordu. "Jazz, ben Tom."

"Selam, neredesin?"

"Eve döndüm."

"Paris nasıldı?"

"Bir hayli ilginç."

"Peki ya Sardinya?" Jasmine kendisine sinirlenmiş olan ve konuşmayı kısa kesmesini işaret eden Larry'i süzdü. Bir yandan onun yanına dönmek istiyor, öte yandan da Tom'un gezintisini merak ediyordu. "Jean Luc neden aceleyle oraya gittiğini öğrenmek için üç gün önce beni aradı. Sahi neden gittin Tom? Kendiliğinden iyileşmeyle bir ilgisi var mı?"

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Sayılır!" Daha sonra Tom kadının önceden sık sık duyduğu sözleri söyledi, neyin mümkün olduğunu neyin olmadığını adamakıllı gözden geçirmesini sağla yan sözleri. "Benim bir fikrim var."

Jasmine kendini topladı. "Nedir?"

"Uzun bir hikâye ama sanırım Holly'ye yardım etmenin bir yolunu buldum."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Tom'un cevap verirken ki ses tonunda neredeyse yalvaran bir ifade vardı. "Seninle konuşmak istediğim konu da bu. Şimdi işin var mı? Buraya gelebilir misin? Çok önemli Jazz. Alex v e Jack de gelecek."

"Şimdi mi geleyim?" Ne yapayım(!) gibisinden Larry'e baktı. Larry ise sinirli sinirli kafasını salladı.

"Mümkünse tabii..." dedi Tom hemen.

Larry ateş saçan gözleriyle, onu bırakıp gidemeyeceğini söylüyordu. Derken Jasmine ona en tatlı bakışını fırlatıp telefonu ağzına iyice yaklaştırdı. "Elbette Tom! Hemen geliyorum."

11

BEACON HILL, BOSTON

Jasmine, çabucak hazırlandı, döndüğünde bunu telafi edeceğine söz verip Larry'nin gönlünü aldığı gibi BMW spor arabasına atladı ve yola koyuldu. Tom'un Beacon Hill'deki evinin önüne park ettiğinde, saat sekiz civarıydı.

Oraya vardığında, Alex'in Saab'ı ve Jack'in Vintage E tipi arabaları parktaydı. Jasmine, Tom'un fikrinin ne olabileceğini merak ediyordu. Tom, fikrinin, Paris'e araştırmak için gittiği kendiliğinden iyileşmelerle ilişkisi var "gibi" olduğunu söylemişti sadece. Ama kişisel deneyimlerinden bildiği kadarıyla Tom "gibi" demişse bu, genelde "hiç yok" anlamına gelirdi.

Carter'ın hizmetçisi Marcy Kelley ön kapıyı açıp Jasmine'i mutfığa geçirdi. Jasmine geniş holden geçti. Holly ortalıkta gözükmeyi için onun yatakta olabileceğini düşündü. Mutfağın kapalı kapısında durakladı, Jack'in kızgın sesi meşe kapıdan duyulabiliyordu.

"Tom, dışarıda seni öldürmeye çalışan biri var. Tanrım, tam sen ayrıldığında Vaiz, Manhattan'da bir pisliği doğradı." Tom'un, "Biliyorum, bunu defalarca söyledin zaten," diye cevap verdiğini duydu. Ses tonundan zor sabrettiğini anlayabiliyordu.

"İnsanlara nereye gittiğini söylemeden istediğin yere uçamazsın. Kahretsin, polis koruman var. Ayrıca Avrupa'ya ne halt etmeye gittin?"

"Eğer sakinleşirsen, anneciğim, anlatacağım."

Jasmine kapıyı açtı ve kapı girişinde durakladı, tartışmaya katılmak istemiyordu. Büyük mutfağın öte ucundaki çam ağacından yapılmış eski masada Tom, Jack ve Alex toplanmışlardı. Tom masanın başına oturmuştu, saçları her zamankinden daha dağınıktı. Sağ elinde küçük, camdan şişeye benzer bir şey tutuyordu. Sağında babası Alex oturuyordu. Harvard'da teoloji profesörlüğü yapan yarı emekli bu zat, her zamanki gibi kendi halinde, dört fincana kahve dolduruyordu. Önünde ambalaj kâğıdından bir dosya ve bir yığın kitap duruyordu. Onun karşısında Jack Nichols, terden sırsıklam ayakta idi. Anlaşılan Tom onu da, Cuma gecesi sevişmesinden bir halde kaldırmıştı. Jack kaşlarını çatmıştı. Sevgilisinin yanından kalkıp gelen Jasmine karısından ve iki çocuğundan ayrılmasının onu ne kadar üzdüğünü, tahmin edebiliyordu. Mutfaktaki hava, sert kahvenin ko kusu kadar keskindi. Bu sıkı arkadaşlığın böyle patlamaya hazır hale gelmesine nadiren şahit olmuştu.

Tom ona baktı ve rahatlamayla birlikte başka anlamı da olabilecek bir ifadeyle gülümsedi. "Jazz, geldiğin için teşekkür ederim." Eliyle sandalyeleri gösterdi. "Bir sandalye çek."

Jasmine otururken, Alex, oğlununkiler kadar mavi olan gözleriyle gülümsedi ve kahve fincanlarından birini ona uzattı. "Merhaba Jasmine, sanırım havai fişekleri kaçırdın."

Jasmine, önündeki kitap yığınının bakarak, "Hep kaçıırırım zaten, Alex!" diye sırtarak karşılık verdi.

Kitapların isimleri , onu şaşırtmıştı. Eğer onlar Tom'un fikriyle ilgili idiyeler, o zaman normal gen terapisini aşan şeyler içeriyorlardı.

Jack iğneleyici bir sırıtışla bir sandalye çekti. "Selam Jazz. Tom'un bize anlatacağı şeyi duyduğumuzda oturmamız gerekecek sanırım. Önemli bir şey olsa gerek. Bu aptal piç kurusu bunun için kellesini ortaya koydu."

"Evet önemli," dedi Tom, elindeki küçük şişeyi kaldırarak. "Eğer yanılmıyorsam, bu küçük cam tüp, tüm genetik hastalıkların, belki diğer hastalıkların da çaresini taşıyor." Jack kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak, "Bunu nereden çıkarıyorsun, Tom?" dedi, alaycı bir ifadeyle. Hâlâ arkadaşıyla sidik yarışında olduğu belliydi. "Hiçbirimize bir açıklama yapmadan Sardinya'ya gittin..." Alex'e baktı. "Yani çoğumuza. Sonra buraya gelip, bize mucizevî bir tedavi bulduğunu söylüyorsun. Hadi ordan!"

"Ben ciddiym."

"Şişedeki şeyi özel kılan nedir, Tom?" diye sordu Jasmine.

"Kan ve eğer hakikiyse, iyileştirici genleri içeriyor olabilir."

Jasmine öne doğru uzandı. "Nasıl yani? Kimin genleri bunlar? Senin pozitif virüsünü taşıyan birinin mi?"

"Sayılır. Tabii eğer hakikiyse."

"Paris'te iki hastanın kendiliğinden iyileşmesine yol açan şey, bu mu yani!?"

Tom başını salladı. "Sanırım."

"Peki kimin kanı bu?" diye sordu Jack. Jasmine, Jack'in gözlerinin küçüldüğünü, Tom'un bununla nereye varacağını anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Kendisinin hiçbir fikri yoktu.

Tom ağzını açmadı. Sadece oradakilere bakıyordu, mavi gözlerinde garip bir ışıltı vardı.

"İlginç biri olmalı," dedi Jasmine alçak sesle.

"Acayip ilginç biri," diye onayladı Jack. Jasmine, Jack'in merakının kabarmaya başladığını fark edebiliyordu. "Kim?" diye sorusunu tekrarlardı Jack.

Tom her ikisine de gülümseyip şişeyi salladı. "Eğer bunun, iki bin yıl önce ölmüş bir adamın DNA'sını taşıdığını söylersem ne yaparsınız? Açıkçası, bir zanaatkâr, bir marangoz. Nasıralı bir marangoz."

Jasmine donakaldı, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Jack'in de iyi görünmediğini fark edebiliyordu. Alçak sesle "İsa!" diye mırıldandığını duydu.

"Kesinlikle," dedi Tom, şişeyi masaya, sessiz duran Alex'in önüne koyarak. "İlginizi çekti, değil mi?"

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, Jack dayanamayıp, "Ama bu gerçek olamaz, değil mi?" diye sordu, şişeye uzanıp, kahverengi kırmızı karışımı sıvının şişede çalkalanışını seyrederek. "Bu iki bin yıllık bir kan olamaz!"

Alex öne kaykılıp, "Haklısın. Değil," dedi. "Sardinya'daki Cittavecchia Kilisesi'nde bulunan ağlayan Madonna heykelinden alındı bu kan. Yerel makamlar heykelin kan -İsa'nın kanı- ağladığını belirtiyor. 1995'de Vatikan'ın bunun bir mucize olduğunu ilan etmesi için çaba sarf etmişler ama başarılı olamamışlar. Kan insan kanı, evet, bir erkeğe ait. Ancak o zaman yapılan testler kanın köylülerden birinin kanıyla uyuştuğunu kanıtladı. Buna rağmen heykel hâlâ kan ağlamaya devam ediyor, turistler de akın akın onu görmeye geliyorlar. Birkaç hafta önce çıkan gazetelerde bu konuya dair bir yazı görmüş olabilirsiniz."

"O halde bu sırf muzip bir şaka mıydı?" diye sordu Jasmine, üzerine çöken büyük rahatlığa şaşırarak.O

"Evet," dedi Tom, "Ama merakını uyandırdı değil mi? Ya gerçekten *Onun* kanı olsaydı? Ne içerirdi?" Tom Jack'e döndü. "Şakaya gülüp geçmeden önce, Alex araştırmadan söz etsin size." "Bir saniye Tom," dedi Jasmine. "Bunu anlamam için bana biraz süre tanı." Jasmine bir süre Alex ve Tom Carter'ı yakından süzdü. Yarı emekli Harvard teoloji profesörü ile genetik bilimcisi bu çirkin düşünceden çekince duymuyor gibiydiler. Alex'in önündeki kitaplara göz attı. Üstü deri kaplı büyük bir kitabın sırtına yaldızlı harflerle *Ölü Deniz Yazmaları ve Hristiyan Mitolojisi* yazılmıştı. Bunun altında, yırtılmış tozlu bir kitap kutusunun içinde daha kalın bir kitap vardı: *İngilizce Nag Hammadi Metinleri*. Ve diğer üç kitap da benzer isimler taşıyordu: *Edgar J. Goodspeed: Hz. İsa'nın Bir Hayatı*, *Sahte Yeni Ahit* ve *İsa'nın Meselleri*. (The Agrapha of Jesus: İsa'nın

İncillerde yer almayan ancak eski kaynaklardan bilinen sözleri, meselleri.)

Jasmine, başını kaldırıp Alex'e baktı, karnında ne olduğunu anlayamadığı bir rahatsızlık hissediyordu. "Ciddi olamazsınız."

Alex omuz silkip gülümsedi. "Ciddiyiz Jazz. Neden olmasın?" dedi, sanki Tom'un kötü sürprizi iften püften bir şeymiş gibi. Tom ile babasının tipik özelliği bu diye düşündü. Her ikisi de yeni fikirlerin peşine düşerlerdi; ne kadar delice ve rahatsız edici olursa o kadar iyi olan fikirlerin.

Oysa Jasmine biraz farklıydı. Her ne kadar açık fikirli olmasından dolayı kendiyse gurur duysa da, kaçıkça fikirleri, özellikle de kendi inançlarıyla ters düşenleri benimsemek için zamana ihtiyacı olurdu. Savunma pozisyonu almış gibi kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış Jack'e bakarken, onun pragmatizminin de sıkı bir testten geçirildiğini görebiliyordu. Bu fikrin, Orville Wright'ın kardeşine söylediği, "Hey Willbur, hadi bunu deneyip uçuralım," sözünü çok aştığını düşündü.

Jasmine boğazını temizledi. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" Bir süre bekledi, aptal görünmeden düşüncesini nasıl ifade edeceğinden emin değildi. "İsa'nın kalıntısının bir örneğini bulmak istiyorsunuz, onun DNA'sını içeren bir genetik materyal. Daha sonra bu materyali Geneskop'tan geçirip genlerini inceleyecek ve muhtemel iyileştirici güçlerini ortaya çıkaracaksınız. Ve bu güçleri Holly'ye yardım etmede kullanacaksınız. Genel olarak doğru anlamış mıyım?"

Tom sakince kafasıyla onayladı. "Evet, doğru. Jean Luc Petit bana dolaylı yoldan anlatmıştı bunu." Tom, Paris'te olan bitenleri anlatırken Jasmine onu dinliyordu. Tom sözünü şöyle bağladı: "Dolayısıyla Jean virüs yerine, böceklerdeki feromonlar gibi insanlar arasında da kimyasal maddelerin genetik değişimin faktörü olabileceğini söylüyor. Yani, ender bulunan doğru genlere sahip bir kişi belli kimyasal maddeleri salgılayarak başkalarını iyileştirebilir. "

Jack kahve fincanını ağzından indirip, suratını astı. "Peki ama neden *İsal*?"

"Çünkü bu iyileştirici genlere sahip olabilecek insanları, eğer varsalar tabi, aramakla vakit kaybedemeyiz. Jean Luc'un olasılıkla ilgili uyarısı sonucu, iyileştirici güçleri bakımından en iyi tarihsel kayda sahip kişiye odaklandım. Bu kişi de elbette Nasıralı İsa'dır."

Jack kafasını salladı. "Ama Tom, sen lanet olası bir *ateistsin*. İsa'ya bile inanmazsın!"

"İşte tüm mesele bu, Jack. Bu insanın var olduğuna inanmaya tamamen hazırım." Tom Alex'in önünde duran kitap yığınının eliyle vurdu. "Bunun yeterli kanıtını, gördüm. Onun kimi güçlerinin olduğuna bile inanmaya hasırım. Benim katılmadığım husus onun güya Tanrı'nın oğlu olması. Eğer kutsal kitabın söylediği şeyleri yapabiliyorduyorsa, bu gücü genetik yapısında yer almış olmalı. Orada bulabileceklerimizi bir düşünün: DNA'yı onarabilen zeki genler; keşfedilmemiş iyileştirici özellikleri olan protein kodları. Adamın bu ihs anları ister Tanrı'nın lütfuyla isterse de doğanın takdiriyle kazanılmış olsun, genleri, tüm genetik kusurlarımızı düzeltmede kilit rol oynayabilir."

Tam bu sırada Jasmine'in baştaki karın ağrısı ağırlaşmaya başladı. Herkesten fazla hayranlık beslediği adam, Tom Carter zındıklık derecesinde feci bir şeyi öneriyordu. Aklına Los Angeles'taki Protestan ebeveynleri geldi; ona dayattıkları katı değerler ve miras bıraktıkları inanç. Aniden üzerine bilindik bir suçluluk duygusu çöktü, tıpkı bir rahibin ağır elinin omzuna dokunması gibi. Artık kendini katı dindar biri olarak görmüyor, sadık bir Hıristiyan olarak da adlandırmıyordu ama hâlâ bir inancı vardı. Tanrı bazen akıl erdiremediği ölçüde gizemli işler çevirse de onun varlığından kuşku duymuyordu. Ve Tom'un bu planı canını sıkıyordu. Kendi standartlarına göre bile aşırı hırslı bir plandı.

Öte yandan Jack, Tom'un öne sürdüğü fikre ısınmaya başlamıştı. "Tom," dedi, "onun DNA'sında özel genleri bulabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Tom omuz silkti. "Bilmiyorum ama sadece üç ihtimal var: biri, adamın sahtekâr olması; ikincisi, gerçekten İlâhî güçlerinin olması; üçüncüsü de nasıl baktığına bağlı olarak kutsanmış ya da lanetlenmiş, üstün güçlere sahip, ender rastlanan bir genetik vaka olması. Doğal olarak ben ikinci seçeneğe inanmıyorum." "Birinci seçeneğe ne diyorsun peki?" diye sordu Jack.

"O zaman tabii ki işimize yaramaz. Ama Holly'ye zamanında yardım etmenin başka bir yolunu göremediğimden bu kumarı oynayacağım. Paris'te kendiliğinden iyileşmiş hastaların genomları, sadece, tümörü öldürmeye yetecek birkaç kodla değişmiş durumda. Bunun nasıl ve niçin gerçekleştiğini bilmiyoruz ama sanırım DNA'yı değiştiren faktör bedenlerinin dışından gelmiş, muhtemelen her ikisinin de aldığı kan yoluyla. Bu katalizörün ne türden bir şey olduğunu bilmiyorum. Virüs ya da kimyasal bir salgı yahut da başka bir şey olabilir. Ama kesin olan şu ki DNA'ları değişmiş; bu yüzden bir katalizör olmalı. Ve bu katalizörü bulmak için bakmamız gereken en uygun yerin İsa'nın DNA'sı olduğunu düşünüyorum."

Jack kaşlarını çatmış, düşünceli düşünceli yüzündeki yara izini okşuyordu. "Pekâlâ, sen dâhisin ve İsa'nın DNA'sından bir gen düzeltici ya da zeki proteinler çıkarabileceğini düşünebiliyorsan ben kimim ki seninle tartışayım!? Ne var ki düşüncen ne kadar hayata geçirilebilir olursa olsun tek bir soruya cevap veremediğin sürece tamamen akademik düzeyde kalacaktır." Jack masaya uzandı, sahte kan şişesini aldı ve sağ elinin ayasına yatırdı. "DNA'sının *hakiki* bir örneğini nasıl bulacaksın? Adam iki bin yıl önce ölmüş. Eğer hâlâ bir şeyler kalmışsa, ondan geriye kalanları nerede bulacaksın?"

Jasmine, Jack'in arkaya yaslanıp, kollarını kavuşturarak Tom ve Alex'e dikkatle bakışını seyretti. Tüm beden diliyle "Pekâlâ şimdi sizden bazı gerçekleri, bazı kanıtları duymak istiyorum," demek istiyordu. Jasmine ile Jack içgüdüsel olarak Tom'a baktı, ama cevap vermek için öne uzanan babası oldu.

Alex gözlüğünü taktı ve sessizce önündeki dosyayı açtı. Jack'e bakıp gülümsedi. "Tek bilmek istediğin bu mu?" Dosyadaki kâğıtları karıştırırken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "İsa'nın iyileştirici gücünün kaydedilmiş kanıtını bilmek istemiyor musun? Peki ya çarmıha gerilip gerilmediğini veya onun sözde 'işaretlerinin' salt politik semboller olup olmadığını? Ölü Deniz Yazmaları ve Nag Hammadi Metinleri'nden elde edilmiş tarihsel kanıtları bilmek istemiyor musun? Ya da mucizelerinin bir listesini görmek? Yahut İncil'de nasıl nitelendiriliyorsa Kuran'da da öyle nitelendirildiğini, çünkü Müslümanların bile onun bazı güçlerle donatıldığına inandığını bilmek istemiyor musun?"

Bir anlık bekleyişten sonra Alex, Jack'in gözlerinin içine baktı. "Sadece nereye bakmamız gerektiğini mi bilmek istiyorsun?" "Başlangıç için bu yeter," dedi Jack, ters ters.

Alex omuz silkti ve dosyanın arkasına baktı. Tertemiz el yazısıyla yazılmış üç sayfa çıkardı dosyadan. Kelime işlemcisi Alexander Carter'ın can sıkıcı rahatlığına uygun değildi bu sayfalar. Onları almak için öne doğru uzanan Jack'e sayfaları verdi. Jasmine isteksizliğine rağmen merakına engel olamıyordu. Ağzını açmadan doğruldu ve Jack'in önünde duran sayfalara baktı.

Bunlar listelerdi, üç liste. Biri yeşil, diğeri siyah, üçüncüsü de kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Her bir listede dört sütun vardı: Kaynak, Yer, Geçmiş, Gerçeklik. "Gerçeklik" kolonunda her bir kayda bir, iki ya da üç yıldız verilmişti. Jasmine kayıtları taradı.. Bazı sözcüklere gözü takıldı: *Torino Kefeni... Ağlayan Heykel... Stigmata...(İsa'nın vücudundaki yara izleri) İsa'nın Gulfesi... Santiago de Compostela... Lanciano Eucharist... (Hristiyan kilisesine özgü Aşai Rabbani ayini; Kömünyon, şarap ve ekmek yeme ayini; bu*

ayin için takdis edilen şarap ve ekmek) İsa'nın Emanetleri. "Neden üç liste?" diye sordu Jack.

"İsa'nın genetik materyalinin olası kaynakları hakkında biraz taraflı davrandım. Kırmızı liste, İsa'nın emanetlerinin bulunduğu iddia edilen, dünyanın çeşitli yerlerindeki kayıtlı eşyalardır. Bilirsin işte, kiliseler, katedraller ve onun kanının, gulfesinin ya da vücudunun bir parçasının bulunduğu iddia edilen benzeri yerler. "Gulfesi mi?"

"Evet. Ortaçağda yaygın bir emanetti. Ortaçağ Avrupası'nda bir seferinde beş kilise ona sahip olduğunu savundu. Her neyse, yeşil liste, 'İsa'nın Kanı'nın apaçık görüldüğü olguların hepsini içermektedir. Örneğin, Tom'un bu taklit kanı aldığı, Sardinya'daki Cittavecchia'da bulunan ağlayan

Madonna heykeli gibi. Bakmaya değer başka örnekler de var. Fransa, Mirebeau'daki kanayan, yağlıboya taklidi resim mesela. Ya da Portekiz'deki Maria Horta çarmıhı.

Alex kendini kaptırdığını anlamış gibi toparlandı. "Her neyse hepsi listede." Üçüncü sayfayı gösterdi. "Siyah mürekkeple yazılmış liste ise kayda geçmiş tüm *stigmataları* içeriyor. İsa'nın çarmıha gerilmesinden kalan stigmataları taşıyan insanları. Ellerde, ayaklarda ve yanlarda açıklanamayan yara izleri. Bu insanların 'yaralarından' elde edilecek bir miktar kanın Geneskoptan geçirilmesinin işimize yarayabileceğini düşünüyorum."

Jasmine, Jack'in listeyi tararken başıyla onay verdiğini görebiliyordu. Alex'in notları enikonu, titizlikle hazırlanmış bilgi dolu yazılardı. Hatta inandırıcı. Jack düpedüz oltaya takılmıştı. Jasmine de ilgisiz kalamamıştı. Alex işini biliyordu, ama asıl bulaşıcı olan, belli etmemeye çalıştığı heyecanıydı.

"Sağ taraftaki sütunda bulunan yıldızlar ne oluyor?" diye sordu Jack. "Üç yıldız, umut vadediyor, tek yıldız çetrefilli mi demek?"

"Aynen öyle."

"Fazla üç yıldız yok," dedi Jack, sayfaları karıştırırken. "Aslına bakarsanız neredeyse tamamı tek yıldızlı."

Alex iğneleyici bir gülüş fırlattı. "Kolay olacağını söylemedim. Zamanım olursa sadece üç yıldızlılarla uğraşacağım. Diğerleri kuşkusuz düzmece. Onları sadece ne kadar yerin bu tür emanetlere sahip olduğunu iddia ettiğini göstermek için listeledim."

"O halde birkaç üç yıldızlıdan hangisinin en fazla ümit vadettiğini düşünüyorsun? Lanciano Eucharist'e İsa'nın gerçek kan örneğini içerdiği için iyi bir seçenek demişsin. Mirebeau'daki yağlı boya taklidi resme de."

Alex masaya uzandı, gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak baktı ve Jack'e diğer girdilerden bir çift uzattı. "Kudüs'teki Kutsal Kan sandığı iyi görünüyor. İspanya, Santiago de Compostela'daki saç örneği de incelemeye değer. Calcata'da tutulan, sünnet edilmiş gulfe epey ümit vadediyor ama birkaç yıl önce çalındı. Diğer örneklerin ya da emanetlerin çoğuyla ilgilenmeyeceğim."

Jack listeyi okudu. "Peki ya Torino Kefeni? Ben onun kesinkes gerçek olduğunu sanıyordum."

"Tom'un biyolojik kalıntılara ihtiyacı var, kumaşa değil." Jack kafasıyla onayladı. "Hımm peki, yara izlerine ne diyorsun?"

Alex omuz silkti. "Kesin değil. Ama Paris'teki Michelle Pickard adlı kadın ve Torino'daki Roberto Zuccato en inanılır olanları. Geri kalanı bir hayli kuşku götürür. Tüm bu üç liste içinden diyebilirim ki en az beş ya da altısı gerçekten incelenmeyi hak ediyor. "

Jack, Alex'in değişik örnekler hakkındaki engin bilgisini sorgularken, listenin içine gömülmüş gibi görünüyordu. Ama Jasmine'nin kafası iyice karışmıştı. Bir yandan ortaya atılan fikri eğlencelik olmaktan çıkaran, hatta mantıklı kılan, kayıtlarla ilgili *Time* dergisindeki yazılanları hatırlıyor, diğer

tarafından da tüm bunların zındıklık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Hristiyanlık inançları genetik üzerine yaptığı çalışmalarla her zaman çelişiyordu, ama insanların yaşamlarını kurtardığı ve dolayısıyla insanları ölüme terk etmenin, Tanrı'nın işine karışmaktan daha büyük günah olduğu düşüncesiyle kendini avutuyordu. Ne de olsa Tanrı varlığının sırlarını öğreysin diye insana akıl vermeyi uygun bulmuştu. Ama bu farklıydı, öyle değil mi?

Onun endişesinden habersiz olan Jack daha çok pratik mevzularla ilgileniyordu. "Tamam Tom, belki şansın yaver gider. Gerçek bir örnek bulursun ama iki bin yıl sonra o örneğin sana ne faydası olabilir ki?"

Tom başını salladı. "Bu sorun değil. Doksanların ortasında bilim adamları üç bin yıllık Mısırlı firavunların DNA'sını inceliyorlardı. Bin yıl daha eskiye gitmişlerdi. Hatta Güney Amerika'da yerli Kızılderililerden kalan beş bin yıllık kalıntılar üzerine başarılı DNA analizleri yapıldı. Örnek kuru tutulduğu sürece sorun yok. Esasen, DNA'yı bulabilirsek onu kullanabiliriz."

Tom kendinden öylesine emin, Holly için yapılacak .tek doğru işin bu olduğuna öylesine inanmış görünüyordu ki, Jasmine ilk kez gözlerini onunkilerden kaçırdığını fark etti. Buna rağmen içindeki bilim kadını arkadaşının sunduğu önerinin içeriğine kafa yormaya zorluyordu onu. Ya dünyanın şimdiye kadar tanıdığı en büyük dinin kurucusu olan adamın genlerini analiz edebilirse? Pek çok insanın Tanrı'nın Oğlu olduğuna inandığı, mucizeler sergileyen bu adamı Tanrı vücuda getirmemiş miydi? Bu vücudun DNA'sında ne bulacaklardı?

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Evet, bu kesinlikle normal genetikten farklı bir şeydi. Bu sadece insanın genleriyle oynamaktan ibaret değildi, çok daha hırslı ve tehlikeli bir işti. Bu Tanrı'nın genleriyle oynamaktı.

Tom dönüp Jasmine baktı. "Jazz çok sessizsin. Bu mesele hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda, Jasmine sesindeki endişeyi hissetmişti.

Jasmine hâlâ ne düşündüğünden emin değildi. Tek bildiği derin bir huzursuzluk duyduğuydu. "Hoşlanmadım. Bana doğru gelmiyor," deyiverdi. Ağzından çıkan sözler yanlış ve mantıksız gibiydi. Yine de Tom onu dinlediğini belli etmek için başını salladı.

Jasmine sözüne devam etti: "Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz. İsa'nın genlerinde aradığınız şeyi bulamayacaksınız. Onu yüce kılan şeyi parçalayıp, mikroskop altında inceleyemezsiniz. İsa'nın gücü Tanrı'dan gelir. Fiziksel *değil* ruhsaldır. İsa'nın DNA'sını bulmaya çalışmak bile onun dirilip cennete yükseldiğini inkâr etmek demektir. Onu, kemikleri bir yerlerde duran normal bir insan gibi değerlendiriyorsunuz. Bana öğretilen inançların tümüne ters bir şey bu."

Tom başını sallayıp elini saçlarına götürdü. "Hristiyanlığa saldırdığımı düşünüyorsun ama yanlıyorsun. Senin önemli bulduğun şeyi taklit etmek için yardımına çok ihtiyacım var." Daha sonra düşünceli düşünceli başını sallayarak söylediğini onaylayan Jack'e döndü. "*Hepinizin* yardımına ihtiyacım var. Aksi taktirde hiçbir şansım yok. "

Tom, tekrar Jasmine'e baktı ve gülümsedi. Dürüst bir ifade taşıyan gözleri kadına delici bakışlar fırlatıyordu. Jasmine onun Holly'yi iyileştirme bahanesini kullanmamasına sevinmişti. Vaftiz kızına

yardım etmek için her şeyi yapabilirdi. Hemen hemen her şeyi.

Alex'in boğazını temizleyip elini sık beyaz saçlarına götürdüğünü gördü. Yaşlı adam durgun görünüyordu, sanki bir problem çözmeye çalışıyor gibiydi. "Bunun, illaki senin inançlarına ters düşmesi gerekmez Jasmine," dedi kibarca.

Parmakları farkında olmadan kahve fincanıyla oynuyordu. "Nasıl gerekmez?"

Yaşlı adam doğruldu, mutfakta gezinmeye koyuldu, ellerini arkasında kavuşturmuştu, adeta teoloji dersi verir gibiydi. "Her şeyden önce diriliş ve göğe yükseliş senin dininin merkezinde olan olgular. Onlarsız Hristiyanlık olmaz. Doğru değil mi?" Jasmine başıyla onayladı.

Alex masada duran sayfaları işaret etti. "Listelere bakacak olursan, diriliş ve göğe yükselişe gölge düşürecek, İsa'nın bedensel bir parçasından hiç söz edilmediğini görürsün. Belirtilen tüm örnekler onun ölümünden önceki bedeninden alınmadır: Saç, kan ve hatta sünnet edilmiş şu ünlü gulfe bile. Aslında Hristiyanlığın bu temel öğretisini yalanlayacak hiçbir kalıntı kaydına ve iddiasına rastlayamadım. 1996'da Kudüs'te ortaya çıkarılan ve İsa'nın kemiklerinin bulunduğu iddia edilen yerler bile boş çıktı. Dolayısıyla senin inancına gölge düşürmek isteseydik bile bunu yapamazdık. "

Jasmine tarafsız bir ifadeyle omuz silkti ve Alex'in sözünü bitirmesini bekledi.

"Ayrıca sen İsa'nın Tanrı'nın bedenleşmiş hali olduğuna inanıyorsun, değil mi? Tanrı'nın Oğlu'nun vücuda geldiğine?" "Evet, doğru."

"Ama senin dininde Tanrı'nın güçlerini Oğluna nasıl geçirdiğine dair bir bilgi yok, var mı?"

Jasmine ihtiyatlı bir şekilde kaşlarını çatı. "Hayır, yok."

"O halde Tanrı güçlerini ruhsal olarak İsa'ya geçirmiş olabilir veya İsa onun, kelimenin tam anlamıyla bedenleşmiş hali olabilir ki, işin aslını biz bilmiyoruz. Bu durumda nasıl ki Babasıyla dua yoluyla birleşebiliyorsa, onun güçlerini genleriyle almış olabilir. İstersen buna İlâhî dokunuş diyebilirsin." Yaşlı adam durakladı ve kadına bakarken, yeğelinin cebindeki köstekli saatini sağ eliyle kurcaladı. "Bu mümkün mü Jazz?"

"Evet ama... "

"Ama ortaya çıkarmak istemiyorsun?"

Alex her zaman onu düşünmeye sevk ederdi. İçindeki bilim kadını Hristiyan yanma meydan okuyor ve şu büyük soruyu ileri sürüyordu: *Ama ya İsa'nın DNA'sında İlâhî genler bulmak mümkünse?*

Alex sandalyesinde doğruldu ve rahat bir halde arkaya yaslandı. "İsa'nın güçlerini tamamen ruhsal yoldan elde etmiş olabileceği konusunda haklı olabilirsin. Ancak eğer yanılıyorsan ve senin adlandırıdığın şekliyle, yüceliği genlerindeyse, bu durumda da inancınla çelişkiye düşmezsin. Her iki durumda da inancın güvende." Yaşlı adam daha sonra öne doğru uzandı, mavi gözleri gençlik ateşiyle parlıyordu. "Fakat bir an için onu özel kılan şeyi ayırabildiğimizi ve insanlığa yardım etmek amacıyla

kullanabildiğimizi düşün. Sırf Holly için değil, herkes için. Tanrı buna karşı çıkar mıydı? Oğlunu tam da bunun için dünyaya göndermemiş miydi? Kim bilir? Hatta belki de gerçek niyeti buydu."

Jasmine, Alex'ten başını çevirip tekrar Tom'a baktı. İnancını paylaşmayan ama değerlerine inanan bir adam vardı karşısında. Karşılaştığı çoğu insandan daha "Hristiyan" olan bir adam. Sonra her şansı hak eden, cesur, pırıl pırıl vaftiz kızı geldi aklına.

Tom'un mavi gözlerini yakaladığında tek seçeneğinin olduğunu biliyordu.

"Yanıldığını düşünüyorum. Aradığın şeyi bulamayacaksın," dedi. Sonra masanın etrafında toplanmış herkese, Jack, Alex ve Carter'a baktı. Onlar arkadaşlarıydılar, neredeyse bir aile gibiydiler. Omuz silkti. "Son kararımı vermeden önce konuyu iyice düşüneceğim, ama herkes kabul ederse beni de şimdilik kabul edenlerden sayabilirsiniz."

Diğerlerinin gülümsemelerine karşılık vermeye çalıştı ama içinde derinlerde bir yerde suspus oturmayı reddeden küçük aykırı sesi bastıramıyordu.

Tom Carter masanın etrafındakilere bakarken kendini minnettar ve rahatlamış hissediyordu. Bu çılgınca fikri en çok güvendiği insanlarla paylaşması onun için bir kurtuluş olmuştu.

Geçen birkaç gün boyunca bu fikir kafasının içinde yankılanıp durmuştu. Ve ruh hali, fikrinin işe yarayacağına dair büyük güven ile düşünmek bile istemediği korku arasında gidip geliyordu. Babası yalnızca konuyu araştırmakla kalmamış, Olivia'nın rolünü üstlenerek; sorular sorup, kafasına üşüşen düşünceleri düzene sokmakta ona yardım etmişti. Sonunda sorular üç "şayet"e indirgendi.

Şayet İsa'nın DNA'sının bir örneğini bulurlarsa, *şayet* iyileştirici güçlere sahip benzersiz genleri DNA'sında bulurlarsa ve *şayet* bu biricik genleri ya da onların kodlanmış proteinlerini kullanırlarsa, o zaman Holly'yi ve kim bilir daha kimleri te davi edebilirlerdi.

Kulağa çok basit geliyordu.

Ama başkalarını buna inandırmak hayatî önem taşıyordu. Jack her zaman pratik mevzularla daha ilgiliydi, ama Tom, Jasmine hakkında yanlış hüküm vermişti. Bir Hristiyan olarak Jasmine'in, kurtuluş için İsa'ya başvurmayı hoş karşılayacağını düşünmüştü saf saf. Ama yüzünü gördüğünde ne kadar yanıldığını hemen anlamıştı. Neyse ki Alex, Tom'un planının onun inançlarının altını oymadığını gösterebilmişti.

"Evet," dedi Tom, "Jack'in az önce belirttiği gibi ilk iş DNA'yı bulmak. Çünkü bunu yapamazsak tüm fikir, fikir olmaktan öteye geçemez. İsa'nınkilere benzer yara izlerine sahip olanlardan kan örnekleri almaya çalışacağım."

Jasmine'e döndü. "Jazz en gelişmiş Geneskoplardan birini ayırıp, en son yazılımla donatabilir misin? Ayrıca eski ve muhtemelen bozulmuş DNA'yı kullanabilmek için Geneskobun ayarlanması da gerekebilir. Son vakalardan herhangi birinin dosyasında inançla tedavi olduğuna dair bir kayıt var mı diye BGD'ye de bakabilir misin? Eğer varsa sıra dışı genlere sahip olup olmadıklarına da bak. Bu zorlu bir iş ama denemeye değer."

"Tamam. Ancak Geneskoklardan birini 'ayırmamı' neden istiyorsun?"

"Bunun şirket içinde bile gizli kalmasını istiyorum, sadece konuyla ilgili güvenilir personel ve biz bileceğiz. Bu yüzden

Mendel Dairesi'nin bir kısmını kordon altına almalıyız. Senin hazırlayacağın Geneskok kordon altındaki alanda olacak."

"Ne kadar alana ihtiyacımız olacak?" diye sordu Jack, kaşlarını çatarak.

"Çok fazla değil. İkinci katın beşte biri kadar. Arka bölümü kullanabiliriz; Crick Laboratuvarı'nı ve konferans odasını. Bu bize yeter."

"Bu diğer projeleri aksatmaz mı?"

"İdare etmek zorundayız. Bunun gerçekten gizli tutulması gerektiğini düşünüyorum. Ulus al Sağlık Enstitüleri çalışanlarından hiçbirinin bunu duymasını istemiyorum. Etik onay almak için zamanımız yok."

Jack yine yüzünü ekşitti. "Bence de yok. Tanrım, eğer bu proje Jazz'ı tedirgin ediyorsa onların neler hissedeceğini bir düşünün. Ayrıca hissedarlarımızın da olayı anlayışla karşılayacağını hiç sanmıyorum. Bunu örtbas etmemiz gerekecek."

Tom bunu zaten düşünmüştü. "Projeye şu lanet gen projesiyle ilgili bir şeymiş süsü verebiliriz. Biliyorsunuz ya. Başkan'ın bizden yardım istediği şu saçma şey."

"Kriminal Gen Projesi'ni mi kast ediyorsun?" diye atıldı Jasmine. "Uzak durmaya çalıştığımız proje."

"Evet o. Eğer insanlar burnunu sokmaya başlarsa, fikir değiştirdiğimizi ve artık, iyi ve kötü davranıştan sorumlu genlerin olabileceğine inandığımızı söyleyebiliriz. Ve bunun da meseleyi sonuca bağlayacak fizibilite çalışması olduğunu söyleriz." Tom bir an durdu ve, "Fakat bu, işin kılıfı ve zorunlu kalmadıkça da ki kalmamalıyız kullanmayacağız," dedi üstüne basa basa.

Jack başıyla onayladı. "Tamam. Kordon altına alma işini ayarlayacağım. Mali kaynak için hesap şifrelerine ihtiyacın olacak. Benden başka ne istiyorsun?"

Tom duraladı. Bu en zoruydu. "Alex'in listesinden isteyeceğimiz dört ya da beş örnek için önerine ihtiyacım var." Masanın öte ucuna uzandı ve sayfaları ona verdi. Jack kayıtları taradı. "Lanciano Eucharist, Santiago de Compostela'daki kalıntılar,

Mirebeau'daki kanayan, yağlı boya taklidi resim. Kudüs'teki Kutsal Kan mahfazası."

"Ne tür bir öneri?"

"Onları nasıl elde edebileceğimize dair bir öneri."

Jack'in sert yüz hatlarında mevzuyu anladığını gösteren bir ifade belirdi. "İzin almayı planlamıyorsun sanırım."

"Zaman yok. Ve izin istesek de alacağımızın garantisi yok. Sadece minicik bir parçaya ihtiyacımız var. Hiç kimse aldığımız şeyin yokluğunu hissetmeyecek. "

"O zaman sen bu emanetleri *kaldırmamıza* yardım edecek birilerini önermemi istiyorsun."

"Evet."

Jack'in yüzüne aniden, kocaman, hınzır bir gülümseme yayıldı. Tam da Tom'un umduğu gibi, eski FBI ajanı eski bağlantılarını kullanma fikrinden hoşlanmıştı.

"Hepsini ne zamana istiyorsun?"

"Olabildiğince çabuk. Şubatın ortasındayız, en geç Martın sonu diyelim." Tom masanın çevresine baktı. "Tamam mı?" Her biri Kutsal Kâse'yi bulmak için hazırlanan yuvarlak masa şövalyeleri gibi başını salladığında, Tom kendini Kral Arthur gibi hissediyordu.

Jack, Alex'in önündeki kalın ambalaj kâğıdından, Tom'un Merlin'iyle ilgili dosyaya uzandı ve dosyayı iterek Tom'a verdi. "Cana Projesi" dedi Jack, öndeki başlığı okuyarak. "Kendi aramızda

projeyi bu isimle mi anacağız?"

Tom babasına baktı. "Bu Alex'in fikri. Neden olmasın."

Jack başıyla onayladı ve dosyayı geri itti. "Tamam ama neden Cana, Alex?"

Alex cevap vermeden önce Jasmine araya girdi. "Bahse girerim nedenini tahmin edebilirim. Cana'daki düğünde su şaraba dönüştü."

Jack omuz silkti. "Bunu biliyorum. N'olmuş ki?"

"Bu İsa'nın *ilk* mucizesiydi," diye açıklama yaptı Jasmine. "Onca mucizesinin ilki!"

İKİNCİ BÖLÜM: CANA PROJESİ

ÜÇ HAFTA SONRA, PARİS

Maria Benariac Rue de Castiglione'daki dumanlı kafede kahvesini yudumluyordu. Şişko *patronun* geçkin bir sarışınla şansını denediği barın üstündeki saate baktı. Öğleden sonra ikiydi. Yağmurun ıslattığı sokağın karşısındaki kliniği tam üç saattir gözetliyordu ama Dr. Carter'ın bu küçük muayenehaneyi niçin kiraladığını açıklayacak biri hâlâ gelmemiştir.

Dr. Carter'in üç hafta önce Sardinya'ya yaptığı yolculuktan beri Maria, Bernard Kardeşin sözlerine rağmen ondan gözünü ayırmıyordu. Çıldırılmamak elde değildi; bilim adamı hakkındaki planlarını yoklamak için, İkinci Emrin Lideriyle en son görüşmesinde, ondan kesin suretle uzak durması söylenmişti kendisine. Dr. Carter'ın neden ihmal edildiğini sorduğunda, bu ada ma olan takıntısı yüzünden uyarılmıştı.

Takıntı mı? O takıntılı değildi, sadece ilgiliydi. Hem ayrıca Bernard Trier umursamaz davranıyordu. Kendisinin örgütteki rolü Adil İnfazları yapmaktı; bunun için eğitilmişti. O halde eğer bilim adamı Stockholm'de asıl hedef idiye şimdi neden değildi? Ne değişmişti?

Bernard Kardeş kim oluyordu da, kimden uzak durup kimden durmaması gerektiğini ona söyleyebiliyordu? Kendisine sadece bir "tetikçi" olduğunu söyleyen işgüzar sesini anımsamak bile, onu çileden çıkarıyordu. Sanki kendisi Kardeşliğin bir üyesi değildi de, sırf emir verilmek üzere kiralanmış biriydi. Derin bir nefes aldı ve Dr. Carter'la ilgili şüphelerini doğrularsa Baba ve Bernard Kardeşin kendisini dinlemek zorunda kalacağını düşündü.

Dr. Carter'ı kolaylıkla izleyebiliyordu. Adamın özel polis koruması, evine ara sıra göz atan ve evden işe, işten eve onu takip eden bir devriye arabasından ibaretti. Ne var ki Amerika'nın dışında adam tek başına kalıyordu, bazen yanında olan Jack Nichols'u saymazsak. Zaten Torino, Frankfurt ve şimdi Paris'e kadar Dr. Carter'ın peşinden gitmişti.

Şişko patron, bir kahve termosuyla başında aniden biterek, *"Encore de cafe?"* (kahve alır mısınız ?) diye sordu. Maria başını kaldırdı ve adamın kendisine yiyecekmiş gibi baktığını gördü. Küçük boncuk gibi gözlerindeki şehvet ona Sly Fontana'yı hatırlatmış, soğuk ve yapışkan bir ürpertiyle birlikte eski anılarını canlandırmıştı. Keşke erkek kılığında gelseymişim diye geçirdi içinden ve adama buz gibi bir bakış fırlattı.

"Non merci. (Hayır, teşekkür ederim)"

Bakışı dokunmuş olacak ki adam yan yan bakmayı kesip, başını çekingen hatta sinirli şekilde sallayarak uzaklaştı.

Sokağın karşısında büyük siyah bir araba durdu ve sürücü arabadan inip öte yandaki arka kapıyı açtı. Maria ilk başta arabayı umursamamıştı, akli hâlâ barmenin uyandırdığı anılardaydı. Derken kliniğin kapısının açıldığını ve uzun boylu Dr. Carter'ın yağmura adım attığını gördü. Elinde bir şemsiyeyle bir mektup vardı. Maria, Dr. Carter'ın Torino'da, klinikteki adamla buluştuğunda da yine elinde bir

mektubun olduğunu hatırladı. Sonra adam elinde aynı mektupla dışarı çıkmıştı. "Bir ödeme miydi? Eğer öyleyse ne için?"

Maria sandalyesinde doğruldu ve pencereden dışarıya baktı. Dr. Carter'ın arabaya yaklaşır şemsiyeyle öne uzandığını gördü; sanki yolcuya yardım etmeye, üstünü örtmeye çalışıyor gibiydi. Adamın doğrulup arabadan geri adım attığında yaşlı bir kadının koluna yaslandığını fark etti. Sonra Dr. Carter dönüp, sendeleyerek yürümesinden ayaklarının çok kötü durumda olduğu anlaşılan yaşlı kadınla birlikte kliniğin kapısından içeri yürüdü. Maria kuşklarının doğru çıktığını anlayınca göğsünde bir hafiflik hissetti. Küçük Olympus kamerasını kaldırdı ve zum merceğinden bakarak kadının ellerini inceledi.

Klik-vırr. Klik-vırr. Klik-vırr.

Üç poz resim çekti, otomatik motor kafenin sessizliğini neredeyse bozacaktı.

Evet, diye düşündü, tıpkı Torino'daki adaminkiler gibi, yaşlı kadının elleri de kalın sargılarla sarılı.

Tom, kamburu çıkmış yaşlı kadını Jean Luc'un yerli bir doktor arkadaşından kiraladığı bu küçük özel ameliyathaneye almadan önce ona bir kahve ikram etti. Burası geçen üç hafta boyunca ziyaret ettiği diğer Avrupa şehirlerinde kiraladığı küçük beyaz odalara çok benziyordu. Tek farkı onlardan biraz daha zarif olmasıydı. Odadaki eşyalar bir lavabo, bir deri kanep, sırtı sert bir sandalye, ecza dolabı ve beyaz çelik masadan ibaretti. Ayrıca bu özel odanın arkasında mini bir laboratuvar da vardı.

Dr. Carter bilimin sınırlarını zorladığını içten içe biliyordu. Cana'nın ardında bilimsel bir dayanaktan ziyade, uçuk hipotezler vardı. Ama ihtiyacı olan şey mucizeydi ve Jasmine'in Lourdes'a gitmekle ilgili söylediği gibi, mucizenin olduğu yere git mesi gerekiyordu.

Michelle Pickard'ı kahverengi deri kanepeye oturttu. Kadının ellerindeki sargıları çözerken, "Ne zamandan beri bu yaraları taşıyorsunuz?" diye sordu, kırık Fransızcasıyla.

"Yedi yıldır. İlk kez 65 yaşımıdayken çıktılar. Kocam öldüğünde."

"Sürekli mi çıkıyorlar?"

"Yo, sadece cumadan pazara kadar. Pazartesi iyileşiyorlar. Salı ile cuma öğleden sonra arası ise yok oluyorlar."

Tom başını salladı. Bu vaka görüştüğü diğer *stigmata* vakalarının bazılarına benziyordu ama onu cesaretlendirecek ya da yıldırarak bariz bir durum söz konusu değildi. Burada bilinmeyen denizlerde yolculuk ettiğini gayet iyi biliyordu; doğal şüpheciliğini sürdürmeye ve salt önündeki olguları incelemeye kararlıydı. Kadının ellerindeki sargıların son tabakasını da yavaşça çıkardı. Her iki elin ayasında ve sırtında yara izleri apaçık görülüyordu. Her zamanki gibi kan tazeydi ve ne enfeksiyon ne de iltihap izi vardı. Ama yaralar şimdiye kadar gördüğü en derin ve büyük yaralardı.

Daha sonra Michelle Pickard'in ayaklarındaki yaraları açtı ve onların da aynı durumda olduğunu, açık ve taze kanla parladığını gördü. Kadının yan tarafındaki yaralar da öyleydi. Yaraları incelerken canını acıtmamaya çalışıyordu.

"Çok acı veriyorlar mı?"

Yaşlı kadının küçük güleç gözleri onu yakından süzüyordu. "Sorun değil. Acım benim rahatlığım."

Bu söze verilecek bir karşılık yoktu. Beş yaranın her birinden sürüntü örneği aldı ve her bir örneği, kendi etiketli, mühürlü cam tüpüne koydu. Daha sonra Michelle Pickard'ın kolundaki damardan kan örneği aldı. Bu örneği altıncı tüpe koydu. Yaşlı kadına son sorularını sorduktan sonra yaralarını yeniden sardı. Ardından işini bitirdiğinde ona teşekkür etti, ödemeyi içeren zarfı vererek onu arabaya kadar geçirdi.

Michelle Pickard işin çok çabuk bitmesine şaşırılmıştı, sanki yaralar hakkında anlatmak istediği daha fazla şey vardı. Ama Tom yorgundu ve daha önce yeterince hikâyeye dinlemişti. Şimdi lik tek istediği şey örneklerdi. Örnekler kendi hikâyelerini anlatırdı. Şimdiye kadar kontrol ettiği diğer tüm yaralar gerçekten ilgiye değer çıkmamıştı. İkisi apaçık sahteydi, dikkat çekmek ve para kazanmak için kendini kesmek gibi sapıkça bir arzudan doğmuştu. Torino'daki Roberto Zuccato dâhil olmak üzere diğerleri genetik açıdan ilgi çekici olmayan kana sahiptiler. Mic helle Pickard aralarında en gerçekçi görüneniydi ama buna kan örnekleri karar verecekti. Kan örnekleri yalan söyleyemezdi.

Kadının gittiğini görünce, ameliyathanenin arkasındaki mini laboratuvara geçti. İncelemeye can attığı örnekleri ambalajlamaya başladı. Bir haftadır Holly'yi görmemişti; yarın İtalya'da Jack'le buluşması gerekiyordu ve kızını da ancak ondan sonra görebilirdi. Alex, Holly'ye bakıyordu; kızı babasından uzakta olmaya alışkındı, ama o yine de kızını özliyordu. Burada ne halt yiyorum? diye sordu kendine bir kez daha. Ve her zamanki ce vabını verdi: Holly'ye bir şans vermeye çalışıyorum.

Örneklerin bulunduğu çantanın içine baktı ve geçen bir hafta içinde topladığı yara örneklerini gözden geçirdi. Bölmelerin neredeyse tamamı dolmuştu; o halde ilk taramayı Michelle Pickard'ın altı kan örneği üzerinde yapabiliyordu. Daha sonra da sadece belli belirsiz şekilde ilgi çeken kan örneklerini yanına alıp İtalya'ya, oradan da Boston'a gidecekti.

Küçük laboratuvardaki mikroskobu kullanarak yaşlı kadının sol elinden aldığı kanı ilk önce test etti, sonra da kolundaki damardan aldığı örneğe baktı, yarasız yerden alınmış tek kan örneğine. İkinci kan lamına bakarken ilkin hata yaptığını düşündü. Yanlış kana bakmadığından emin olmak için örnek tüpleri tekrar kontrol etti. Hata yoktu.

Kaşlarını çattı ve heyecandan kaynaklanan bir ürperti hissetti. "Ne garip," dedi kendi kendine.

"Çok çok garip!"

İTALYA'NIN ADRIYATİK KIYISI

Ertesi gece Tom Carter, İtalya'nın Adriyatik kıyısına yanaşan 12 metrelik balıkçı teknesinin güvertesinde dururken, Michelle Pickard'ın yaralarının sırrını hâlâ çözebilmiş değildi. İki saat önce Pescara'dan tekneye binerken Jack'e yaralardan söz etmişti. Eski FBI ajanının, kadını kontrol etmesi için bazı "arkadaşlarını" aramasından önce verdiği ilk tepki, "Bir dümen olabilir," demek olmuştu.

Tekne yalpalarken Tom'un ağrıyan midesi de onunla birlikte sallanıyordu. Michelle Pickard'ın sırrı birden çok önemsiz göründü. Tayfa büyük balıkçı teknesini kıyıya olabildiğince yakın demirlemeye çalışırken, Tom inleyerek bacaklarını büktü, kabaran dalgalarla birlikte salınmaya çalıştı. Pescara'dan başlayan yolculuk nispeten kısa sürmüştü ama kendisi iyi bir yolcu değildi, özellikle denizde.

Tom'un can sıkıntısının teknenin hareketinden kaynaklanmadığını düşünen Jack Nichols yanında duruyordu. Gece berraktı ve martın başlarına göre beklenmedik ölçüde ılımandı. Tom soluk gümüşü dilimli ay ışığında parlayan kumsalı seçebiliyordu. Adamları görebilmek için gözleriyle sahili tararken, dalgaların sesi ve hareketi boş midesinin kasılmasına yol açtı.

Jack Nichols'un elinin omzuna dokunduğunu hissetti ve ardından arkadaşının kıkırdayarak ona bir soru sorduğunu duydu: "Sen, iyi misin? Sapsarı kesilmişsin."

"Evet lanet olsun, sarardım," dedi kaşlarını çatarak. Hiç değilse sınırları gevşemişti şimdi. Jack'in buluşacağı iki adam geç kalmıştı.

Jack, Alex'in listesinden seçilen yerleri ziyaret edip, gerekli emanetleri kaldırmak için Alman ve İrlandalı diye bilinen iki adamı, iki eski bağlantıyı ayarlamıştı. Tom usta hırsızlara örnekleri nasıl depolayacaklarına dair talimatlarla birlikte gerekli araç gereçleri vermiş olsa da, bu oldukça dikkat ve gizlilik isteyen bir işti ve hiçbir dış yardım alınmadan işler halledilmişti... Ancak, bu gece son iş de bitirileceğinden -iki adam bu esnada Lanciano'daki kiliseyi ziyaret ediyor olmalıydılar-, Tom, iki hırsızın birkaç hafta boyunca topladığı örnekleri almak için Jack'e katılmaya karar vermişti. Riskliydi ama örneklerin güvenli bir şekilde geri alınması için gerekliydi. Ayrıca bunun o sırada heyecan verici olduğunu da kabul ediyordu. Ama şimdi her ne kadar Jack yeniden eski mesleğini icra etmenin keyfini çıkarsa da, Tom dosdoğru eve, Holly'nin yanına gitmeyi istiyordu. Midesinde yeni bir ağrı hissettiğinde "Yine mi?" diye homurdandı. Aşağı sarkıp serin, tuzlu havada yutkunmadan öğürmeye başladı.

Jack ona kızılötesi dürbünü verdi. "Bununla bak. Aklını tekneden uzaklaştırır."

Tom, yüzünü buruşturarak, dürbünü gözlerine götürdü ve kumsalı taradı. Manzara merceklerden yeşil ışıkla aydınlatılmış gibi görünüyordu. Her şey daha netti ve şimdi kumsaldaki küçük lastik botu ayırt edebiliyordu. Ama Alman ve İrlandalıdan eser yoktu ortalıkta.

Durun. O da nesi?

Kayalığın yanındaki kumsalın sağından gelen ay ışığının metal ya da camda yansımasını gördüğüne yemin edebilirdi. Boynundan aşağıya doğru buzdan parmaklar geziniyor gibiydi. Yoksa kendileri de gözetleniyor muydu?

Sonra iki kişinin kumsalın solundan bota doğru koştuğunu gördü. Jack'in omzuna dokundu. "İşte oradalar!" Uzun olan Alman tekneye bir çanta atıp, İrlandalının botu dalgalara doğru sürüklemesine yardım etti. Sonra iki adam da bota atlayıp balıkçı teknesine doğru kürek çektiler. Tom dürbünü kumsalın sağına, kayalıklara çevirdi tekrar. Hiçbir şey yoktu. Tekinsiz yeşil ışıktaki gördüğünü sandığı şey hayal olmalıydı.

Bir dakika içinde iki adam teknenin yanına yanaştı ve Tom ile Jack adamların tekneye çıkmasına yardım ettiler.

"Sorun çıktı mı?" diye sordu Jack.

Alman güçlü dişlerini göstererek güldü. "Hayır, kilise kadar sessizdi."

İrlandalı güvertede arkadaşının yanında duran çantayı açtı. Alüminyum bir kasa ile yıpranmış bir liste çıkardı. "Hepsi burada. İstedığınız gibi etiketlendi ve düzenlendi."

Tom listeyi kontrol etti. Beş kaydın her birine çarpı işareti konulmuştu. Soğutmalı kasayı açıp içine baktığında, tüm beş deliğin etiketlenmiş küçük camdan şişelerle dolu olduğunu gördü. Kasayı kapatıp, sıkıca tutarak yanındakine uzattı. "Tamamdır. Hepsi hazır. "

Alman başıyla onayladı. "Evet. İspanya'daki Santiago örneği biraz sorun çıkardı. Aklı evvelin biri, kanı, açıldığında içeriği bozulacak şekilde tasarlanmış bir kabın içine koymuş."

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

"Endişelenme! İrlandalı bir yolunu buldu."

"Ya bu geceki Lanciano örneği?" diye sordu Tom. Tom'un en çok ilgilendiği örnek buydu. Lanciano Eucharist'teki kan on yıl önce Oxford'lu bilim adamlarınca karbon metoduyla tarihlendirilmişti ve sonuçlar özellikle ümit vadediciydi.

"Dediğim gibi kolaydı. Hiç güvenlik yoktu. Endişelenme, her halükârda hiç kimse bir şeyin alındığını bilmeyecek. "

Jack paltosunun cebinden bir zarf çıkarıp Alman'a uzattı. "İzi bulunamaz, Japon Yeni!"

"Teşekkürler Bay Nichols. Eski günlerdeki gibi. Sizinle iş yapmak büyük zevk."

Carter, Alman'ın parayı alıp saymadan çantaya atışını izledi.

Jack adamları kaldırdı. "Anlaştığımız gibi sizi Pescara'da bırakacağız. Sonra tek başınıza devam edeceksiniz."

İki adam güvertenin altına indiğinde, Tom alüminyum kasayı tekrar açtı ve beş tane güzelce yerleştirilmiş küçük şişeden oluşan sırayı inceledi. Her bir şişe tarih ve adresle etiketlenmiş ti. Son şişe efsaneyi taşıyordu:

Eucharist of Lanciano, İtalya, 6 Mart 2003. Diğerlerini umursamayıp bu örneği kasadan çıkardı ve ay ışığına tuttu. İçindeki pas rengindeki toz ezilmiş ya kutlar gibi parlıyordu.

Tayfa demir alırken, "Bu mu?" diye sordu Jack.

Tom, Adriyatik'ten esen soğuk gece melteminden kaynaklanmayan bir ürperti hissetti. Ve

tekne Pescara'ya yaklaşırken mide bulantısının geçtiğini fark etti.

Jack'e dönüp fısıltıyla, "Oxford'da yapılan testlere göre bu kan iki bin yıllık ve bir erkeğe ait." Durdu ve güldü. "Kuşkusuz nadir bulunan bir parça, değil mi?"

Klik...vırr. Klik...vırr.

Maria Benariac karanlık kumsalın üzerindeki kayalığın yanında duruyor, teknenin kıyıdan uzaklaşmasını seyrederken fotoğraf makinesini gece görüşünde tutuyordu. Soğuktan bedeni şmşt ama içi, kin ve hakkın doğru çıkmasının verdiği ateşle yanıyordu.

Artık şüphesi kalmamıştı. Dr. Carter'ın *stigmataları* incelediğini görmekle kalmamış, iki hırsızın rneği Lanciano Kilisesi'nden nasıl çaldığına da şahit olmuştu. Ve bu yeterli değilse, Jack Nichols'un çalınmış mal için ödeme yaptığını ve Carter'in malı dolunay ışığında açıkça incelediğini de görmüştü.

İnanılmazdı. Dr. Carter, Maria'nın oluşturduğu tehdidi umursamamanın ötesinde, gittikçe koyulaşan dinsizliğiyle onunla alay ediyordu. şeytan, genetiğin kara sunağında İsa'nın kutsal emanetlerini feda etmeye bile hazırdı. Eskiden Dr. Carter'ın bir tehdit olduğunu düşünürken, artık onun bundan öte bir şey olduğuna inanıyordu. Fani biri Tanrı'nın genlerini niçin arasın ki? Eğer Tanrı olmak istemiyorsa.

ERTESİ SABAH, GÜNEY BOSTON, İLKOKUL

7 Mart 2003 Cuma sabahı saat 11:09'da ilk glia hcreti genetik komutlara karşı ıktı.

O esnada, Güney Boston İlkokulu'nun Fransızca sınıfında ikinci sırada Holly en yakın arkadaşları, Jennifer ile Megan'ın arasında oturuyordu. Bayan Brennan'in "*Comment allez-vous?*" (*Nasılsınız?*) sorusuna cevap vermek için istekli bir halde elini kaldırırken sağlıklı küçük bir kızdı, doğum günü geçeli daha birkaç hafta olmuştu. Fakat birkaç saniye geçtikten sonra "*Je vais bien, (iyiyim) Madame Brennan,*" diye cevap verip elini aşağı indirdiğinde artık kanserdi ve ölümüne sadece birkaç ay kalmıştı.

Bir anda beynindeki glia hcreti azgınlaşmış ve kaçınılmaz olarak kansere yol açacak klon evriminin ilk mutasyonu başlamıştı. Gz açıp kapayınca kadar sağlıklı küçük kız ölümcül derecede hasta olmuştu.

İnsan vücudundaki her hücre sıkı şekilde kontrol edilir, ölümü, yenilenmesi ve çoğalması DNA'sındaki genetik komutlarla kontrol altında tutulur. Bir anda Holly'nin hasta glia hcretinde *p53* geninin bulunmaması sıkı kontrolü bozup hücrenin bölünmesine yol açtı. Böylece bozuk DNA'ya sahip çok sayıda hücre redi.

Klon evriminin dört aşaması vardır ve ilk aşamada Holly'nin hasta hcreti yeni hatalı komutlara uymaya başlamıştı. Bu komutlar hücre çekirdeğinin frenlerini patlatmış, böylece hücre dizginsiz şekilde bölünmeye ve çoğalmaya başlamıştı. Hücre normal görünür ama aşırı çoğalarak, kendi azgın DNA'sını klonlar ve başka isyancı hücreler yaratır, sonuçta o hücreler de genetik açıdan itaatkâr komşlarına yer bırakmazlar. Ve bedenin antikorları bu isyancı hücreleri yabancı diye tanımadığı için o hücreler engelsiz şekilde çoğalmaya terk edilir.

ikinci mutasyonda eskiden normal olan isyancı hücreler giderek artan bir hızla çoğalmaya başlar, çevredeki alanda ve sonuçta Holly'nin kafatasında baskı oluşturur.

Klon evriminin üçüncü mutasyonunda, hücreler yine çok hızlı çoğalırken bazı hücreler yapısal değişim geçirir. Bu gerçekleşirken, zamanla Holly'nin kromozom 9'undaki tüm kilit genler yok olur.

Dördüncü ve ölümcül mutasyonda genelde hücreler habıs, kanserli hale gelir. Şimdi Holly'deki kromozom 10'un bir kopyası ve içindeki genetik komutların tümü kaybolmuştur. Hücreler artık sadece kendi bencil komutlarına uyuyor; hayatta kalmak ve çoğalmak için. Bunun ev sahibi bünyeyi öldüreceği, Holly'nin öleceği gerçeğinden habersiz olarak.

Esas ironi şu ki, kanser bir hücrenin ölümsüz olma çabasıyla ilgilidir. Bu bencil ölümsüzlük arayışı bedenin geri kalanını öldürür. Ve tabi beden öldüğünde kanser hücreleri de onunla birlikte ölür.

Öte yandan Holly sınıfta arkadaşlarıyla otururken bunların hiçbirini bilmiyordu. Mutlu bir halde, kendine isyan eden içindeki hainden habersizdi. Bir rahatsızlık hissetmesi haftaları hat ta ayları alabilirdi. Sonraki CAT ya da PET taramasından geçtiğinde durumunu ilk öğrenen kişi babası olacaktı. O zaman hastalıklı durum ortaya çıkacaktı. Fakat ondan sonra bile Holly olan biteni bilmeyecekti. Hastaneye sonraki gidişlerinde babası normalden daha endişeli görüldüğünde, Holly bunu babasının ruh haline bağlayacaktı.

Babasının ne bildiğini tahmin etmeye bile kalkışmayacaktı: Geneskobun üç ay önce söylediği kehanet sonunda gerçekleşmişti. Kızcağızın bedeninde uyuyan düşman uyanmakla kalmayıp, beyhude ve ölümcül ölümsüzlük arayışına başlamıştı.

13

ÜÇ GÜN SONRA, CENOVA

Maria Benariac'in, Dr. Carter ile Jack Nichols'un İtalya kıyısından ayrılmasını gözetlemesinin ardından üç gün geçmişti. La Cicogne Otel'i'nin muhteşem girişinde oturmuş çağrılmayı beklerken, parlak tahtalara ve zarif mermerlere hayran hayran bakıyordu. Bu tedbirli otele, Babayla buluşmak için daha önce defalarca gelmişti. Ezekiel Babanın, konukların kusursuz bir nezaketle karşılandığı, ama hiç soru sorulmadığı için burayı sevdiğini biliyordu. Baba burada bir daire tutmuştu. Bu daireyi Kardeşliğin şehirdeki banka faizlerini düzenli şekilde kontrol etmek amacıyla geldiği zaman kullanıyordu.

Maria resepsiyon masasının yanında duran epey süslü saate baktı. Neredeyse yirmi dakikadır burada bekliyordu. Genelde Baba dakikti ama herhalde bugün alması gereken çok karar vardı. Bernard Kardeşe gönderdiği fotoğraflar ve notlar, üzerinde düşünülmesi gereken son derece ilginç şeylerdi. Bacak bacak üstüne attı; sade, lacivert eteğini düzeltti ve maden suyundan azar azar içti. Acelesi yoktu.

Mermerde yankılanan ayak seslerini duyunca kafasını asansörlerin bulunduğu yöne çevirdi. Koluna taktığı küçük çantayı aldı ve şişko Bernard Kardeşin kendisine doğru yaklaştığını görünce durdu. Resmî siyah bir takım elbise giymişti. Keçi sakalı hatırladığından daha dağınık görünüyordu ama

çocuksu sarkık, kalın dudaklarında her zamanki küçümser ifade vardı.

Hiç selam vermeden eliyle sert bir "Gel!" işareti yaparak asansörlere yöneldi. Üçüncü kata çıkıp, tahta panelli uzun koridordan yürüyerek, üzerinde "Daire 310" yazılı kapıya gelene kadar ikisinden de çıt çıkmadı. Maria ona fotoğrafları ne yaptığını ya da Dr. Carter hakkında ne düşündüğünü sormaya yeltenir gibi oldu ama sonra kendini tuttu. Bilim adamının planını ortaya çıkarmanın gururuyla uzun zamandır Bernard'dan hiçbir şey beklemiyor ve istemiyordu. Onun için bir tek Babanın onayı değerliydi.

Bernard'ın peşinden daireye girdi. Sağında mermerden büyük bir banyo gördü, solunda da lüks bir yatak odası. Önünde, krem rengi geniş bir divanla bir çift koltuğun bulunduğu hafif aydınlatılmış bir salon vardı. Divanın ucunda bir adam oturuyordu. Maria hemen dayalı döşeli odanın geri kalanını da gözleriyle taradı ve odada başkasının bulunmadığından emin olunca, şaşkınlığını gizlemeye gerek duymadı.

"Baba nerede?" diye sordu.

Divandaki uzun boylu adam doğruldu. Yuvarlak tel çerçeveli gözlüğüyle sıska bir adamdı. Kelleşen başına rağmen Bernard'dan çok daha genç görünüyordu. Maria, birkaç yıl önce Helix Kirkham Kardeşle iki kez karşılaşmıştı, ama şimdi burada ne işi olduğunu anlayamamıştı. Birinci Emrin Lideriydi; ama bu, İkinci Emirle ilgili bir meseleydi.

Helix Kardeş ona gülümseyip, "Tetikçi Nemesis, Ezeziel Baba toplantımıza katılmayacak. Ama uyanıklığından ötürü seni takdir ettiğini bildirmemi istedi," dedi. Sonra sağ elini uzattı. "Tanrı onu korusun."

Maria selam ritüelini tamamladı ve Helix'in önündeki camdan kahve masasına gözlerini çevirdiğinde notlarıyla birlikte fotoğraflarını gördü. "Bulgularım yeterince önemli değil miydi?"

Helix ona güldü. "Aksine öylesine önemlilerdi ki Baba ilgili bazı planları erteledi." Helix konuklardan birini işaret edince, Maria isteksiz isteksiz oturdu.

Bernard Kardeş divanda Helix'in yanına oturdu ve Maria'ya, "İstediğimiz orijinal fotoğraflar ve negatifler yanında mı?" diye sordu.

Maria çantasını açtı ve topladığı tüm "kanıtları" içeren plastik dosyayı çıkarıp ona uzattı.

"Bu, sizi, bilim adamının olabildiğince erken durdurulması gerektiğine ikna etmeye yeter. Ne zaman ihtiyacınız olursa eyleme geçmeye hazırım."

Bernard ile Helix notları ve çeşitli fotoğrafları karıştırırken onları izledi. Birkaç sefer iki Kardeş birbirine bakıp ihtiyatlı bir şekilde kafa salladılar.

Sonunda Helix başını kaldırıp, "Dr. Carter'ın ne yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tanrı'nın DNA'sıyla oynamaya çalışıyor. "

"Onu bunu yapmaya iten saikler neler?" diye sordu Helix, zaten cevabı biliyormuş gibi.

Maria omuz silkti. Bunu önceden düşünmüş, doktorun amaçlarını kestirmek için kitaplarına bakmış, hatta planlarına kulak misafiri olmak için İtalya'dan yapılan uçuşta Dr. Carter ile Jack Nichols'un arkasına oturmuştu. Ama elde edebildiği tek şey Cana Projesi adı olmuştu. "Onu buna iten şeylerin neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Belki de İsa'nın sadece bir fani olduğunu kanıtlayarak insanların gözünde dini itibardan düşürmek istiyordur. Ya da belki de İsa'nın gücünü bir şekilde kullanmak istiyordur." Maria bir süre durakladı ve istavroz çıkardı. "Belki de İsa'yı klonlamaya çalışıyordun"

Helix başını salladı. "Hayır, bu henüz mümkün değil. Dr. Carter uğraşıyor olsa bile. Bunun için daha çok zamana ihtiyaç var.'

Bunun üzerine Maria Helix'in düşüncelerini ifade etmesini bekledi. Birinci Emrin nispeten genç liderinin çağın teknolojisini bildiği herkesin malumuydu. Ne var ki uzun boylu Kardeş hiçbir öneride bulunmuyordu. "O halde sence bunu neden yapıyor?" diye sordu Maria sonunda.

Helix, Maria'yla göz temasını kesti ve bakışlarını önündeki masaya çevirdi. "Emin değilim. Galiba İsa'nın genlerini ayırştırmaya çalışıyor. Herhalde bu genleri bulup kullanabilirse, her derde deva olan mucizevî bir ilaç yapabileceğine inanıyor. Ticarî olarak bu onu çok zengin yapar, şimdikinden bile daha zengin. Daha önemlisi bu onu çok güçlü kılar." Helix içini çekti. "Ama bu sizi endişelendirmesin artık. "

Maria dehşete kapıldı. "Sizi endişelendirmesin demekle ne kast ediyorsun?"

Bernard Kardeş öne doğru uzandı. "Nemesis, senden Dr. Carter konusunda ne yapmanı istediğimizi açıklayayım. Senden onunla ilgili olarak yapmanı istediğim şey... dinliyor musun?" "Evet, elbette."

"Güzel. Çok basit." Helix'in elindeki ambalaj kâğıdından zarf dikkatini çekti. "Senden hiçbir şey yapmamı istiyorum. Ben sana aksini söyleyene kadar onu rahat bırakacaksın. Şimdi başka önceliklerin var. Uzmanlığını gerektiren başka Adil İnfazlar; işte bu zarfın içinde."

Maria buz kesti, sonra birden ısındı. "Bunun nedeni Stockholm, değil mi?"

Bernard başını salladı. "Hayır, bunun Stockholm'le ilgisi yok. Dr. Carter için başka planlarımız var."

"Ne planları? Gomore'yi mi kullanacaksınız? Onun hayal gücü yok. Bilim adamının ne yaptığını asla ortaya çıkaramazdı. Ben..." "Nemesis!" diye sözünü kesti Bernard, sesini yükselterek. "Dr. Carter'ın Adil İnfazı görünür bir geleceğe kadar ertelendi. Sana yapman gerekenleri söyledim, şimdi onları yerine getir."

Maria duyduklarına inanamadı. "Ertelendi mi? Niçin? Babayla konuşmak istiyorum. O..."

Bu sefer de Helix sözünü kesmişti, ses tonu sert ama makuldü. "Karar verildi, Nemesis. Ezekiël Baba kararı onayladı. Lütfen karışma."

Maria, Bernard'ın onun emrini yumuşatmaya çalışan Helix'e ters ters baktığını gördü. Daha sonra

Bernard, Helix'in önünde otoritesine meydan okuyan Maria'ya döndü. "Nemesis sen zaten çok ileri gittin. Sen bir tetikçisin. Stratejik emirleri İç Daire'den, *benden* alırsın. Beni bir daha sorgularsan görevin askıya alınır ya da senin yerine başkası bulunur. Gomore seni n kadar yaratıcı olmayabilir ama kendine söylenen neyse tastamam onu yapıyor. Vazgeçilmez değilsin. Beni anladın mı?"

Maria ona aldırış etmeyip, hafif utanmış gibi görünen Helix'e döndü. "Helix Kardeş, Babanın bunu onayladığından emin misin?" "Bernard Kardeşin ne dediğini duydun."

"Bunu *neden* onayladığını söyleyebilir misin?"

Helix omuz silkti, tam konuşmaya başlayacaktı ki, kıpkırmızı kesilen Bernard kapıyı işaret etti. "Nemesis toplantı bitmiştir. Fotoğraflarını ve notlarını bize bırakıp git." Bunun üze rine Maria, İkinci Emrin Liderine döndü ve onunla göz göze geldi. Her zamanki savunma pozisyonunu bozdu ve buz gibi bakışlarıyla ona yukarıdan baktı. Onun boncuk gibi gözlerini kırıp öte ta rafa baktığını görünce ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Sonra Helix'e dönüp onu başıyla selamladı. "Helix Kardeş." Uzun boylu Kardeş karşılık verdi.

"Tetikçi Nemesis."

Sonra Maria, dosdoğru Bernard'ın yanından geçip kapıdan dışarı çıktı.

DAHA SONRA, LONDRA

O gece Londra'daki dairesindeki tek kişilik yatağında çıplak uzanmış olan Maria Benariac, uyuyamıyordu. Kendini yaralanmış, acıyla kıvranan bir hayvan gibi hissediyordu. Korsika'dan beri hiç bu kadar yalnız ve soyutlanmış hissetmemişti kendini. Her zamanki gibi ışıktaki uyuyordu ama bu gece başının üzerindeki dört lamba ve altı spot ışığı karanlığı dağıtıyor olsa da, kafasındaki gölgeleri kovamıyordu.

Dr. Carter'ın, suikasttan kurtulmasından önce Ezekiel her zaman onu hesaba katar, ona saygı ve sevgiyle yaklaşırdı. Maria onun gözdesi, seçilmiş elemanıydı. Ama şimdi Baba ondan uzaklaşmış, tüm temasını onu ne anlayan ne de değerli bulan Bernard Kardeşle kurar olmuştu. Tüm bunlar Dr. Carter'ın hatasıydı ve ancak onu ortadan kaldırmak her şeyi yeniden yoluna sokabilirdi. Bundan emindi. Ancak ondan sonra Babanın sevgi havuzunda yıkanabilir; yeniden ailesinin sevilen, değer verilen bir üyesi olabilirdi.

Yatağın yanındaki küçük masaya uzandı ve parmaklarında çelik hançerin soğukluğunu hissetti. Ona dokunmak korku ve heyecan karışımı bir duygu uyandırmıştı, endişesini ortadan kaldıran ve rahatlık vadeden bir heyecan. Elleriyle hançerin sapını kavradı.

Masadan palayı aldı ve başının üstünde tuttu. Üstündeki parlak lambanın ışığında belli belirsiz görülen kıvrımlı palayı inceledi. Diğer eliyle başparmağını palanın keskin ucunda gezdirdi. Yeterli miktarda basınç uygulayarak başparmağının derisini kesti, bir damla kanın sol gözüne doğru düştüğünü gördü. Kan damlasının giderek büyüdüğünü seyretti ve sıcak kan sonunda açık gözüne çarpmana değin gözünü kırpmamaya çalıştı.

Sonra eliyle palayı vücudundan aşağıya doğru gezdirdi, hâlâ kapanmamış yara izlerinin olduğu kısma götürdü. Aşağıya bakmadan kıvrımlı palayı uzatıp, keskin ucunu sağ uyluğuna dokundurdu. Yavaş yavaş palayı deriye sokmaya başladı, ta ki, ince bir acıyla birlikte derinin yarılıp kanın akmaya başlamasına değin.

On beşinci doğum gününün arifesinde Rahibe Clemenza, Maria'yı çağırmişti. Rahibe Clemenza, Calui yakınındaki Korsika yetimhanesini yöneten Baş Rahibeydi. Yuvarlak tombul yanaklarına oturmuş, büyük dereceli gözlükleri olan şişko bir kadındı. Gözlük ona aksi, şeytanca bir bakış kazandırıyordu. Maria'nın gözünde o bol kıyafetleri içinde koca bir kara kurbağa gibi görünüyordu; masasının ardında çömelmiş, sineklerin geçmesini bekleyen bir kurbağa. Ve bu kara kurbağa şeytanî bakışlarıyla dik dik bakıp konuştuğunda pembe sivri dili her an yerinden fırlayıp onu vuracak bir ok gibi görünüyordu. Sert görünlü aile reisi kadın, sinirli bir halde ayaklarını sürüyerek çalışma odasına girip yazı *masasının önünde* durduğunda, Maria'ya karşı duyduğu nefret gözlerinden okunuyordu.

"Maria, bildiğin gibi, Peder Angelo olağan ziyaretlerinden birini gerçekleştirmek için buraya geldi. Çevreyi teftiş ettikten *sonra*, kızlardan birinin kulenin kütüphanesinde kendisine kitap okumasını istedi. Açıkçası onun nezdinde bizi temsil edebilecek pek çok kız var. Ama her nedense özellikle seni istedi. Şimdi, Maria bu bir onurdur ve Peder Angelo üzerinde iyi bir izlenim bırakman çok önemli, ona göre davran. Yok davranmazsan kulağıma gelir ve o zaman olacakları gayet iyi biliyorsun. "

Maria başıyla onayladı. Bildiği tek şey kara kurbağanın kendisine vereceği cezalardı; daha üç günlük bebekken buraya terk edildiğinden beri pek çok ceza almıştı.

Kara kurbağanın ince dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözleri buna hiç yanaşmıyordu. "İyi. Şimdi git, seni bekliyor. "

Maria, eski yetimhaneye hakim ortadaki kulenin taş merdivenlerinden çıkarken, Peder Angelo'nun kendisini niye istediğini merak ediyordu. Sınıfın en kıdemli öğrencilerinden biri olarak Peder Angelo'nun kim olduğunu kuşkusuz biliyordu ama bu zat, kendisini sadece bir kez, o da son ziyaretinde görmüştü. Bu da, Peder Angelo'nun her şeye burnunu soktuğu ya da Baş Rahibe Clemenza'nın deyişiyle "teftiş yaptığı" sırada, çamaşırhanede çalışırken kendisini dikizlemesiyle gerçekleşmişti. Yani onun dikkatini çekmesi sırf rastlantı eseri idi. Diğer kızların aksine, önemli ziyaretçilere takdim edilmemesi için onu hiç boş bırakmazlardı.

Maria rahibelerin kendisinden niçin nefret ettiklerini anlamaya çalışmaktan vazgeçeli uzun zaman olmuştu ama nefret ettiklerinden emindi. Sürekli onu çağırıp cezalandırmak için bahaneler buluyorlardı. Bunun görünüşüyle ilgisinin olduğunu biliyordu. Bazı rahibeler onu, saçlarından dolayı "şeytanın kızı" diye çağırır ve kestane rengi saçlarını kafatası görünecek kadar kısa keserlerdi. "Güzel olmadığını düşünmek özel olmak demektir." Ona sürekli bu sözü söylerlerdi. Maria artık buna kafayı takıp, onları anlamaya çalışmıyordu.

Bildiği tek şey görünüşünden nefret ettiği ve daha sıradan, herhangi biri olmayı istediğiydi. O zaman yetimhanenin utanç kaynağı olmayacak ve arkadaş edinecekti.

Maria küçük kütüphanenin kapalı tahta kapısına yaklaşırken, Peder Angelo'nun "daha iyi" kızlar dururken, kendisini niçin çağırmış olabileceğini bir kez daha düşündü. Ancak bundan onur duymak

bir yana dursun, midesinin endişeden kasıldığını hissediyordu. Her şeyden önce, Peder Angelo Kilise'de çok önemli bir şahsiyetti, bizzat Tanrı'yla konuşuyor olmalıydı; o, çevrede gezinirken Baş Rahibe Clemenza bile tedirgin oluyordu.

Kütüphanenin kapısına geldiğinde kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama bir süre tereddüt etti, eğer geri dönüp çamaşırhaneye giderse ne olacağını düşündü. Ne var ki cezalandırılacağını biliyordu; muhtemelen o korkunç hücreye hapsedilirdi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı üç kez, çekine çekine tıklattı.

"Gir!" diye gürledi, içeriden gelen ses.

"Metal kilit dilini döndürüp kapıyı açarken elleri hafiften titriyordu. Peder Angelo odada .yalnızdı. Garaj ile cadde arasındaki özel yola bakan pencerenin yanındaki divanda oturuyordu. Eteğine uzun bir bakış attı. Divanın her iki yanında da, deri kaplı kitaplarla dolu raflar duvarlara dizilmişti. Daha önce sayısız kez bu odaya gelmişti, ama şimdi onunla baş başa olmak tuhaf bir durumdu.

Peder Angelo sıska bir adamdı, hatta otururken bile cübbesi zayıf bedenine yük oluyordu. Uzun yüzünün ortasında biçimsiz bir burnu vardı ve gözleri birbirine çok yakındı. Ancak Maria'ya göre en kötü yanı derişiydi; çiçek bozuğu lekeleriyle dolu ve soluktu. Ona hastaymış görüntüsü veriyordu. Güldüğünde sarı dişleri ortaya çıkıyordu. Maria birden donakaldı, çaresiz şekilde dönüp oradan koşarak uzaklaşmak istiyordu, ama Peder Angelo divanda yanı başını eliyle okşayıp, "Gel çocuğum. Gel ve yanıma otur. Sen Maria'sın, değil mi?" dedi.

Maria yumruklarını öylesine sıkımişti ki, tırnaklarının el ayalarına geçtiğini hissedebiliyordu. Zorla ona doğru yürüdü. "Evet, Peder Angelo. "

Divanda ondan olabildiğince uzağa oturdu, ama bu mesafeden bile nefesinin kokusunu alabiliyordu. Bu koku, ona, mutfaktaki çöp kutularından çıkardığı çürük lahanaları hatırlatmıştı. Peder Angelo ona İncil'i uzattı, sonra da ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Adam kendinden uzaklaştığı için Maria rahatlamıştı, sırf varlığı bile tüylerini diken diken ediyordu. Fakat kapının sürgüsünü içerden çektiğini görünce, yeniden gerildi.

"Güzel," dedi sarı dişleriyle gülerek. "Şimdi kimsecikler bizi rahatsız etmeyecek. Ve senin huzur içinde okuyuşunu dinleyebileceğim. "

Adam divana döndü ve tekrar kızın yanına oturdu, ama bu sefer kalçaları birbirine değecek kadar yakınına oturmuştu. Maria ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama zaten divanın ucunda olduğu için daha ileriye gidemiyordu. "Benden nereyi okumamı istersiniz?" diye sordu, sesinin titrememesine çalışarak.

"Sen seç çocuğum. Ama çok uzakta oturma öyle. Kemikli sağ eliyle dizine vurdu. Maria adamın tırnaklarının ne denli güzel kesildiğini fark etti. "Dizime otur."

Artık kızcağızın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, zar zor nefes alabiliyordu. "Teşekkür ederim, Peder, ama burada rahatım."

Adam daha ısrarlı bir şekilde dizine vurdu. "Saçmalama. Gel ve buraya otur."

Maria döndü ve adamın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. Onu korkutan bir açlık vardı gözlerinin içinde. İhsandan çok hayvan gözüne benziyorlardı. Alnı ve üst dudağının tam üstündeki kısım, terden parlıyordu.

Derken kıza güldü, kızın gördüğü en dehşetengiz şeydi bu. Titreyen elleriyle İncil'i açtı ve gördüğü ilk yazıyı okudu. "Ve sonra melek ona dedi ki... "

Adamın eli, kızın sol memesinin üzerinde duruyor, onu incitecek denli sertçe sıkıyordu. Maria, Peder Angelo'nun kendisine bunu yaptığına inanamıyordu. Onu umursamamaya çalışıyor, bunu keseceğini umuyordu. Okumaya devam ediyor, önündeki sayfada akan kelimelere odaklanıyordu.

Adamın diğer eli şimdi bluzunun düğmelerini çözüyor ve sutyeninin altından diğer memesine dokunuyordu. Adam sanki hızla koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. Kız buna daha fazla katlanamayacağı için İncil'i oraya koyup adamın ellerini itti. "Lütfen yapmayın, Peder Angelo. Lütfen beni rahat bırakın."

"Ama bu benim günahım değil çocuğum. Sen çok güzelsin. Baştan çıkaran sensin, ben değil." Siyah gözleri alev alevdi. "Rahat durursan, cezalandırılmayacaksın."

Kızcağız cebelleşti ama adam birden üstüne çıktı. İnce yapısına rağmen güçlüydü ve kızı kolaylıkla alt etmişti. Kızcağız çığlık atmaya başladı, ama adam pis kokulu ağzını kızın ağzına dayadı. Adamın dilinin kendi dilinin üzerinde olduğunu hissedince artık sesi çıkamaz olmuştu. Adamın yüzü öylesine yakındı ki, çiçek bozuğu lekeleriyle dolu derisinde her bir lekeyi, biçimsiz burnundaki her bir siyah noktayı görebiliyordu. Derken adamın sağ elinin eteğinin altından sokulup, külotunu indirdiğini hissetti. Kemikli parmakları derisini çimdikliyor, okşuyordu. Kızcağız daha gayretli şekilde çırpındı ama artık adamın tüm ağırlığı üzerindeydi. Ağzına dayanan ağzı nefes alış verişini güçleştiriyordu. Parmakları canını yakıyordu ve derken insafı bir anda adam geri çekildi. Cübbesini yokladı. Sonra kızcağız başka bir şeyin ısrarlı bir şekilde giderek büyüüp daha çok acı vererek bacaklarının arasından içine girdiğini hissetti. Adam hayvan gibi inlemeye başladı. Kız panikledi ama gözyaşları yanaklarına akarken ne hareket edebiliyor ne de çığlık atabiliyordu.

Sonra adam ansızın hızla kızcağızın içine girdi ve kor gibi bir acı kızın tüm vücudunu parçaladı. Böyle bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştı. İkiye bölünmüş gibi hissediyordu kendini. Tekrar bağırarak, çığlık atmak istedi ama hareket bile edemiyordu. Acının aklını başından alacağını düşündü, ta ki bunu yaşamıyormuş, bu anlatılmaz olayın kurbanı değil de sadece tanığıymış gibi davranıp, yavaş yavaş aklını toplayana değin.

Kızcağız üzerindeki adamın ileri-geri hareketinin belli belirsiz farkındaydı; adamın iniltileri giderek artıyordu. Derken kulağına "Benim küçük şeytanım," diye fısıldadığında, kızın tüm vücudu ürperdi. Bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti, sonra adam kızın üzerinden kalktı. Kızcağızın düşüncelerini toplamasına zaman kalmadan, Peder Angelo kızın yanına dikildi, onu kaldırıp kütüphanenin bitişiğindeki tualete götürdü. "Ağlamayı kes ve yıkan," diye emretti, sert bir ses tonuyla. "Sakın bundan kimseye bahsetme. Bu senin günahındı. Herhangi birine anlattıysan cezalandırılırsın. Bu aramızda sır olarak kalmalı."

Maria titreyen ayaklarıyla tualete girdi. Yere bakınca, soğuk muşamba zeminde iki koyu renk damla gördü. Sonra eteğini çekti ve kanın bacaklarından aşağı aktığını fark etti. Uyuşmuş ve korkmuş bir halde lavabonun yanındaki havluyla kendini temizledi, sonra da külotunu giydi. Aynada şişmiş gözlerine baktı ve artık daha fazla ağlamamaya çalışarak yüzünü yıkadı. Az önce olan bitene inanamıyordu. Tanrı'nın Kilisesi'nin en kıdemli üyelerinden biri bunu nasıl yapabilirdi? Yoksa bu kendi hatası mıydı? Aynada yüzüne bakarken, cesaretini toplayıp olan biteni Baş Rahibeye anlatmaya karar verdi.

Tuvaletten çıktığında, Peder Angelo'nun gitmiş olduğunu ve divanda hiçbir saldırı izi bırakmadığını fark etti. Acı dolu adımlarla Baş Rahibenin ofisine giden merdivenlerden indi.

Ne var ki açık kapıya yanaştığında Peder Angelo'nun hâlâ orada olduğunu, Baş Rahibe Clemenza ile sohbet ettiğini gördü. Kara kurbağa gülüyordu.

Maria, bir an ne yapacağını bilemeden kapı aralığında bekledi. Acaba rahip, Baş Rahibe Clemenza'ya ne söylemişti?

Kadın neden gülüyordu? Sonra o güne değin ilk kez taş yüzlü kara kurbağa döndü ve kendisine gülümsedi; yüzünde sevinçle parlayan, sevecen bir takdir gülümsemesi vardı.

"Peder Angelo senin çok tatlı okuduğunu söyledi. Ve harika davranmışsın. Diğer kızlarla birlikte yarınki özel pikniğe gitmene izin verdi."

Peder, Maria'ya dönüp göz kırptı, elini başına koyup saçlarını okşadı.

"İyi çocuk. "

Maria konuşamıyordu, boğazı tıkanmış zar zor nefes alabiliyordu. Öylesine öfkeliydi ki gözleri yeniden yaşardı.

Kara kurbağa kaşlarını çattı. "Ağlama, Maria. "

"Ama bana saldırdı," dedi, nefret ve şaşkınlık içinde hıçkıra hıçkıra ağlayarak. Eteğinin üstünden kasığına dokundu. "Baş Rahibe, Peder Angelo buramı acıttı."

Sessizlik. Kara kurbağa hayrete düşen Peder Angelo'ya döndü, ardından tekrar Maria'ya. Kara kurbağa masasının arkasından çıkıp kıza doğru yürürken, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Ne dedin sen?"

Maria'nın omuzları ağlamaktan sallanıyordu. "Buramı acıttı. Bana saldırdı. "

Baş Rahibe sağ kolunu ona doğru uzatınca, Maria kucaklanmayı bekleyerek içgüdüsel olarak kola yaslandı. Bu tombul yaşlı kadının kendisini kucaklamasına ve her şeyin düzeleceğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Bunun yerine öylesine okkalı bir tokat yedi ki, kara kurbağanın eli yüzünün bir tarafına

çarptıysa da, Maria bunu hissetmedi. Tamamen hissizleşmişti.

Kara kurbağanın yüzü yıldırım çarpması gibi kül rengine dönmüştü. "Peder Angelo hakkında nasıl böyle bir şey söylersin, üstelik onun önünde? Maria, küçük çocukluğundan beri anlattığın hayalî hikâyelere ve yalanlara katlandık, ama bu... bu kadarı da fazla. Derhal Peder Angelo'dan özür dile, sonra cezalandırılacaksın."

"Ama doğru söylüyorum. "

Kara kurbağanın yüzü pembeleşti. "Derhal özür dileyeceksin, yoksa cezan artar. "

Maria çıt çıkarmadı. Yeryüzünde hiçbir şey ona özür diletemezdi.

Derken Peder Angelo konuştu. Yüzünde kederli bir gülümseme vardı. "Zavallı kız belli ki rahatsızlanmış ve yardımımıza ihtiyacı var. Gelecek ziyaretimde onunla görüşsem iyi olur herhalde."

"Çok anlayışlısınız Peder Angelo. Maria öteden beri yalancıdır. Korkarım onun bu huyunu değiştirmek için yapabileceğiniz bir şey yok. "

"Ama deneyebiliriz."

Maria şok içinde eskimiş zemine yığıldı kaldı. Kendisine eşlik eden rahibelerden birinin, ona inandıklarını ve cezalandırılacak kişinin Peder Angelo olduğunu her an söylemesini bekliyordu. Fakat merdivenlerin dibindeki çelik kapıyı görünce onun değil de kendisinin hapsedileceğini anladı.

Daha önceleri kaç kez hapsedildiğini hatırlamıyordu ama ilk hapsi dört yaşına denk geliyordu. Tam bu yaşta rahibelere göre "yalan" söylemeye başlamıştı. Ama onlar yalan değildi, kesinlikle, her ne kadar artık bundan emin olamasa da. Yıllar geçse de kapkaranlık ve sessiz odaya kilitlenme korkusu geçmiyordu. Aksine korkusu giderek artmıştı. Ceza sadece birkaç saat sürse de, karanlıkta kendisine musallat olan kötü ruhlar serbest kaldıktan sonra da onu rahat bırakmıyorlardı.

Bu sefer kapı üzerine kapanıp kilitlenirken Maria tüm gece burada kalacağını biliyordu. Daha önce bu odada beş saatten daha uzun süre kapalı kalmamıştı. Panik içinde, taş zeminde el yordamıyla yolunu bularak küçük portatif karyolanın olduğu köşeye doğru gitti. Yatağa uzanıp kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti, bir o yana bir bu yana sallandı. Kocaman açılmış gözleriyle, boğucu karanlıkta bir ışık demeti aradı. Ona garip gelen şey, her zamanki kadar büyük korku duymamasıydı. Olan bitenin adaletsizliğine öylesine öfkelenmişti ki, aklına, alıştığı karanlık düşünceler bile gelmiyordu. Her yanını saran öfke duygusu hoşuna gidiyordu, hatta nefret duygusu bile ona güç ve kontrol hissi veriyordu. Sonra Tanrı'nın, onun adına hareket ettiğini savunan Peder Angelo gibi bir iblisin mutlaka cezalandırılmasını isteyeceğine karar verdi. Ve gecenin geri kalan vaktinde Tanrı adına vereceği cezanın planlarını yaptı.

Uyluğunda açtığı dördüncü yaranın verdiği acıyla sarsılıp, hayal dünyasından çıktı. Uyluğunun altındaki havluda duran kan lekesine baktı ve gülümsedi. Şimdi daha iyi hissediyordu. Kötü kanın akması içinde bastırıldığı kötü duygulardan ve endişelerden kurtulmasını sağlamıştı.

Palayı yatağın altındaki havlu demetinden çıkardığı kaim beyaz bir havluyla dikkatlice sildi ve bir cerrah edasıyla uyluğundaki dört muntazam yarayı temizledi. Alkolün yakması bile onu zihnen daha

diñç, daha kontrollü yapıyordu. Palayı kınına soktu, yatağı a sırt üstü uzandı. Sonra Bernard ve Helbc'le yaptığı buluşmayı ve Carter'ı öldürme işinden onu alma kararlarını sa kin kafayla bir kez daha düşündü. Şimdi her şeyi görebiliyordu, bundan sonra ne yapacağı apaçık ortadaydı.

Babayı ziyaret edecek ve bu meseleyi onunla yüz yüze konuşacaktı. Sonra da meseleyi kökünden halledecekti.

Evet, diye düşündü, mayıştırmacı ışığın göz kapaklarına girme sine izin vermiyordu. Babaya dönecek ve birlikte her şeyi yeniden yoluna koyacaklardı. Bunun ne harika bir şey olacağını düşünürken, derin, deliksiz bir uykuya daldı.

GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Jasmine, Francis Crick Konferans Odası'ndaki yuvarlak masanın çevresinde oturan diğer kişiler kadar hayal kırıklığına uğramamıştı, ancak annesinin daima ona söylediğı gibi, hayal kırıklığı hiç beklenmedik zamanda gerçekleştiğinde asıl sarsıntıyı yapıyordu.

Tom'un Cana Projesi'ni başlatmasından sonra geçen üç hafta içinde, Jasmine kendisinden beklenen her şeyi yapmıştı. Endişelerine rağmen, elinden geleni yaptığına kaniydi. En gelişmiş Geneskop tam teşekkül hazırlanmış ve şimdi Francis Crick Konferans Odası'nda tam kapasite çalışmaya hazırды. Ayrıca bitişikteki laboratuvar Mendel Dairesi'nin geri kalanından ayrılmıştı. Jasmine bununla da yetinmeyip, sıra dışı genlere sahip ya da inanç telkiniyle iyileşmiş kimse var mı yok mu diye tüm BGD veri tabanını araştırmıştı. Birkaç isim ortaya çıkarmıştı, ama içlerinden yalnızca biri kayıtlı geçmişe sahipti. Bu nedenle araştırmasını bu kişi üzerinden ilerletmişti.

Geçen yirmi yıl içinde, İngiltere, Surrey, Guilford'da yaşayan Bay Keith Anderson, romatizma belirtilerini hafifletmesiyle ün kazanmıştı. Ne ona atfedilen bir tedavi vardı, ne de onun bu yönde bir iddiası. Ne var ki yalnızca ellerini yangılı eklemlere sürerek, ani rahatlama sağladığına ilişkin, gerek doktorlardan gerekse hastalardan sayısız tanıklıklar vardı. Tüm anlatılanlar onun gerçek bir şifacı olduğunu gösteriyordu ama iki sorun vardı: Birincisi, Jasmine onun genlerinde sıra dışı bir şeye rastlamamıştı. İkincisi de geçen haziranda bir araba kazasında ölmüş ve cesedi yakılmıştı. Öte yandan Tom ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratan şey, Keith Anderson değildi.

Üç gün önce Carter ile Jack Avrupa'dan örneklerle dönmüşlerdi ve neşeli, hatta zafer kazanmış bir hava içindeydiler. Jasmine bulduğu şeyi ona anlattığında, "Üzülme," dedi Tom. "BGD'yi araştırmak çetrefilli iş." Evet, haklısın diye düşünmüştü Jasmine. İki bin yıllık bir cesedin

fiziksel kalıntılarını bulmak için dünyayı dolaşmaya benziyor.

Ama şimdi Geneskobun örnekler üzerinde yaptığı analiz sonuçlanmıştı. Ve Jasmine, bu hayal kırıklığının, Tom'u çok sarstığını, coşkusunun dünkü yağmur gibi buharlaşıp uçtuğunu görebiliyordu.

Jasmine konferans masasının etrafına göz gezdirdi. Jack ile Alex karşı tarafına, Bob Cooke ile Nora ise yanlarına oturmuşlardı. Sarışın Kaliforniya'lıya ve gözlüklü laboratuvar teknisyenine Holly'nin durumu hâlâ anlatılmamıştı, ama üç gün önce onlara Cana Projesi hakkında gizli bir brifing verilmişti. Her ikisi de Geneskobun taraması için örnekler hazırlamaktaki çok değerli paylarını

kanıtlamıştı. Ancak şimdi, masanın çevresindeki herkes gibi, sessiz sedasız, Tom'un odada gezinmesini seyrediyorlardı.

Her üç adımda bir Tom başını yukarı kaldırıp, köşede duran, kule gibi Geneskoba suçlayıcı ifadeyle bakıyor, tam bir şey söyleyecek olurken, başını sallayıp yürümeye devam ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Jasmine, hiçbir örnekte nadir gen bulamamasına ilişkin karmaşık duygular taşıyordu. Doğal olarak Holly'ye yardım etmek istemişti, ama İsa'nın kalıntıları olduğu iddia edilen örnekleri ilk gördüğünde, kutsal şeylere saygısız bir işe karıştığını hissetmişti. Tom'un tezinin doğru çıkması ihtimali onu korkutmuştu. Şimdi ise ne kadar feci olsa da negatif sonuçlar suçlulukla karışık bir rahatlama sağlamıştı.

Sonunda Tom konuştu. "Pekâlâ, Michelle Pickard'a ait kan örneklerinin sahte olduğunu söyleyebilirim. Damarlarında AB, yaralarında ise 0 kan grubunu taşıması her halükârda tuhaf. Hemşire arkadaşının kanını kullanarak bir dalavere çevirdiğini, Jack ortaya çıkardı. Onu geçebiliriz. Diğer örnekleri ve malzemeleri de kabul ediyorum. Kahretsin! Kabul etmek zorundayım." Sonra içini çekti ve tekrar Geneskoba baktı, DAN'in hata yaptığını itiraf etmesini ister gibi. "Ama Lanciano örneği konusunda kesinkes emin miyiz? Hata yapmış olamaz mıyız?"

Jasmine başını salladı. "Üç kez denedik."

"Fakat Jazz, yaşı kontrol edildi, cinsiyeti uyuyor. Hakiki olması gerekir. Belki de DAN bir şey kaçırdı."

Jasmine, Bob ve Nora'ya baktı. Her ikisi de omuz silkip başlarını salladılar.

Jasmine "Üzgünüm, Tom," dedi. "Ama hata yok. Tarama düzgün yapıldı. Sorun numunede, içinde kayda değer gen yok işte. BGD'de görmediğimiz bir şey yok kesinlikle."

Tom, "Öyleyse sahte olmalı," diye tartışmaya noktayı koydu. Jasmine omuzlarını kaldırdı ve Tom'un duymaktan hoşlanmayacağını bildiği şeyi söyledi: "Elbette örnek hakiki değilse; ama iyileştirme gücü onun genlerinde değildi ki zaten."

Tom, çenesini öne doğru çıkardı ve kollarını göğsünde çaprazladı. "Hayır, Jazz. Eğer bu güç onda varsa, genlerinde bulunur, gücü nereden aldığı önemli değil."

Jasmine tartışmayı ilerletmek istemedi ve koltuğunda geriye yaslandı. Tom ise orada bulunanlara karşı inatçı bir tavır takınmıştı. Her birine kendisiyle tartışması için meydan okuyor gibiydi, ama kimse ses çıkarmıyordu. Jasmine'e göre kesin olan şuydu ki, oradaki hiç kimse İsa'nın genlerini bulup kullanmak konusunda Tom kadar kararlı görünmüyordu. Arama yerlerinin listesini veren Alex bile tedirgin gibiydi.

Hepsi, Cana Projesi'ni çılgınca bir fikir olarak görüp yeni bir yol denemeyi ister gibiydi. Ancak Tom başka yolun olmadığına mutlak surette inanıyordu. Adeta tüm ümitlerini Cana'ya bağlamıştı ve projenin başarılı olmasını sağlayamazsa, Holly'nin öleceğini düşünüyordu. Jasmine, Tom'un bu basit bağlantıyı kurduktan sonra Lanciano örneğini sahte diye yaftalamasından başka seçeneğinin

olmadığını anlamıştı.

Jasmine, Tom'u mantıklı düşünmeye sevk etme ihtiyacı ile inatçı, talihsiz arayışında -ondan ayrı düşünse de- onu destekleme arzusu arasında kalmıştı. "Ama başka ne yapabiliriz, Tom? Geriye ne kaldı? Söyle, yapayım?" dedi.

Tom uzun bir süre ona baktı, gözleri birden hüznlendi. "İhtiyacım olan tek şey, İsa'ya ait olan bir mikroskobik vücut hücresi, hepsi bu."

Bunun üzerine Jack öne uzandı ve şaşırtıcı bir sevecenlikle, "Ama Tom, böyle bir örnek var olsa bile, onu nerede ve ne zaman bulacaksın?" dedi.

Jasmine, Tom'un, başını sallayan Alex'e döndüğünü gördü. Derken yüreği onunla doldu. Onu tanıdığından beri ilk kez, arkadaşını, ne yapacağını bilmez halde görüyordu.

CUMARTESİ, BEACON HILL, BOSTON

Ertesi sabah, baharı müjdeleyen, gökyüzünün masmavi olduğu o harika mart günlerinden biri başlamıştı. Tom günün güzelliğinden pek keyif almıyordu. Aksine bu güzellik onun üzüntüsüyle alay ediyor, sanki doğa ona küçük kızının kaderinin, zaman ve mevsimlerin geçişine bağlı olduğunu söylüyordu.

Limonlukta Jack'le birlikte otururken soluk güneş camdan süzülüp insanı ısıtıyordu. Dostu kahvaltı için uğramış ve biraz önce birlikte kahvaltıyı bitirmişlerdi. Şimdi de, dışarıda, bahçe de iki okul arkadaşıyla birlikte kocaman baloncuklar yapan Holly'yi seyrediyorlardı. Sıra Megan'a gelmişti ve kız bir çubuğa bağlanmış pembe bezden koca bir halkayı içinde sabunlu su olan bir leğene daldırıyordu. Çubuğun üzerindeki sürgüyü geri çekerken, pembe halkayı kaldırıyor. Bu eylem yavaş yavaş deliği genişletiyor, böylece deterjan tabakası bozulmadan bir yandan öbür yana uzuyordu. Sonra kızgın boğanın üzerinden pelerininini savuran bir matador gibi halkayı dalgalandırıyor ve ilginç şekilde şişen rengârenk baloncuk peşinden dalgalanarak geliyordu. Artık tam büyüklüğüne ulaşmış bu kocaman baloncuk serin sabah havasında bir süre süzülüp, sonra yukarıdaki mavi gökyüzüne yavaş yavaş yükselerek kayboluyordu.

Tom'un aklına, yine, Cana Projesiyle ilgili dün aldığı sonuçlar geldi ve çaresizlik duygusu midelerini ağrıttı. İronik şekilde, o akşam koğuştaki Hank Polanski'yi kontrol ederken, genç adam, HIV ile ilgili gen terapisinde ilerleme kaydetmişti. Ama her ne kadar bu, bilim adamı ve doktor olan Tom Carter'ı sevindirmişse de, baba olan Tom Carter'ı yılgınlığa sevk etmişti. Keşke Holly için de benzeri bir tedavi yöntemi, en azından yüzde 15 iyileşme şansı sunan bir yöntem bulabilseydi.

Dün gece boyunca karanlıkta uzanmış, Olivia'nın ona ne yapması gerektiğini söylemesini beklemişti. Ama tek başınaydı. Beyin tümörleriyle ilgili tüm literatürü tekrar okudu. Doksanların ortasında Blaese'nin glioblastoma'nın gelişimini yavaşlatmak amacıyla ilaç öncesi terapi kullanarak yaptığı ufuk açıcı çalışmaları saymazsak, en az beş ya da altı yıldır bir çare bulunamamıştı. Aslında DAN, üç ay önce aralıkta hükmünü verdikten sonra değişen bir şey olmamıştı. Ve zaman hızla tükeniyordu.

Tom, Jack'e dönüp, "Galiba kaçınılmaz olanı kabullenmeli ve geri kalan zamanı Holly'le en güzel

şekilde geçirmeliyim. Artık pes ediyorum," dedi.

Jack, baloncuğun süzülerek yükselişini seyrediyordu, içini çekti. "Tom, mesele senin pes edip etmemen değil; sadece kendin için değil Holly için de en iyisini yapıp yapmadığın. Şa yet kendini işine verip, Holly'nin durumunu düşünmekten vazgeçmekle kendini iyi hissedeceksen, sorun yok. Ama onu böyle görmeye bile dayanamıyorsan, bu senin için de iyi olmaz."

Tom yavaşça başını sallayıp onayladı. Jack haklıydı ve fazla seçeneğinin olmadığını anlamaya başladı. "Lanciano örneği sahte olsa bile, İsa'nın DNA'sının gerçek örneğini bulmak -şimdiye kadarki tüm gerçekleri bir yana bırakarak- ekiplerimizin üzerinde çalıştıkları denemelerden ve deneylerden daha çok zamanımı alabilir."

Jack pencereden başını çevirdi ve Tom'a baktı. "Galiba şimdi kaçınılmaz şekilde gerçekleşecek şeyi kabullenmenin vakti. Onunla yüzleşmeye çalış."

"Ama lanet olsun ki, çok zor."

"Gerçek şu ki, Tom, dünyada hiç kimse Holly'yi hayatta tutmayı senden daha fazla istemiyor ve bunun için senden daha donanımlı değil. Eğer sen ona yardım edemezsen, dostum, hiç kimse edemez. Cana Projesi'ne gelince, eğer örneği bulamazsak, en iyi ihtimalle akademik bir deneyim olarak kalır. Şu halde senin için karar belli. Şimdi tek yapabileceğin, mevcut tedavileri hızlandırmaya çalışıp, geri kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek. "

Holly'nin kahkahasıyla halka daha da büyük bir baloncuk oluştururken, Tom asık suratla onu seyrediyordu. Holly ile arkadaşları kıkır kıkır gülüp, halkanın etrafında koşarlarken, o sessiz sedasız oturuyordu. Ansızın Holly eve döndü ve limonluğun kapısına doğru koşup, cama hafifçe vurdu. "Baba, Jack amca, bakın! En büyüğü," diye bağırdı, ışıltılı gözleri heyecanla doluydu.

Tom ona gülümseyip, başparmağıyla, onay işareti yaptı. Jack'le birlikte ayağa kalkıp, baloncuğu daha yakından görmek için cama doğru yürüdüler. Holly onlara el sallayıp, koşarak arkadaşlarının ve zıplayan baloncuğun yanına gitti. Baloncuk zıplayan kızların erişemeyeceği kadar yüksekte uçuyordu. Güneş ışığında yüzeyi prizma işlevi görüyor, şişkin yapıya kesif gökkuşağı güzelliğini veriyordu. Tom keyifsiz olmasına rağmen, hafifçe ama içten gülerek üzüntüsünü dağıttı. Kızları seyre kendini öylesine kaptırmıştı ki, Marcy Kelley'in elinde sa bah mektubuyla limonluğa girdiğini fark etmedi. Ancak kadın ayrıldıktan sonra, Tom dönüp avize ağacının yanı başındaki zarf demetini görebildi.

Hiç düşünmeden ağacın yanında dolanıp zarfları topladı. Sonra da bahçede oynayan kızları seyretmeye devam etmek için geri döndü ve tembelce zarflara baktı. Faturaları içeren, soluk sarı renkte iki zarf vardı; ayrıca seminerde konuşma yapması için bir çift davetiye, Sydney'deki kuzeninden bir mektup, kırmızı mürekkeple ismi ve adresi yazılmış, siyah bir zarf. Son zarf da kırmızı balmumuyla mühürlenmiş ve üzerine haç işaretinin bulunduğu bir pul yapıştırılmıştı.

Zarfi elinde çevirdi ve Jack'e baktı. Arkadaşı tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Tom mührü yırtıp zarfı açınca, siyah bir kart, bir uçak bileti ve iki fotoğrafla karşılaştı. Fotoğraflar kendisine aitti.

Kart belli ki bir davetiyeydi, artan heyecanla onu okudu. Okumayı bitirdiğinde içini saran kuşkuyla tekrar okudu. Ancak ikinci okumadan sonra önündeki sözlerin anlamlarını ve sonuçlarını kavrayabildi.

Tom'un şaşkınlığını gören Jack, "Neymiş?" diye sordu. "Yıldırım çarpmışa döndün."

Tom hissizce başını salladı. Donakalmıştı. Sesinin titrememesine çalışarak, davetiyeyi yüksek sesle aynen okudu.

Sayın Dr. Carter

Çeşitli kiliselerden çalınmış belli nesnelerle birlikte, İsa'nın DNA'sının bir örneğini bulmaya çalıştığınıza ilişkin elimizde fotoğraf kanıtları var. Bu araştırmaya Cana Projesi adını takmışsınız ve amacınız hiç kuşkusuz Tanrımızın güçlerini çözmek. Şimdiye kadar araştırmanızda başarısız olduğunuz kanısındayız. Bu kanımız tek bir gerçeğe dayanıyor: Aradığınız şey sadece bizde var. Yalnızca biz İsa'nın hakiki biyolojik örneğine sahibiz.

Ayrıca yasadışı DNA veri bankanız, BGD'den de haberdarız, ama iyi niyetimizin bir işareti olarak bundan yetkililere söz etmeye niyetli değiliz. Bu aşamada bizim kim olduğu muzu bilmenize gerek yok ama birbirimize yardım edebileceğimizden eminim. Bizim de sizinkiyle alakalı farklı bir amacımız var ve eğer onu gerçekleştirmemize yardım ederseniz, biz de size aradığınız şeyi veririz. İhtiyacınız olan tek şey, ilişkideki, Tel Aviv Havaalanı'na uçuş biletinizi kullanmanız ve yarından sonraki gün, yani 13 Martta yerel saatle 14:00'de orada olmanız. Doğal olarak tek başınıza gelmeniz gerekiyor. Bu öneri hiçbir şekilde tartışmaya açık değil ve bu talimatların herhangi bir ihlâli ilişkimizi sona erdirecektir. Ayrıca bu durumda, kutsal emanetlerin saygısızca çalınmasını ve BGD'nin varlığını ilgili yetkililere bildirmeme yönündeki kararımızı yeniden gözden geçirmek zorunda kalırız.

Projeye adını verdiğiniz Cana'da Düğün'ün ruhuyla, her ikimiz için de meyve verecek, kaynaklarımızı birleştirme işine koyulabileceğimizi umuyorum.

"O halde bunlar, BGD'ye burnunu sokan piçler," dedi Jack, kartı ondan alarak. "İmzalı olduğunu sanmam."

Tom başını salladı. "Kimin gönderdiğine dair hiçbir ipucu yok, isimsiz bir mühürden başka." Tom fotoğraflara odaklandı: Bir tanesi Cittavecchia'daki küçük beyaz kiliseden ayrılırken çekilmişti. Daha puslu olan diğer fotoğrafta, o ve Jack gemide Alman ve İrlandalıyla birlikte görülüyordu. Uçak biletini açınca, Tel Aviv'e El Al Business Class'tan alındığını gördü.

"Herhalde gitmeyeceksin," dedi Jack, zarftaki balmumundan mührü inceleyerek.

"Lanet olsun, gideceğim."

Jack başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ama bu Vaiz'in bir tuzağı olabilir. Bu ihtimali düşün, Tom. Belki seni Stockholm'den bu yana izliyordur, ne aradığını ortaya çıkarmış, son ra da bu tuzağı hazırlamıştır."

"Umurumda değil. Aradığım fırsat bu. Eğer Holly'ye yardımı olacaksa, göze alabilirim bunu."

"Ama bu fırsat senin lmene yol açabilir ve Holly'yi ksz bırakmak da onun yararına olmaz."

Tom, Jack'in elindeki davetiyeyi işaret etti. "Bunun gibi bir fırsat olmazsa, uzun süre ksz de kalamaz."

"Hadi, Tom. Ya bunu Vaiz göndermişse? Ne olacak o zaman?" Sardinya'dan dönüşte gördüğü, Vaiz'in hologram görüntüsünü hatırlayınca, Tom'un öfkesi kabardı. "Doğrusu, bu hoşuma gider."

"Ne?"

.."Holly'yi hayatta tutmanın yanı sıra aklımı sürekli kurcalayan tek bir şey daha var: Olivia'yı öldüren cadıyı yakalayıp, yaptığını ödetmek."

"Tamam. Tamam. O halde biz de kendi tuzağımızı hazırlayalım. Cehennemde ona karşı tek başına şansın yok. Karen Tanner işini iyi bilir. Bundan ona söz edelim; endişemiz doğruysa, hiç olmazsa Büro'yla birlikte cadıyı yakalama şansımız olur." Tom, kızınınimenlikte arkadaşlarıyla birlikte kahkahalar atışını seyrederken, bu teklifi bir süre düşündü. "Ama ya o Vaiz değilse? Ya söylediği doğruysa? O zaman kızımı kurtaracak tek şansı da kaybetmiş olurum."

Jack sızlandı. "Tom, şu tuhaflığa baksana. Vaiz olmalı. Hiç değilse FBI ile birlikte bunu inceleyelim."

Tom dönüp dosdoğru Jack'in gözlerinin içine baktı. "Kararımı verdim, Jack. Onların karışmasını istemiyorum. Her şeyi tehlikeye atabilirler. Holly'nin öldüğünü görmektense, yaşaması için ölmeyi tercih ederim. Hele Olivia'nın öcünü de alabileceksam. Anlayamıyor musun, bu benim açımdan bir kazan-kazan durumu."

"şimdi iyice samaladın."

"Umrumda değil, Jack. Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Jack kafasını sallayıp, pes ettiğini belli edecek şekilde iini çekti. "Seni silah taşımaya ikna edebileceğimi sanmıyorum ama yine de onu nasıl kullanman gerektiğini sana ğretirdim." "Hayatta olmaz. Eğer mektup samimiyse, silah her şeyi bozabilir."

Jack oflayıp sessizliğe gömüldü.

Tom pencereden dışarı bakıp, heyecan içinde bağrışan kızların üzerinde patlayan baloncuğu gördü. Jack'in endişelerine rağmen aniden iini bir heyecanın sardığını hissetti. Az önce hissettiğiaresizlik duygusu şimdi kaybolmuştu. Artık üzerinde çalışabileceği ve yeniden umut besleyebileceği bir şey vardı.

Jack'in "Hiç değilse, seni izlememe izin ver. Ters giden bir şey olursa seni nerede bulabileceğimi bilirim," deyişini duydu. "Onlara fark ettirmeden bunu yapabilir misin?"

"Hayır," dedi Jack, yüzünde bezgin bir sırıtışla. "Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

Tom Carter, saatini yerel saate göre 13:58'e ayarladı ve El Al 747 uçağı, Tel Aviv'in Ben Gurion Havaalanı'nda güneşin yaktığı asfalta inip durmak üzere yerde ilerlerken, rahat bir nefes aldı. Gemiye nazaran uçakla yolculuk ederken biraz daha rahattı. Logan Havaalanı'nda polis korumasını geçtikten sonra Holly'yi öpüp onunla vedalaşmış ve tüm uçuşu kuruntular içinde geçirmişti. Kuruntularının hiçbiri uçak tutmasını hafifletmemişti. Jack'in takip edebilmeleri için yutturduğu düşük frekanslı vericiyi kusmaktan endişe ediyordu. Jack, Tom'u karşılayacak insanların onu alacakları yerde Tom'u izlemek için monitör merkezi kurmak amacıyla daha erken uçmuştu.

Anons yapıldı: "El Al ile uçtuğunuz için teşekkürler. Uçaktan ayrılırken eşyalarınızı yanınıza almayı unutmayınız. Kaptan pilot David Ury ve uçuş ekibi adına umarız..."

Tom emniyet kemerini çözüp, ayrılmaya hazırlanırken, anonslara kulak asmadı. Tek yükü, kabinde yanında taşıdığı küçük bir omuz çantasıydı. Uçak çıkışında hostesler alışıldık şekilde "Güle güle," dediler. Tom kapalı bir geçitten, ana terminal binasına yürüdü. Boynunun arkasında endişenin neden olduğu bir karıncalanma hissetti ve beyaz ketenden gömleğinin açık yakasını gevşetmeye çalıştı. Ana terminal binasının mermer zeminine vardığında, birdenbire yanında uzun boylu bir adam belirdi.

"Dr. Carter hoş geldiniz. Benim adım Helix, Helix Kirkham. Şu yoldan gidebilir miyiz?"

Yabancı elli yaşlarında, sağlıklı bir adamdı; saçları dökülmeye başlamıştı, kalın, yuvarlak camlı bir gözlük takıyordu ve gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Bir katilden çok akademisyene benziyordu.

Helix güldü ve ince yapılı elini uzattı, sonra Dr. Carter'in elini kuvvetlice sıktı. "Eminim keyifli bir yolculuk yaptınız. Pasaportunuzu bize verirseniz sizi tüm o can sıkıcı yolculuk formalitelerinden kurtarabiliriz."

Adam İngiliz aksanıyla konuşuyordu, ama aslında başka bir yerden olduğunu gösteren bir şey vardı konuşmasında.

Tom pasaportunu almak için uyuşuk bir halde elini ipek ceketinin cebine götürdü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Helix elinden pasaportu aldı ve arkasında beliren iki iri adamdan birine verdi. Helix, adama Tom'un anlamadığı bir dilde emirler verince adam diğer yolcuların bulunduğu yöne koştu.

Derken Helix, Tom'a dönüp gülümsedi. "Nereye gittiğimizi bilmeniz gerekmiyor. Ama endişelenmeyin, orada uzun süre kalmayacaksınız, sadece işimizi bitirene kadar."

Sonra Tom'un başka soru sormasına fırsat kalmadan Helix döndü, silahlı iki güvenlik görevlisinin yanından rüzgâr gibi geçti, piste giden merdivenlerden indi ve asfalta çıkarak Chinook helikopterinin bulunduğu yöne yürüdü.

"Hadi gelin! Oraya vardığımızda tüm sorularınızı cevaplandıracağız."

Tom, Helix'in peşinden giderken üçüncü bir adam onun yanında yürüyordu. Adamların hiçbiri

kendisiyle tanıştırılmamıştı, ama duraksayıp kaçmaya çalışmasını engellemek için adamların kendisine eşlik ettiğini seziyordu. Pasaportunu alan adam orta boylarda sıradan bir tipti. Sağındaki adam ise ondan farklıydı. Önemli biriymiş izlenimi bırakan bir havası vardı ve belli ki bir korumadan öte biriydi. Uzun boyluydu, neredeyse Tom kadar uzun ve onun kadar güçlüydü. Mavi siyah saçları kısa kesilmişti ve buğulu yeşil gözleri biçimli yüzünden dışarıya bakıyordu. Şayet Tom, Vaiz'in kadın olduğunu bilmeseydi, peşinden gittiği bu buğulu yeşil gözlü adamı o sanabilirdi. Adamın hissedilir derecede tehlikeli bir yanı vardı. Helix'in ona hitap ederken kullandığı isim bile Tom'u garip bir şekilde rahatsız etmişti. Gomore normal bir isim olamazdı.

Derken pistin öte ucundaki helikoptere ulaştıklarında pasaportu taşıyan adam döndü. Helix pasaportu geri verdikten sonra Tom'u helikoptere bindirdi. Tom içeri girdiğinde, kapı, arkasından gürültüyle çarpılıp, onu helikopterin gövdesine kapattı. Jack'in kendisine gitmemesini söyleyişini ve tedbirleri alması yönündeki ricalarına nasıl da kulak asmadığını hatırladı.

Aklına Holly geldi. Dün gece ona hoşça kal derken, kızcağız her nasılsa bu yolculuğun farklı olacağını sezmişti. Genelde hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, ona nereye ve niçin gideceğini sormuştu. O da hasta birine yardım etmeye gideceğini söylediğinde, kız hemen anlamıştı. Holly'nin gözünde yaptığı şey buydu. Bir seferinde okulda, İngilizce öğretmeni Bayan Hoyt'un, sınıftakilerden ebeveynlerinin ne iş yaptığını tek cümleyle söylemelerini istemişti. Holly'nin cevabı gerçekçiydi: "Benim babam insanları ölümden kurtarır. "

Helikopterin loş ışığında içeriye göz gezdirirken, Carter şimdi yaptığının da bu olduğunu kendine telkin ediyordu. Bilinmeyene yaptığı bu yolculuğa, Holly'yi ölümden kurtarmak için çıkmıştı. Jack'in öğüdünü umursamamakta haklıydı, çünkü bu sahip olduğu tek şansı tehlikeye atmak demekti. Esasında başka seçeneğim yoktu dedi yine içinden. Bundan daha karmaşık ya da tekinsiz değildi.

Pervanelerin gürültüsünün başladığını duyunca gergin şekilde yutkundu ve birkaç saniye sonra helikopterin yerden kalktığını hissetti. Artık eli mahkûmdu, geriye dönemezdi. Midesi sarsıldı ve kusmamayı umut etti. Jack'in yanında olmasını, ken disine cesaret vermesini isterdi.

Özellikle Gomore ona yaklaşıırken.

Adam elinde, bir tarafında yanıp sönen kırmızı bir ışığın bulunduğu, elektrikli tıraş bıçağına benzeyen bir şey tutuyordu.

Adam bu cihazla çantasını, ayakkabılarını ve giysilerini tararken, Tom hareketsiz kaldı. Tom, izleyici cihazlarla kontrolden geçtiğini anladıktan sonra derin bir nefes aldı. Jack ona yakalanmamanın "püf noktasının" bu olduğunu söylediği için, vericiyi yutmayı kabul etmişti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Çok geçmeden buğulu yeşil gözler gevşedi ve adam Helix'e kafa sallayarak memnuniyetini dile getirdi.

"Bu önlemler için kusura bakmayın," dedi Helix, özür diler gibi omuz silkerek. "Ama gerekiyor."

Tom korkusunu belli etmemeye kararlı bir şekilde kafasıyla onu onayladı. Ama tam rahatlamaya başlamıştı ki Gomore elini cebine attı ve gözbağına benzer bir şey çıkardı. Eğer göremezse uçuşun

onu tutacağından emindi ve vericiyi kaybetmenin yanı sıra, kendisini ağırlayanlara ya da düşmanlarına zayıflığını gös terme fikrinden de nefret ediyordu. Gomore mükemmel, aksansız bir İngilizceyle ondan ileriye doğru uzanmasını istediğinde, Tom karşı çıkmayı düşündü. Ama sadece dişlerini sıktı ve adamın yağ kokan bezi kafasına sarmasına izin verdi. Holly'yi düşün, dedi yine kendi kendine.

Gözbağı başını sıkıca sararken, loş ortamdan tamamen karanlığa geçiş başını döndürdü. Ve sanki görüş kaybını telâfi etmek için işitme ve koku alma duyuları daha keskinleşmiş, helikopterin her hareketine karşı duyarlılığı artmıştı. Helikopterdeki ter ve yağ kokusunu iyice duyumsuyordu. Ve şimdi gözleri bağlıyken, sanki yanındakiler gözbağının onu aynı zamanda sağırlaştırdığına ya da yok ettiğine inanıyorlarmış gibi konuşmaya başlamışlardı.

Gırtlaktan çıkardıkları anlaşılmaz sesler motorların gürültüsünü bastırıyordu. Karnı, sarsılan midesinde patlak veren bulantı ve panikle sıkıştı. Ağır, boğucu bir battaniyeye sarılıyormuş gibi hissetti kendini. Gözbağını çıkarmak, helikopterin kapılarını açmak ve dışarıdaki havayı soluyarak ışığı görmek istiyordu. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bunların yerine, ellerini çukurlaştırıp ağzına götürdü, ciğerlerini içine çektiği havayla doldurdu ve kendi ışıklı ve geniş camdan laboratuvarını düşünmeye çalıştı. Hareket etmeyen sağlam zeminde Holly'le birlikte olduğunu hayal etti. Hiç değilse bir şey yapıyorsun, dedi yine kendine. Bu hiçbir şey yapmamaktan iyidir, bırak her şey olacağına varsın.

Bırak, her şey olacağına varsın.

Motorun ritmini ve dönen pervanelerin vap vap sesini dinlerken düşüncelere daldı. Motorun gürültüsü, merkezinde, takırtılı bir tona sahipti. Bu, ona çocukluğundaki bir sesi hatırlattı. O gün, on ikinci doğum gününün üzerinden çok geçmemişti, 74'ün yazıydı.

Yatak odasındaki kalın perdeler çekilmişti. Ortalık karanlıktı ve bozulmuş havalandırmanın pır pır gürültüsü takırtılı bir ritm çıkarıyordu. Oda boştu ve yatakta duran temiz kâğıt parçasına aldırış etmeden süit banyonun kapalı kapısına koştu. Kapıyı çaldı tabi, ama heyecanlıydı ve kolu iki kez çevirdiğinde eski kilidin çalışmayacağını biliyordu. Bu yüzden hiç cevap beklemeden içeriye daldı.

Sıcak banyodan gelen buhardan ilk başta hiçbir şeyi göremedi. Sonra annesinin kendi sesine benzemeyen sesini duydu.

"Kapıyı kapat, canım ve beni bir süre yalnız bırak."

"Sorun ne, anne?" Annesinin ses tonu heyecanını söndürmüş, onun yerine midesini ağrıtmıştı. "Babam, birazdan çıkmamız gerektiğini söylüyor. Film başlayacakmış." Sonra kapıyı kapatmayıp dönünce hayatı boyunca unutamayacağı şeyi gördü.

Tom annesinin hasta olduğunu biliyordu. Hastaneye yapılan ziyaretler ona çok şey söylemişti. Gecenin geç vaktinde kesin teşhis konulmasa da "kanser" sözcüğünün fısıldandığını duymuştu. Ne var ki Tom, annesinin aylardır beyinde büyüyen tümörle mücadele ettiğini, tümörün kadıncağızın kişiliğini değiştirdiğini ve ona anlatılmaz bir acı verdiğini elbette bilmiyordu.

Buhar ortadan kaybolunca, annesinin dolu küvette çıplak uzandığını gördü. Yüzü ölüm beyazlığındaydı ve küvetin suyu pembeleşmişti. Bileklerinin her birinde koyu vişne renginde korkunç kesikler sıralıydı.

ilk başta gördüğü şeyi anlamadı.

"Anne, her tarafın kanıyor! Ne oldu?" diye sordu, şaşkınlıkla karışık bir dehşet içinde. "Düştün mü? İyi misin?" "Üzgünüm, canım. Beni böyle görmeni istemezdim." Tom, hemen oradan dışarı fırlayarak, babasını çağırmayı düşündü.

"Tom, canım. Ben iyiyim. Sahiden iyiyim, korkma. Hiç acı vermiyor."

Tom kapıya gitti. "Babamı çağıracağım." Çığlıkları boğazında düğümlenmişti, ama annesinin ses tonu kapıyı açmasını engelledi. Daha önce hiç duymadığı yalvarma ifadesi vardı sesinde.

"Hayır, babamı çağırma. Daha erken."

"Ama neden, anne?" Tom'un alt dudağı kontrolsüz şekilde titriyordu. Annesinin bunu kendi kendine yaptığını körpe zihniyle yavaş yavaş anladı.

"Dinlenmeye ihtiyacım var, canım. Bedenim bana karşı çıktı. Ama seni ve babamı çok seviyorum, ona söyleyeceksin, değil mi? Ama sonra, tamam mı?"

Çaresiz banyodan çıkacaktı, ama annesinin gözleri acıyla doluydu. Eğer babasını alıp getirirse, belki annesinin gitmesine engel olabilirdi. Her ne kadar dünyada en çok istediği şey annesinin kalması olsa da, artık onu zorlamanın doğru olmadığını anlamıştı.

"Otur, canım. Benimle kal ve eskiden olduğu gibi sayı saymada ne kadar iyi olduğunu bana göster."

Tom bedeninin dışından kendini seyretmek gibi garip bir hisse kapıldı. Kendisinin hissiz bir şekilde çamaşır sepetinin yanındaki sandalyeye yürüdüğünü gördü. Annesinin saatini, bileziğini ve kolyesini güzelce çıkardıktan sonra yerine oturdu. Annesinin "Küçükken yaptığın gibi bana sayı say," dediğini duydu. "Sayabildiğin kadar asal sayıları say." Annesinin gözleri canı yanıyormuş gibi üzüntüyle doluydu. Tom öne uzandı, küvetin yanında diz çöktü ve kendi hastayken annesinin yaptığı gibi, eliyle hafifçe annesinin alnına dokundu. Buhara rağmen, annesinin teni soğuktu. Ellerini annesinin alnına koydu. Kendi sıcaklığının bir şekilde annesini ısıtacağını ve iyileştireceğini umuyordu. Sonra annesinin istediği gibi saymaya başladı: "Bir, iki, üç, beş, yedi, on bir, on üç, on yedi, on dokuz, yirmi üç..."

İki yüz altmış dokuza geldiğinde, annesinin öldüğünü anladı. İşte tam bu anda Tom Carter bulunduğu ana döndü. Helikopter motorunun çıkardığı gürültü, onca yıl önce evlerindeki havalandırmanın çıkardığı sese benzemiyordu. Cılız da olsa bir benzerliği duyabilmesi için kulaklarını iyice açması gerekiyordu.

Tom, annesinin intiharında payının olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Suçluluk duygusu, içinde kalmıştı. Babası onu doğru olanı yaptığına ikna etmeye çalışmıştı. Ama Tom, oğlu kendisini uyarmadığı, ondan sonra bir başkasıyla evlenmeyecek kadar çok sevdiği kadına hoşça kal bile

diyemediği için Alex'in büyük üzüntü duyduğunu biliyordu.

Tom büyüüp olgunlaşınca, yaşadığı bu olaydan iki sonuç çıkardı. Birincisi, annesi gibi masum bir kadın kader kurbanı olabiliyorsa bırakın tapınmayı, inanmaya değer bir tanrının bile var olamayacağıydı. Eğer evrene hükmeden bir güç sahiden vardıysa, o da tabiat ana kılığındaki zalim, başına buyruk şans anasıydı. Ve sadece bilim, olasılıkları azaltma ya da artırma şansını sunabilirdi.

İkinci sonuç ise, bir dahaki sefere birisinin yardımına koşması gerekirse yardım etmek için mutlaka elinden geldiğince donanımlı olacaktı. Yetişkinliğe adım attığında bile, kahramanları, beyaz önlükler içinde bisturi tutarak ya da mikroskoptan bakarak, hastalıklarla savaşan ve yaşam kurtaran insanlardı. Bu savaşı kazanmak için basit bir doktordan ya da "insan tamirci si"nden daha fazlası olması gerektiğini ta başından beri biliyordu. Bundan dolayı genetikçi olmuştu. Tüm yaşamını bu savaşa adanmasının nedeni, şimdi yardımına ihtiyacı olan kızının sadece yanı başında oturmak değildi.

Helikopterin türbülansı rahatsız olan midesini sarstı. Helikopterin aniden irtifa kaybedip yere inmeye hazırlandığını idrak etmesi biraz zaman aldı. Korku ve heyecan karışımı bir duygu içinde gidecekleri yere neredeyse vardıklarını anladı.

İnişe hazırlanırken, ne kadar zaman geçtiğini kestirmeye çalıştı, ama zihnindeki karanlık düşünceler zamana dair tüm izleri kaybettirmişti. Bir saat de olabilirdi dört saat de'. Motorun gürültüsü bir anda azamî derecede arttı. Son bir titreşimden son ra helikopter durdu.

"Geldik," dedi Helix sağındaki adama.

Kapı açılıp da kalın gözbağından içeriye ışık sızınca, Tom rahat bir nefes aldı. Sıcak kuru hava kabinin içine dolup mide bulantısını yok eden hoş bir merhem gibi her yanında dolaştı. Tozun, kumun ve baharın kokusunu alabiliyordu. Derin derin nefes alıp verdi ve kaslarının tek tek gevşediğini hissetti. "Gözbağını çıkarabilir miyim?"

"Henüz değil," diye karşılık verdi Helix, kolundan tutup onu helikopterden çıkararak. "Birazdan."

Tom gözü bağlı halde sarsak merdivenlerden yere doğru inerken durmak üzere olan pervane kanatlarının kaldırdığı toz zerrecikleri yüzüne çarpıyordu. Uçsuz bucaksız kum deryasına adım attığında, güneş ensesini ısıttı; ağzı kurumuştı.

Motor sonunda durduğunda sessizlik onu etkilemişti. Kuru rüzgârın fısıltısından ve yanındaki adamların zaman zaman konuşmalarından başka hiçbir ses yoktu ortalıkta. Ne trafik ne de uzaktan gelen sesler. Hiçbir şey. Yalnızca nefes alış verişinin ve kumdaki kör adımlarının çıkardığı sesler duyuluyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu, ama sıcak hava, kumlu toprak ve kalın

gözbağından sızan gün ışığı ona cesaret veriyordu.

Derken birdenbire, adımlarının ardında bıraktığı kumların kendini daha katı bir yere çıkardığını ve güneşin sıcaklığının sırtını terk ettiğini hissetti. Adımlarının çıkardığı yeni seslerden anladığı kadarıyla bir çeşit binaya girmişlerdi. Kollar onu ileriye, soğğun içine doğru itiyordu. Derken aniden onu durdurdular.

"Merdivenlere geldik, dikkat edin!" diye salık verdi Helix, sağındakine.

Tom, ağırlığını dikkatlice sağlam ayağına vererek sağ ayağını öne uzattı ve aşağı indirdi. Sonraki adım öylesine derindi ki, kalbi durduracak bir anda bir cehennem kuyusunun ucunda olduğunu düşündü. Derken tam dengesini kaybetmeye başlamıştı ki, ayağı sonunda bir taşla denk geldi. Daha önce böylesine geniş merdivenlere hiç rastlamamıştı. Yavaş yavaş indi, düşmemek için tırabzandaki ipi sıkıca tuttu.

Ansızın apaçık bir düşünce aklına geldi. Hâlâ yaşıyorsan, onlar haklı çıktı. Aradığın şey onlarda olabilir.

İçini bir heyecan kapladı ve koca spiral merdivenden aşağıya inerken korkusu uçup gitti; onun yerini dayanılmaz bir merak aldı.

Sonunda yere indiğinde, yanındakiler onu öne doğru eğdiler ve dar bir koridor boşluğuna soktular. Başını alçak tavana çarptı ve artık üstün duyarlılığa sahip kulakları, adımlarının sert zeminde çıkardıkları seslerin yoğun yankısından neredeyse sağır olacaktı.

Dar koridor daha geniş bir alana çıktığında adımlarının takırtısının yankıları yumuşayıp derinleşti, tıpkı büyük bir göle karışan coşkun bir nehrin şırıltısı gibi.

Birdenbire geri çekildi, yürüyüşü ağırlaştı ve yavaş adımlar atmaya başladı. Burası, çocukluğunda ziyaret ettiği kiliseler gibi kokuyordu; kuru toz ve eski din. Tütsünün kokusu kesif değildi ama mumun tesirli kokusuyla birlikte havaya yayılmıştı. Öte yandan en çarpıcı şey, mekânın akustiğiydi. Her taraftaki aldatıcı sessizlik sanki dokunulabilir canlı bir şeydi. Hassas kulaklarında patlayacak bir gürültünün yankılanmaması için ayaklarını yere sert basmaktan kaçınıyordu.

Sonunda güçlü bir el aniden omzunu kavrayınca durdu ve dinlenmeye başladı. Derken boynuna dayanan çeliğin dondurucu okşayışını hissetti.

GÜNEY ÜRDÜN

Maria Benariac, kiraladığı Range Rover'ın vitesini düşürürken gülümsüyordu. Çevresini saran engin çöl manzarası sessizdi ve hiçbir yaşam belirtisi taşımıyordu. Havalandırmalı kozasında bu

kum deryasını gezerken derin bir huzur duygusu hissediyordu. Uzakta, batan gemilerin baş aşağı olan pruvaları gibi çölden yükselen beş kaya sütununu zar zor seçebiliyordu gözleri. Üç gün önce Babayı ziyaret etmeye karar verdiği o karanlık gecedan beri kendini çok iyi hissediyordu. Niye onu daha erken ziyaret etmemişti ki?

Daha önceleri birkaç kez Kutsal Işık Mağarası'na gitmişti, ama ilk defa şimdi haber vermeden gidiyordu. Öte yandan bugün Ezeziel ile diğer en kıdemli iki vekil orada buluşmayı planladıklarından, Babanın da onlara eşlik edeceğini biliyordu. Onunla buluştuktan sonra Dr. Carter hakkındaki kararını tersine çevireceğinden emindi.

Güneş kobalt mavisi gökyüzünde yükselmişti ve araba onu yolsuz ovardan geçirirken düşüncelere

dalmıştı. Onun gözünde Babasının kucasına dönen ve onu görmeyi çok özleyen savurgan bir kızdı o. Tam beş aydır Ezekiel Babayla yüz yüze hiç konuşmamıştı ve bu sürpriz ziyareti öğrenince yüzünün alacağı ifadeyi görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Evet, kendisini görmekten mutlu olacağından ve görevini tamamlama hakkını onaylayacağından emindi. Ne de olsa, onun doğal bir Nemesis olduğunu, başka hiç kimsenin Adil Temizlik için onun sahip olduğu yetenek ve kararlılığa sahip olmadığını hep söylemiyor muydu? Sayesinde bu eylemiyle Babanın dikkatini çektiği ilk cinayetini hatırlayınca gülümsedi.

On beş yaşındaki Maria Benariac, Peder Angelo'yu öldürmeye henüz adamakıllı karar vermemişti ama çok geçmeden ideal fırsatın karşısına çıkması onu şaşırtmıştı.

Kararını perçinleyen iki olay gerçekleşti. Birincisi, yetimhanedeki genç çömez rahibe Delphine'in intiharı, diğeryse Peder Angelo'nun üçüncü kez kendisine tecavüz etmesi.

İlk tecavüzden *sonra yetimhaneye* yapacağı ziyaretlerde ona "danışma" seansları vereceğinde ısrar etmişti. Baş Rahibe Clemenza, Maria'ya yüce adamın onun gelişmesiyle ilgilenmesine ve bunun için zaman harcamasına minnettar olması gerektiğini söyleyerek, onu seanslara katılmaya zorluyordu tabi.

İkinci ziyarette Maria gizlenmeye çalıştı ama adam onu arayıp buldu ve seans sırasında yine tecavüz etti. Bu seferki birincisinden daha şiddetliydi. Yara berelerini Baş Rahibe Clemenza'ya göstermeyi düşündü ama bunun iyi olmayacağını biliyordu.

Üçüncü seferde kızcağızın çırpındığını görünce onu bağlayıp ters ilişkiye girmeden önce ona oral seks yaptırmıştı. Ve içine boşalırken, kendisine karşı ne kadar güçsüz olduğunu, kölesi gibi her dediğini yapması gerektiğini hiç unutmayacağını söylemişti. Daha sonra onun tek olmadığını, daha genç bazı rahibeleri de zevk için kullandığını itiraf etmişti.

On gün sonra Rahibe Delphine yatağının üstündeki kirişte asılı halde bulundu. Dört aylık hamileydi ve utancıyla yaşayamamıştı. Çocuğun babasının kim olabileceğine dair hiç kimsenin bir fikri yoktu.

Maria dışında.

işte o zaman, aynı akıbeti yaşamak istemiyorsa, Peder Angelo'yu öldürmesi gerektiğini anladı. Başka seçeneği yoktu. Bu işi kendisini suçlu çıkarmadan halletmeliydi. Ne de olsa yeterince ceza

çekmişti.

İki hafta *sonra* Peder Angelo yetimhaneyi ziyarete geldiğinde, Maria onun iradesine teslim olmuş bir çocuk gibi tam bir itaatkârlık sergiledi. Ve o gece Calui'de kalacağını ve otel odasını gizlice ziyaret etmesi için ayarlama yaptığını kulağına fısıldadığında Maria hiç tartışmadan kabul etti.

Bunun üzerine adam Maria'nın itaatkârlığına gülümsedi ve ayrılırken yüz frankla birlikte otelin anahtarını eline tutuşturdu. "Eğer gece yarısından sonra buradan çıkıp taksi tutarsan hiç kimsenin haberi olmaz. Otele girerken sağ kapıyı kullan ki, kimse seni görmesin. Şafakta buraya dönmeni sağlarım, " dedi.

Maria parayı cebine koydu ama taksi tutmaya hiç niyeti yoktu. O öğleden sonra, her zamanki gibi çöp

kutularını boşaltmak için mutfığa gitti ve bulabildiği en büyük bıçağı eteğinin altına saklayarak mutfaktan çıktı. Sonra çamaşırhaneye gitti ve ertesi sabah yıkanması gereken kirli çamaşır yığınının bir takım elbise aldı. Son olarak bisiklet kulübesine yönelip Baş Rahibe Clemenza'nın bisikletini aldı ve ana kapıların yanındaki sık çalılıkların arasına sakladı.

Günün geri kalan bölümünde, her zamanki küçük gündelik işleriyle meşgul olarak, yapmayı planladığı şeyi düşünmemeye çalıştı. Konuşabileceği arkadaşlarının olmasını ne çok isterdi; ama diğer kızlar onu hep sorunlu görüp 'öteki' diye damgalamışlardı. Nihayet yatağına vardığında korku ve heyecan içinde titreyerek uzandı. Uykuya dalmadan, beklediği saatin gelmesini kolladı.

Peder Angelo ölmeyi hak ediyordu, bundan emindi. Başka birini daha acıya boğmadan ya da öldürmeden durdurulması gerekiyordu. Tanrı'nın giysilerini giymiş, lâkin şeytanın hizmetçisi gibi hareket ediyordu. Tanrı, Maria'dan onu öldürmesini istiyordu. O, Tanrı'nın aracıydı ve hem Tanrı'nın hem de kendisinin intikamını alacaktı. Yapmayı planladığı şey, iyi ve haklı bir şeydi.

Gece yarısını otuz beş dakika geçene değin bekledikten sonra işe koyuldu, kirli takım elbiseleri giyip, kendi temiz elbiselerini plastik bir çantada taşıyarak, çamaşırhaneden ağır ve tedbirli adımlarla çıkarken, bütün bina derin uykudaydı. Binadan sıvışıp çıkarak, sakladığı yerden bisikleti alması kolay oldu. Berrak gece havası serindi ama Marina'ya vardığı sırada terliyordu. Otele giden yolun aşağısına bisikleti park etti ve yüzünü bir eşarpla gizleyerek otelin park yerine yürüdü. Anahtarı kullanarak yan kapıyı açıp içeri girdi.

Peder Angelo'nun odası birinci kattaydı. Oraya ulaşınca kadar hiç kimseye rastlamadı. Bu denli sakin olmasına hayret etti, artık buradaydı ve geriye dönüşün olmadığını biliyordu. Odanın önüne gelince, usulca kapıya vurdu. Derken Pederin çiçek bozuğu lekeleriyle dolu yüzü aniden beliriverdi. Gözleri şehvetle parlıyordu. Sağı solu çabucak yoklayıp kızı hemen odaya soktu ve kapıyı kapadı.

"Geldiğine sevindim, çocuğum!" dedi.

Kızı dayalı döşeli odanın içine almakla zaman kaybetmeden cübbesini çıkardı ve kızın önünde dikildi. Penisini uyarılmıştı, ereksiyon halindeydi.

Kızı soymaya uğraşmadan diz çökmeye zorladı ve inleyerek kızın yüzünü organına götürdü. "Bana itaat et!" dedi.

Maria bu denli sakin oluşuna hayret etti. Tecavüzler sırasında katlandığı dehşetten eser yoktu. Aksine kendini kontrollü ve güçlü hissediyordu. Başını kaldırıp ağzını açtı ve ona doğru uzattı. Sağ elini kemerine sokup, bıçağı çıkarırken, adamın yukarıdan kendine gülerek kibirle bakışını seyrediyordu.

Kanı ve gürültüyü düşündü, ikisini de olabildiğince azaltmalıydı. Onun için işini hemencecik yapıp bitirmeliydi. Sağ eli penisini keserken sol eliyle de yataktaki yastığı alıp çığlıklarını boğmak için Peder Angelo'nun yüzüne bastırdı. Ama bir süre çığlık gelmedi. İlk adamın yüzü acıdan ziyade şaşkınlıkla doluydu, sanki birinin bunu ona yapacağına inanamıyormuş gibi.

Sonra bacakları büküldü ve kasığına uzanırken, Maria onu yatağa itti. Adam kıza hayretle karışık bir dehşet içinde bakıyordu. Sonra çırpınıp çığlık atmaya yeltendi ama kız üzerine atılıp yastık kılıfını

adamın ağzına iyice tıkadı. Ardından kandan kırmızıya boyanmış yatak örtüsüyle ellerini sıkıca bağladı. Her yerde kan vardı ama kız tiksınme yerine delişmen bir keyif duyuyordu.

Onu yatakta sessiz ve iktidarsız halde bir o yana bir bu yana kıvrılarak can çekişmeye terk edip, kanla kirlenen halıda gezindi, ta ki, aradığı şeyi bulana değin. Sonra tekrar yatağa çıktı ve işkencecisinin gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Söyle bakalım, Rahibe Delphine de kölelerinden biri miydi? Eğer bana dürüstçe cevap verirsen doktor çağırırım." Adamın dehşet içindeki gözlerinin önünde kopmuş penisini sallarken, güçten başının döndüğünü hissediyordu. "Bunu hâlâ kurtarabilirsin. Ona da tecavüz etmiş miydin?"

Adam, kızın avucunda duran büzüşmüş, kanlı penise gözlerini dikmişti.

"Söyle hadi! Evetse başını salla."

Adam yavaşça başını salladı.

"iyi." Maria yastık kılıfını adamın ağzından çıkardı, ama adamın çığlık atmak için dudaklarını açtığını görünce, kopmuş erkekliğini ağzına tıkadı, peşinden tekrar yastık kılıfını soktu. "Şimdi kim köle?" diye sordu, adamın pörtlemiş göz kürelerinin içine bakarak. Nefes almak için çırpınan adamın tükürüğünü ve son nefesini duydu.

Adam gözbebeklerini son kez oynatıp can çekişirken, Maria sakın sakın onu seyretti. Artık tatmin olmuştu. Öldüğünden emin olunca yataktan indi, kanlı bıçağı kullanarak, ya tak örtüsünün hâlâ beyaz kalmış kısmına şunu yazdı: *Göze göz, dişe diş*. Sonra kanlı elbiselerini çıkardı, banyoda yıkandı, bıçağı temizledi ve temiz elbiselerini giydi. Kanlı elbiseleri plastik çantasına attı. Maria cesede son bir kez baktı, adalet yerini bulduğu için memnundu. Sonra Peder Angelo'nun açık kalmış gözlerini kapamaya uğraşmadan oradan ayrıldı.

Koridorda ilerlerken, gölgede bekleyen bir adamın silüetini görür gibi oldu. Eşarbını yüzüne sıkıca doladı ve otelden sıvışırken onu düşünmemeye çalıştı. Ama eve doğru bisikletini sürerken takip edildiğini sezdi.

Yetimhaneye döndüğünde kendini yeniden güvende hissetti. Bıçağı ve bisikleti yerlerine koydu, kanla ıslanmış giysileri kirli çamaşır yığınının dibine soktu ve tekrar yatağına atladı. Gölgedeki adamı hayalinde canlandırmış olabileceğini bile düşündü. Yatağından ayrılalı sadece elli beş dakika olmuştu. Hiç kimsenin Peder Angelo'yu onun öldürdüğünü bilmesine imkân

yoktu.

Ne var ki bir hafta *sonra Baş* Rahibe Clemenza onu çağırdığında Maria yanıldığını anladı.

Kara kurbağa, Rahibe Delphine'in intiharından ve Peder Angelo'nun cesedinin bulunmasından beridir bunalımdaydı; ama bu, Maria'nın, çalışma odasına girdiğinde kadının sergilediği tuhaf davranışları açıklamıyordu. Kara kurbağa sıcak, neredeyse anaçtı. Maria, bu, siyah bir takım elbise içinde kadının karşısında oturan, siyah gözlü kart adamla ilgilidir herhalde, diye düşündü. Kara kurbağa gülümsüyor ve bu kısa boylu adama dalkavukluk ediyordu.

"Merhaba Maria, ziyaretçin var," dedi. Bunu öyle bir şekilde demişti ki, sanki Maria ziyaretçisi hiç eksik olmayan gözde bir kızdı. "Bu beyefendi seninle konuşmak istiyor."

Maria'nın kalbi dondu. Adamın kendisiyle ne konuşmak istediğini tahmin edebiliyordu. Ama cinayet mahallinde, adamı ayaklarına kadar getirecek hangi izi bırakmış olabi lirdi ki? Bu adam nasıl olmuştu da Peder Angelo'yu onun öldürdüğünü öğrenebilmişti?

Kara kurbağa aniden ayağa kalktı ve çalışma odasının kapısına doğru yürüdü. "Konuşacak çok şeyinizin olduğuna eminim. Bu nedenle sizi yalnız bırakıyorum."

Adam kibar sayılamayacak bir ifadeyle, "Rahatsız edilmesek iyi olur," dedi. Ses tonundan sözünün bir emir olduğu anlaşılıyordu.

Baş Rahibe Clemenza ellerini cübbesine sildi ve gergin bir halde gülerek, "Nasıl isterseniz," dedi.

Maria hayrete düşmüştü, zira Baş Rahibe Clemenza daha önce hiç kimse için çalışma odasını terk etmemişti, Peder Angelo için bile.

Kara kurbağa ardından kapıyı kapadıktan sonra, adam kendini tanıttı ve masanın arkasına oturması için Maria'ya işaret etti.

"Ama bu Baş Rahibenin sandalyesi. "

Siyah gözler haylaz bir şekilde kırpıldı. "Sen söylemezsen ben de söylemem. "

Maria adama gülümsedi, rahatlamaya başlamıştı. Belki de adam başka bir şey için gelmişti. Derken tam oturduğu sırada, adamın söylediği sözler dizlerinin bağını çözdü.

"Maria, Peder Angelo'yu öldürdüğünü biliyorum. Cinayet vaktinde odaya girişini ve dışarı çıkışını arkadaşlarımdan biri görmüş. "

Maria kara kurbağanın sandalyesine yığılıp kaldı ve başı önüne düştü. Kuşkusuz bunu inkâr etmesinin artık bir anlamı yoktu. "O kötü bir adamdı. Tanrı benden intikamını almamı istedi. Bana üç kez tecavüz etti ve Rahibe Delphine'in intihar etmesine neden oldu." Karşı tarafın inanmayacağını umarak bu sözleri çabucak söylemişti.

Adamın, "Biliyorum," dediğini duydu. "Peder Angelo ölümü hak eden kötü bir adamdı."

Afallayan Maria başını yukarı kaldırdı ve adamın kendisine gülümsediğini gördü. Bu şefkatli ve anlayışlı bir gülümsemeydi, bir babanın maceraperest kızına gülümsemesi gibi. Maria bir şeyin boğazında düğümlendiğini hissetti ve gözlerinden yaş geldi.

"Neden acı çektiğini biliyor musun, Maria?" diye sordu adam, sanki onunla ilgili her şeyi biliyormuş gibi.

Konuşmaya cesaret edemeyen Maria başını sallamakla yetindi.

"Çünkü sen özelsin."

"Özel mi?"

"Seçilmiş. "

"Anlamıyorum. "

"Tanrı kendisine hizmet edesin diye seni seçti. Sana büyük nimetler bahşetti: zekâ, güzellik ve cesaret. Ama aynı zaman da seni sınamak için başına büyük zorluklar açtı. Şimdi bu zorlukların üstesinden geldin. Daha büyük iş için hazırlanmanın vakti geldi artık. Anlıyor musun?"

Maria adamın siyah gözlerinin içine baktı ve başıyla yavaşça onayladı. Anlıyordu. Birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Daha büyük sınavlardan geçirilecekti. Tanrısı onu seçmişti ve artık bu adam ona yazgısına giden yolda rehberlik edecekti.

"Yetenekli ve tutkulusun," dedi adam, gülüşü kart derisini kırıştırmıştı. "Ve eğer istersen seni bu yerden alabiliriz!" Maria gülümsedi. Hayatının en kolay kararıydı bu.

Tam Ezeziel'in gülümsemesinin kendisine ne kadar cesaret verdiğini hatırladığı sırada, arabası beş kayalık sütununa yaklaşmıştı. Elbette o zamanlar Rahibe Delphine'in, Kardeşliğin kıdemli bir üyesi olan Culas Kardeşin yeğeni olduğunu bilmiyordu. Ayrıca bu çömez rahibenin intihar etmeden önce amcasına mektup yazıp, Peder Angelo hakkında her şeyi anlattığını da bilmiyordu. Culas Kardeş, Maria'nın şimdi yaptığı işleri yapması için Kardeşlik tarafından gönderilmiş son Nemesis'ti, Maria'nın selefiydi. Ayrıca Peder Angelo'nun odasından ayrılırken kendisini izleyen de oydu. Emekliliği yaklaşırken, erken olgunlaşmış on beş yaşındaki katili halefi ilan eden Nemesis'ti. Daha sonra Ezeziel kararını vermeden önce yeni Nemesis adayının yaşamının sırlarını öğrenmişti.

Ondan sonra Maria'nın yaşamı değişti. Bernard Kardeşin idare ettiği eğitim kampında beş yıllık bir eğitimden geçti, yabancı dillerden Adil Temizliğe, Kardeşlik öğretisine ve tarihine kadar her alanda özel dersler aldı. Hayatında ilk kez bir aileye ait olduğunu hissetti ve yaptığı işe canı gönülden inandı. Beşinci yılın sonunda kan töreni için Kutsal Işık Mağarası'na götürülürken hissettiği gururu hâlâ hatırlıyordu. Ezeziel tören bıçağıyla kolunun önünü keserken hiç acı duymamıştı. O gün ilerleyen vakitte Ezeziel onu övmüş, yaşayan en sadık nefer diye nitelendirmişti.

İki yıl sonra yeni Nemesis olarak atandı. Ve sonraki on üç yılda eşi benzeri olmayan işlere imza attı.

Stockholm'e, Dr. Carter'a kadar.

Yakında bunu düzelteceğini kendisine hemen hatırlatırken çenesini gerdi. Önünde bir helikopter duruyordu ve iki Land Rover en uzun kayalığın yanında park halindeydi. Mağaranın girişine kadar arabasını sürdü. İki adam orada bekliyor, dazlak kafasına beysbol şapkasını takarken kendisini yakından izliyordu. Motoru durdurarak kapıyı açtı ve fırın gibi yanan havaya çıktı. Range Rover'ın kapısını hızla kapattı ve dosdoğru iki adamın yanına gitti.

Tam birinci adam ağzını açacaktı ki, meydan okur gibi sağ elini uzattı. "Tanrı onu korusun."

Adamın yüzü gevşedi ve hafifçe başını salladı, Maria'nın elini sıktı. Sonra adam Maria'nın sağ elini sıkamak için diğer elini uzattı. Her iki el sıkışmayla haç işareti yaptılar. "O da haklı olanı korusun."

Altmış metre aşağıda, bıçak boynundan inip gözbağını keserken Tom Carter'ın korkusu yerini rahatlığa bırakmıştı. Döndü ve gözleri sarı ışığa alışmaya çalışırken Helix'in yanında durduğunu gördü, elinde bıçak, gözlerinde de gülümseme vardı.

Sağ elini yana açarak işaret etti ve önündeki geniş yeraltı odasına girdi. "Dr. Carter Kutsal Işık Mağarası'na hoş geldiniz. İkinci Geliş Kardeşliğinin Tapınağı."

Tom, çok yukarıda, meşe ağaçları kadar kalın, ağır kaya sütunlarıyla desteklenmiş kubbeli, oyma tavana hayran kalmıştı. Dokuz metre yükseklikteki duvarların ortasındaki düz kaya çıkıntısında duran çok sayıda mumdan sarı ışıklar yayılıyordu. Onların yanıp sönen ışık demetleri kırmızı taş zeminin yontulmuş yüzeyinde dans ediyordu. Dahası bu ışık her bir kaya sütununda bulunan metal kulplara yerleştirilmiş gaz lambaları ve meşalelerle desteklenmişti. Salonun yan tarafları, küçük gemilerin yelkenlerine benzeyen, demir tırabzanlardan dalgalanan eski duvar halılarıyla döşenmişti. Her bir halı Tom'a göre yanıp sönen mum ışığında canlanan dinî bir manzarayı gösteriyordu.

Salonun öte ucundaki sunak, üzerinde kan kırmızısı bir haç olan beyaz kumaşla süslenmişti. Tom'un gözleri, tam önündeki, doğal olmayan beyaz ışığın baş döndürücü alevine takıldı. Beyaz alev taş zemindeki bir delikten yayılıyor, baş döndürücü ışığı sunağın arkasındaki duvarda duran mühürlü büyük bir taşı aydınlatıyordu.

Odanın ortasında, aşınmış mozaik zeminde mağaranın ölçülerine uygun çok büyük bir masa vardı. Bir kartalın pençelerini andıracak şekilde oyulmuş, sağlam ayaklar üstünde duran kalın ahşap masanın üzerinde yiyecek tabakları ve kâseleri, etrafında ise altı tane gösterişli sandalye vardı. Sandalyelerin hepsi boştu.

Mekânın gücünü hissedebiliyordu ve bu güç onu rahatsız etmişti. İnsanoğlunun modası geçmiş inançlarını içeren koca bir anıt mezara benziyordu.

"Hoş geldiniz Dr. Carter. Gelmenize memnun olduk." Adamın gür sesi Tom'u şaşırtmıştı. Mağaranın öte ucundaki sütunların altında duran iki adamı zar zor seçebiliyordu, çevrelerindeki yapıya göre çok cüce kalıyorlardı. Özellikle ona seslenen adam mağaranın ölçülerinin aksine, pek ufak tefek bir adamdı.

"Dr. Carter," dedi Helix, "müsaadenizle İkinci Geliş Kardeşliğinin Lideri Ezekiel De La Croix Baba ve Bernard Kardeşi takdim edeyim."

Ezekiel ona doğru yürüdü. "Sizin buraya getiriliş şeklinizden dolayı özür diliyorum. Ancak iki bin yıldır mahremiyetimizi koruyoruz."

"Anlıyorum," dedi Tom. "Davetinizin içtense ve yolculuğum boşa çıkmayacaksa sorun yok. "

"Bundan emin olabilirsiniz."

Tom adamın aksanını tam çıkaramadı, Ortadoğu ile Fransızcanın tuhaf bir karışımı gibiydi. Ezekiel

iyice yaklaştığında, ağzı karşılama kabilinden gülümserken siyah gözleri pür dikkat Tom'u inceliyordu. Tom, ipek gibi ince beyaz saçlı, pörsümüş bu ihtiyarın 1.65'ten pek uzun olamayacağını, kendisinden neredeyse otuz santim kısa olduğunu tahmin ediyordu. Ne var ki adamın varlığı öylesine tesirliydi ki, Tom boyuyla onu korkutamayacağını anlamıştı.

Ezekiel pençeye benzeyen ince elini uzattığında boğumlu parmağında o zamana kadar gördüğü en büyük yakutla taçlandırılmış ağır metal yüzük Tom'un dikkatini çekti. Hemen zarfta yer alan mum mühürden haç şeklindeki tepeyi tanıdı. Ezekiel'in elini sıktığında derisinin kuru ve pul pul dökülmüş olduğunu hissetti. Adamın yüzü de farklı değildi: Kemikli yüzüne ince cik bir parşömen gerilmişti sanki. Tom adamın derisinin ovalanması halinde soyulup, örttüğü iskeleti açığa çıkarabilecek kadar incelmış olduğunu düşündü. Yaşlı adamın, sıska yapısına rağmen siyah takım elbisesi ve kuşağının içinde sihirli bir güç yaydığını söyleyebilirdi. Asıl tesirli yanı ise zeki siyah gözleriydi. Yaşlanmamış bu gözler kurnaz bir uyanıklılıkla parlıyordu. Bu adam düşüncesizce hafife alınacak ya da hemen güvenilecek bir adam değildi.

"Helix Kardeşle zaten tanıştınız," dedi Ezekiel. "O da sizin gibi bir bilim adamıdır, Dr. Carter. Kendisi, Birinci Emrin Lideridir. Bizi gelişmelerden haberdar eder." Ezekiel üçüncü adama döndü. "Bernard Kardeş..." diye durakladı, doğru ifadeyi bulmaya çalışıyordu, "...güvenlik işlerini ayarlar."

Carter, Bernard Kardeşin elini sıktı. Ağarmış bir tutam saç ve keçi sakalıyla bu adam, Helix 'ten yaşlı görünüyordu;

muhtemelen yetmişlerindeydi. 1,80 boyunda kilolu iri bir adamdı. Etli alt dudağıyla ağzı ona afacan bir öğrencinin hırçın görünümünü veriyordu. Carter daha ilk görüşte ondan hoşlanmamıştı.

"Siz kimsiniz ve Birinci Emir nedir?" diye sordu.

Ezekiel'in dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "Zamanı gelince, Dr. Carter, zamanı gelince." Ona görkemli masayı işaret etti. "Gelin, kaynaklarımızın izdivacını konuşalım: bizdeki geçmişin hazineleriyle sizdeki geleceğin teknolojisinin."

Tom'un daha fazla bilgi istemesine fırsat kalmadan yaşlı adam şaşırtıcı derecede çevik ayaklarıyla hareket edip masaya doğru, muntazam, ihtiyatlı adımlar attı. "Yiyeceğimiz ve içeceğimiz var. Uzun yolculuktan sonra karnınız acıkmıştır. "

Tom susamıştı, Helix Kardeş ona oturacağı yeri gösterdiğinde saatine baktı. Tel Aviv'e indiğinden beri yaklaşık üç saat geçmişti. Boston'da saatin kaç olduğunu düşündü ve Holly'nin bu saatte okulda olması gerektiğini hesapladı.

Ezekiel masanın, sunağın yanında olan baş tarafına oturdu, arkasında göz kamaştırıcı beyaz bir ışık vardı. Her bir yanına bir Kardeş oturdu. Tom ise Helix'in yanına oturmuştu. Masanın sadece bir bölümünü kullandıklarını fark etti ve masanın daha kaç kişiyi alabileceğini kestirmeye çalıştı, altı sandalyeli masa aslında on sekiz kişi alacak kapasitedeydi.

"Lütfen yiyin," dedi yaşlı adam, Tom'un önünde uzanan yiyecek ve içecekleri göstererek.

Sofra tam da Tom'un her zaman hayalinde canlandırdığı Ortaçağ'a özgü resmî ziyafet gibiydi. Hurma, incir, nar ve peynirle dolu geniş kalay tabaklar vardı; kuzu eti, biftek ve piliçle dolu gümüş tepsiler, turşu ve yaprak sarmasıyla dolu kâseler... Yiyeceklerin yanında su ve şarap dolu toprak damacınalar vardı, onların hemen yanı başında da başka bir çağa ait zarif kadehler. Helix şarap damacınalarından birini alıp Tom'un kadehine koyu yakut rengi, kokulu şarabı doldururken, Bernard Kardeş de gümüş tepsileri yaklaştırdı. Tom gergin olmasına rağmen saatlerdir aç olduğunu hissetti. Paranoyak telâşe müdürü Jack hiçbir şeye dokunma diye onu uyarmıştı. Ama şimdiye kadar gördüğü konukseverlik herhangi bir tehlike arz etmiyordu. Eğer bu insanlar kendisine zarar vermek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı.

Mekânın akustiği, konuşurken Ezeziel'in sesini yükseltiyordu. "Sizi buraya biz davet ettiğimiz için, sanırım söze ben başlamalıyım. Siz yemek yerken örgütümüz hakkında bazı bilgiler vereceğim. Daha sonra pazarlığı konuşacağız."

Tom sanki seçme şansı varmış gibi başıyla onayladı ve kokulu şarabı kurumuş dudaklarına götürdü. Yoğun ve sert şarap şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı. İçinde kabaran heyecanı kont rol altına almaya çalışırken, bu tuhaf buluşmanın tadını çıkarmaya başladığını fark etti.

Ezeziel De La Croix ayağa kalktı, kısa boylu bedeni en yakın kaya sütununa dev bir gölge düşürüyordu. Konuşmaya başlamadan önce konuğunu yakından inceledi. Dr. Carter'ın davetini kabul etmesine memnun kalmıştı ve doğrusu tavırlarından etkilenmişti de. Bu bilim adamı eski geleneklere ve inanışlara karşı çıkan o küstah bilim adamlarından, umduğunun aksine çok farklı çıkmıştı. Tamamen yabancı insanların aradığı şeye sahip olabileceğini düşünerek dünyanın yarısını dolaşması, kutsal emanete ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Ezeziel bu adamı harekete geçiren etmenlerin sırf ticarî olduğuna inanmıyordu. Bilim adamı zaten ihtiyacından daha fazla paraya sahipti. Ama sebepleri ne olursa olsun Dr. Carter'ın tutumları ve kendini adamışlığı, Ezeziel'i cesaretlendirip onunla anlaşmaya sevk etti.

"İzin verirseniz, en baştan başlayacağım," dedi Ezeziel. "İki bin yıl önce, İsa'nın ölümden döndürdüğü adam, Lazarus, İsa'nın çarmıha gerilme dehşetine şahit oldu ve bozulmuş dinlerin aynı suçu tekrarlamasına izin vermeyeceğine yemin etti. Ertesi gece Golgotha Lazarus rüyasında, burada yanan ışığı ve kadim mağarayı gördü. Sonraki gün takipçilerini bu kutsal mekâna, eziyetten sonsuza değin korunabilecekleri bu yere getirdi.

İkinci Geliş Kardeşliğinin temel bir amacı vardı: Mesih'in yeniden gelişini bekleme ve gelişine tanık olmak, onu teşhis edip kutsal yağla yağlamak. Birinci Emir diye adlandırdığımız bu yalın amaç bizlere hâlâ yol göstermektedir."

Ezeziel beyaz aleve döndü. "Bu mağaraya adını veren işte bu kutsal ışıktır. Kardeşliğin İç Dairesinin ilk toplantısı burada yapıldı ve o toplantıyı yapanlar Kutsal Ateş sunağının önünde ibadet ettiler."

Ezeziel yeniden Carter'a baktı, canı gönülden kendisini dinlemesinden hoşnut kalmıştı. "Lazarus rüyasında, İsa'nın günahlarımız yüzünden öldüğünde, bembeyaz ateşin turuncuya döndüğünü gördü. Ancak kendisine Mesih geldiğinde ateşin tekrar beyaza döneceği söylendi. Kutsal

Ateş iki bin yıl içinde sadece iki kez beyaza döndü." Durakladı ve ateşe doğru yürüdü. "Birincisinde

Nasıralı İsa yeryüzünde yürüyordu. İkincisi ise *şimdi. Bugün*. Otuz beş yıldır Yeni Mesih aramızda dolaşıyor ve onu bulmak zorundayız."

Carter sıkıntılı bir halde surat astı. "Yeni Mesih'inizin yeryüzünde dolaştığını nereden biliyorsunuz? Ateş salt bir rastlantı olamaz mı? Coğrafi bir kayma, farklı bir gaz?"

"*Biliyoruz işte,*" dedi Ezekiel, hiç beklemeden.

Carter piliç tabağını aldı. "Peki, Yeni Mesih'inizi nasıl bulmayı düşünüyorsunuz?"

"*Sizin* yardımınızla, Dr. Carter."

Ezekiel dönüp sandalyesine oturdu ve başıyla Helix Kardeşe işaret etti.

İşareti alan Helix tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti ve kel başını Carter'a doğru uzattı.

"Mesih'imizi sizin yönettiğiniz Cana Projesi'yle bulmayı düşünüyoruz."

"Anlamadım."

"Sizi ve ekibinizi izliyoruz. Tanrı'nın DNA'sının bir örneğini bulmaya çalıştığınızı biliyoruz."

Carter ağzını açmadı.

Helix ellerini birleştirerek tırnaklarını inceledi. "İsa'nın DNA'sını aramak ateist birine göre sıra dışı bir eğlence gibi görünüyor. Fakat belki de sizi harekete geçiren etmenler ticarî değildir. Belki de Tanrımızın genlerinden harikulade bir ilaç yapabileceğinize inanıyorsunuzdur. Her derde deva bir ilacın patent hakkına sahip olmak paha biçilmez bir şey."

Carter yine ağzını açmadı.

"Ne var ki hakiki bir örnek bulma şansınız yok, öyle değil mi?" dedi Bernard Kardeş.

Bilim adamı sakın bir halde şarabını yudumladı. "Evet, yok, o yüzden buradayım."

Bernard o hınzır gülümsemelerinden biriyle, "Öncelikle bizim, sizin BGD DNA veri tabanınıza erişmemiz gerekiyor," dedi.

"Ona niçin erişmek istiyorsunuz!?"

Bu soru karşısında Ezekiel de diğer iki kardeş kadar şaşırılmıştı. Zira, Dr. Carter'ın, yüz milyondan fazla insanı içeren veri tabanına niçin erişmeleri gerektiğini bildiğini sanıyorlardı.

Helix Kardeş kaşlarını çattı. "Niçin olsun, elbette ki, bir örnek bulmak için."

Ezekiel Dr. Carter'ın yüzündeki aydınlanmayı görebiliyordu. Belli ki bugün yaşayan birinin İsa'nın İlâhî genlerine sahip olabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Carter bir süre sessiz kaldı.

Elindeki şarap kadehiyle oynuyor ve sonuçları düşünüyordu. Sonra suratını asıp Helix Kardeşe sordu: "Sizin bu Yeni Mesih'inizin, yeteneklerinin farkında olması gerekmiyor mu? Çoktan dikkatinizi çekmiş olması gerekmez miydi?"

Helix başını salladı. "Şart değil. Çocukken yeteneklerinin farkında olabilir ama daha sonra yapabileceği şeyleri yapmaması gerektiğini 'öğrenir'. Çevreye uyum sağlamak adına yeteneklerini törpüleyebilir. Böylece arkadaşlarına farklı gözükmez. Sonra yetenekleri belki sonsuza dek atıl kalabilir. "

Carter anladığını belli edercesine başını salladı.

"Yahut," diye sözüne devam etti Helix, "genetik yeteneğinin farkında olmayabilir. Açıkçası, onu kullanmaz. Sonuçta, her yeteneğin kullanım ve pratikle geliştirilmesi gerekir."

Carter omuz silkti. "Evet, olabilir."

Kısa bir sessizlikten sonra Ezekiel iki Kardeşin kendisine hızlı bir bakış fırlattığını gördü.

Boğazını temizledi. "O halde, Dr. Carter, eğer İsa'nın DNA'sına sahipseniz, elinizdeki Geneskop ve BGD'yi kullanarak Mesih'imizin bir eşini bize bulabileceğinize inanıyor musunuz?"

Küçük bir duraklamadan sonra, "Eğer öyle biri varsa ve veri tabanındaysa, evet. Sanırım bulabilirim," dedi Carter.

Bernard ile Helix, muzaffer bir edayla gülümsediler. Galiba dine uygun düşmeyen bu işbirliği işe yarayacaktı.

"Dr. Carter, biz size hakiki bir örnek vereceğiz, siz de pazarlığın sizin payınıza düşen kısmını bize teslim edeceksiniz ve tüm kaynaklarınızı Mesih'in bir eşini bulmaya seferber edecek siz. Eğer etmezseniz... *teпки vermek* zorunda kalırız." Ezekiel, bilim adamıyla göz göze geldi. Carter, sözünde durmazsa cezalandırılacağını anlamıştı.

Carter gülümsedi. "Endişelenmeyin. Ben de sizin gibi bir örnek arıyorum. Öte yandan küçük bir hususu unutmayın. *Hakiki* bir örneğe ihtiyacımız var. Bu olmazsa, tüm bu pazarlığımız, sırf konuşma olarak kalır."

Ezekiel bir an durup ellerine baktı. Yakut, yumru yumru parmağında kor bir kömür gibi parlıyordu. Hakikatin zamanı gelmişti artık. Bunca zaman beklemişlerdi. "Anlaşmamıza o zaman," deyip tekrar ayağa kalktı.

Sunağa doğru döndü. "Gelin, Dr. Carter. Size göstermek istediğim bir şey var. "

HATIRA MAHZENİ

Tom Carter, sunağa kadar Ezekiel De La Croix'in peşinden gitti. Zihni az önce kendisine söylenenle meşguldü. BGD'yi keşfettiklerini söylemeleri, yalnızca davetiyede söylediklerini doğruluyordu. Fakat

İsa'yla aynı genleri taşıyan birinin yaşıyor olabileceği düşüncesi çok yalın ve zekiceydi. Holly'ye yardım edebilmesi için yeni bir yol açılmıştı. DAN, İsa'nın genomunu analiz ettikten sonra, aynı gen dizilimine sahip canlı bir eşini bulmak için DNA veri tabanını araştırabilirdi.

Tom, Ezeziel'in yerdeki, kurşunla çerçevelemiş bir delikten yayılan beyaz ateşin yanından geçerek sunağın arkasındaki taş duvarda bulunan kapalı kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Kapının solunda, taş duvardan dışarıya çıkıntı yapan, bel hizasında tahta bir kazık vardı. Kazığın ucunda kalın kendirden bir ilmik asılıydı.

Tom oradan geçerken gayriihtiyarî ilmiğe dokundu.

"Buna dokunmamanızı öneririm," dedi Ezeziel sert bir ifadeyle.

Tom elini çekti. "Neden? O ne ki?"

Ezeziel ona tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Ona nihai önlem diyebilirsiniz. Lütfen bırakın." Sonra öne eğildi ve sunağın ardındaki zeminde gizli olan başka bir tahta kolu çekti.

Kapalı kapı yana doğru açılırken Tom kulakları tırmalayan bir gıcırtı duydu. Tek sıra halinde yürünebilecek kadar yer vardı. Ezeziel içeri daldı. Tom, Helix ve Bernard'ı bekledi ama onlar hareket etmediler. Görünüşe bakılırsa Ezeziel ile yalnız gideceklerdi.

Kapının ardındaki havanın farklı bir kokusu vardı: oldukça küflü ve eski. Küçük sade mekân küçük bir benzinli jeneratörün yaktığı iki elektrik lambasıyla aydınlanıyordu. Tom, bu yüksek ve dar odanın oksijeninin az olduğunu fark etti. Derken önde başka bir kapı daha görünce, bir odada değil de, büyük mağarayla kapının ardında uzanan mekân arasındaki tampon alanda bulunduklarını hemen anladı.

Tom, Kardeşliğin yaşlı liderinin önlerindeki ikinci kapıya doğru ilerleyip başka bir kolu çekişini seyretti. Bu kapı da birincisine benzeyen bir gürültüyle zifiri karanlığa açıldı. Ezeziel kapıdan geçip gözden kayboldu. Tom bir elektrik anahtarının açıldığını duydu ve oda aniden parlak bir ışıqla aydınlandı.

"Burası bizim Hatıra Mahzeni'dir," dedi Ezeziel, daha fazla açıklama yapmadan.

Tom'un ışıklardan kamaşan gözleri düzelince hissettiği ilk duygu hayal kırıklığı oldu. Altın ve değerli taşlardan oluşan bir hazineyi göreceğini beklemiyordu, ama yine de bundan daha fazlasını görmeyi umuyordu. Sevimsiz oda, çok geniş bir hademe dolabıyla ufacık, tozlu bir müzenin karışımı gibi görünüyordu. Kutular, belgeler ve sıra dışı el işleriyle dolu, zayıfça tutturulmuş uzun raflar duvarlara sıra sıra dizilmişti. Yontma kaba taştan zeminin üzerinde beş eski sandık duruyordu. Ve öte uçta bir ip merdiven kalın tavandaki dar bir yarıktan sarkıyordu. Yarıktan neredeyse hissedilmeyen bir esinti geliyordu. Tom tırmanacak güce ya da tırmanma isteğine sahip olursa, esintinin sonunda üst yüzeye kadar vardığının görülebileceğini düşündü. İp merdivenin yanında doksan santimden daha yüksek olmayan bir girinti vardı, öte duvara doğru oyulmuş bir girinti. Bezden bir perdeyle örtülmüştü. Odadaki hiçbir şey değerli *görünmüyordu*; tabi ilk bakışta.

Sonra Tom bir kutuya doğru ilerleyip içine baktı. Belki yüz belki de bin yıllık, iyi korunmuş tomarlar

ve hiç bilmediği dillerde yazılmış eski kitaplar gördü. Rafın altına bakınca, onları ya pan uyarlıklardan çok daha uzun ömürlü silahlar ve diğer el işlerini belli belirsiz fark etti. Geriye doğrulup küçük odayı canlı gözlerle kolaçan etti ve yeniden heyecanlandı. Kendi acemi gözleriyle bile, bu zaman kapsülündeki hazinelerin bırakın değerli olmayı, paha biçilmez olduğunu söyleyebilirdi.

Tom'un gözleri, özellikle, bir kaya çıkıntısının kenarında duran tomara takıldı. Çatlak parşömene yazılmış soluk el yazısı onu büyülemişti. İncelemek için yanma yaklaştı ama kırılğan belgeye dokunmaya yeltenmedi. Ezeziel'in kendisini yakından gözetlediğini fark etmişti.

"Bu, Lazarus'un rüyasının kendi el yazısıyla yazılmış anlatımıdır," diye açıklamada bulundu yaşlı adam. "Burayı ve Kutsal Ateş'in kehanetini kendi gözünden anlatmaktadır. Ayrıca Kardeşliğin yirmi asırdır hiç değişmeden günümüze dek gelen amaçlarının ve yasalarının da çerçevesini çizmektedir. "

Tom, anlatılanların hepsini anlamaya çalışarak, yavaşça başını salladı. Rafları tarayan gözleri katlanmış eski bir beze takıldı. Bez parçası lekelenmiş gibiydi ve koruyucu deri bir sargıyla gevşekçe kaplanmıştı.

Ezeziel hâlâ Tom'u kolluyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Tom başını salladı. Kendi bilmese de babasının bildiğinden emindi. Alex bu hazinelerden birini görmek için kolunu bile verebilirdi.

Yaşlı adamın sesi hürmetle alçaldı. "Bu, Efendimizin kefeni." Tom buna inanamadı. Ateist olmasına rağmen bedenini bir titreme sardı. "Ama ben bunun Torino'da olduğunu sanıyordum." Küçümseyici kuru bir kahkaha duydu. "O, enayileri kandırıp, sadakatlerini ve paralarını kazanmak için düzenlenmiş bir sirk şakasından başka bir şey değil."

Tom hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Hayatında ilk kez yaşamı boyunca çoğu zaman umursamadığı dinin kanıtı gibi duran şeyi görüyordu. El işi sanat eserlerinin tarihsel önemi inkâr edilemezdi ama onların ruhsal öneminden hâlâ şüphe duyuyordu.

Gözleri, burun korumalı eski bir miğfere takıldı. Onun yanında, bir çocuğun dolabındaki beysbol raketi gibi eğreti şekilde duvara yaslanmış bir kılıç vardı. Tom şimdiye kadar bu büyüklükte bir kılıç görmemişti. Muhteşem şekilde parlatılmış, kalın tavlanmış çelikten yapılmıştı. Ağır kabzası cömertçe süslenmiş, sapı hiç bilmediği yıpranmış bir kumaşla kaplanmıştı. Ve metal olan ucunda büyük bir yakut taşı vardı, Ezeziel'in yüzüğündeki taşın iki kat büyüklüğünde. Kılıç bir giriş kadar ağır görünüyordu ve Tom, bırakın onu savaşta sallamayı, kimin tutup kaldırabileceğini merak ediyordu.

Ezeziel aşikâr bir gururla şunları söyledi: "Bu kılıç ve miğfer, Suriye'de Krak de Chevaliers Kalesi'nde garnizon kurmuş Tapmak Şövalyelerinden bir haçlı olan Sör Antoine De La Croix'e aittir. Kendisi yaklaşık bin yıl önce Kardeşliğin Lideri oldu. Ben onun soyundan geliyorum."

"Eşi benzeri olmayan bir kılıç bu. Ama bunu nasıl kullanabilmiş? Çok büyük! "

Ezeziel küçümseyici bir omuz silkişin ardından düşünceli bir ses tonuyla, "O zamanlar insanlar daha

disiplinliydi," dedi.

Tom tomarlara göz atınca etkileyici bir taş tablet dikkatini çekti. Yüzeyine oyulmuş el yazısı vardı, ama harfleri tanıyamıyordu. Şaşkınlık içinde başını salladı.

"Tüm bu hâzineleri nereden aldınız? Ve neden dünyadan gizliyorsunuz?"

Ezekiel'in siyah gözleri onunkilere çevrildi. "Kurucumuz ve sonraki takipçiler bu nesneleri kurtarıp bedelini ödeyerek iki bin yıl boyunca nesilden nesile aktardılar." Yaşlı adam düşünce li bir halde başını salladı. "Dr. Carter tarih bir bilim değildir, sadece hafızadır. Güçlü adamların seçici hafızası. Eğer güçlüler geçmişte olan bir şeyi unutmayı veya değiştirmeyi seçerlerse bunu yapabilirler. Ama sen kanıt öne sürerek onunla tartışamazsın. Tarih inanç gibidir, senin inanıp inanmamana bağlıdır. Ama inançtan farklı olarak, kişinin tarih görüşü ya da hafızası kanıtla desteklenebilir." Çelimsiz elleri odayı şöyle bir taradı. "Bu nesneler bizim kanıtımızı oluşturuyor ve inancımızı sürdürmemize yardım ediyor. Dolayısıyla bu nesneler var olduğu ve günümüzün dini yok etmek isteyen siyasi erk sahiplerinden saklandığı sürece bizler inancımızın veya kalben *bildiğimiz* şeyin kanıtına her zaman sahip olacağız."

Tom birden dışarıdan biri olmanın rahatsızlığını hissetti. Ezekiel'in kendisini ateist olarak ve bilimi de, gelecek vaadinde bulunarak geçmişten gelen bağları silip yok eden, dinin anlamını yıpratma niyeti taşıyan o erk sahiplerinden biri olarak gördüğünü biliyordu.

"Bu kanıtları gördüğüm için benim de sizin inandığınız şeye inanacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkiş. "Belki."

"Ama tarih din değildir. Kennedy'nin yaşadığına ve büyük bir adam olduğuna inanıyorum; ama bu yüzden ona tapınmıyorum."

"Sadece şunu düşünün, Dr. Carter. Eğer biz İsa'nın ilahiliğine inanıp çevrenizde gördüğünüz nesneleri toplayarak ona olan inancımızı geçerli kılmaya çalışmasaydık, bunun yerine eğer geçmiş bir kenara atıp teknolojik açıdan nefes kesici, ama manevî açıdan iflas etmiş bir geleceğe doğru gözü kapalı ilerleseydik, evet, bunu yapmış olsaydık sizin aradığınız şeye sahip olabilir miydik?"

Tom çekimser bir halde omuz silkti. Kardeşliğin inancını haklı çıkarmak için hatıraları kullanması ve Ezekiel'in insanlığın kendi kaderine el koymasını bariz şekilde küçümsemesi, içindeki güçlü karşıt görüşleri kışkırttı ama şimdi onunla tartışmanın zamanı değildi.

Ezekiel bir süre gözlerini Tom'a dikti, sonra birden dönüp, "Yeterince konuştuk. İlerlemeye devam edelim," dedi.

Boynunda asılı duran küçük sarı bir anahtarı aldı ve odanın sonundaki oyuğa doğru yürüdü. Kumaştan perdeyi çekince üçgen şeklinde yüksek bir tavanı ve ızgaralı bölmeleri olan, yaklaşık doksan santim yüksekliğinde, süslü, yaldızlı bir kafes ortaya çıktı. Kafesin işçiliği nefes kesiciydi.

Tom, yaşlı adamın eğilip anahtarıyla ızgaralı kapıyı açtığını gördü. Ezekiel yavaşça içeri girerken, pek kullanılmamış menteşelerin gıcırdayışını duydu. Adam sonunda doğrulana kadar sanki hep öylece

yürüyecek gibi görünüyordu. Ezeziel elinde, değerli taşlarla işlenmiş, eşi benzeri olmayan metal bir mücevher kutusu tutuyordu. O, kutuyu açarken, Tom yakından bakmak için öne doğru uzandı, mafsallı kapak geriye doğru açılıyordu.

Ezeziel başını kaldırıp ona baktı. "Kurucumuz Lazarus kefenle birlikte bunu da getirdi buraya. İnsanlığın kurtarıcısının çarmıha gerildiği günde yaşananların bir hatırası olsun diye."

Ezeziel kutuyu göğüs hizasında tutarak yanına gelirken, Tom'dan çıt çıkmıyordu. Küçük kutunun Tom'dan tarafa olan yüzünde gümüş üzerine haç şeklinde sıralanmış yakutlar vardı. Dört zümrüt sarı renkteki her bir köşeyi süslüyordu.

"Bunların bu mahzenden dışarı çıkarılmasına hiç izin verilmedi. İki bin yıldır," dedi Ezeziel.

Siyah gözlerini Tom'un kilere dikmiş, güçlü kollarını da ona doğru uzatmıştı. Zarif mücevher kutusu burnunun dibindeydi artık. Tom'un kusursuz cerrah elleri kutuyu alıp mafsallı kapağın üzerinden bakmaya çalışırken titriyordu. Nesneler pembe ipek bir kumaşın içinde kısmen gizlenmişti. Sonra onların ne olduğunu birden kavradı ya da kavradığını sandı. Ezeziel'e dönüp konuşmaya çalıştı.

Siyah gözler Tom'un yaşadığı belirgin şoku fark etmişti. Yaşlı adam başını yavaşça sallayarak onay verdi. "Onlardan kuşku duyuyorsan, dokun!" dedi fısıltıyla.

Tom kutuyu sol elinin ayasında tuttu, sonra ince parmaklarıyla iki nesneyi ipek örtüden dikkatle çıkardı. Sağ elinin ayasında duran şeylerin ne olduğunu artık biliyordu.

On beş santim uzunluğunda paslı çivi ve sararmış insan dişi.

Maria Benariac, Kutsal Işık Mağarası'na açılan kapı aralığının dışındaki, geniş görüş sağlayan noktadan toplantının sona yaklaştığını görebiliyordu. Kardeşliğin sığınağını koruyan İç Muhafızlar, mağaranın dışında kaldığı ve Babayı rahatsız etmediği sürece haber vermeden aşağı inmesine izin vermişlerdi. Neredeyse bir saattir bekliyor ve Babaya sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordu.

Kaya sütunlarının yanındaki yarı açık kapıdan içeri bakarken, Babanın Bernard ve Helix Kardeşlerle birlikte ayakta dikildiğini görebiliyordu. Yanlarında bir misafirleri vardı; sabırsızlığını dizginlemeliydi. Ziyaretçinin kim olduğunu anlamak için başını ileri uzattı ama adam sütunların gölgesinden görülmüyordu. Durduğu yerden, yankılanan sesleri anlayamadı ama hareketlerinden ve ses tonlarından ayrılmaya hazırlandıkları fark ediliyordu.

Helix'in misafire doğru eğilip elini uzattığı ve misafirin de bu eli sıktağı anda, Maria onun uzun boylu bedenini fark etti. Duruşu da tanıdık gelmişti.

Grup büyük odadan aşağıya, ona doğru yürümeye başladı. Gölgede duran Maria onları daha yakından gözetleyebiliyordu. Beden dilleri gevşemişti ve rahat tavırları önemli bir konuda tatmin edici bir sonuca varmış insanları hatırlatıyordu. Görünmeyen ziyaretçinin elini sıkma sırası Bernard'a gelmişti. Tokalaşmalar samimi görünüyordu. İkinci Emrin Lideri ona bu denli saygı gösterdiğine göre bu ziyaretçi Kardeşliğin gözünde değerli biri olmalıydı. Nitekim kendisine hiç bu kadar saygılı davranmamıştı.

Dört adamın hepsi otuz metre kadar ileride durdu, boğuk sesleri belli belirsiz bir mırıltıya dönüşmüştü. Ziyaretçinin sol elinde küçük bir paket vardı ama sütunların yanından geçen adamı hâlâ seçemiyordu. Bernard'ın gülünç keçi sakalını sıvazladığını gördü. Helix de Babanın söylediği bir şeyi başıyla onaylıyordu. Baba, Helix ve ziyaretçinin yanında, olduğundan daha kısa görünüyordu.

Birdenbire Maria sağından ayak seslerinin geldiğini duydu ve gölgenin içinden birinin çıktığını gördü. Kapının ardında sessizce bekliyor olmalıydı, herhalde kapıyı koruyordu. Adam diğerlerine katılmak için mağaranın ortasına doğru yürüdü ve ilk meşalenin yanından geçer geçmez Maria onu tanıdı.

Gomore.

Burada ne yapıyordu? Bu bariz önemli toplantıya gözetmen olması için Kutsal Işık

Mağarası'na niçin davet edilmişti? Gomore yalnızca ikinci tetikçiydi. Oysa kendisi *birinci*. Buna rağmen o buradaydı, çağrılmıştı, toplantıya katılmıştı, ona değer verilmişti.

Babanın, rakibini kabul ettiğini görünce adamakıllı içerledi. Sonra onun dönüp misafirle tokalaştığını gördü. Belki de bu sadece Gomore'yi burada görmenin verdiği şokun tetiklediği bir hayaldi, ama Babanın sıkı tokalaşması, kendisinde kıskançlığa yol açan bir bağlılık taşıyordu. Görünüşe bakılırsa bu ziyaretçi nüfuzlu biri olmalıydı. Derken misafir hareket edip başını ışığa çevirdi.

Bu Dr. Carter'dı!

Buna asla inanamazdı, inanamıyordu. Zındık bilim adamının Kardeşliğin kutsal mağarasında ne işi olabilirdi ki? Aklını toplamaya ve kontrolünü sağlamaya çalışır gibi başını salladı. Nitekim eğitim kampında kontrolün her şey olduğunu öğrenmişti. Gözleri bir an için odaklanamadı, ama birkaç derin nefesten sonra her şey berraklaştı. Yanılmamıştı. Dr. Carter buradaydı, hem de bir tutuklu ya da düşman olarak değil onurlu bir misafir olarak. Onu buraya davet etmesi ve elini dostça sıkması için Babaya hangi oyunu oynamıştı acaba?

Grup ansızın bulunduğu kapıya doğru tekrar hareket etmeye başladığında boğazında bir rahatsızlık hissetti. Kapının ardındaki gölgeye çekildi ve bir adım ötesinden Gomore, Bernard ve ardından diğerlerinin geçişini izlerken, soğukkanlılığını yitirmemeye çalıştı. Dr. Carter uzanıp bir saç teline dokunabileceği kadar yakınından geçti. Şimdi memnuniyet ifade eden her sözü duyabiliyordu.

"O halde anlaştık," dedi Ezeziel Baba elini vedalaşmak için uzatırken.

"Evet," diye cevap verdi Dr. Carter. "Örneklerde benzersiz genleri bulur bulmaz size haber vereceğim. Ve tabi, Mesih'inizin bir eşini bulursak, derhal sizinle temas kuracağım." *Mesih'inizin bir eşini bulmak mı!?*

Maria kulaklarına inanamıyordu.

İşbirliği yapıyorlardı! Bilim adamı Babayı kendisiyle işbirliği yapmaya ikna etmişti. Böylesine melun bir ittifakın gerçekleştiğini görmek soluğunu kesmişti. Genetikçi hakkında uyarılmış ve hiçbir plana dâhil edilmemiş olmasına şaşmamak gerekti. Uzlaşmaz doğruluğu vazedен Baba çaresizlik içinde

şeytanla iş yapıyordu. Bernard'ın özür diler bir halde Dr. Carter'ın gözlerini bağladığını ve Büyük Merdiven'e uzanan dar koridora geçirdiğini gördü. Baba, Helix'le birlikte arkada duruyor, Gomore de onların yanında korumacılık yapıyordu.

"Umarım doğru olanı yapıyoruzdur, Helix Kardeş," dedi Baba. "Onunla çalışmaktan dolayı hâlâ rahatsızlık duyuyorum."

"Endişelenmeyin," dedi Helix, yatıştırıcı bir havayla. "Doğru kararı verdiniz. Bunu ileride anlayacaksınız."

Bu kadarı da fazlaydı. Baba, Birinci Emrin Lideri tarafından yoldan çıkarılıyordu. Maria gölgeden dışarı adım atarak, Gomore dâhil hepsini hayrete düşürdü. Ses tonundaki kızgınlığı gizlemeye gerek duymadı. "Onu dinlemeyin, Baba. Ateist biriyle nasıl işbirliği yaparsınız?"

Gomore, gerildi, Maria'nın yapacağı her harekete karşılık vermeye hazırdı.

Ezekiel soğukkanlılığını toplamak için bir süre bekledi. Siyah gözleri öfkeyle doluydu. "Nemesis! Burada ne yapıyorsun?"

Maria hafifçe omuz silkti. "Buraya bilim adamının işini bitirmek için sizi ikna etmeye geldim. Fakat hepinizin onunla el sıkıştığını gördüm."

"Bunlar senin anlayamayacağın işler," dedi Ezekiel. "Anlamak mı? Ah, gayet iyi anlıyorum. Kutsal arayışta size yardım etmesi için Dr. Carter'ın zındıklığını kullanmaya her nasılsa karar verdiniz. Bu çok saçma, cennete gitmek için şeytanın fenerini kullanmak gibi."

Babanın, öfkesini kontrol etmeye çalışırken çene kaslarını sıkıldığını görebiliyordu.

"Sana bir hususu açıklayayım," dedi Helix. "Dr. Carter'ın genetiği Mesih'i bulmamız için bize eşsiz bir fırsat sunuyor. Onun yardımı olmaksızın değerlendiremeyeceğimiz bir fırsat. Aradığımız şeyi bulana dek onu hayatta ve kendi tarafımızda tutmamız gerekiyor. Adil İnfazın ertelenmesinin tek nedeni bu."

Maria onu umursamadan Babaya bakmayı sürdürdü. "Fakat Dr. Carter Tanrı'nın işine burnunu sokacak. Sonuçları ne olursa olsun buna nasıl izin verirsiniz?"

Ezekiel başını salladı. "Tek mesele Yeni Mesih'i bulabilmek. Diğer her şey önemsiz. Birinci Emir basitçe doğruyu ya da yanlış seçmenin ötesine uzanıyor. Nihai büyük amaca önem vermeliyim, bu yolda bu şeytanla işbirliği yapmam gerekse bile." "Ama iyilik ve Tanrı, iş değil, ideallerdir. Bunu bana siz öğretmiştiniz. Bilim adamı sizi ayartmış ve Helix Kardeş de ona izin vermiş..."

"Nemesis!" diye bağırdı Baba, öfkesini ve sabrını kaybederek. "Ne düşündüğün umurumda değil. İşimize bakacağız. Senin meseleyle ilgin yok. Şimdi Gomore seni buradan çıkarsın, eve dön ve sakinleş." Bu söz üzerine Baba ile Helix topukları üzerinde dönüp Kutsal Işık Mağarası'na doğru yürüdüler. Maria'yı başlarından savmışlardı.

Öfkeyle Ezekiel Babanın peşinden gitmeye yeltendi ama önüne Gomore çıktı. O anda nefretinin

alevlendiğini hissetti. Hincını açığa vurmak için Gomore'yle dövüşmeyi ve onun canını yakmayı istedi. Ve İç Muhafızların ikisi yaklaşıırken, hepsiyle dövüşmeyi göze almıştı.

Ama bunun hiçbir işe yaramayacağını ve yapılacak başka şeylerin bulunduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak yönünü değiştirdi ve Büyük Merdiven'e giden koridordan aşağıya indi.' Adımlarını hızlandırarak Babanın zayıflığına karşı beslediği öfkeyi dindirmeye çalıştı.

Şimdiye kadar onu hep kusursuz bir örnek, nezaketle tavizsiz doğruluğun mükemmel bir karışımı olarak görmüştü. Ne var ki büyük adam yaşılanıyordu ve Helix Kardeşin bilim adamı tarafından aldatılmasına izin vermişti. Yavaş yavaş taşkın öfkesini kontrol altına almaya başladı. Öfkesi donarak çelik gibi bir kararlılığa dönüştü.

Zihnini tek bir düşünce üzerinde, kendi birinci emri üzerinde yoğunlaştırdı: Dr. *Carter yaptıklarına hesabını ödeyecekti ve ödemeyi intikamcı Nemesis'e yapacaktı.* İçten içe, Ezeziel Babanın aslında Dr. Carter'la işbirliği yapmak istemediğini düşünüyordu. Nasıl yapabilirdi ki?

Ve Büyük Merdiveni çıktığında zihnindeki düşünce netleşmişti. Baba ve Bernard Kardeşten emir bekleme zamanı geride kalmıştı. Artık dizginleri eline alacaktı.

www.eskikitaplarim.com

CRICK LABORATUVARI, BOSTON

Jasmine Washington, Crick Laboratuvarı'nda oturmuş DAN'in genomu sıralamasını seyrederken titreyişine zar zor hakim olabiliyordu. Geneskobun karmaşık beyninin, yaptığı şeyin önemini anlamadığını biliyordu. Gerçi son derece güçlü gözleri, görebilirdi; ama gördüğü şeyi tanıyamazdı. Keza parlak beyni okuyabilse de, okuduğunu *anlayamazdı.* DAN, "zeki gözünün" altına yerleştirilmiş boyalı DNA'da yazılı olan genetik harfleri körü körüne tarıyordu. Ve "sanal zihni" bilinçsizce orada şifreli olan programın şifresini çözüyor, hangi amino asitlerin ve nihai proteinlerin şifrelendiğini saptıyordu.

Geneskop incelediği kişilerin kimliğini umursamıyordu; sadece onları oluşturan genleri birbirinden ayırt ediyordu. DAN'e göre bütün, parçaların toplamından daha büyük değildi. Aksine o, parçaların bütünü oluşturduğunu düşünüyor ve dolayısıyla sadece bunu önemli sayıyordu. Jasmine'den farklı olarak Geneskop şimdi analiz ettiği DNA'nın, dünyanın İsa diye tanıdığı, iki bin yıl önce yaşamış bir marangozun genetik kopyasını içerebileceğini umursamıyordu.

Tom, Tel Aviv yolculuğundan döneli iki gün olmuştu ve herkes gibi Jasmine de onun sağ salim dönmesine sevinmişti. Ancak Tom yanında getirdiği diş ve çiviye ona ilk gösterdiğinde diğerleri gibi aşırı coşku ve heyecan duymadı. Örneklerin hiçbirisi,

İsa'nın gökyüzüne yükselişine duyduğu inanca ters düşmese de, sırf onların hakiki olabileceği düşüncesi bile onun rahatsız olmasına yetmişti. Onların içereceği her sırrın belki de gizli tutulması gerektiğine yönelik içini kemiren, bilimsel olmayan derin kuşkuyu göz ardı edemezdi.

Bob Cooke'ye baktı. Kaliforniya'lı, yanık teninin altında soluk görünüyordu ve üzerinde alışılmadık

bir gerginlik vardı. Yanında Nora Lutz vardı. Tezgâhında, pipetler, jeller ve boyalı DNA'larla dolu Eppendorf tüplerinin bulunduğu zarif, parmaklıklı raflar bulunuyordu. "Fazla zaman kalmadı," dedi.

"Evet," dedi Bob, hafifçe gülümseyerek. "Yedi dakika. İyi bir biftek pişirmek için gereken süre."

"Tom'un acele etmesi lazım, yoksa bunu kaçıracak," dedi Nora.

"Onun için endişelenme," dedi Jasmine. Tom koğuştaki hastaları kontrol etmek için bir saat

önce ortadan kaybolmuştu ama ne zaman dönmesi gerektiğini biliyordu. "Burada olacak."

Tom onu Cana Projesi'ni kabul etmeye ikna ettiğinde, bu nu esasen ona olan sadakatinden ve Holly için endişelenmesinden ötürü yapmıştı. Sahici bir örnek bulabileceklerine, bulsalar bile onun, aradıkları şeyi içerebileceğine aslında hiç inanmamıştı. Ama şimdi bundan o kadar emin değildi. Geçen iki günde Tom'a yardım etmiş, Bob ve Nora'yla birlikte Nasıra Örnekleri diye adlandırılan örnekleri hazırlamıştı. Delginin İsa'nın ağzına ait olabilecek bir dişe girişini seyredip, dişin dibinden DNA çıkarmıştı. Ve sahiden İsa'nın çarmıha gerilmesinde kullanılmış olabilecek çivideki kan kalıntılarını *bizzat* kendi kazımıştı.

Derin bir nefes aldı. Korkutucuydu, biraz kontrolden çıktığını hissetti. Nasıra Örnekleri'nin hakiki mi yoksa sahte mi olduğunu ve Tanrı'nın genlerini içerip içermediğini pek yakında öğrenecekti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Tom, odaya dalarak. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri heyecandan parlıyordu. "Bitmek üzere, değil mi?"

Jasmine başıyla onayladı. "Evet, bitmek üzere, birkaç dakika kaldı."

Laboratuvarın kapısı tekrar açıldı ve önce Jack, peşinden Alex içeri girdi. DAN'in İsa'yı diğer insanlardan ayıran şeyi ortaya çıkarmasını hiç kimse kaçırmak istemiyordu.

Geneskobun gürlemesi aniden ton değiştirdi. Büyük siyah boyundaki ışıklar yandı.

"İşte bu," dedi Jasmine.

Herkes sus pus olmuştu.

Tom Carter neredeyse üç gündür uyuyamıyordu ama şimdikinden daha uyanık olduğunu hiç hatırlamıyordu. Kardeşliğin mahzenine yaptığı ziyaretin adrenalini hâlâ üzerinden atamamıştı ve şimdi istediği tek şey, DAN'in örnekleri analiz ettiğini görmektir.

Jasmine'in dikildiğini gördü. "DAN başlamadan önce, bilmeniz gereken birkaç hususu söyleyeyim," dedi Jasmine. "Öncelikle Geneskop çivi ve diş üzerinde genel bir inceleme yapma!" üzere yapılandırıldı. Önce çivi sonuçları gösterilecek. Ancak örnek çok bozuk olduğundan ondan genomun üçte birini okuyabileceğiz. Bu yüzden şaşırmayın. Diş örneği çok daha iyi olmalı. Her iki örnek için de inceleme monitörde gösterilecek ve DAN'in ses kutusuyla sunulacak."

Tom, Geneskobun yanındaki büyük ekranın birden canlanıp, GENIUS logosunu gösterdiğini gördü.

Jasmine sözlerine devam etti. "İlginç bir şey bulduğumuzda sanal gerçeklik kulaklığını çalıştıracağız. Böylece herhangi bir gene üç boyutlu haliyle daha yakından bakabileceğiz." Büyük siyah kuğu uyarıcı bir gürleme çıkardı. "Sessiz olabilir miyiz, lütfen? DAN hazır mısın?"

Anlık sessizlik. Sadece herkesin ekrana yaklaşmak için ayaklarını sürüme sesi duyuldu. Sessizliği DAN'in sesi bozdu: "Nasıra çivi örneğinde yapılan tarama bitti. Sonuçlar elde edildi. Lütfen, ekranda gösterilen şu seçeneklerden birini seçin: En önemli bulgular, kromozom analizi ya da ayrıntılı gen araştırması."

"Ayrıntılı gen araştırması, lütfen DAN," dedi Jasmine.

Ekran aniden değişti ve harfler çok hızlı akmaya başladı. Zaman zaman akış anlık duruyor, ekranı sayısız harfle dolduruyor, üçlü harf grupları oluşturuyordu. Her üçlü bir kodundu ve belirli bir amino asidi gösteriyordu:

ATG AAC GAT ACG CTA TC A AGC TTT TTA AAT CGT AAC GAC GCT TTA GGG CTT AAT
CCA CCA CAT GGC CTG GAT ATG CAC ATT ACC AAG AGA GGT TCG GAT TGG TTA TGG
GCA GTG TTT GCA GTC TTT GGC TTT ATA TTG CTA TGC TAT GTT GTG ATG TTC TTC
ATT GCG GAG AAC AAG GGC TCC AGA TTG ACT AGA GCA GTC TTT GGC AAC GAT
ACG CTA TC A TTT ATA TTG CTA GCT CCA TTC TTC GAG TTA TGG GCA GTG TTT GCA
GTC TTT ACG TTT TTA AAT CGT GGC GTT GTG ATG TTC GTG ATG TTC TTC ATT GCG
GAG AAC AAG GGC TCC AGA TTG ACT AGA ACA GTC TTT GGC AAC GAT ACG AAC
GAC GCT TTA GGG CTT AAT CCA CCA CAT GGC CTG GAT ATG AAA GTT AGC AAG TCT
ACA GGT GAA GTT CAA GTC GAA TTT TTT AAC CAC GTC TAC AGA GGT TCG GAT TGG
TTA TGG GCA GTG TTT GCA GTC TTT GGC TTT ATA TTG CTA TGC TAT GTT GTG ATG
TTC TTC ATT GCG GAG AAC AAG GGC TCC AGA TTG ACT AGA GCA GTC TTT GGC AAC
GAT ACG CTA TC A GTG TTT GCA GTC TTT TTT ATA TTG CTA GCT CCA TTC TTC GAG
CTG GAT ATG CAC ATT ACC AAG GCG GAG AAC AAG GGC TCC TTG TAC TTT ATC TGT
TGG GGT CTA AGT GAT GGT GGT AAC CGY ATT CAA CCA GAC GCA GTC TTC GGC
AAC GAT ACG CTA TCA TTT ATA TTG CTA GCT CCA TTC TTC GAG TTA TGG GCA GTG
TTT GCA GTC TTT ACG TTT TTA AAT CGT GGC GTT GTG ATG TTC GTG ATG TTC TTC
ATT GCG GAG AAC AAG GGC TCC AGA TTG ACT AGA ACA GTC TTT GGC AAC GAT
ACG AAC GAC GCT TTA GGG CTT AAT CCA CCA CAT GGC CTG GAT ATG TCC AGA TTG
ACT AGA ACA GTC TTT GGC AAC GAT ACG AAC

GAC GCT TTA GGG CAT AGA GGT TCG GAT TGG TTA TGG GCA GTG TTT GCA GTC TTT
GGC TTT ATA TTG CTA TGC TAT GTT GTG ATG TTC TTC ATT GCG GAG AAG AAG GGC
TCC AGA TTG ACT AGA GCA GTC TTT GGC AAC GAT ACG CTA TC A TTT ATA TTG CTA
GCT CCA TTC TTC GAG TTA TGGGCA GTG TTT GCA GTC TTT ACG TTT TTA AAT CGT
GGC GTT GTG ATG TTC GTG ATG TTC TTC ATT GCG GAG AAC AAG GGC TCC AGA TTG
ACT AGA ACA GTC TTT GCT CCA TTC TTC GAG CTG GAT ATG CAT ATT ACC AAG GCG
GAG AAC AAG GGC TCC TTG TAC TTT ATC TGT TGG GGT CTA AGT GAT GGT AAC CGY
ATT CAA CCA GAC GCA GTC TTT GGC AAC GAT ACG CTA TCA TTT ATA TTG CTA GCT
CCA TTC TTC GAG TTA TGG GCA GTG TTT GCA GTC TTT ACG TTT TTA AAT CGT GGC
GTT GTG ATG TTC...

Ekranda gösterilen bir sayı donduğunda, bu sayının DNA'nın kodladığı 23 çift kromozomdan hangisine ait olduğu ortaya çıkıyordu. Onun yanında verilen yüzde oranı toplam genomun ne kadarının analiz edildiğini gösteriyordu. Derken akış aynı hızla yeniden başlıyordu, ta ki tüm genom analiz edilene değin. Son yüzde, %32 idi.

Ekran son bir kez daha değişerek bir şema çıkardı. Bu şema sol kolonda 23 kromozom çiftinin tümünü gösterirken, sağ kolonda her bir çiftin okunabilir DNA yüzdesini veriyordu.

"Tüm kromozomlar bozuk," *diye bilgi verdi DAN.* "Okunabilir bölümlerde istisnai gene rastlanmadı. Kayıp parçaları tahmin edebilmek için daha fazla bilgi gerekli."

"Bu iyi olmadı herhalde, değil mi?" diye sordu Alex.

"Evet, olmadı," dedi Tom. "Ama örneğin sadece üçte birini okuyabildiğimizde, bu, bize fazla şey söylemez. DNA oldukça sağlam görünüyor ama çivinin paslanmasından ve kan hücrelerinin zamanla bozulmasından dolayı genetik kodun büyük bölümleri ya işe yaramaz hale gelmiş ya da kaybolmuş. Bu yüzden emin olduğumuz tek husus okuyabildiğimiz üçte birlik kısımda sıra dışı genin bulunmadığı."

"Öyleyse şimdi ne yapacağız?"

"Diş DNA'sını bekleyeceğiz. Mine yüzeyince korunduğu için sağlam bir örnek olmalı. Bazen bu örnekten bin yıl daha yaşlı olan Mısır firavunları üzerinde yaptığımız DNA çalışmalarından bildiğimiz kadarıyla bir diştten ya da kemikten alınan DNA, mevcut en sağlam DNA'dır."

Alex her zamanki gibi daha fazla şey öğrenmek istiyordu "Ama orada bir şeyin bulunduğunu nereden *biliyorsunuz?*" Babası sessiz sayıları değil de kelimeleri severdi ve sınıfta kara tahtada yazılanları anlamayan tek oğlan olmaya alışkın değildi. Bu nedenle Tom, DAN'in yanındaki yazıcıdan yazılı bir çıktı aldı. "Bak, sana göstereceğim," dedi, elindeki çıktı sayfasını uzatarak. "Çıktı üzerinde ham bilgileri görmek daha kolaydır."

Jack yürüyerek onlara katıldı.

Tom her ikisinin de görebileceği şekilde çıktıyı tuttu. "Bu daha açık."

"Bunlar kromozomlar mı?" diye sordu Alex, gözlüğünü takıp numaralandırılmış başlıklara bakarak.

"Evet, sadece 23 eyaletin bulunduğu bir Amerika haritası düşün. 23 çift kromozom eyaletler, genler de bu eyaletlerdeki şehirler ve kasabalar. Genlerin içinde tekil vatandaşlara benzetebileceğimiz baz harfleri bulunur. Bu harflerin sırası her bir genin hangi proteini kodladığını belirler. Bu proteinler vücudunuzu ayakta tutup geliştirir. Saçınızı büyütür, besininizi sindirir, kesikleri onarır ve benzeri. En önemli veri çizelgesi sadece genlerle ilgilidir ve sıra dışı genler bu sayfada gözükür. Bunlar, standart sağlıklı genomun aşırı ucunda veya dışında bulunan genlerdir." Çıktıda, 20 sayısının altındaki "anormal genler" kutucuğunu işaret etti. "Eğer burada sıra dışı bir şey olursa, genlerin ışıktandırılarak gösterildiğini görürsün. Ama gördüğün gibi bu kromozomdaki tüm genler normallik sınırlarının içinde. Çivideki paslanmadan dolayı bozulmamış genler." Sayfanın başını işaret etti.

"Eğer buraya bakarsan toplam genomu, tarayabildiğimiz bozulmamış bölümü görebilirsin. Gerçekten anormal gen yok. Hiç yok."

"O halde benzersiz genleri %70 olasılıkla tarayamadığınızı düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Jack.

"Evet."

Jack, Jasmine ile Bob'un dış taramasını kontrol ettikleri Geneskoba döndü. "Ve dışten alınacak daha eksiksiz DNA'nın bunu görmemizi sağlayacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Belki."

Alex çıktıyı dikkatlice okudu. "DAN tüm bu harflerin içinde genlerin yerini nasıl biliyor?"

"İnsan DNA'sının üç milyar harfinin yalnızca küçük bir yüzdesi sahiden işleyen genleri kodluyor. Diğerleri özellikle intronlar hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyorlar. Her bir gen, durdurma ve başlatma kodonları diye adlandırılan belli harflerin bir toplamıyla paranteze alınmıştır. Örneğin çoğu gen methionin amino asidiyle, yani ATG ile başlar. Dolayısıyla DAN, ATG'yi okuduğu zaman, bir genin başladığını bilir. Öte yandan TAG, DAN'e genin nerede bittiğini söyler. Dolayısıyla DAN sadece bu işaretçiler arasındaki harfleri, yani Açık Okuma Bölümleri'ni okur. Diğer yerleri anlamsız diye es geçer."

"Nasıra dış örneğinin taraması tamamlandı. Sonuçlar elde edildi. Ayrıntılı gen araştırması seçeneği seçildi," *diye sözlerini kesti, hemen arkalarında duran DAN.*

"İyi bir okuma elde ettik," dedi Jasmine; sesindeki heyecan belli oluyordu. "Sahiden mükemmel."

Tom diğerleriyle birlikte ekrana döndü.

"Standart insan genomunun sınırlarının ucunda veya dışında olan bir gene rastlanmadı," *diye aniden bildirdi DAN.*

"Ne!?" dedi Tom, buna inanamıyordu.

Jasmine derin bir iç çekti ama Tom bunun kaygıdan mı yoksa rahatlamadan mı olduğunu söyleyemezdi.

Jack alçak sesle ama fark edilebilir bir biçimde, Kahretsın!" diye mırıldandı.

Bob ve Nora ekrana bakakaldılar.

Alex ise sadece başını sallayıp ekrana gözlerini dikti.

Tom en önemli analizi kontrol etti. Genom taraması sıra dışı hiçbir gen göstermiyordu. Hiç. Bu imkânsızdı. Dış genomuyla ilgili en çarpıcı şey, onun çok mükemmel olmasıydı. Herkesin DNA'sının onunla karşılaştığı ve her zaman ondan farklı çıktığı, standart insan genomuna tastamam uyuyordu.

İsa'nın genomunun -şayet gerçekten onunsa gerçekten tek bir anormalliği vardı; çok normal olması. Genetik yapısında görünür *hiçbir* kusur yoktu, bu hiçlik dışında.

Derken Alex'in bilgince ses tonu bu gergin sessizliği bozdu. "Belki saçma bir soru olacak. Aradığınız genler farklı, DAN'in bilmediği durdurma ve başlatma kodonlarına sahip olamazlar mı?" Tom, Jasmine'e gözlerini çevirdi, onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. Saçma bir soruydu bu. Güçlü Geneskoplar hakkında her şeyi bilen saygın bir genetikçinin sormayacağı türden bir soru. Tam da bu yüzden Tom soruyu göz ardı etmedi.

Tom'un aklından geçenleri okur gibi, "Fakat yeni durdurma ve başlatma kodon larını nasıl bulabiliriz?" diye sordu Jasmine.

"Homolojiyi deneyebiliriz," dedi Bob Cooke. "Ne var ki aynı genleri içeren başka bir DNA zincirine ihtiyacımız var. " "Homoloji mi?" diye sordu Alex.

"Evet," dedi Tom. "DAN iki DNA zincirini karşılaştırıp zincirlerdeki benzer uzun harf dizisini bulmaya çalışabilir. Bu dizinin gen olma ihtimali çok yüksektir. Birinci ve sonuncu harf kombinasyonunu aldığımızda, Bingo! Yeni durdurma ve başlatma kodonlarını bulduk demektir."

"Fakat bu genlerden bir ya da ikisini içeren farklı bir DNA zincirini bulmamız lazım," diye hatırlatmada bulundu Jasmine.

Tom, başka bir şey denemekten ümidini kesmiş gibi. "İnanç telkiniyle tedavi yapanların genlerine bakarken, BGD'de bulduğumuz genoma ne diyorsunuz?" diye sordu. "Adı neydi onun? Geçen yıl ölüsü yakılan Brit; elleriyle romatizma tedavisi yapan kişi."

Jasmine, DAN'in yanındaki çalışma istasyonundaki kişisel bilgisayarına döndü ve çevik parmaklarıyla klavyeye dokundu. "Anderson, değil mi?"

"Evet, buydu. Onunla birlikte İsa'nın üzerinde hızlandırılmış homoloji çalışması yap."

Jasmine'in parmakları yine hareket etti. "Yaptım. DAN'e tüm verileri verdim. Birkaç dakika içinde bize cevap verir."

Dört buçuk dakika sonra DAN, her iki genomda da elli yedi bin baz harfinden oluşan zincirin aynı olduğunu ve izdüşümü yapılan durdurma ve başlatma kodonlarının her ikisinin de dokuz harften oluştuğunu; okuma bölümünün GCCTGACCG dizisiyle açılıp, TCGAGGTAC dizisiyle kapandığını bildirdi. Bu yeni parantezler arasındaki genler için İsa'nın tüm genomunu taraması amacıyla DAN'i yeniden ayarlaması, Jasmine'in otuz saniyeden daha az zamanını aldı.

Birkaç dakikalık bekleyiş sırasında Tom hiç ses duymadı, diğerlerinden gelebilecek bir nefes alış veriş bile.

Derken DAN konuştu: "Babadan gelen kromozom 7'de standart insan genomunda olmayan ekstra bir gen bulundu."

Sayılar ekranda dans ediyordu ve bu sefer Tom'un gözleri de onlara eşlik ediyordu. Şimdiye dek

sadece düşünüyordu *kanıt* sonunda gözlerinin önündeydi.

DAN boğazını temizliyormuş gibi bir ses çıkarıp yeniden konuşmaya başladı.

"Babadan gelen kromozom 10'da standart insan genomunun dışında ekstra bir gen daha bulundu."

İki gen. İki gen vardı. DAN'e bu genlerin neleri kodladığını sormak için sabırsızlanıyordu ama konuşmasına fırsat kalmadan Geneskop gürlemeye başladı, sanki zor bir problemi çözmeye çalışıyor gibiydi. Ve konuşmaya başladığında DAN'in monoton metalik sesinde bir şaşkınlık ifadesi olduğunu kurdu kafasında.

"Babadan gelen kromozom 18'de üçüncü bir gen bulundu. Diğer genler standart insan genomunun dışında değil."

Tom'un içini ani bir rahatlama ve mutluluk sardı, hayal kırıklığı kaybolmuştu. Dışın sahibi diğer insanların tümünde olmasa bile çoğunda olmayan üç gene sahipti. Çevresine bakındı ve Jasmine'in yüzündeki ifadeyi yakaladı. Diğerlerinin yüzünde de benzer, sessiz şok ifadesi vardı.

İlk konuşan Jack oldu. "Bu genler ne yapıyor?" diye sordu. "Onlar için heyecanlanmaya değer mi?"

"Bakalım," dedi Tom. Ardından Geneskobu çalıştırıp, "DAN, lütfen yeni genlerin işlevini tahmin et," diye komut verdi.

Geneskobun gürlemesi alçaldı ve yuvarlak gövdesindeki ışıklar yandı. Sonra gürleme normal ses tonuna döndü. "Kodlanmış amino asitlere ilişkin ilk tahmin, kromozom 7'deki genin, DNA ve hücre onarma kapasitesine sahip proteinleri kodladığını göstermektedir. Kromozom 10'daki gen, hücre kontrol işlevine sahip. Kromozom 18'deki üçüncü gense ilk işlev göstergesi veremeyecek kadar karmaşık. Bunlar sadece verilen bilgiler ışığında yapılan tahminlerdir. Laboratuvar bilgisi gereklidir."

Bob Cooke Tom'a baktı, aklından geçen olasılıklarla gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İnanılmaz! İlk gen DNA yapabiliyor ya da onu onarabiliyor. İkinci gen hücre gelişimini kontrol edebiliyor. Belki de bunlar zeki genlerdir, biri hücrenin çoğalmasını sağlıyor, diğeriye hücrenin bölünmesini durduruyordun Birlikte genomun geri kalan kısmındaki dalgalanmaları kontrol ediyorlardır."

"Eğer DAN'in tahmini doğruysa," diye uyanda bulundu Jasmine. "Elbette," dedi Tom, endişelerinden sıyrılarak. "Laboratuvardaki bulguları kontrol etmemiz gerek. Ayrıca üçüncü genin ne işe yaradığını da ortaya çıkarmamız gerekiyor. Fakat eğer bunlar, onun DNA'sının geri kalanını kontrol eden zeki genlerse, bu, İsa'nın genomunun neden bu kadar sağlıklı olduğunu açıklayabilir. Belki de ona üstün bir bağışıklık sistemi vermişlerdir. Ne dersiniz?"

"Başkalarına geçirebileceği bir sistem mi?" diye söze karıştı Bob, heyecanlı bir sırıtişla.

Tom güldü. "Eh bu, altmış dört bin dolarlık bir soru. Laboratuvarda cevabını bulmamız gereken soru da işte bu." Birdenbire aklına Ezekiel geldi. "Jazz, bu genlerle BGD'de bir eş bulabilir miyiz?"

Jasmine omuz silkti. "Bulabiliriz. Veri tabanını yeni durdurma ve başlatma kodonlarına yeniden

ayarlamak zaman alacak, ama Keith Anderson'un bu genlerden birine sahip olduğunu zaten biliyoruz. Eğer BGD'de bir eş varsa, bu üç genle canlı eşi sonunda bulabiliriz."

Tom, Geneskobun gagasından dışarıya çıkıntı yapan sanal gerçeklik kulaklığına doğru yürüdü. "Genlere daha yakından bakayım. DAN bana göz sunumunu ver." Kulaklığı tararken, diğerlerinin etrafında toplandığını fark etti. Ama çok geçmeden iç mekâna doğru yolculuğa çıkmaya odaklanır odaklanmaz, diğerlerini unuttu. Önce karanlığı gördü, sonra aşağısında ve çevresinde tüm hücre belirdi. Tüm kromozomlar, çeşitli şekillere sahip kıtalar gibi muhteşem renkler içinde parlıyordu. Renklerin manyetize boyalardan geldiğini biliyordu ama onlar manzarayı daha gerçekçi kılıyordu.

"Bana kromozom 7'yi ver ve beni kromozom seviyesi çözünürlüğüne al," diye DAN'e komut verdi.

Aniden, önündeki ekran daha büyük bir renk cümbüşüne sahne oldu. Şimdi tek bir kromozoma ve onun içindeki hayatî DNA zincirine odaklanmıştı. Çok güzeldi. Gözleri çifte sarmalın gökkuşağı rengindeki spiral merdiveni boyunca gezindi. Farklı nükleotid çiftlerini aydınlatıp DNA sarmallarını üç boyutlu gösteren manyetize boyaları seyretti. Yeni gen önünde açılmıştı ve sadece görüntü bile göğsünü heyecandan daraltmıştı. Bu, şimdiye kadar yaşamın en ünlü ve en etkili adamının, İsa'nın gelişiminden sorumlu programın bir parçasıydı. Ve ken disi bir ateist olarak, onun kaderinin belirlenmesinde rol oynamış genetik "anormalliği" gören ilk canlı insandı.

"DAN beni kromozom 10'daki diğer gene götür." Görüntüler önce bulanıktı, sonra berraklaştı. Şimdi çifte sarmalın içindeydi, onun floresan çok renkli uzunluğunu seyrediyor, genlerin akkor halindeki caddesinden aşağıya iniyordu. İkinci yeni genin nükleotid çiftleri çifte sarmal boyunca etrafını kuşatmıştı. İsa'yı diğer insanlardan farklı kılan genlerin birinin içindeydi. Kalbinde tam bir huşu duygusu uyandı. Fakat yasalarının bu istisnasını yarattığı için saygı duyduğu şey, doğanın rastlantısallığıydı.

Öte yandan gerçekten nefesini kesen şey, kromozom 18'deki üçüncü gen oldu. Şüphesiz DAN, onu, karmaşık diye nitelendirmişti; yüz binlerce baz çiftini içeren bir uzunlukta idi, şimdiye dek gördüğü en uzun gendi. Programının ne acayıplıkları kodladığını sadece tahmin edebilirdi. Bu genlerin kodlarını nasıl çözeceklerine ve güçlerini nasıl kullanacaklarına ilişkin sorular üşüştü başına. Onlar sıradan genlerle aynı şekilde mi hareket ediyorlardı? Onların kodladığı proteinleri, laboratuvar kontrolü altındaki bakterilerde ifade etmek için normal rekombinant DNA teknolojisini kullanabilir miydi? Onları bir virüse yerleştirip bir hastaya, Holly'ye doğrudan aktarabilir miydi? Bir sürü soru. Ama bunlar iyi sorulardı. Seçeneklerdi. Artık çalışabileceği bir materyal vardı elinde. Nihayet bir şeyler yapabilecekti.

Birdenbire, kulaklığı tekeline aldığını fark etti ve onu başka birisinin de bakması için başından çıkardı. Her zaman olduğu gibi, gözlerinin gerçek dünyaya adapte olması biraz zaman aldı. Ancak hemen, çevresindekilerin dağılmış olduğunu gördü. Buna şaşırılmış bir halde başını çevirince, diğerlerinin DAN'in öteki yanında duran birisinin çevresinde toplandığını gördü. Heyecanının, yerini kızgınlığa bıraktığını hissetti. Cana ekibinin dışındaki hiç kimsenin Mendel Dairesi'nin bu bölümüne girmesine izin verilmeyeceği daha önce karara bağlanmıştı. Ve bu karar özellikle bugün, şu an için önemliydi.

Gruba doğru yürüdü ve sessizliğe hayret etti. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu; ekip bir çember halinde

ayakta durup davetsiz misafiri seyrediyordu sadece. Derken Tom'un kendine gelen görme yetisi onu da olan biteni seyretmeye sevk etti; davetsiz misafir sırtı ona dönük halde ayakta dikiliyordu, çıplak bir erkekti.

Jasmine klavyesinin yanı başındaydı ve Tom'a yaklaşmasını işaret etti. Bir hayalet görmüş gibiydi. Tom yabancıya yöneldi, şimdi ondan sadece bir adım ötedeydi. Evet, Jasmine bir hayalet görmüştü; iki bin yıldır ölü olan, Nasıralı marangozun hayaletini.

Jasmine, gen görüntüleme yazılımına iki komut daha yazdı ve İsa'nın aslıyla aynı boyuttaki tüyler ürpertici hologramı Tom'un önündeki holo-defterde dönmeye başladı!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: TANRI'NIN GENLERİ

BEACON HILL, BOSTON

Nasıra genlerinin bulunmasından on beş gün sonra, 1 Nisanda, sabah saat 03:12'de Carter'in evi tamamen sessizdi. Holly'nin yatak odasının durgun karanlığını bozan tek şey, kızın rahatça düzenli nefes alış verişleriydi. Huzur dolu yüzü, içinde büyüyen habis tümörden habersiz, rüyalarına dalmış gibi gülümsüyordu.

Beynindeki ilk glial hücresinin hain bir hücreye dönüşmesinin üzerinden yirmi dört gün geçmişti. Şimdiye kadar bu hücre, hepsi aynı derecede isyancı DNA'ya sahip olan sayısız kopyasını yapmıştı. Holly uyurken bile, yorulmak bilmez devrim hızlanıyor, DAN'in tahmin ettiğinden bile daha süratli büyüyordu. İtaatkar beyin hücreleri bu başkaldırıyı bastırmak için hiçbir şey yapamıyordu. Vücudun ordusu bağışıklık sistemi bile, işgalcileri püskürtmek için harekete geçtiğinde, vücut hücrelerinin bu mutasyonlarını göz ardı etmiş, onların canice işlerini engelsiz yürütmelerine izin vermişti.

Daha iki gün önce,-vaftiz annesi ve babası onu Yıldız Savaşları 7 filmine götürdüğünde, Holly baş dönmesinin eşlik ettiği ilk baş ağrısını çekmişti. Ama babası bilgisayarını suçlu çıkarır ve oyun oynamasına artık izin vermez diye bunu kimseye söylememişti. Bununla birlikte bilgisayar başında geçirdiği süreyi azaltıp yalnızca kendini çok iyi hissettiği zamanlar kısa süreli oyunlar oynamaya karar vermişti. Ama tabii baş ağrısı geçmemiş, aksine daha da fenalaşmıştı.

Hatta Holly geçen yaz, Bermuda'daki Horseshoe Koyu'nun pembe-beyaz kumlarında anne-babasıyla beraber oynayışlarını hatırlarken, isyancı hücreler klon evriminin ikinci mutasyon evresine girmişlerdi bile. Ve bu genetik bağımsızlık savaşının isyanları kontrol edilmeden kalsa, onların, kafatasının dar sınırları içinde sınırsızca çoğalmasına izin verilse, Tom'un değerli kızının çok sevdiği annesiyle birlikteliği sadece düşleriyle sınırlı kalmayacaktı.

Tom Carter ertesi sabah arabayla işe giderken Holly'nin durumundan hâlâ habersizdi ve bir haftadan biraz fazla bir zaman içinde kızının aylık beyin taraması yapılana dek habersiz kalacaktı. Nasıra genlerinin bulunmasından sonra geçen on beş gün içinde, tüm düşüncesini i ve enerjisini genlerin gücünü çözmeye odaklamıştı. Bırakın Holly'nin hastalığına yenik düşüp düşmediği konusunda endişelenmeyi, İsa'nın diriltilmiş holo-görüntüsünü görmenin önemini düşünmeye bile zamanı yoktu.

O sabah Tom'un Crick Laboratuvarı'nda Bob Cooke'yle birlikte yaptığı ilk iş, Gallenkamp kuvözlerini kontrol etmek oldu. En üst parmaklıkları raftan dört tane yuvarlak şeffaf kültür kabı aldı ve onları yakından inceledi. Kapların üç tanesi, Nasıra genlerinden birinin içine yerleştirildiği *Streptomyces* bakterisi içeriyordu. Bakteriler fabrika gibi çalışıp yeni genetik komutları kodlanmış proteinlere çeviriyorlardı. Dördüncü kabın içinde, üç genin hepsinin birleştirildiği aynı bakteri vardı.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu, Tom'un yanında duran Bob Cooke.

"Hayır, *E.coli*'yle aynı. Açıkçası aynı yapıları içeri sokmadık, ama metodumuz aynı. Tüm kaplarda aynı plasmidleri ve restriction enzimlerini kullandık. "

"Aynı."

"Nas 3 geni hâlâ faaliyete geçmeyi reddediyor. Kodladığı protein hangisiyse artık, hâlâ katlanmadı."

Bob Cooke, *Üçleme -Streptomyces* diye etiketlenmiş dördüncü kabı aldı ve suratını astı. "Fakat üç genin hepsini bir araya getirdiğimizde bilinmeyen proteini elde ediyorduk."

"Evet, ama bu proteinin işlevi ne? İnsan hücresi kültürleri, *nas 1* geninin, özellikle görülmeye değer olmayan, bir tür DNA onarım proteini kodladığını açıkça kanıtlamakta. Nas 2'den elde edilen protein, sınırlı gen kontrol özelliğine sahip, ama bu da yeni bir şey değil. Ben, o üç proteinden oluşan tamamen yeni bu proteinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bob yanındaki çalışma tezgâhından notlarını aldı. "Ayrı çalışmak için lanet *nas 3* genini elde edebilseydik."

"Tabii, onun çalışacağını varsayarsak," diye mırıldandı Tom. "Peki ya çalışmazsa. O zaman toplam karışımında hangi işlevi gördüğünü çözmek çok uzun zaman alır. Belki de bir eş bulma ya çalışmak daha iyi."

Tom kültür kaplarını çalışma tezgâhına koyup laboratuvarın çevresinde gezinmeye başladı. Bu iş düşündüğünden daha zor olacaktı. Stratejisinin doğru olduğundan emindi. Ama vurgunun yerini değiştirmesi gerekiyor gibiydi. Nasıra genlerinde iyileştirici bir şey varsa o zaman cevabın üç genin birlikte ürettiği birleşik proteinde yattığı ta başından belliydi. Muammalı *nas 3* geni, diğer iki gene tarif edilemeyen bir element katıyor, onların ayrı ayrı meziyetsiz olan proteinlerini benzersiz ve heyecan verici bir şeye dönüştürüyordu. Ancak son derece karmaşık üçüncü geni ayrı halde çözmek DAN'ın bile çok uzun zamanını alırdı. Dolayısıyla Tom'un stratejisi üç geniş alana odaklanmayı esas almalıydı.

Birinci alan, proteini laboratuvarda üretmek. Üç gen, bakterilere yerleştirilerek, bakteri hücreleri, kodlanmış protein üreten mini fabrikalara dönüştürülebilirdi. Ve Tom, bazı değişikliklerden sonra proteinleri ilaç gibi enjekte edeceğini umuyordu.

İkinci alan, üç geni doğrudan canlı hayvanlara yerleştirip bir organizma üzerinde hangi etkiye yol açacaklarını ve canlı içinde hangi proteinleri üreteceklerini görmektir.

Tom'un son çare diye düşündüğü, üçüncü seçenekte, ilk iki genin işlev görmemesi ya da çok uzun sürede işlev görmesi durumuydu. Bu durum, işlev gören tam bir gen takımına sahip canlı bir insan bulmayı gerektiriyordu. Böylece Tom, doğal yoldan oluşan genleri yerinde inceleyebileceğini düşünüyordu. Ve hâlâ onların nasıl çalıştığını saptayamazsa, o zaman denek kişiyi, olası iyileştirici güçlerini gerçekleştirmeye ikna edip, onları Holly'nin hayatını kurtarmakta kullanacaktı. Bu esasen en az albenisi olan seçenektir, ama zaman ilerledikçe öne çıkan seçenek haline geldi.

Zaten birinci seçeneği defalarca sınamışlardı. Tüm genler *E.coli*, *Saccharomyces cerevisiae*,

Streptomyces ve hatta insan hücresi kültürlerinde tek başlarına ve toplu olarak denenmişti. Ama hep *nas 3* geni proteinini ifade etmeyi reddetmiş ve onlar da üç genin bir araya gelmesinden oluşan,

saygısız Kaliforniya'lı bilim adamının *Üçleme* diye adlandırdığı gizemli birleşik proteini elde etmişlerdi. Öte yandan her defasında, ürettikleri bu laboratuvar ürünü birleşik protein atıl kaldı.

ikinci seçenek de, her ne kadar yapılması gereken başka testler varsa da şimdiye değin pek işe yaramadı. Üçleme, virüs taşıyıcısıyla hedef organizmaya yerleştirildiğinde, fare ve canlı tümör hücreleri üzerinde etkili olmamıştı. Solunda, önü camla kaplı soğutmalı kabinde ekibinin geliştirdiği güzel serumların bulunduğu parmaklıklı rafı görebiliyordu; tüm bu serumlar, üç geni organizmanın kök hücrelerine aktarmak için hazırlanmıştı. Ama genler oralara vardığında hiçbir değişikliğe yol açmıyorlardı.

Bu serumlar sonraki testlerden geçirilince, Bob Cooke'nin haklı olduğu ortaya çıktı: Üçüncü şıkkı öne almaları gerekiyordu. Bu genlerin hepsinin işlev gördüğü birisini bulmak zorundaydılar. Böylece söz konusu genleri *canlı* bedende inceleyebilecekler ya da genleri taşıyan kişiyi Holly'yi iyileştirmeye ikna edebileceklerdi. Tom telefona uzanıp, aşağıda Bilgi Teknolojisi bölümündeki Jasmine'i aradı. Jasmine telefonu açtı.

"Jazz."

"Merhaba ben Tom, araştırma nasıl gidiyor?"

Bir anlık bekleyiş. "İyi değil. Bir çift insan genlerden birine, ya *nas 1'e* ya da *nas 2'ye* sahip ama hiçbirisi üç gene birden sahip değil. *Nas 3'e* sahip birine henüz rastlamadım. Büyük Anne ekrana sürekli yeni taramalar getiriyor ama, BGD'nin geçmiş kayıtlarının büyük çoğunluğunu taradık ve çarelerimiz giderek tükeniyor."

"Büyük Anne kaç taramayı seçiyor?"

"Her zamanki gibi beşte birini."

"Onu beşte beş yap. Bundan sonra, dünyanın neresinde olursa olsun, Geneskop taramasına girmiş herkesi gözden geçirmek istiyorum."

"Tek tek mi? Ne oluyor? Senin gizemli Ezeziel baskı mı yapıyor?"

"Hayır, o konuda kaygılanmamızı gerektiren bir durum yok; üç haftamız daha var." Tom, örneklerle geri dönüp üç geni bulduğunu söylediğinde, yaşlı adamın ne kadar heyecanlandığını anımsadı. Bunun üzerine Ezeziel, eşi ne zaman bulacaklarını sormuş ama beş haftalık müddeti daha erkene almak konusunda Tom'a baskı yapmamıştı. "Baskı yapan benim diğer seçeneklerim, Jazz. İşe yaramıyorlar. Şimdi en iyi kozumuz sensin." "Teşekkürler. Bu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Ama fazla umutlanma. Genlere sahip birini taramak ve eğer öyle biri varsa kaydını BGD'ye geçmek yıllarca sürebilir."

"Büyük Anne'nin BGD'de depoladığı genomların geri kalan %80'ine ne diyorsun?"

Bir iç çekiş. "Onlar dünyanın değişik yerlerinden özel veri tabanları. Onların içine girmek suçtur."

"Ama sadece biri bunu anlarsa!"

Jasmine sesinin afallamış gibi çıkmasına çalışıyordu ama Tom kadının sesindeki heyecanı fark edebiliyordu. "*Son derece* iyi korunmuşlardır. "

"Bunun yapılamayacağını mı söylüyorsun? Yoksa ancak bir *dâhinin* bu işin altından kalkabileceğini mi ima ediyorsun?"

Küçük bir kahkaha. "Dr. Carter, istediğinizde çok tatlı konuşabildiğinizi daha önce kimse size söyledi mi?"

Kıkır kıkır gülme sırası Tom'a geçmişti. "Hayır, Dr. Washington, kimsenin söylemediğini dürüstçe itiraf edebilirim." Yine bir bekleyiş. Sonra Jasmine'in ses tonu ciddileşti. "Vaftiz kızım nasıl? Filmde, durgun görünüyordu."

"Biliyorum, ama kendisi iyi olduğunu söylüyor."

"Bir sonraki taraması ne zaman?"

"Bir hafta sonra."

"Ona yardım etmek için bir eşe sahip olman gerektiğini sahiden düşünüyor musun?"

"Hâlâ diğer yolları deniyoruz ama şimdiye kadar pek işe yaramadılar. Bu yüzden, evet."

Bir iç çekiş. "Elimden geleni yapacağım. Ama bana bir konuda söz ver Tom."

"Neymiş?"

"Hapishaneye ziyaretime geleceksin!"

Harikaydı. Bedeni, boyu, hatta yüzünün şekli idealdi. O da yalnızlığı seviyordu. Geçen iki hafta boyunca Maria Benariac Boston'un her yerinde siyah saçlı adamı izlemiş ve adamın şe hirde yeni olduğunu ve çok fazla arkadaşının olmadığını öğrenmişti. Üçüncü gün gittiği, şehrin aşağı tarafındaki kulüpte adamın biseksüel olduğunu öğrenmişti. Ama bu sorun değildi, adam sadece rastgele bulduğu partnerlerle takılıyordu. Bu da hiç kimsenin onu bir haftadan fazla özlemediğini gösteriyordu. Telefonu bile çok az kullanıyordu. Maria'nın gizli telefon bağlantısı bu konuda yeterli bilgiyi vermişti. Telefon çaldığında adam asla açmıyor, telesekreterinin arayanları kaydetmesini tercih ediyordu.

Yapması gereken bariz değişiklikler dışında bu adam tam aradığı kişiydi. Hatta adamın cinsel tercihi bile Maria'nın ona yapacağını haklı çıkarmayı kolaylaştırıyordu. Cinsel tercihi adamı sapkın ve dolayısıyla gayet rahat harcanabilir kılıyordu.

Maria, şirket binasından itibaren adamı takip ederken, ihtiyatlı davrandı. Yaptığı araştırma, adamın bir zamanlar New York Polis Teşkilatında çalıştığını ve dolayısıyla eğitim aldığını ortaya çıkarmıştı. Adamın sağ omzundan politen bir çanta sarkıyordu ve sağ elinde de bir kasket vardı. Gün ortası yaptığı görüşmenin iyi geçtiği her halinden belliydi.

Mükemmel.

Adam güvenlik işinde çalışmış olmasaydı diğer tüm özellikleri değersizleşecekti. Ama bu işiyle mükemmelden daha iyiydi, adeta Tanrı'nın bir lütfuydu. Adam arabasına bindi, Maria da kendi arabasıyla onu takip etti. Gölgesi gibi çok yakında izlemesi gerekmiyordu; şimdi adamın ne yaptığını ve nereye gittiğini tahmin edebiliyordu. Harvard yakınındaki bir apartman dan daire kiralamıştı. On dakika sonra GENIUS kampüsünden geçerlerken, Maria küçük gergin bir kahkaha attı. Neredeyse bilim adamını öldürmenin tadını alabiliyormuş gibiydi. Ve birkaç gün içinde bu tadı gerçekten alacaktı.

Adamın apartmanına yaklaştıklarında Maria arabasını bir blok uzağa park etti ve yürüdü. Kahverengi kum taşından yapılmış evin ana kapısına geldiğinde içeriye girmesi kolay oldu. Dün ve ondan önceki gün yaptığı gibi kapıyı yokladı ve açık olduğunu fark etti. İçeri girdi ve yalnız olup olmadığını kontrol etti. Sonra iki asansöre doğru ağır adımlarla yürüdü, hâlâ çalışan asansörlerden birine bindi. Harabe binanın çıplak duvarları dökülüyordu ve bina sakinlerinin çoğu öğrenciydi. Yine de birkaç gün için fena sayılmazdı. Bernard Kardeş hâlâ kesin benimle temas kurmaya çalışıyordur diye düşündü; Londra'daki dairesine üç mesaj bırakmış ama Maria mesajların hiçbirine cevap vermemişti. Ne Bernard ne de peşinde olan başka biri onu burada asla bulamazdı. Bulduklarında da çok geç olacaktı.

Üçüncü kata geldiğinde iş tulumunu ve alet çantasındaki eşyaları kontrol etti, ardından adamın dairesine giden koridora girdi. 30 numara. Durdu ve kapıyı çaldı. Sessizlik. Sonra boğuk bir ses. "Kim o?" Maria, adamın kapının diğer yanında nefes alıp verdiğini duyuyor ve gözetleme deliğinden kendisine baktığını tahmin ediyordu.

Alet kutusunu havaya kaldırıp, sırtını dönerek iş tulumunun sırtındaki portakal logosunu gösterdi. Boğuk, işçi sesiyle, "Elektrik şirketindenim, bayım," dedi. "Bu binayla bitişğinizizdekenden tehlikeli elektrik dalgaları aldık. Sayacınızı ve elektrik tesisatınızı kontrol etmem gerekiyor. Basit bir güvenlik tedbiri işte. '

Bir anlık bekleyiş. "Kimliğin var mı?"

Bu soruya kızdı. İnsanlar *neden* bu kadar kuşkuluydular ki? Sağlam yapılı, genç bir eski polis bir elektrik şirketi işçisine neden güvenmesin ki? Korkacak ne vardı?

İş tulumuna elini götürdü ve yazılı bir sayfa çıkardı. "Patrondan yazılı bir kâğıt aldım. Şirketin kâğıdı. Bu yeterli olur mu?" Kâğıdı kapının altından ileri itti. "Yoksa benim kartımı mı gör mek istersiniz?" Gösterişli bir şekilde alet kutusunu açtı ve sanki kartını çantanın içinde bir yere koymuş da şimdi onu arıyormuş numarası yaptı.

Çantasını karıştırırken, birkaç bezginlik homurtusu çıkardı. Ama gerçekten de bekliyor ve dinliyordu.

Kapının diğer tarafında açılan sayfanın sesini duydu. Adam hâlâ oradaydı. Şirketi aramak için dairesine dönüp telefona sarılmamıştı. Bu iyiydi.

"Kahretsın!" diye lanet okudu. "Biliyorum burada bir yerde. Lanet olsun, isterseniz daha sonra onu bulduğumda yine gelebilirim."

Bir süre bekleyiş. Kâğıdın yeniden katlandığını duyduğunda, adamın aklından geçenleri okuyabiliyordu. Adamın istediği son şey, kadının tekrar gelmesiydi. Ne yapacaksa bir an önce yapıp gitmesini istiyordu.

Birdenbire, çekilen zincirlerin ve kapı kilidinin sesini duydu. Adam kapıyı açarak "İçeri gir," dedi. Peşinden kâğıdı geri verdi. Asık suratlıydı ve hâlâ kasketini tutuyordu. "Ne kadar zamanda bitirirsin?"

"Beş on dakika. Elimden geldiğince acele edeceğim." Maria ardındaki kapıyı kapattı ve küçük mutfağın yanındaki dolaba yürüyen adamın peşinden gitti.

Adam sırtı Maria'ya dönük halde dolabın kapağını açtı. "Sayaç ile geri kalan zımbırtı burada. Sana kolay gelsin "

"Teşekkür ederim." Maria alet kutusuna uzandı ve içinden bir poşet ve yarı otomatik, susturuculu bir tabanca çıkardı. Adamın geri dönmesine fırsat vermeden poşeti kafasına geçirip silahı şakağına dayadı ve iki el ateş etti. Kafasına poşet geçirmiş olmasına rağmen yine de ortalık batmıştı. Adamın cesedini banyoya tıktı, küvete koydu ve soğuk su musluğunu açtı. Buzla birlikte adamın çürümesini bir haftaya kadar yavaşlatabilirdi, ondan sonrası sorun değildi.

Adamın bir kenara fırlamış kasketine uzandı ve siyah siperindeki iki damla kanı sildikten sonra kasketi giydi. Yakışmıştı. Haklı çıktım diye düşünerek güldü. Adam mükemmeldi.

www.eskikitaplarim.com

ÜÇ GECE SONRA, GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Tüm topluluklar gibi siber dünya da kendi alt kültürüne sahipti. Bilgisayardan anlayan, canı sıkılmış yeni yetmeler siber caddeleri turlayıp, eğlence ararlar ve sızabildikleri sistemlere girerler. Siber punklar diye adlandırılan bu çocuklar elektronik otobanda gezinirler, bir net sitesinden diğerine keyif turları atarlar ve siber şehirdeki en faal net ustasının kendileri olduğunu birbirlerine inandırmaya çalışırlar. Hepsinin ortak bir düşü vardır: Tehlikeli, kahramanca bir darbe indirmek, elektronik ejderhayı öldürüp siber punkluktan *siber lordluğa* terfi etmek.

Çok azı bunu başarır. Ama bazı gerçek efsaneler çıkmıştır. Hazine'nin Federal Rezerv veri tabanına, NASA'nın Uydu Rehberlik sistemine ve Rus Stratejik Nükleer Füze komut merkezinine girip sırasıyla her birinin kontrolünü ele geçiren siber punktan daha iyisi çıkmamıştı. Neyse ki, iyi niyetli çıkmış, yetkilileri sistemdeki gedik konusunda uyarıp güvenliği nasıl sıkılaştırabileceklerini göstermişti sadece. Doğal olarak yetkililer de bu bilgisayar korsanının izini bulup onu yakalamaya çalışmıştı. Fakat korsan karmaşık bir yol izleyerek bağlantı noktalarını kapayıp şebekeden uydu bağlantılarına zıpladığı için izini kaybettirmişti. Lâkin siber punk topluluğu onun kim olduğunu biliyordu. İçlerinden biriydi; Razor Buzz kullanıcı kimliğiyle dolanan biri.

Bu on iki yıl önce olmuştu. Ondan sonra Razor Buzz rumuzu internet ortamından kaybolmuş ama ünlü en büyüklerden biri, gerçek bir siber lord olarak yaşamıştı.

Öte yandan bu gece Razor Buzz bilgi otobanında eski günlerdeki gibi geziniyordu. Siber lordun *alt benliği* rumuzunun gizliliğini gerekli görürken bu rumuzun taşıdığı geçmiş zaferlerinin güvencesinden beslenme ihtiyacını hissediyordu. Bilim camiasının hayli saygın bir üyesi -Nobel ödülü sahibi olacak kadar- olmak için yıllarını harcamış bir kadın bu gece yine yasayı çiğniyordu.

Dr. Washington, diyet kolasından bir yudum daha alıp, pizzasından bir lokma ısırıldı; gözleri önündeki elli santimlik ekrandan ayrılmıyordu. GENIUS piramidinin zemin katındaki ofisinde on beş saatten beri çalışıyordu. Hem Larry de şehir dışına çıkmıştı. Gecenin sessizliğinin tadını çıkarıyordu; beyninin en iyi çalıştığı zamandı.

Ekranın mavi parıltısından ayrı olarak, yanı başında, havada asılı duran lambanın keskin ışık halkası bu küçük düzenli ofisteki tek ışık kaynağıydı. Bilgi Teknolojisi bölümünün kalbini oluşturan, her tarafı beyaz, ısısı ayarlı Büyük Anne, yandaki odada yatıştırıcı yumuşak bir şarkıya benzer sesler çıkarıyordu. Bu müthiş güçlü beynin minik bir parçası, dünyanın çeşitli yerlerinde faaliyet halinde bulunan Geneskopların hepsinden gelen taramaları toplayıp tek tek karşılaştırıyor ve sıraya sokuyordu. Ekranın üstündeki saatin alçak bir sesle tiklemesinden başka ses gelmiyordu çevreden. Vakit gece yarısını geçmişti ve sanki Jasmine'in dışında bütün dünya uykuya dalmış gibiydi.

Yanıdaki notları kontrol etti. BGD'nin tüm tarihsel dosyaları üzerinde yapılan araştırma iki gün önce tamamlanmış ve her ne kadar yeni Geneskoplardan her saat gelen veriler henüz BGD'ye kaydedilmemiş olsa da eş bulunamamıştı. Ama o şimdi başka bir yere bakıyordu. Listesindeki pek çok kolay erişilebilir DNA veri tabanına sızmıştı. Bunlar arasında dünyanın çeşitli yerlerindeki hastanelerin ve küçük sigorta şirketlerinin veri tabanları bulunuyordu. Her bir veri bankasına, Nasıra genlerini içeren kendi zeki dosyasını sokarak en önemli eşi araştırıyordu. Amerikan, İngiliz ve Fransız askerî personelin DNA depolan dâhil, daha büyük ve içine sızılması zor veri tabanlarının bazılarını bitirmişti. Bu veri tabanlarının hepsi, yazılım alarmları ve Versiyon 2 AVCI iz sürme yazılımınca korunuyordu. Fakat bu engeller bir siber lord için çok çetin sayılmazdı ve Jasmine korsanlık yeteneklerinin hiçbirini kaybetmediğini gördüğü için sevinç duymuştu. Ne var ki neredeyse iki yüz milyon bireysel genom taradıktan sonra hâlâ tam bir eş bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Kollarını başının üzerinde gerdi ve sandalyesinden doğruldu, sonra da piramidin camdan duvarına uyuşmuş ayaklarla yürüdü. Dışarısı zifiri karanlıktı ama yukarıda duru gökyüzünü; muhteşem bir görüntü veren yıldızları ve ince gümüş rengi bir dilime benzeyen ayı görebiliyordu. Önünde kampüsün karanlığını ana bekçi kulübesinin donuk parıltısı yırtıyordu. Orada iki koruma görevlisinin, kapalı devre televizyon monitörlerinden mekânı gözetlediklerini biliyordu. Ama o merkezin video bilgisayarına girmiş ve kendini gözetleyen kameraya bir film devresi sokmuştu. Şimdi çalışma alanını kontrol eden herhangi bir koruma görevlisi, peş peşe yasa dışı veri tabanlarına giren GENIUS Bilgi Teknolojisi yöneticisi yerine, boş, durağan bir ofisi görecekti.

Bilgisayarın başına dönüp tekrar sandalyesine oturdu. İsa'nın hologramını görünce tüyleri diken diken olmuştu; onun isteği dışında ruhunu çağırmış bir medyum gibi hissetmişti kendini.

Nasıra genlerinin bulunmasından sonraki günün büyük bir kısmında ve gece boyunca vicdan muhasebesi yapmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu; Tom'a Cana Projesi'nden çıkmak istediğini mi söylemeliydi yoksa mucizevî gözüken işine devam mı etmeliydi? Nihayet, uzun uzun eski usul dualar

ettikten sonra bu genler Holly'nin ve bilumum insanlığın iyileşmesine yardım edebileceksen, projeye devam etmeye karar verdi. Şimdi bir eş bulması gerekiyordu. Tom ve Holly ona bel bağlamıştı.

Girmeye niyetlendiği tüm veri tabanları hakkındaki notlarını yeniden kontrol etti. Artan zorluk ve risk sırasına göre üstelemişti onları. Olabildiğince güvenli yoldan bir eş bulmaya çalışıp yalnızca zorunlu kaldığında risk alması mantıklı görünüyordu. Her şeyden önce, yakalanıp ceza almasının kimseye faydası olmayacaktı. Buna rağmen, en zengin bilgilerin büyük ve iyi korunan veri bankalarında bulunduğunu biliyordu. Bunlar arasında en etkileyici olanı, "Kara Delik" diye rumuz taktığı, Paris tabanlı bir sistemdi. Nitekim bu sistem, milyonlarca genomu içeren devasa bir sistem olmasının yanı sıra, yeni Versiyon 3 AVCI sistemiyle de korunuyordu. Bu, onu, içine sızılmaz diye nitelendirdiği kendi BGD sistemi kadar güvenli kılıyordu. Uygun onay ya da ileri düzeyde beceri olmadan "Kara Delik"e giren biri yutuluyor, çevrimdışı olamıyor; bu sayede AVCI sistemi bilgisayar korsanının sinyalini alıp hemen izini buluyordu. Razor Buzz onu cezbedici bulabilirdi, ama daha güngörmüş ve tecrübeli Dr. Jasmine Washington gerçek risklerin farkındaydı. Yalnızca zorunlu kaldığında "Kara Delik"e girmeyi düşünüyordu.

Ekrandaki göstergeyi, listesinde bekleyen sıradaki sisteme hareket ettirdi. Genetikte uzaktan da olsa ilgilenen herkes İnsan Genomu Çeşitleri Veri Tabanı'nı bilirdi. Bu veri tabanı, aynı ismi taşıyan tartışmalı projenin meyvelerini içeriyordu. Stanford Üniversitesi'nden Luisi Luca Cavalli Sforza ve Yale Üniversitesi'nden Kenneth Kidd adlı iki genetikçi fikri olarak 90'larda başlatılan İnsan Genomu Çeşitleri Projesi, İnsan Genomu Projesi'nin bir yan çalışmasıydı. Amacı, dünyanın uzak bölgelerindeki beş yüz etnik topluluğun olası nadir genlerini ve DNA'larını ele geçirip muhafaza etmektir. Tanzanyalı Hazda, Sibiryalı Yukaghir ve Andaman Adaları'ndaki Onge toplulukları gibi çoğu topluluğun nesli tükenmek üzereydi.

Tartışmanın çıkmasının nedeni, Batı biliminin, nesli tükenen bu halklardan çok onların değerli DNA'larına değer veriyor görünmesiydi. Bu konuda Batı'nın, özellikle de kimi hastalıklarla savaşmada işe yarayacak nadir genleri patentlemeye çalışan ABD devletinin sicili kabarıktı. Bu çabalar boşa çıkmıştı, ama eğer tamamlanmalarına izin verilseydi, önemli ölçüdeki kazancın tamamı ABD devletine ve ilaç şirketlerine gidecekti, genlerin "sahipleri" olan yerli halklara değil.

Örnek veren tüm bireylerin teşhis edilmesini, böylece eğer herhangi bir nadir gen sırası bulunursa, onun izi sürülerek o geni taşıyan kişiye, aileye ya da topluluğa ulaşılmasını sağlayan kuralları, proje liderlerinin saptamaları Geneskop sayesinde mümkün olmuştu. Bu durumda o kişi, aile ya da topluluk verilecek ikramiyeden yararlanacaktı. Bir kez, bu genetik kazı hakları üzerinde fikir birliği sağlandıktan sonra, proje düzenli bir şekilde yürüdü ve tüm genomlar İnsan Genomu Çeşitleri Veri Tabanı'na referansta bulunularak depolandı.

Jasmine ikona tıklayınca, ön sayfadaki pencerede parola isteğinin yandığını gördü. Sistemin temel yapısını hemen tanıdı; sipariş üzerine hazırlanan güvenlik özelliklerine sahip, gelişmiş Kibuki 2000 bağlantılı veri tabanı. Japonların yaptığı tüm işlerde olduğu gibi, bu sistemin tasarımı da Jasmine'i etkilemişti. Veri tabanına erişimi koruyan geçitler serisi, ince elenip sık dokunularak programlanmış ve zekice yerleştirilmiş bir dizi yazılım sinyalleriyle gizlenmişti.

Ama Jasmine telaşa kapılmamıştı. Razor Buzz geçmişteki kadar faal olmayabilirdi, fakat Dr. Jasmine Washington gelişmeleri takip ediyor, aslına bakarsanız onları şekillendiriyordu. Tecrübelerinden

bildiği kadarıyla, çok iyi tasarlanmış Japon sistemleri hep trajik bir kusur taşırdı. Tasarımlarının çok güzel ve açık olması, onların zayıf noktasıydı.

Eli içgüdüsel olarak uzanıp bir dilim soğuk pizza aldı ve pizzayı yerken düşüncelere daldı. Dilimi mideye indirdikten sonra, dudaklarını dalgın dalgın elinin arkasıyla sildi ve klavyede yazmaya başladı. Orijinal tasarımcısının veri tabanını kapalı tutmak için kullandığı görünmez programlama ilmiklerini teker teker çözdü. Her seferinde, bir güvenlik geçidini işlemez hale getirip bir diğerine geçerken tahminleri doğru çıkıyordu. Bu sistemin sorunu da buydu. Çok iyi tasarlanmıştı. Önceden kestirilmesi çok kolaydı.

Kırk dakikadan az bir sürede, eski Razor Buzz gibi sistemin içine sızmıştı; veri tabanını açıp, Nasıra genleri dosyasının bir kopyasını alarak, içindeki genetik dizilimlerin tam bir eşini ara maya koyulmuştu.

Diyet kolasına uzandı ve biraz bekledi. Kendi güçlü 100 terrahertz makinesinde bile bu büyüklükte bir veri tabanını araştırmak biraz zaman alabilirdi.

Derken hemen, "Eş Bulundu" mesajı çıktı ekranda.

Aramanın bu denli hızlı tamamlanmasının etkisiyle dengesini kaybedip, kolasını tişörtüne ve blucinine döktü.

"Aman Tanrım!"

Ekranın değişip, taranmış fotoğrafın, yanında bir yazıyla birlikte ekranda belirmediğini görünce, kısa süreli can sıkıntısının yerini heyecan aldı. Görüntü bir adama ait gibiydi. Adamın ka ra, uzun kır saçlarla çevrilmiş suratu dosdoğru Jasmine'e bakıyordu. Yüzü sevdi, güçlü ve saygındı, hatta asil. Adam yaşlı ama fevkalade iyi durumda görünüyordu; gövdesi çıplak, kasları sağlamdı. Fotoğrafın yanındaki metni okudu. Kolombiya, Carisal'dan bir Wayuu kızılderilisiydi. Soyadı Puyiana'ydı ama adı sadece Al diye geçiyordu. Ekranın dibine yakın satırları okuduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"İyileştirici güçlere sahip," *diye yazılıydı.*

Al, bir kabile hekimiydi. Jasmine, Al Puyiana'nın, yaşadığı yerdeki diğer şifacılar gibi yerel şifalı otları kullanmayıp *"elleriyle dokunarak"* tedavi ettiğini okudu. Bu kaydı derleyen bilim adamları, Al'ın bu işi nasıl yaptığını anlayamadıklarını, ama onun, *"sahiden Tanrı vergisi bir yeteneğe"* sahip olduğuna dair *"güçlü kanıtlar"* bulunduğunu belirtmişlerdi.

Jasmine, ekranın üstünde, adam hakkında daha fazla bilgi sunan seçenek ikonlarını gördü. En fazla dikkatini çeken ikon, Nasıra genleriyle -kendinden önceki bilim adamlarının, herhalde, farklı durdurma ve başlatma kodonları yüzünden es geçtikleri genler eşleşmeyi onaylayan "genetik veriler" ikonuydu. Tam ikonu tıklamak üzereydi ki, Al'ın isminin altında doğum tarihinden başka bir tarihin daha bulunduğunu fark etti. Bu tarih üç ay öncesinden biraz daha eskiyi gösteriyordu.

Metne dönüp son satırları okudu.

"Ah, olamaz!" diye fısıldadı kendi kendine. Daha yeni gördüğü bu adam için duyduğu gerçek üzüntünün sancısını hissetti.

Güçlü bir yüze ve şifa veren ellere sahip olan bu adam, üç ay önce, 92 yaşında ölmüştü.

Genetik zincir eşleşmesini tekrar kontrol etti. Kusursuzdu. Ölü adam, genomunda üç tane Nasıra geni taşıyordu. Her bir geni İsa örneğinde bulunan zincirle aynıydı. Dosyayı ve gen taramasını kopyaladıktan sonra kendi bilgisayarının yanı başında duran yedek diske taşıdı. Adam ölü de olsa bazı sırları açığa vurabilirdi.

"Kahretsin!"

Bu adamı üç aydır es geçtiklerini öğrenmek haksızlıktı. Tom'u çağırıp olanları anlatmayı düşündü, ama tekrar saatine bakınca vazgeçti. Neredeyse gecenin bir buçuğuydu. Bu gece geç vakte kadar kalacağını biliyordu ama hâlâ burada olduğundan emin değildi. Belki de eve gidip biraz uyumalıydı ama kendini çok huzursuz hissediyordu. Carisal'li Wayuu yerlisi hakkındaki yazıyı bir kez daha okudu. *"İyileştirici güçlere sahip"* yazısı ekrandan fırlayıp, kendisiyle alay edecek gibiydi.

Derin bir iç çekişle sistemde başka eşin bulunmadığını iki kez kontrol etti. Daha sonra, ardında, sisteme girdiğini ele verecek hiçbir iz bırakmadığından emin olarak usulünce sistemden çıktı. Yıllar önce defalarca yaptığı gibi, bir kez daha karanlık, içine sızılmaz görünen korunaklı yere girip, savunmalarının delindiğinden habersiz halde uyuyan güvenlik görevlilerini öylece bırakarak, o yerden ayrılmıştı.

Belki sonuca çok yaklaşmanın verdiği bitkinliğin etkisindeydi. Ya da uyumak için çok acele ediyordu. Ya da belki, kurum karşıtı isyankâr Razor Buzz olmanın tadını çıkarıyordu sadece. Nedeni ne olursa olsun, Dr. Jasmine Washington artan risk sırasına göre listelenmiş, uzun DNA veri tabanı listesini es geçerek, doğrudan son çıkışa geldi. Şimdi Razor Buzz'un onun şifresini gerçekten kırıp kıramayacağını görmenin zamanıydı. Siber lord hepsinden daha karanlık sığınakta, "Kara Delik"te saklanabilecek miydi?

Yarım saat sonra, GENIUS güvenlik görevlileri ana bekçi evinde görev değişimi yapıyordu. Yeni gelen iki görevli kapıdan içeri girip, giden meslektaşlarına birkaç müstehcen şaka yaptı.

Gus Stransky özel güvenlik firması olan SHIELD'dendi ve tam yedi yıldır kampüsü gözetliyordu. Ellili yaşlarındaydı ve sağ ayak bileğinden kurşun yarası aldığı için erkenden emekliye ayrılmadan önce Boston'un en iyilerinden biriydi. Saatlerce çalışmasına rağmen işini seviyordu. Ne de olsa işi sayesinde karısı Doris'in dırdırından kurtulup rahat bir nefes alabiliyordu.

GENIUS sözleşmesi rüya gibiydi. Bu yerin parası vardı ve en iyi teknolojiyle donatılmıştı. Tek yapması gereken iş, bekçi evinde oturup, kapalı devre televizyon ekranlarını ters giden bir şey var mı diye seyretmektir. Üstelik Bayan Carter'ın İsveç'te öldürülmesinden beri güvenlik iki katma çıkarılınca bir arkadaşı da olmuştu. Bu geceki arkadaşı yeni bir herifti. Uzun boylu, güçlü bir yapısı ve siyah saçları olan bu genç adamın adı Bart Johnson'dı. Bart daha iki gün önce GENIUS sözleşmesini imzalamıştı. İyi birine benziyordu ve Gus çömezlerle eşleşmeye alıştı. Amiri ona çömezlerle iyi anlaştığını söylerdi hep.

Bekçi evinde, iki takım kapalı devre televizyon monitörü vardı. Birinci takım ana piramidin dışındaki görüntüleri verir, sağa doğru uzanan protein üretim barakaları dâhil kampüsün büyük bir kısmını görürdü. Diğer takım ise piramidin içine bakardı. Ekranlardan biri sürekli avluyu ve orada oturan diğer iki güvenlik görevlisini gösterirdi. Bir adam iki takımın ortasına oturup, her ikisini de idare edebilirdi, ama bu gece Gus dış tarafları gösteren takımı almış, iç tarafları gösteren takımı çömez meslektaşına bırakmıştı.

Gus hemen tüm kapalı devre televizyon ekranlarını kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Arkadaşına döndü. "Evli misin, Bart? Yoksa mutlu mu?"

Bart güldü. "Sanırım mutlu."

Gus, önündeki ekranları tarayan genç adamı izliyordu. Hepsi boş ofisleri gösteriyordu. Sadece koğuş ve Crick Laboratuvarı'nda birileri vardı. Dr. Carter hâlâ Crick Laboratuvarı'nda çalışıyordu. Tam olarak ne yaptığını kestirmek imkânsızdı ama görünüşe bakılırsa çalışma tezgâhında bir şeylerle meşguldü.

Bart bir düğmeye basarak, piramidin avlusundaki güvenlik görevlilerine bağlandığı iç telefon sistemini açtı.

"Orada işler nasıl gidiyor?"

Ekrandaki görevlilerden biri, sağ elini kaldırıp başparmağını gösterdi. "Şimdiye kadar iyi. Sen misin Bart?"

"Elbette George."

"Moruk Gus orada mı?"

Bart öte tarafa baktı ve kaşlarını çatmış Bus'a kıkır kıkır güldü. "Evet, moruk Gus da burada. Neler yapıyorsunuz?"

"Çok sessiz," dedi, hışırtılı bir ses. "Heyecan verici bir sessizlik." Gus bir sakız çıkarıp çiğnemeye başladı. Bir tane de Bart'a ikram etti ama genç adam kafasını sallayıp istemediğini söyledi. Gus sakızı göğüs cebine koydu, sandalyesine yaslandı ve düzenli olarak ekranları kontrol etmeye koyuldu. Protein barakalarının içi ve dışı boştu, her yer gibi. Asayiş berkemaldi.

Derken birdenbire yanındaki genç arkadaşının ciddileştiğini gördü. Gus, Dr. Carter'in çalıştığı Crick Laboratuvarı'nı gösteren ekrana bakan Bart'a döndü.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu endişeli bir halde. Bu genç adamlar niye her zaman böyle telaşlıydılar ki? Her gölgede bir tehlikenin pusuya yattığını sanıyorlardı.

Bart kaşlarını çattı. "Emin değilim." Ayağa kalktı ve sandalyesinden ayrıldı. "Gus buraya gel, şuna yakından bak ve ne görüyorsan bana söyle."

Gus of çekti, ama peşinden ayağa kalktı. "Tamam," dedi keyifsiz keyifsiz. Ne zaman rahat bir nefes

alıyor olsa, bir çömez ondan deneyimli gözleriyle ekrandaki aptalca bir gölgeye ya da bir kir lekesine bakmasını istiyordu. Onun çalışmasına gerek yoktu. Bundan emindi.

Monitörü kontrol etmek için eğilirken, genç görevli ona yol açtı. "Sorun nedir?" diye sordu Gus. "Ben bir şey görmüyorum." "Sağ alt köşe. Küçük bir şey. Çok küçük."

Gus daha da ileri uzandı ama hiçbir şey göremedi. Topu topu Dr. Carter cam tabakların bulunduğu bir rafta başını kaşıyordu. Bart hangi lanet olası şakayı yapıyordu? Derken ardından gelen metalik bir tık sesi duydu. Sesi ne olduğunu ilkin anlayamadı, sonra uzun süreden beri unutulmuş bir şarkı sözü gibi sesi hatırladı.

Bir silah dolduruluyordu. Q

Korkudan çok öfke kapladı içini. "Ne halt...?"

İki tane ıslık sesine benzer silah sesi göğsünü kurutucu bir sıcaklıkla doldurunca daha fazla konuşamadı. Garip bir duyguydu bu. Nefesi kesilmesine rağmen pek acı duymuyordu. Donakalmıştı. Gömleğine dokundu, ıslak ve yapış yapıştı. Önündeki monitörde kırmızı lekeler vardı. Soğukkanlılıkla birden fark etti. Lanet olsun, vurulmuştu. Kendini zayıf ve sersem gibi hissediyordu. Sandalyesine oturdu ve tekrar nefes almaya çalıştı ama nefesi tükenmişti, epey tükenmiş. Bart'ın kendisini yakından izlediğini gördü. Ne kadar saçmaydı, genç arkadaşı elinde susturucu takılmış bir silah tutuyordu. Kendini bitkin hissediyordu; sandalyesine yaslandı, rahat etmeye çalışıyordu. Bu arada Bart gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Her şey sönükleşmeye başladığında sadece iki düşünce zihnini meşgul ediyordu. Birincisi karısı Doris'i bir daha asla göremeyecekti. Bu onu hiç beklemediği ölçüde üzdü. Diğer düşünce ise, Bart'ın gözlerinden birinin mavi, diğerininse kahverengi olduğunu daha önce niye fark etmediği idi?

Maria Benariac çantasını açmadan önce, Gus'un cansız bedenini sandalyeden düşmeyecek şekilde dengeledi. Silahı çantasına koydu ve gece için getirdiği diğer aletleri kontrol etti. Çi vileri bulmak tüm gününü almıştı. Hiçbir dükkân yeterince uzun ya da güçlü çivi satmıyordu. Sonunda Charlestown'da bulduğu beş çivinin işini göreceğinden emindi. Sadece dört çiviye ihtiyacı vardı, ama yedekte bir tane daha olması işine ya rayabilirdi. Johnson'ın dairesinde bulduğu tokmak, çivileri çakmaya yetecek kadar ağırdı.

Gus'u vurmak kelimenin tam anlamıyla cinayet sayılmazdı. Üniformasını, işini ve kimliğini aldığı, SHIELD güvenlikten çömez Bart Johnson'ı vurmak da öyle. Bunlar, kutsal görevi tamamlama yolunda önüne çıkan can sıkıcı engellerden başka bir şey değildi.

Bir an, Babanın üzüntüsünü ve son yaptıkları tartışmayı düşündü. Dr. Carter'la ilgili projesi bittiğinde, Babanın, yaptıklarının doğruluğunu anlayacağını ve onu tekrar aileye çağıracağını umuyordu. Anlamasa bile, kendisi İkinci Emri dosdoğru yerine getirdiğinden emindi. Tanrısı ona sıradaki hedefi gösterecek ve Babasının yol gösterici müdahalesi olmadan ve Kardeşliğin rahatlatıcı sinesine yaslanmadan hedefine varacaktı.

Her şey olacağına varsın diye düşündü. Daha önce bir kez yeniden doğmuştu. Yine

doğabilirdi.

İç telefon hattının düğmesini açtı ve eğitilmiş sesini alçaltarak, "Hey çocuklar, size bir şey teslim etmeye geliyorum. Tamam mı?" dedi.

Piramidin avlusundaki görevlilerden birinin hafifçe başını salladığı ekranda gözüktü. "Sorun yok, kapıyı sana açacağız."

"Çok acil," dedi, telefon hattını kapatırken. Sonra Gus'un yere düşmüş cesedine bile bakmadan kontrol merkezinden ayrıldı.

Çakıllı özel yoldan aşağıya çatır çutur inerken kasketini düzeltti. Önündeki camdan piramit futurist bir tapınak gibi karanlık gökyüzüne yükseliyordu. Bilim adamını ininde öldürmek yerinde olurdu. Bunun için bir hafta beklemiş ve sonunda beklediği an gelmişti. Attığı her adımda heyecanının arttığını hissediyor ve inancının ifadesi olan satırları okuyordu:

"Ben Nemesis'im. Adalet kılıcım keskin olsun...

Doğruluk silahım kusursuz olsun...

Ve inanç kalkanım güçlü olsun."

Ayaklarını çakıllara her vurduğunda serin gece havasına karışan bir büyü gibi satırları tekrarlıyordu.

Yürüyüşü beş dakikadan daha az sürdü ve ana kapıdan geçip DNA tarayıcısına ulaştı. Ötedeki aydınlık avluda, konsollarının arkasında oturan güvenlik görevlilerinin kendisine sırttıklarını görebiliyordu. Gözleri ikinci görevlinin ardındaki bağlantı kutusuna takıldı; bu kutu binaya girip çıkan tüm telefon hatlarını kontrol ediyordu.

"Hey ahbap, fakirhanemize hoş geldin," diye selam verdi George; iç telefon hattından konuştuğu adamdı bu. "Bize ne getirdin bakalım?"

Maria içeri girdi ve gülerek çantasına dokundu. "Tam aradığın şeyi!"

Bu söz üzerine güvenlik görevlisi daha iştahlı sırttı. "Hım, demek öyle. Neymiş o?"

Maria elini çantaya attı ve parmaklarını sadık Glock'a götürdü. "Biraz heyecan!"

BİLGİ TEKNOLOJİSİ BÖLÜMÜ, GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Bilgi Teknolojisi bölümünde, kırk metre kadar uzak olma yan bir yerde Razor Buzz, kendinden geçmiş bir halde, "Kara Delik"i koruyan surları yıkmaya çalışıyordu. Parmakları klavyenin üzerinde tam gaz giderken, gözleri ekrandaki sanal dünyaya kilitlenmişti.

Monitörün üstünde resmî veri tabanı başlığı, işinin ciddiliğini ve yakalanmanın sonuçlarını sürekli hatırlatma işlevi görüyordu. Derken ekranın ortasında kırmızı renkli uyarı mesajı yandı:

AVCI V.3 KORUMA İŞLEMEZ HALE GETİRİLDİ. Herhalde var olan en güvenli DNA veri tabanının ilk üç parola geçitlerini aşmıştı. Şimdi dördüncü ve beşinci kırmızı ışığı yeşile çevirip, d osyalara giden son engeli de aşma aşamasına gelmişti.

Bir kez veri tabanına uygun şekilde girdi mi, AVCI sistemi hemen onu saptayıp, bir dakika içinde bilgisayar kaynağına erişebilirdi. Bir eş araştırması yapmak için sadece 60 saniyesi olacaktı ve sonra tertemiz çıkıp, arkada hiçbir iz bırakmayacaktı. Bir saniye bile gecikirse sistem tarafından yutulup çevrimdışı hale gelemeyecek, bu arada sistem sahipleri onu enseleyeceklerdi. Ve bu insanlar, ne Jasmine'nin ne de Razor Buzz'un takışmak istemeyeceği türden insanlardı. Hem de hiç.

Aniden bir elektrik dalgası varmış gibi ekran titredi. Sonra ekranın altındaki son kırmızı ışık yeşile döndü. Dördüncü parola geçidini de işlemez hale getirmişti.

Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu. Bunca yol kat et mek iyi işti, hem de çok iyi. Veri tabanının ardındaki karmaşık program dilinin ta içine girerek, sistemin kendisini uyarmadan uzun programı yeniden yazdı.

Verilere erişmesini sağlayarak elektronik bir "açıl susam açıl" işlevi gören "ekranda" ikonunun üzerine göstergeyi getirirken, bir an durdu, sakinleşti. Bu ikona basarsa, AVCI'nın geri sayımı başlayacak ve başka seçeneği kalmayacaktı.

Sol elini uzatıp saatini çıkardı. Dijital sesli alarmini kontrol etti. "5 saniye" dedi saatin cansız sesi. Hoşnutluk belli eden bir kafa sallayışıyla saatinin alarmini kurdu ve saati klavyenin yanına koydu. Eli tekrar bilgisayarın mouse'una uzandı ve göstergeyi Nasıra genlerini taşıyan dosya ikonunun üzerine taşıdı. Bu özet elektronik dosya sadece üç hibrit genin genetik zincirini içeriyordu. Jasmine bu dosyayı eş bulma işlemini hızlandırmak için hazırlamıştı. İkonu veri tabanına yerleştirip "araştırma"yı etkinleştirmek suretiyle dosyalar, veri tabanında bulunan herhangi bir genomdaki eş zinciri arayıp bulabilirdi. İkonu ekranın ortasına getirdikten hemen sonra onu veri tabanına yerleştirdi.

Razor Buzz derin bir nefes alıp saatinin bulunduğu taraftaki bir düğmeye bastı. Sonra da Mouse'la giriş ikonunu tıkladı.

Şimdi veri tabanının içindeydi.

Seri parmak hareketleriyle Nasıra genleri ikonunu araştırma kutucuğuna soktu ve "Öncelikli Hızlı Aramayı" seçti.

Derken AVCI sistem devreye girdi. Ekranın üstünde yanan kırmızı "UYARI" mesajı hoparlörden çıkan elektronik bir sesle okundu: *"izleme başlatıldı. Kişisel kimlik kodunuzu girmek ve onay sembolüne erişmek için 60 saniyeniz var. "*

Birden ekranın üst sağ köşesinde büyükçe bir 60 sayısı belirdi ve anında geriye saymaya başladı. 59, 58, 57...

Razor Buzz alnından akmak üzere olan terin farkındaydı ama sükûnetini bozmadı. Azalan sayıları

umursamadan ekranın ortasındaki araştırma penceresinden gözlerini ayırmadı. Beyaz renkli yatay bir çubuk soldan sağa doğru giderek kararıyordu. Onun altında, beşer beşer artan

ve veri tabanının ne kadarının kontrol edildiğini gösteren bir sayı vardı.

Şimdi çubuğun yüzde onu dolmuş ve altında şu mesaj çıkmıştı: "*Veri tabanının %10'u araştırıldı.*" Derken sonsuzluk gibi gelen bir bekleyişten sonra dolan siyah kısım yeni bir çentiğe geçti ve %10'un yerini %15 aldı.

Üst sağ taraftaki saat geri sayıma devam ediyordu: 42, 41, 40...

Beyaz çubuğun dolma süreci düzensizdi. Siyah kısım %15'den 20'ye ve 25'e hızla geçerken, 30'a varması bayağı sürdü. 32, 31, 30 diye tıklıyordu saat. Razor'un yanındaki saatin dijital sesi "*Otuzsaniye*" diye uyarıda bulundu.

Gözlerini ekranda zar zor tutabiliyordu. "Öncelikli Hızlı Arama", sadece, herhangi bir eşin en açık ayrıntılarını verecekti ama hiç değilse veri tabanının zamanında %100 araştırılmasını sağlayacaktı. Zaman giderek azalıyordu.

17 saniye.

%78'lik kısım dolmuştu.

Derken birdenbire ve kolayca bir eş bulundu. Jasmine, yerinden fırlayarak, "Hele şükür!" dedi fısıltıyla. Bulunan dosyayı açıp incelemekle uğraşmadı. Hemen onu seçti, kopyaladı ve kendi yedek diskine attı. Sonra hızlı *mouse* tıkları ve gösterge taşımalarıyla Nasıra genleri ikonunu arama kutucuğundan çıkardı ve sistemden çıktı.

Ekrandaki saat 3'ü gösteriyordu.

"60 *saniye*" diye cılız bir ses çıkardı kendi saati.

Razor Buzz kaşlarının üzerinde toplanmış teri ancak şimdi silebildi ve rahat bir nefes aldı. Emeline ulaşmıştı. Siber lord "Kara Delik"in kalbine girmiş ve yakalanmadan çıkmıştı, efsaneyi anlatmak için. Artık, güvendeydi.

Birden ekran vızladı ve ana mönü çıktı. Kaşları çatık halde, modem bağlantısının koptuğunu ya da bozulduğunu fark etti.

Telefona uzandı ve avludaki resepsiyon masanın dâhili numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Ölüm sessizliği. Ne haltlar oluyordu?

Ayağa kalkıp ofisinden çıkarak bilgisayar odasına gitti. Hafif renkli camdan avluya baktı. Güvenlik görevlileri neredeydi? Her iki masa da boştu. Carter'ın öldürülmesinden endişe edilmeye başlandığından beri Jack, avlu ve kontrol merkezindeki her iki istasyonda da olası bir saldırıya karşı her zaman görevlilerin bulunmasını tembihlemişti. En yakın masaya doğru yürüdü.

Derken gayet güzel parlatılmış siyah bir ayakkabı gördü.

Garip görünüyordu. Masanın diğer ucundan tuhaf bir açıyla sarkıyordu. Yorgun beyninin, ayakkabının bir ayağa ait olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kabaran bir dehşet duygusu içinde masanın etrafında gezindi. Önce ayak bileğini, ardından pantolonlu bacağı, sonra da sola uzanmış diğer bacağı gördü. Sonunda güvenlik görevlisi George'un tüm bedeni gözlerinin önüne geldi. Onu severdi. Geçen yaz şirketin barbeküsünde eşini ve iki oğlunu görmüştü. Şimdi kendisine dik dik bakıyordu, ama gözleri boş bir bilgisayar ekranından farksızdı. Göğsünde ve boynunda üç tane temiz, kurşun deliği açılmıştı ve ince bir kan tabakası mermerden sızıp gelerek Jasmine'in ayak parmaklarını dürtüklüyordu.

Jasmine yayılan kanın yapışkan birikintisinin üzerinden atlarken tiksinti duydu. George'un hâlâ sıcak olan kol bileğinden nabzını yokladı. Fakat adamın gözleri gerçeği söylüyordu: George'un karısı artık bir duldu, iki oğlu da öksüz. Tam midesi bulanmaya başlamıştı ki, ikinci bir cesedin diğer masanın arkasında uzandığını gördü.

Elini ağzına götürerek, artan paniğini bastırmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak telefonu kavradı. Uyuşmuş bir halde telefonu kulağına götürdü ve bir kez daha sessizliği duyduğunda kendi aptallığına lanet okudu. Düşün! Lanet olası! Düşün!

Kaç! Buradan çık! Hemen! İçinin derinliklerinden soğuk ve davetsiz emirler geliyordu. Onlarla birlikte korku da. Artık yalnızca adamların başına gelenler değildi onu şoke eden; birdenbire dehşete kapılmasının nedeni, kendi başına gelebilecek şeylerdi.

Kanlı cesetlerden ve masalardan ayrılıp, güç bela, kayıt yapan kapalı devre televizyon monitörlerine yöneldi. Bodrum katındaki garaja giden merdivenlere odaklandı.

Televizyon monitörleri.

Sadece bir mikro saniye boyunca ekranda görebildiği beyaz önlük retinasına kazındı. Gözlerinin yanılmış olmasını umarak akliselimini kaybetmemek için kendini zorlayıp masanın önündeki monitörlere tekrar baktı. Beyaz önlüğün içindeki kişi şimdi hareket halindeydi; ekranda *Crick Laboratuvarı* yazıyordu.

Tom hâlâ oradaydı.

Ve işte tam bu anda Vaiz'in Tom'u öldürmek için geldiğini anladı.

Şimdi kafasında iki ses vardı. Biri hâlâ kaç, diye haykırıyordu, daha gür ve daha ikna edici bir sesle. *Arabana bin! Yardım çağır! Kimse senden bundan daha fazlasını yapmanı isteyemez.* Diğer ses de neredeyse duymazdan gelebileceği bir fısıltı halinde yardımın zamanında gelmeyeceğini söylüyordu. Arkadaşına yardım etmek, onu uyarmak artık Jasmine'e kalmıştı.

"Ama ne yapabilirim?" dedi yüksek sesle. Ayaklarına baktı, onların garaj merdivenlerine ve güvenliğe doğru ilerleyişini seyretti. Derken aklına bir fikir gelince durdu. Geri dönüp George'un cesedinin yanma gitti.

Tabancanın kılıfı sıyrılmıştı ama iğrenç, kara silah hâlâ ora da duruyordu.

Titreyen parmaklarıyla kılıfı açtı, silahı eline alıp erkek kardeşinin tam ona öğrettiği gibi mermi yatağını kontrol etti; silah doluydu. Ağırlığını hissettiğinde ölen kardeşinin söylediği maço sözü hatırladı: *Sadece kullanmaya hazır olduğun zaman silah çek.*

Kullanmaya hazır mıydı? Asla yapmamaya yemin ettiği şeyi yapmaya, birine silahı doğrultup ateş etmeye hazır mıydı? Ağzı kurumuştı. Zayıf düşmüş ayaklarıyla asansöre yürüdü.

Hayır! *diyordu kafasındaki ses.* Asansöre binme! Katil geldiğini anlar! Burada olduğunu dahi bilmemeli. Merdiveni kullan!

Geri dönüp merdivene koştu. Ve kapıyı itip açtığı anda, artık Jasmine olmadığını hayal etmeye çalıştı; o eski Razor Buzz'du, sanal dünyadan çıkıp gerçek dünyayı gezmeye gelmiş bir siber lord. Harekete geçirici dürtüye ve silaha sahipti.

Daha ne isteyebilirdi ki?

Cesaret *diye düşündü.* Daha fazla cesaretle bunu başarabilirim.

Sonra derin bir nefes aldı, bacaklarının titremesini kontrol altına aldı ve karanlık merdivenleri çıkmaya başladı.

Üst katta Tom iç geçirip adamın gözlerinin içine baktı.

"Bana üçüncü geni anlat!" diye emir verdi. "Söyle ne işe yarar!" Yeni genlerle dolu, camdan serum şişesini kaldırıp onu adamın yüzüne yapıştırdı. "Söyle bana, bu ne işe yarar?" dedi. "Bu genler birlikte ne halt yerler? Lanet olası, söyle bana!"

Adamdan çıt çıkmıyordu; yalnızca Tom'a dik dik bakıyordu. Tom yılgın bir halde başını salladı. Ama eli adamın içinden geçince biraz rahatladı. Hologramların sorunu buydu işte, büyük konuşmacılar ya da kum torbası olamıyorlardı.

Tom öfkeli bir halde başını sallayıp yumruklarını sıktı. Sanal zihninde, hâlâ sayısız tekrarlar yapan, üçüncü genin Gordion düğümünü çözmeye çalışan DAN'in yanına döndü. Eğildi ve klavyedeki iki tuşa basınca, İsa'nın hologramı kayboldu. Dün sabah, sekiz buçuktan beri tüm bulguları gözden geçiriyordu ve hâlâ yeni bir bilgiye ulaşmamıştı.

Nora'nın düzgün el yazısıyla yazılmış "*Nas 3 -E.coli*" başlığını taşıyan bir kültür kabını aldı. Onu ışığa tuttu ve bir süre baktı. Protein yoktu. Hiçbir şey yoktu. Üç hibrit genin hepsini taşıyan "*Üçleme - E.coli*" kabıyla da aynı şeyi yaptı. Tamamen yeni bir protein üretilmişti. Üstelik çok miktarda. Ama nasıl olmuştu bu?

Belki de genler hiçbir şey yapmıyor. Yorgun zihni onunla alay ediyor gibiydi. *Belki de öğrenilecek bir şey yok.* Tom saatine baktı ve telefona doğru yürüdü. Jasmine'in aşağı katta hâlâ bir eş bulmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Kadının daha önceleri de sabahlara kadar çalıştığı olmuştu. Telefonun ahizesini kaldırıp kulağına götürdü. Sonra ahizeyi salladı ve tekrar dinledi. Bir bu eksikti.

Hat kesilmişti.

Ahizeyi indirdi ve asansöre doğru yürümeye başladı. Kapı aralığında duran bir kişinin silüetini görünce şaşırdı.

"George sen misin? Telefonlardaki lanet sorun nedir?"

"Onları kapattım, Dr. Carter. Yalnız kaldın. Sadece sen ve ben."

Kalın kadın sesi onu şaşırttı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Ne oluyor burada? Sen de kimsin?"

Silüet halindeki şahıs laboratuvar ışığına adım attı. "Kim olduğumu biliyorsun."

Tom çalışma tezgâhının yanı başında donakalmıştı. Korkunun soğuk eli göğsünü sıkıyordu. Adam kendisinden daha kısa olmasına rağmen normalden daha uzun boyluydu. Güçlü omuzlarıyla atletik bir yapıya sahipti. Yüzü tatlı denebilecek denli güzeldi, sıkı bir çenesi, hoş bir burnu ve biçimli elmacık kemikleri vardı. Ancak ürkütücü ses tonu ve çarpıcı kedigözleri -biri mavi diğeri kahverengi-, Tom'a, bir adama değil de kadına baktığını söylüyordu. Daha önce bu gözleri gördüğünü hatırladı. Vaiz'in hologramında. Olivia'nın katiline baktığından zerre kadar şüphesi yoktu.

Tam o anda kadının çantasından bir silah çıkardığını görmesine rağmen korku duymuyordu. Onun yerine daha önce hiç duymadığı bir nefret sardı içini.

Gözlerini kadına diken Tom, sağ elini çalışma tezgâhı boyunca yavaş yavaş sürüyerek, klavyeyi arkasına saklamaya çalıştı.

Maria Benariac, Carter'a doğru yürüdü, Glock'unu Q elinde taşıyordu. Şarjöründeki sekiz kurşunu kullandığı için şimdi daha hafifti, ama hâlâ dokuz kurşunu vardı. Avludaki güvenlik görevlilerini öldürmesi kolay olmuştu. Sonra gece hemşiresi ortalıkta dolaşmasın diye hastane dairesinin kapısını kilitlemişti. Carter artık ona kalmıştı.

Yakından süzdüğü Tom'un gözleri kutup mavisiydi. Bu gözlerin içine bakarken, korkudan ve pişmanlıktan eser göremediği için kızıp öfkelenmişti. Ama çivileri kullandığında bu durum değişecekti. Ve Tom öldüğünde, onun kanıyla yazacağı şu mesajı geride bırakacaktı: *Bilgisini artıran acısını da artırır. Ecclesiastes bölüm 1, ayet 18.*

Susturuculu silahı başına doğrulttu ve güldü. Bu tam bir haklılık anı. "Dr. Carter günahın bedeli ölümdür," dedi.

"Benim günahım ne ki?" diye karşılık geldi hemen, sesi tek bir duyguyu ele veriyordu: nefret.

Maria sol eliyle çantasını yanındaki geniş masanın üzerine koyarken, sağ eliyle tabancayı ona doğru tutuyordu. "Senin günahın ne mi? Seni izliyordum, Dr. Carter. Çok yakından. Senin günahın Tanrı olmayı istemek. Tanrı'nın yaratma işine burnunu sokmakla kalmayıp, Onun öz Oğluna da müdahale ettin." "Benim müdahalem hayat *kurtarır*. Ya vaiz kaç tane can *aldı*?" Gazetelerin kendisine verdiği aptalca lakabı duyunca güldü. Diğerlerini öldürmekten sorumlu olduğunu bilmesi hoşuna gitmişti.

"Sadece temizlenmeyi hak edenleri."

"Temizlemek mi? *Katletmeyi* kast ediyorsun herhalde? Onların ölmeleri gerektiğine kim karar verdi?"

Maria masanın üstündeki tüm ıvır zıvırı süpürdü. Normal şişeleri, deney şişelerini ve dar boyunlu şişeleri yere fırlattı. Tepesinden yuvarlak lastik bir tıpa çıkan ve bir yanında *Omnigene* yazan, tuhaf, beyaz bir alet neredeyse ayağına düşecekti. Bilim adamının cüssesini hesap etti ve masanın, kolları tam açılmadığı takdirde adama yetecek büyüklükte olduğunu düşündü. Çantasından çivileri teker teker çıkardı ve düzgün bir sırayla masanın üzerine koydu. "Tabii ki Tanrı onların ölmelerini buyurdu."

"Ne Tanrı'sı?" diye alay etti bilim adamı. "Sorumluluğu onun üstüne atamazsın. O mevcut değil. Bizler, sırf, anlayamadığımız şeyleri açıklayabilmek için Onu yarattık ve artık bilim bize bilgi verdiğinden Ona ihtiyacımız kalmadı. Bu yüzden mi beni öldürmen gerekiyor? Yoksa Tanrı'yı bahane ederek cinayet işlemek hoşuna mı gidiyor?"

Maria çivilerin yanına ipi ve tokmağı koydu ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Kontrolün ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama önündeki bu kızgın, kibirli adam diğerlerine benzemiyordu. Ne suçluluk duygusu ne de cellâdına karşı korku duyuyordu. Haklı olduğuna ilişkin inatçı, bükülmez bir inanca sahipti. Ona karşı bir parça, adil tarafsızlık duygusu hissediyorduysa da şimdi o da yok olmuştu. Artık onu, ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak değil, nefret ettiği bir kişi, korktuğu ve hor gördüğü her şeyin kişileşmiş hali olarak görüyordu.

"Sana seçim yapmak için bir fırsat tanıyorum. Hangi elin olsun?"

Tom'un öfke saçan gözleri bir an için şaşkınlıkla doldu. "Ne demek istiyorsun?" Şimdi çivilere bakıyor, onları ne için getirdiğini merak ediyor, daha doğrusu merak etmemeye çalışıyordu.

"Daha önce söylediğim gibi, seni izliyordum. Ne yaptığını biliyorum. İsa'nın gücüne sahip olmak istediğin için, onun gibi öleceksin. Silahla Carter'ın sol eline nişan aldı. "Seni bu masaya bağlayacağım ve ellerinden ve ayaklarından çivileyeceğim." Gülümsemesine engel olamadı. "İlk çivi için bir delik açmam lazım. Bunun için kurşun ikimizin de işini kolaylaştırır. Hangi el olsun?" Nihayet korkmuştu. Tom'un çakmak çakmak gözlerinde katıksız bir korku belirmişti. Bu iyiydi. Artık o kadar da kibirli değildi Dr. Carter. Karşılık vermesine zaman kalmadan Maria silahı ateşledi.

Tom acı içinde, "Kahretsın!" diye çığlık attı.

Sıçrayıp etrafta dönüp durması komikti; sağ eliyle, yaralanmış sol elini tutuyordu.

Adamın elinin ayasında küçük bir deliğin açılıp, kanın yere damladığını gören Maria bu manzara karşısında tatmin oldu. Yarasına bakan bilim adamının beti benzi solmuştu. Maria, adamın kusacağını düşündü. Ama başını kaldırdığında gözlerin de korkudan eser olmadığını gördü. Yalnızca buz gibi bir bakış vardı. "Seni hasta fahişe."

Adam inanılmazdı. "Hâlâ pişman değil misin?" diye sordu Maria. Onun infazını gerçekleştirmeden

önce, haklı gerçeğini kabul etmesini istiyordu.

Tom güldü. "*Pişmanlık mı?* Ne için? İnsanların hayatlarını kurtarmak istediğim için mi?"

Maria silahı adamın şakağına dayamak için öne çıktı. Şimdi çalışma tezgâhlarıyla masanın arasında duruyorlardı. "O hayatlar *senin* hayatını kurtaramayacak. Yapabildiklerinle, Tanrı'nın buyruğunu değiştiremezsin. İnsanların kurtuluşu kazanıp hak etmeleri gerekir. Senin gibi adamlar değil, Tanrı, mucizeleriyle kimlerin kurtarılması gerektiğine karar verir. "

Dr. Carter elindeki acıyı dindirmeye çalışırken çene kasları gerildi. Ve konuştuğunda sözleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürükle birlikte çıkıyordu. "Ama onlar *Tanrı'nın* lanet mucizeleri değil, fahişe," diye tısladı., "Onlar *bizim*. Tıpkı ateş yakabilmemiz ve uçabilmemiz gibi. Hem, Onun ne yapmak istediğine karar verme, iradesini *bilme* hakkını sana kim veriyor?"

"O beni seçti."

Carter bu söze kahkahayla güldü, gür sesli, coşkulu bir kahkahaydı bu. "Bunu nereden biliyorsun? Yüz yüze mi sordun?" Maria bu konuşmadan sıkılmıştı. Katlanılmaz bilim adamı hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Adamın aklını başına getirmenin vakti gelmişti. Silahı şakağına dayadı. "Sol elini masaya koy." Adamın karşı koymasına hazırlıklıydı, ama hiç beklemediği şekilde, adam sadece yüzünü ekşitip yaralı elinin ayasını masaya çivilerin yanına koydu. Küstahça

bakan mavi gözlerini kadından ayırmıyordu.

Cesaretini toplamıştı. Kadın ondaki cesareti ayaklandırmıştı. Silahı sol eline aldı ve ilk çiviye uzandı.

"Hiç İsa'yla görüştün mü?" diye sordu Tom, ses tonu beklenmedik şekilde sakindi. Sahiden kadının cevabını merak ediyor gibiydi.

Maria onu umursamadı ve çiviye odaklandı. Tek bir eli boştu. Bu yüzden tahtadan güç alabilmesi için çiviye kurşun deliğine sıkıca sokması gerekiyordu. Sonra da çiviye çakmak için tokmağı kullanıp, eli tahtaya çivileyecekti. Ama deliği ıskalarsa çivi tahtayı yeterince delemeyecek, böylece adamın elini çekmesine engel olamayacaktı.

O bu soruna odaklanmışken, adamın diğer elinin, arkasındaki çalışma istasyonundaki klavyeye uzandığını görmedi. Sadece solunda ani bir hareketlenme olduğunu sezdi. Görüş alanına bir kişi girmişti. İçgüdüsel olarak dönüp ona ateş etti, ama siluet halindeki kişi irkilmedi bile. Hayretler içinde kalan Maria hayaletin giderek şekillenip, altmış santim ötesinde duran bir "adam"a dönüştüğünü gördü.

Carter'ın biraz uzaktan, "Devam et," dediğini duydu. "İşte karşında İsa. Genleriyle gerçekten ne yapmamızı istediğini sor ona!

Maria yanındaki hayaletten ötürü şaşkınlıktan donakalmıştı. Çıplak adam, uzun, kahverengi saçlı, sakalı bıyığı tıraşlı biriydi. Uzun bir süre adamı süzdü.

Derken, şahsın altındaki yuvarlak siyah bir bloktan gelen ışıklar gözünü aldı ve bunun bir tür projeksiyon olması gerektiğini anladı. Cam şişenin kafasında parçalandığını ve güçlü bir elin afallamış bedenini yere ittiğini hissetti. Yere düşmeden önce ileri atılıp üç el ateş etti.

Doğrulup, yarılmış alnındaki kanı silmesi bir iki saniyesini aldı. Hınçla avına döndü. Şimdi işini bitirecekti, çarmıha gerilsin ya da gerilmesin.

Ama adam gitmişti.

Tam ana kapıya dönüp baktığında adamın sendeleyerek dışarı çıktığını gördü. Ayağa kalkıp hemen peşine düştü. Kapı aralığına gelince sola, ana laboratuvarın geniş boşluğundan ötedeki asansörlere baktı. İşte oradaydı, uzun bedeni alçak çalışma tezgâhlarının ve vızıldayan düzeneğin yukarısında dikiliyordu. Stockholm'de yaraladığı dizi onu yavaşlatmıştı ve beceriksiz koşuşunda komik bir hava vardı. Öfkeli olmasına rağmen manzaraya ve koşulların adil olmasına güldü. Sonra silahını doğrultup adamın ensesine nişan aldı. Şimdi bu saçmalık sona erecekti.

Elinin verdiği büyük acıyı umursamamaya çalışarak asansörlerin bulunduğu yere varma isteğiyle, "Koş! *Lanet olası! Koş!*" diye tısladı Tom. Eğer piramidin tepesindeki Jack'in ofisine ulaşabilirse, şanslı sayılabilirdi. Ofiste bir cep telefonu vardı ve Jack, masasının alt çek mecesinde bir silah bulundururdu.

Kendi kendine söylediklerinin bir önemi yoktu. Çünkü ilerideki camdan duvarda kadının yansımasını görebiliyordu. Artık onu kovalamıyordu, sadece kolunu kaldırmış, silahı ona doğrultmuştu. Kahretsin, kafasında parçaladığı şişe kaltağı bırakın yere sermeyi, hızını dahi kesmemişti.

Solundaki tezgâhlardan birinin arkasına kaçmayı düşündü, ama bu, kaçınılmaz olanı geciktirirdi sadece. Eğer vurulacaksa, bir mobilyanın arkasına çömelmek yerine hareket halinde olması daha doğru olurdu. Hiç değilse böylelikle ne kadar küçük olursa olsun bir şansı olurdu belki. Başını eğdi, kendini olabildiğince küçük bir hedef haline getirmeye çalıştı ve yaralı diziyile en yakın asansöre olan on metrelik yolu yürümeye çalıştı.

Bu esnada camdan yansıyan anlık ışık parıltısını gördü ve silah sesini duydu.

O anda yere düştü.

Şanslı bir atıştı. Jasmine gözlerini açtığında atışın ne kadar şanslı olduğunu anladı.

Merdivenlerden çıkınca kendini iyi hissetmişti. Bedeni korkuyla titriyordu ama kontrolünü kaybetmemişti. Açık kapıdan ana laboratuvara girdiğinde, bir kişinin Tom'un peşine düştüğünü görüp donakalmıştı. Birdenbire üstesinden gelmesi gereken katı gerçeği kavramıştı: Vaiz.

Böyle bir dehşeti daha önce hiç yaşamamıştı. Dehşet, bedenindeki her kası taşlaştıran büyük dalgalar halinde ilerliyordu.

Derken Tom'u izleyen kişi durmuş, Jasmine'e sırtı dönük halde dikilmiş, sakince silahını

doğrultmuştu.

Düşünmek için zamanı olmayan Jazz birden harekete geçip açık kapıdan merdivenlere koşmuş, ağır ağır ilerleyip katile arkadan yaklaşmıştı. Ağzı o kadar kurumuşt ki, çok istediği halde "Eller yukarı!" diye bağıraramamıştı bile. İki eliyle silahını tutup Vaiz'in geniş sırtının ortasına nişan almıştı. Sonra erkek kardeşinin söylediği gibi, yavaş yavaş tetiği sıkmış ve kardeşinin yapmamasını tembihlemesine rağmen, her iki gözünü de sıkı sıkı kapamıştı.

Patlayan silahın sesiyle neredeyse sağır olacaktı. Geri tepme omzunu burkmuştu, az kalsın ellerini yüzüne çarpacaktı. Ve dumansız barutun keskin kokusu boğazını yakıp öğürmesine neden olmuştu.

Razor Buzz işini halletmişti.

Gözlerini açtığı anda dumanların arasından Vaiz'in devrildiğini, yerde hareketsiz yattığını gördü. Ama Tom neredeydi? Derken arkadaşının asansörlerin yanındaki zeminden ayağa kalkıp üstünü başını silktiğini gördü. Yere düşmüş olmalıydı ama yaralanmamış gibiydi.

"Silahını al, Jazz!" diye bağırdı Tom, az kalsın katili olacak kadına doğru sendeleyerek ilerlerken.

Hâlâ bedenindeki adrenalın dalgasını hisseden Jasmine hareketsiz kişinin üzerine atıldı ve yere düşmüş silahı ayağıyla Tom'a itti. Tom silahı sağ eliyle aldı. Jasmine katile bakınca, başının arkasında kırmızı renkte uzun ve derin bir yara gördü. Kurşun kafatasını sıyrıp onu bayıltmıştı. Jasmine bir milimetre daha yükseğe ateş etseydi hedefini tamamen ıskalayacaktı. Birkaç milimetre aşağı ateş etseydi bu sefer de Vaiz'in beyni ayaklarının altındaki zemini süsleyecekti. Her iki ihtimal de Jasmine'in midesini bulandırdı.

Kadının siyah saç çizgisi tuhaf görünüyordu, eğri büğrü ve kıvrıkcıktı, alelacele giyilmiş bir duş başlığı gibi. Çok geçmeden, kısa kesilmiş, oldukça doğal görünen saçların aslında bir peruk olduğunu anladı. Kurşun peruğu yerinden oynatmıştı. Jasmine, peruğunun sıyrıldığı yerde katilin kafasının tamamen kazıtılmış olduğunu gördü. Ensesinde bir ürperti hissetti.

"İyi atıştı, Jazz," dedi Tom, imrenilecek denli sabit elleriyle silahı katile doğrultarak.

Titreyen bacaklarını kontrol etmeye çalışan Jasmine, "Pek sayılmaz," dedi. "Kürek kemiklerinin arasına nişan aldığım düşünülürse!"

Tom gülümseyip ona sarıldı, gözleri parlıyordu. "Benim kitabımda sen bir nişancısın, gerçek bir Annie Oakley. Eğer onu vurmasaydın, o hedefini kesinlikle ıskalamazdı."

Jasmine, Tom'un kollarında üzerindeki şoku atmaya çalışırken, sol bacağı adrenalın akımından dolayı seğirmeye başladı. Bu esnada, Tom'un sol elinin ayasındaki kanamaya gözü ilişti. "Eline ne oldu?"

Tom omuz silkti. "Ben iyiyim. Vaiz'in hakkımda çetin bir ölüm planladığını söyleyebiliriz."

"Yani o gerçekten Vaiz mi?"

"Evet. Amerika'nın en fazla aranan suçlularından birini yere serdin." Sesi endişeli çıkmıştı. "Sen iyi

misin?"

"Eh, biraz sarsıldım." Yerde yatan kişiye gözlerini çevirdi. Erkeksi bedenini incelerken, özel ajan Karen Tanner'la gönderilen güzel, kadın hologramını hatırladı. Artık ürkütücü değildi, işi bitmişti. Jasmine tekrar Tom'a baktı. "Bir an bu adam... pardon kadının, seni alt ettiğini düşündüm."

"Böyle düşünen tek kişi sen değilsin. Ben de... "

Vaiz kıınıldadı ve bir gözünü kırparak açtı. O an Jasmine onu hologramdan tanıdı; bu gözün rengi ve şekli unutulmazdı.

"Jazz, Jack'in ofisine git ve telsizden yardım çağır," dedi Tom. "Ben konuğumuzla ilgilenirim."

Jasmine başıyla onayladı ve asansöre doğru yürürken Tom'un sorusunu duydu: "George ile birlikte diğer güvenlik görevlilerine ne oldu?"

Jasmine geriye döndü, nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Kontrol merkezinden haberim yok."

"Ya avlu...?"

Jasmine başını sallamakla yetindi. Tom uyanan katile gözlerini dikti. Jasmine bu adamı tanıdığından beri ilk defa, o mavi gözlerinde kendisini korkutan bir ifade gördü. O an, kendisini insanların canlarını kurtarmaya adanmış olan bu adam, yeri geldiğinde can da alabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Tom, iyi misin?"

Tom ona bakmadı, sadece, "Birisi bir defasında intikam hayvanların başvurduğu, adaleti sağlamanın vahşi bir biçimidir demişti. Ama bu doğru değil. Hayvanlar intikam alma ihtiyacı hissetmezler. Bunu sadece bizler hissederiz. Şimdi bunun nedenini anlayabiliyorum." Tom dönünce Jasmine onun katıksız acısını ve öfkesini gördü, neyse ki onun tarafındaydı.

Maria'nın bilincinde su yüzüne çıkan duygu, kafasındaki acı değil öfkeydi. Çuvallamıştı ve bilim adamının, hem de kendi silahıyla tepesinde dikildiğini görünce, başarısızlığının ölçüsünü anladı. Dr. Carter'a nişan alırken, herhalde birisi arkasındaydı. Güvenlik görevlilerini öldürdükten sonra binayı neden yoklamamış ve bilim adamıyla yüzleşmeye koşmadan önce sadece monitörlere bakmakla yetinmişti ki? Onu öldürme arzusu acemice davranmasına neden olmuştu.

Bir an için onun hakkından gelmeyi düşündü, ama hareket etmeye yeltenir yeltenmez adamın memnuniyetle onu vuracağını gözlerinden okuyabiliyordu. Ne olursa olsun bu riski göze almayı düşündü, zaten utancı çok büyüktü. İkinci kez çuvallamıştı, Stockholm'de ve şimdi. Babayı, Kardeşliği ve en kötüsü kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama sonra ne kadar uzun hayatta kalırsa her şeyi yoluna koyma şansının o kadar artacağını düşündü.

"Sen şanslı bir adamsın, Dr. Carter."

"Öyle, beni öldürmene izin verilmemiş herhalde," dedi çok ciddi bir ifadeyle.

Maria güldü. Sanki şeytan bilim adamını koruyordu ve Tanrı'nın adamın yaşamasına niçin izin verdiğini anlamıyordu. Gözlerini adamdan ayırmadan, "Tanrı hepimizi sınar," dedi.

"Görünüşe bakılırsa büyük fırsatı kaçırdın. Son şansını da. Gelecek sefer yaratıcından mesaj alacağın zaman, mesajı sana bizzat verebilir. "

"Henüz her şey bitmedi," dedi Maria.

Bu söz üzerine Tom kahkaha attı. Acı bir kahkaha. "Sen öyle san."

KUTSAL IŞIK MAĞARASI, GÜNEY ÜRDÜN

Ezekiel genç kızın güzel gözlerinin içine baktı. Kız gergin bir halde ona gülümsedi. O da kıza gülümseyerek karşılık verdi. "Rahat ol evladım," diye fısıldadı, ustura gibi keskin bıçaklı eski kamasını alırken. "Hemen bitecek."

Kızın sol kolunu kendine çekti, sunağın üzerindeki kurşun kalay karışımı kâsenin üzerine uzattı. Nazik bir hareketle, ayin cübbesinin kolunu dirseğine kadar sıyırdı, böylece kızın kolu nun ön tarafı açığa çıktı. Sonra büyük bir titizlikle tören bıçağının ucunu etin üzerinde aşağı yukarı sürerek derinin çeliğe duyarlı hale gelmesini sağladı. Bıçağın soğuk kenarı kıızı gıdıklarken, kolunun sertleştiğini hissetti. Bir süre durakladı, sonra usta bir hareketle kolu kesti. Acı dolu gözlerle bakan kız dudağını ısırıp, rahatsızlığını belli etmedi. Bıçağın açtığı, koyu kırmızı yer se kiz-on santime varınca Ezekiel bıçağı çekti ve yarayı yandan keserek haç işareti yaptı. İkinci kesiş de tamamlanınca kamayı kâsenin yanındaki masaya koydu. Sonra kesilen kısım yere baacak şekilde kolu bükte. Kan kâseye akana dek kolu yumuşak şekilde ovdu. Kırmızı Bordo şarabı

renginde, tam sekiz damla kan aktıktan sonra pıhtılaşma başladı. Yeterince kan akmıştı.

Ezekiel sol elinin işaret parmağını yakut rengindeki sıvıya daldırdı, sonra kızın düz alnına kırmızı renkte haç işareti yaptı.

"Senin kanın onu kanıdır," dedi vakur bir edayla. "Senin bedeninin onun bedenidir. "

Sesi tutkuyla titriyordu. "Ona etimi verdim ki, ruhumu korusun."

Başıyla himayeyi onayladı. "Tanrı onu korusun."

Artık rahatlamış olan kız gülümsemeyle ona karşılık verdi: "O da doğruyu korusun." Kutsal Topraklar Bölge Başkanı Haddad Kardeş haç şeklindeki kesiğe keskin kokulu bir merhem sürdü ve Kardeşliğin en yeni üyesi geri dönüp yerine oturdu.

Hem geniş masanın çevresindeki diğer on dokuz yeni üyeden hem de törene tanık olmak için gelmiş, mağaranın arkasındaki kimselerden yükselen rahatlama uğultuları birbirine karışıp mağarada yankılandı. Kan akıtma merasiminin ilki hep en acı verici olanıydı.

Ezekiel, Kardeşliğe girecek sonraki yeni üye olan Kudüslü genç bir adamı selamladı. Ondakolunu kâsenin üzerine uzatmasını istedi. Ezekiel adamın kanını akıtırken, o, beyaz cübbe leri içindeki on iki

adamla sekiz kadının birlikte ne kadar güzel göründüklerini düşünüyordu. Kardeşliği geleceğe taşımak için iyi bir yatırımdı bu. Çoğu, hâlihazırdaki Kardeşlerin çocukları ya da çocukluktan beri yakın arkadaş olan kimselerdi. Bu akrabaların ve koruyucuların yaklaşık yirmisi mağaranın arkasında durarak merasimi seyrediyor ve kuşkusuz Kardeşliğe ilk girdikleri günü hatırlıyorlardı.

Üçüncü yeni üye de masadan kalkıp, öne çıkarak kolunu uzattığında, Ezekiel De La Croix, daha on sekiz yaşındayken babasının kendisini buradan alıp Şam'daki evlerine götürüşünü anımsadı. İç Daire'nin bir üyesi olan babasının ondan beklentisinin yükünün omuzlarına nasıl bindiği geldi aklına. Ondan sonra Ezekiel lider olacağı güne hazırlanmıştı.

O zamanlar sadece erkekler Kardeşliğe tam anlamıyla katılabiliyordu ama yine de kan akıtma merasimleri altmış ya da daha fazla üyenin katılımıyla gerçekleşen büyük hadiselerdi. Oysa bugünkü gençlerde eski bağlılık ve disiplin yoktu. Giderek daha azı Kardeşliğe kendini tam anlamıyla adıyordu.

Böylece Ezekiel son iki saatini Kardeşliğin yasalarını açıklamakla, tarikatın tarihini ve Birinci Emrini yeni üyelere hatırlatmakla geçirdi. Ayrıca yeni üyelere bireysel sorumlulukları da söylendi; örgüte en iyi hizmeti sunabilmeleri için, hangi alana seçilmişlerse o alanda yeterli beceriyi kazanmaları bekleniyordu hepsinden. Dünyanın büyük kiliseleri, bankaları, hastaneleri, silahlı kuvvetleri, polis teşkilatları ve medya kuruluşlarında kıdemli mevkilerde bulunan Kardeşler olduğunu zaten biliyorlardı. Hepsi manzarayı seyrediyor ve bekliyordu; Kardeşliğin ve yeni Mesih'in çağrısına cevap vermeye hazırdılar.

Ezekiel ile İç Daire'nin diğer üyelerinin onlarla paylaşmadığı tek esas, İkinci Emir'di. Bu emir yalnızca İç Daire'nin altı üyesine ve iki tetikçiye ifşa edilmişti.

Şimdi Ezekiel'in önünde dikilen kız ona genç Maria Benariac'ı, asla sahip olamadığı kızını hatırlattı. Daha o büyüleyici gözlerini ilk görüşünde Maria'nın özel biri olduğunu anlamıştı.

Kindar Baş Rahibe Clemenza kendisine Maria'nın çocukluk yalanlarından söz ederken bile, Maria'nın seçilmiş biri olduğuna dair duyduğu inanç pekişiyordu. Maria'nın daha sekiz yaşına basmamışken anlattıkları yalnız bir çocuğun fantezileri olabilirdi. Hatta yetişkin Maria bile onları hatırlayamadığını söyleyip umursamamıştı. Ancak böylesine genç biri için inanılmaz nitelikteki bu "yalanlar", en azından, onun görüşünü ve hayal gücünü gösteriyordu.

Ezekiel önündeki kızın kolunu kesti ve kızın gözleri yaşarırken, onu heyecansız şekilde seyretti. Oysa bıçak Maria'nın kolunu keserken, o gözünü bile kırpmamış, coşkulu bir gururla, sevinçten parlayan gözleriyle Ezekiel'e bakmıştı. Ezekiel onla tartışmış olmasından pişmanlık duydu şimdi. Maria'nın, Carter'la anlaşma yaptıklarını öğrendiğinde, aşırı tepki vereceğini biliyordu. Fakat Maria'nın, Bernard Kardeşten aldığı sonraki mesajları umursamamasına şaşırılmıştı. Ondan bunu hiç beklemezdi.

Ezekiel, tutkulu görüşlerine rağmen, onun nihayetinde kendisine ve Kardeşliğe sadık olduğundan emindi. Maria'nın yakında kendisiyle temas kuracağını düşünüyordu. Ondan sonra Bernard'la, Maria hakkında alınacak kararı konuşacaktı.

Ezekiel, Beyrutlu genç bir adam olan yeni üyeyi hazırlarken, Dr. Carter'ı düşündü. Bilim adamı

örnekleri geri getirip üç nadir genden söz ederken, tüm İç Daire üyeleri heyecanlanmıştı. Artık hepsi, Carter'ın eşi bulunca kendileriyle yeniden temas kurmasını bekliyordu. Helix'e göre, eğer DNA veri tabanlarında eş varsa, haftalar hatta belki günlerle ifade edilebilecek bir süre içinde bunu öğrenebileceklerdi. Ezekiel öylesine heyecanlanmıştı ki, genç adamın kolunu keserken elinin titremesini durdurmak zorunda kaldı.

Kan akıtma merasiminin geri kalan kısmı yaklaşık bir saat sürdü. Ve merasim boyunca Ezekiel, kehanetin gerçekleşmesine ve tüm yükümlülüklerinin ve sorumluluklarının yerine getirilmesine iyice yaklaştıklarını düşündü.

Kapanış konuşmasını yaptıktan sonra, Bernard'ın arkadan ona işaret ettiğini fark etti. Ayrıca Helix'in de el işaretiyle kendisini çağırdığını görünce, coşkuyla doldu. Herhalde yeni haberler vardı. Söylevini çabucak bitirdi ve sözü Haddad Kardeşe bıraktı.

Bitişikteki oyukların birinde, iki kıdemli Kardeşle birlikte kuytu bir köşeye çekildiler.

"Carter'dan haber mi var?" diye sordu. "Mesih'i bulmuş mu?" Bernard, Helix'e endişeli bir bakış fırlattı ve sonra başını yere eğdi. "Hayır, Baba. Haber daha çok Nemesis'le ilgili."

"Maria mı? Onu buldun mu? Neredeymiş?"

"Onu biz bulmadık." dedi Bernard alçak bir sesle. "FBI buldu." "Ne?" Ezekiel'in yüzündeki hararetli şevk ve heyecan kaybolmuştu.

"Haber kaynaklarımıza göre, bilim adamını öldürmeye çalışmış, ama adamın çalışma arkadaşlarından biri onu durdurmuş. Maria şimdi tutukluymuş," dedi Helix.

"Tutuklu mu?"

"Vaiz diye ifşa edilmiş," diye söze devam etti Helix. "Ve hakkındaki sağlam kanıttan dolayı haftalar hatta günlerle ifade edilebilecek bir süre içinde çabucak mahkemeye çıkarılacak.

Suçlu bulunursa, ki buna kesin gözüyle bakılıyor, hemen idam edilecek. "

"Mesele onunla ilgili olarak bizlerin ne yapacağı!" dedi Bernard.

Helix bir an durdu. "Bizi ele vermeyeceğinden emin olabilir miyiz? Yoksa onu susturmamız gerekir mi?"

"Tabii ki bizi ele vermez," diye sert karşılık verdi Bernard. "Onu biz eğittik. Hangi hatayı yaparsa yapsın, bize ihanet etmez."

"Buna katılıyorum," dedi Ezekiel.

Helix mahcup bir halde öksürdü. "Saygıdeğer Baba, size meydan okuması ve bilim adamının peşine düşmesi konusunda yanıldınız."

Ezekiel De La Croix Birinci Emrin Liderine döndü. "Helix Kardeş sen Maria'yı tanımıyorsun. Yapmak zorunda olduğu şeye canı gönülden inandığı için bize karşı çıktı. O galiba çok inançlı, hatta bağnaz. Ama yapacağı son şey, bizi yetkililere ele vermek. Bize sadık kalıp cezasını çekecektir."

Helix omuz silkti. "O halde Maria'yı unutup Dr. Carter'a odaklanalım mı?"

Ezekiel iki emrin şimdi bu şekilde çatışmasından hoşlanmamıştı. Maria hakkında şahsen pişmanlık duyuyordu ama daha önemlisi, Kardeşlik en etkili tetikçisini kaybetmişti. Neyse ki, Carter öldürülmemişti, yoksa her iki emir de tehlikeye girerdi. Helix'i başıyla onayladı. "Evet, Maria'yı ABD adalet sistemine teslim edip Carter'a odaklanmalıyız. Ama eğer bize eşi teslim etmezse, onu ve Cana Projesi'nde parmağı olan diğer herkesi haklama işini Gomore'ye bizzat ben vereceğim."

DÖRT GÜN SONRA, GENIUS HASTANE SÜİTİ, BOSTON

Tom, GENIUS süit dairesinde, önünde hastanın dosyasının notları açık halde dururken, kendini iyi hissediyordu. Sarılmış elindeki acıyı hissetmiyordu bile. Dün Karen Tanner'ın kendisine anlattıklarına göre, FBI'ın Vaiz hakkında bulduğu deliller sayesinde kadın birkaç ay içinde devlet cellâdına son vaazını yapacaktı.

Sonunda her şey yoluna girmeye başlamıştı. Karısının katili adalete teslim edilmiş, veri tabanında bir eş bulunmuştu. İsa'nın genlerini paylaşan kızilderili Al Puyiana hakkındaki dosyayı okuması işine yaramıştı. Ölü adamın DNA'sının orijinal Nasıra genleri kadar faydası dokunmayabilirdi artık, ama hiç değilse, eldeki kanıtlar adamın iyileştirme gücüne sahip olabileceğini gösteriyordu. Tüm bunlar onun yorulmak bilmeyen kovalamacasına önem ve anlam katmıştı. Ve her şeyden önce, Hank Polanski iyileşiyor gibiydi.

"Eee Doktor?" diye sordu genç adam, yatağında doğrularak. "Durumum nasıl?"

Daha birkaç ay önce gen tedavisine başlamış o solgun yüzlü, gözleri çökmüş hastadan tamamen farklı bir haldeydi. Hemşire Lawrence yanında duruyor, kolundaki damar içi serumu kontrol ediyordu. Serum, yatağının yanındaki ayaklıktan sarkan, kırmızı renkte bir sıvı torbasından geliyordu.

"İyi gidiyor, Hank," dedi Tom sonunda.

"Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Tom dosyayı okurken gülümsedi. İşler yoluna giriyordu. Röntgen filmini çıkarıp Hank'e gösterdi. "Ciğerlerindeki birincil tümörlerin büyümesi durmuş ve tümörler küçülmeye başlamış. Uç tane ikincil tümörün hepsi ölmüş."

"Öyleyse yüzde on beşlik kısım tamam."

"Şimdiye kadar evet, Hank. Fakat seni yakından denetlemeye devam etmek zorundayız. Tehlikenin tamamen geçmesi yıllar sürebilir. Ne var ki iyileşmekte olduğun kesin."

Hank güldü. "Dalga geçme. Hâlâ yaşıyorum, öyle değil mi? Ben buna kesin bir iyileşme diyorum."

Tom tebessüm etti ama başka bir şey söylemedi. Hank artık ölümün eşiğinde değildi, her ne kadar genç adamın hayatta kalma ihtimali büyük ölçüde artmış olsa da bekleme odasından henüz çıkmamıştı. Tom, Hank'e hoşça kal dedi ve tekrar koğuşa indi. Diğer hastaları kontrol ederken Cana Projesi'ni düşündü ve eşine az rastlanır, baş döndürücü bir düş kurdu. Eğer genlerin çalışmasını sağlayabilirlerse, o zaman belki dünyadaki bütün Hank Polanski ve Holly'leri kurtarabilirlerdi. Diğer yataklara yöneldi ve oradaki tüm hastaların iyileştiğini hayal etti. Artık hasta gelmediğinden bu koğunun kapandığını zihninde canlandırdı.

Keşke Jasmine, "Kara Delik"te bulduğu eşin ardındaki ismi teşhis edebilseydi. Paris veri tabanındaki eşin, #6699784 şeklindeki şifreli indeks numarasının yanı sıra teşhis edilmiş bir isim veya başlık taşımasını çok isterdi. Ayrıca Jasmine'in salt Nasıra genleriyle eşleşen diziyi değil de tüm genomu kopyalayabilmesini de çok isterdi. O zaman kişinin görüntüsünü çıkarmak için Gene Genie'yi kullanabilirlerdi.

Yine de en azından canlı bir eşin hangi veri tabanında bulunduğunu biliyordu. Artık Jasmine'in "Kara Delik"e tekrar girip şifreli numaranın ardındaki ismi, Kardeşliğin ve Holly'nin kurtarıcısının ismini bulması sadece bir zaman meselesiydi.

"Tom?"

Dönüp bakınca, Alex'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Birden keyfi kaçtı. Babası Tom'a başka bir söz söylemeden o haberi sezmişti. Alex bugün Holly'yi Massachusetts General'da beyin taramasına götürmüştü. Ve asık suratlı halinden taramaların kötü netice verdiği bariz anlaşıyordu. Tom, DAN'in kehanetinin doğru çıkacağını biliyordu, zira tahminindeki doğruluk şimdi bile onu hayrete düşüren fiziksel bir gerçeklik olmuştu.

O gece, Holly, Vaiz'in yakalanması ve babasıyla vaftiz annesinin korkuyla birlikte hayranlık uyandıran kahramanlıklarıyla ilgili gazete haberlerini okudu. Sonra laf arasında ilk kez baş ağrılarından ve baş dönmelerinden söz etti. Bilgisayarda artık oyun oynamamasına rağmen ağrıların geçmediğini söyledi. Tom hiçbir şey söylemeden onu dinledi ve iki tane ağrı kesici verdi.

Daha önce Tom, kızının beyin taramalarındaki gölgeyi incelemişti. Taramalar, Holly'nin kanserinin başlamakla kalmayıp endişe verici bir hızla ilerlediğini gösteriyordu. Jasmine'in bulduğu eşi teşhis etmesi giderek aciliyet kazanıyordu. Ancak Cana'da ne olursa olsun *ve ne zaman* olursa olsun Holly bekleyemezdi. Sorununu ve yardım için ne gerektiğini kızına artık söylemesi gerekiyordu. Daha önce sayısız kereler, ciddi hastalıklara yakalanmış hastalara kötü haberi vermiş, şefkat ve merhametle ümit aşılarmıştı. Fakat bunu biricik kızına söylemesi çok farklıydı ve bir kez daha keşke şimdi Olivia yanımda olup bana yol gösterseydi diye geçirdi içinden.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra, bahçede kızıyla yürüyüş yaptı. Nisanın oltasında, açık bir bahar havasında çimenlerin üzerindeki çiğ hâlâ kalkmamıştı. Geçen sonbaharda Olivia'nın ektiği çiçek soğanları çiçek açmış, sarı ve kırmızılar içinde boy atmıştı. Hayatı ve gençleşmeyi andıran bir canlılık vardı havada.

Çimenliğin öte ucunda bahçıvan gül fidanlarının bakımını yapıyordu. İşinden başını kaldırıp rengi solmuş, Boston Red Sox beysbol şapkasının altından gülümsedi.

"Günaydın."

"Günaydın, Ted," dedi Tom ve Holly bir ağızdan.

Uzun zaman önce emekliye ayrılmış olan Ted, yaklaşık yedi yıldır, haftada bir kez bahçe işlerinde Olivia'ya yardım ederdi. Ancak Olivia'nın ölümünden beri birlikte yaptıkları tohum ekme planlarını hayata geçirmek için haftanın çoğu günü buraya gelmeye başlamıştı. Tom, sık sık, yaptığı işlere karşılık ücretini ödemeye çalışsa da, Ted her defasında bunu reddetmişti. Şapkasını çıkarıp, kısa kır saçlarını kaşıyan Ted, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, Dr. Carter. Bu yaşta yapacak fazla işi olmuyor insanın. Hem bu sayede kendimi Olivia'ya yakın his sediyorum. Anlıyor musunuz?" derdi.

Tom anlıyordu.

Tom, Holly'nin elinden tutup, kızıyla bahçede geziniyordu. Çiyli çimenler Holly'nin çuval gibi bol pantolonunun paçalarını ıslatıyordu.

"Başının niçin ağrıdığını biliyor musun, Hol?" diye sordu Tom.

Holly ıslak, cırtlak renkli koşu ayakkabılarıyla çimleri tekmeledi. "Bilgisayar yüzünden değil mi?"

"Hayır, onun yüzünden değil."

Holly babasına baktı, düşünceli bir halde alnını kırıştırdı. Tom daha önce de bu ifadeyi görmüştü. "O zaman neyin yüzünden?"

Tom yürümesini kesti ve çimenin üzerinde kızının yanına çömeldi. Holly'nin ela gözleri şimdi onu yakından seyrediyordu.

Kızına gülümsedi. "Her şeyden önce, Holly, korkma. Baş ağrılarını durduracağız ve iyileşeceksin. Bunu anladın mı?"

"Evet, baba," diye cevap verdi alçak sesle. Kocaman gözleri ona öylesine sarsılmaz bir güvenle bakıyordu ki, Tom'un içi sızladı.

"Büyükbabanla dün yaptırdığınız check-up'ı hatırlıyor musun?" "Hı hı."

"Biliyorsun, bu kafamızın içinde bir sorun olup olmadığını kontrol eden bir taramadır. İşte, son taramada da her zamanki gibi sağlıklı çıktın, minik bir yumru dışında."

Bu söze bir anlam veremeyen Holly tekrar alnını kırıştırdı. "Yumru mu?"

"Evet, Büyükbabanın kiler kapısına başımı çarptığım zamanı hatırlıyor musun? Başımda koca bir yumru çıkmıştı."

Küçük bir gülümseme. "Annem de sana kozalak kafa demişti."

Tom alaylı bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Hepiniz bana kozalak kafa demiştiniz. "

Gölükler büyüdü. "Hayır, büyükbabam sana 'gergedan kafa' demişti."

"Her neyse, senin yumrun içerde olduğı için özel. Benim yumrum büyük bir yara gibi olduğundan acı veriyordu. Ama seninki beynine basınç yaptığından acı veriyor. Zaman zaman baş ağrısı yapıyor, mideni bulandırıp başını döndürüyor."

Holly hafifçe başını sallayıp, suratını astı. "Nasıl yakalandım buna?"

"Şey, benim yumrum benim hatamdı, çünkü başımı kapıya çarpmıştım. Ama senin yumrun hiç de senin hatan değil. Şansın yaver gitmedi. Başının içinde bulunan bazı hücrelerdeki sorun yumruya yol açtı."

"Neden?"

"Bedenindeki tüm hücreleri, bedeni sağlıklı tutmak için düzenli şekilde hareket etmesi gereken okul çocukları gibi düşünebilirsin. Zaman zaman görünürde bir sebep yokken bazı çocuklar öğretmenlerine ya da anne babalarına karşı gelirler. Bu olduğunda, diğer tüm çocukları da yoldan çıkarıp bedende bir rahatsızlığa yol açarlar. "

"Ve hastalanırız."

"Evet."

"Yumru ne zaman geçecek?"

"Kendi kendine geçmeyecek Holly. İçerde olduğı için ondan kurtulmak zor. Ama üzölme onu yok edeceğiz. Öncelikle şişkinliği azaltmak ve bu kötü çocukların etkisini sınırlandırmak için sana ilaçlar vereceğiz. .Sonra da yumruyu dışarı çıkarmamız gerekebilir."

"Kötü çocukları okuldan uzaklaştırmak gibi mi?"

"Kesinlikle. Ama cesur olman gerekiyor. Tedavi kolay olmayacak. Ve bir süre hastanede yatman gerekecek."

Holly başını yan tarafa çevirdi, tıpkı bir şey hakkında düşüncelere daldığı zaman Olivia'nın yaptığı gibi. "Beni sen mi tedavi edeceksin?" diye sordu.

"Eğer istersen. Diğerleri de yardım edecekler, ama doktorun ben olacağım."

"Senin işyerindeki özel hastanede mi kalacağım?"

"Elbette."

Holly bu bilgileri aldıktan sonra tatminkâr bir halde başını salladı. Korkusuz görünmek bir yana az buçuk heyecanlanmıştı da. Babasının işyerini sık sık ziyarete giderdi. Ve oraya gittiğinde genelde hastalan görmek için koğuşa girerdi. Şimdi kaderin aksi bir cilvesiyle, birlikte çokça vakit geçirdiği o

özel hastalardan biri *olmaya* özenir gibiydi. Kızının kendisine karşı beslediği eksiksiz güven sayesinde Tom ona kötü haberi verebilmişti ama aynı güveni boşa çıkarma olasılığı onu endişeye sevk ediyordu.

"Kolay olmayacak," diye tekrarlardı. Genelde kötü haberi ver dikten sonra hastalan iyimser olmaya teşvik ederdi ama Holly'nin durumunda aşın iyimserliğe kapılmama ihtiyacını hissetti.

"Jennifer ve Megan ziyaretime gelebilirler mi?" diye sordu Holly.

"Elbette."

"Yine bilgisayar kullanabilir miyim?"

"Tabii kullanabilirsin. İstedğin zaman. Jazz bulabildiği en iyi bilgisayarı senin hizmetine verecek."

Holly bunu bir süre düşünüp başını salladı. "Seni daha çok görebilecek miyim?"

"Kesinlikle göreceksin. Ne zaman istersen. Gece gündüz orada olacağım."

BİR HAFTA SONRA, BOSTON HAPİSHANESİ

24 Nisan itibarıyla Maria, Boston Hapishanesi'nde iki haftadan az bir süredir tutuklu bulunuyordu ama şimdiden bundan nefret etmişti. Nefret ettiği şey, mahkeme ve muhtemel idam cezası değildi. Hatta Karen Tanner'in sorgulamasını bile hoş geldin eğlencesi olarak görmüştü. Onun nefret ettiği şey, kontrol kaybıydı. Hücresinde ışık yanmıyor, adamakıllı egzersiz yapamıyor ve başını tıraş edemiyordu. Keskin uçlu hiçbir nesneye izin verilmediğinden, stresini, alışık olduğu kan akıtma eylemiyle de atamıyordu. Bu yüzden kendini tek bir amaca odakla maya çalışıyordu: dışarı çıkıp Dr. Carter'ı durdurmak.

Pahalı avukatıyla konuşmak için görüşme odasına girerken ayak bileklerindeki kelepçelerden rahatsız olmuştu. Hugo Myers'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve adamın taranmış gri saçlarına ve gri takım elbisesine dik dik baktı. Adam kırk yaşlarındaydı ve bir televizyon şovundan fırlamış gibiydi, ama işinde iyi biri olduğu söyleniyordu. Gerçi şimdiye kadar tek yaptığı iş, birlikte çalışmadıkları takdirde *pek* bir şey yapamayacağını açıklamak olmuştu. Tutuklamadan birkaç saat sonra Maria'ya ulaşp, yalnızca medya ilgisi karşılığında kendisi için çalışabileceğini söylemişti. Maria, bu tür acil durumlar için açtırdığı Chase Manhattan hesabını üstünkörü incelemeye bile gerek duymamıştı.

Gardiyanlar ellerini önündeki masada bulunan halkaya kelepçelediler. Maria buna gülümsedi. Kontrolünü kaybetmiş olabilirdi ama hâlâ kendisine saygı duyuluyordu.

Hugo Myers ona selam verdikten sonra, bütün hafta boyunca sorduğu sorunun aynısını sordu.

Koyu renkli gözlerini ona dikip, paranın satın alabileceği en samimi haliyle, "Söyle bakalım," dedi adam, "anlaşma yapmayı düşünüyor musun?"

"Bunu nasıl yapabilirim? FBI'a söylediğim gibi, neden bahsettiklerini anlamıyorum."

Hugo Myers kusursuz kaşlarından birini kaldırdı, sonra da el lerini parmakları yukarı bakacak şekilde birleştirdi. "Bak Maria. Son toplantıda Federal Araştırma Bürosu yeterince açık değildi, o yüzden ben şimdi birkaç hususu açıklamak istiyorum. Scotland Yard, Büroyu senin Londra'daki dairene götürdü. Sıra dışı silah koleksiyonunu, peruklarını ve makyaj takımlarını gördüler. Ama daha önemlisi, geçen on üç yıl boyunca işlediğin cinayetlerin kurbanları hakkındaki ayrıntıları içeren, güzelce kümelenmiş ambalaj kâğıdından dosyaları gördüler. Ayrıca senin ısmarlanmış kalem ucunu da gördüler. Üstelik dosyası sende bulunan ve hâlâ hayatta olan tek adam şahitlik yaptı. Bu saygın bilim adamı Dr. Carter, iki kez onu öldürmeye çalıştığın ve ilk girişiminde karısını öldürdüğün konusunda beyanatta bulundu. Bu beyanat, onun çalışma arkadaşı, başka bir saygın bilim insanı Dr. Washington tarafından doğrulandı. Tamam, GENIUS'taki dört güvenlik görevlisini fiilen öldürmüş görünmüyorsun ama kurşunlar silahına uyuyor. "

"Yarın, FBI tarama tesisinde DNA'n okunacak. Eğer genetik profilin Fontana cinayetinde bulunan DNA'ya uyarsa, o zaman Federaller seni Vaiz'in cinayetleriyle ilişkilendirebilirler. Çizdiğim manzarayı anlıyor musun? Senin savunma avukatın olmama rağmen, ben bile her şeyin çok kötü görüldüğünü düşünüyorum. Esasen bir anlaşma yapmazsak, elektrikli sandalyede kızartılırsın. FBI'ın dairende bulduğu ayrıntılı dosyalardan senin bir yerden yardım alıyor olman gerektiğini çıkardılar. Aslına bakarsan senin birisi için çalıştığını düşünüyorlar. Ve eğer onlara bu dosyaları sana veren kişiyi söylersen, bölge savcısı cezanın azaltılacağını söyledi."

"Ama ben hiç kimse için çalışmıyordum. Bir tek Tanrı için çalışıyordum."

Hugo Myers çenesini sıktı ve başını hafifçe salladı, sükûnetini korumaya çalıştığı belliydi. "Maria, şu lafi duydun mu? 'Bedeli suçlulara ödetin, vergi mükelleflerine değil.' Bu, Başkan'ın Suç 2000 uygulaması adıyla başlattığı kampanyanın sloganı. Suça karşı yürüttüğü mücadele seçmenlerden büyük destek gördü ve çoğu devlet başkanı tarafından benimsendi. Mart 2000'den beri tüm cinayet davalarının yüzde doksan dokuzunun kestirme yoldan tamamlandığını anlayabiliyor musun? İki haftadan az bir süre demektir bu. Senin mahkemen ertesi gün başlayacak ve on gün içinde ya da daha erken bitecek. "

"Ama seni asıl ilgilendiren husus, ölüm hücresi konusunda yapılan yenilik. Liberaller, her zaman, öldürülmek için on yıl ya da daha fazla beklemenin insanlık dışı olduğunu savundular ve bu 'ölü' insanları hayatta tutmanın bedelleri hakkında uzun tartışmalar yapıldı. Ama artık herkes mutlu. İki yıl önce yürürlüğe giren yeni yasadan sonra ölüm hücresinde en uzun bekleyiş otuz yedi gün. Bu, McDonalds tarzı adalettir. Hızlı, tatmin edici, her yerde aynı ve insanlar buna bayılıyor." Myers durakladı ve koyu renk gözlerini tekrar Maria'ya dikti.

"İşbirliği yapmazsan iki ay içinde ölürsün. Onlara kimin için çalıştığını söylersen, seni hayatta tutmak için bir pazarlık yapabilirim."

Maria'nın yüzü ekşidi. Kardeşliği bu inançsızlara ispiyonlamayacaktı. Ezeziel ne kadar zayıf olursa olsun Kardeşlik onun bildiği tek aileydi. Hakkı korumak ve Yeni Mesih'i bulmak için tek ümit kaynağını temsil ediyordu hâlâ. Onları ele vererek Dr. Carter'ın işini bitirmesine yardım etmeyecekti. İçinden Tanrı'ya yol göstermesi için dua etti.

"Peki ya suçsuz bulunursam?" diye sordu, sorusunun bitkin düşmüş avukat üzerindeki etkisinden

hoşlanarak.

Avukat gözlerini devirdi ve ince dudaklarıyla of çekti. "Masum musun? Tüm kanıtlara rağmen?"

"Masumum. Tanrı'nın gözünde tamamen masumum."

"Eğer yarınki DNA taraman pozitif çıkarsa, Massachusetts Eyaleti'nin gözünde masum olmayacaksın."

"Sadece olabilecekleri açıklamakla yetinmeyip beni savunman gerektiğini sanıyordum. Tabii, bu birinci sınıf davayı istemiyorsan anında başka bir avukat bulabilirim."

Avukat gri vatkalı omuzlarını silkti. "Suçlu değilsin, öyle mi?" "Suçlu olan hiçbir zaman ben değildim. Öldürmekle suçlandığım insanlar kadar suçlu değildim kesinlikle. Jürinin vereceği karar da hiç umurumda değil."

"Pekâlâ o zaman," dedi Hugo Myers, sesi kuru olduğu kadar yakıcıydı da. "Eğer suçsuz bulunursan, serbest bırakılma şansın, Amerikan başkanı seçilme şansın kadar olur."

BİR HAFTA SONRA, BİLGİ TEKNOLOJİSİ BÖLÜMÜ, GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Jasmine, diyet kolasını almak için masaya uzanırken lanet olsun niye bu kadar uğraştırıyor diye düşündü. Buz gibi soğuk kola kutusunu alnına koydu. Düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Ne kadar uğraştıysa da, "Kara Delik" ten daha fazla bilgi elde edemedi, sadece şifreli sayıyı ve küçük bir genom parçasını bulabildi.

Maria'nın tutuklanmasından itibaren geçen üç hafta boyunca delil bulmak ve televizyon kameralarından kaçmakla meşguldü. Larry büyük iş çıkarmıştı. Ünü ve medya ilgisini kullanmak söz konusu olunca, film yapımcısının temasları önem kazanmıştı. Larry, Hollywood basın uzmanlarından birini kendisinin ve

Tom'un sözcüsü yapmıştı. Sözcü, Jasmine'in "Dr. Tom Carter'ı kurtarması" ve "Nobel ödüllü bilimcilerin Vaiz'i kahramanca yakalayışı" üzerine basının yoğun ilgisiyle mücadele etmişti. Medyanın ilgisi başka tarafa kanalize olunca Jasmine de rahat bir nefes alıp, olan biteni düşünmek için zaman bulabilmişti.

Vaiz bir kenara, Jasmine, mevcut her bir DNA veri tabanını tarayarak, yakın zamanda ölen Al Puyiana dâhil iki eş bulması gerçeğini hâlâ kanıksayamamıştı. Beş yüz milyon insanda iki eş demekti bu. Dünya nüfusunun yaklaşık beş milyar olduğu göz önüne alınırsa, yeryüzünde İsa'nın genlerini taşıyan yirmi civarında insan var demekti. Seçilmiş kişilerin oranı son derece az, çok küçük bir orandı ama ortaya tek bir kişi de çıkmamıştı. Eğer onlardan biri *gerçek* Mesih idiye, hangisiydi?

Jasmine inancıyla boğuşuyordu. Sonunda İsa'nın ruhsal nedenlerden ötürü biricik olduğunu ama rastlantı eseri bu üç geni de taşıdığını düşündü. Böylece işin içinden çıkabileceğini bili yordu. "Kara Delik" veri tabanındaki eşin kimliğini bulmak için son hızıyla araştırmasına devam ederek, meselenin inanç boyutuna kafa yormamaya çalışıyordu.

Önündeki bilgisayar ekranına baktı. Şimdiye kadar "Kara Delik"e girebilmiş ve #6699784

numarasına erişmiş, ama AVCI sistem izini yakalamadan önce altmış saniye içinde tüm genomu saptamaya zaman bulamamıştı. Genomun yeni bölümlerini bulmaya çalışmış ama her defasında zaten eriştiği zincire geri dönebilmişti sadece. Görüntü analizi yapabilmesi için yeterli genoma sahip değildi ve cinsiyet kromozomları olmadan cinsiyeti bile saptayamazdı.

Kola kutusunu açtı ve bir yudum aldı. Aylak aylak birkaç tuşa basıp BGD'yi çağırdı. Büyük Annenin en az bir haftadır topladığı son kayıt girdilerini kontrol etmemişti. Hiç düşünmeden, Nasıra genlerini içeren ikonu tıkladı ve onları BGD GÜNCELLEME penceresine getirdikten sonra, ekrandaki "*Eş Zincir*" kutucuğunu tıkladı. Son anda, Nasıra genleri ikonunu değil de, "Kara Delik"ten aldığı eksik #6699784 zincirini içeren ikonu taşıdığını fark etti.

"Tanrım," düşündüğünde daha fazla ekran sarhoşuydu. Bilgisayarın Mouse'unu hareket ettirdi ama "iptal" ikonunu tıklamadan önce "*Eş bulundu*" ibaresi aniden ekranda belirdi.

"Ne?" Bunun olmaması gerekiyordu. #6699784 zinciri haftalar, aylar hatta yıllar önce taranmıştı, oysa BGD güncellemeleri geçen birkaç günde yapılmıştı. Ne olduğunu fark ettiğinde nemli ve soğuk bir panik dalgası bedenini sardı. Hemen Nasıra genleri ikonunu tıkladı ve onu BGD GÜNCELLEME penceresine taşıdı. Parmaklarını çaprazlayıp, ekranı seyretti.

Bir süre bekledi.

"*Eş bulundu*" ibaresi yine ekranda yandı.

Çabucak, eşlenen genomu seçti ve açtı. Saniyeler sonra ekran bulunan kişinin yüzüne ait üç resimle doldu; sol profil, tam cepheden ve sağ profil. Resimlerin altında isim ve kişisel ayrıntılar vardı. Ekranın üstündeki veri tabanı başlığı, bunun, "Kara Delik"e yerleştirdiği kişinin aynısı olduğunu söylüyordu. Ne var ki önünde duran çok tanıdık yüze bakarken olan biteni kavra makta zorluk çekti.

Hastanenin süit dairesinde Tom gururlanması mı yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Bu sabah Hank Polanski koğuştan ayrılıp etkileyici iyileşmesine evinde devam edecekti. Tom bu tedavinin diğer altı hastayı nasıl cesaretlendirdiğini görüyordu. En son gelen Holly onlardan biri olmasaydı keşke.

Hank Polanski hastaların tek tek yanlarına gidip onlara hoşça kal dedi ve iyi dileklerini sundu. Yaşam boyu üye olmak zorunda kalmadan, bu herkese açık olmayan, üyelerinin birbirine sımsıkı bağlı olduğu kulüpten ayrıldığı için ne kadar şanslı olduğunun acı bir şekilde farkındaydı.

Holly'nin yatağına geldiğinde, "Görüşürüz, tatlım," dedi. O güzelim saçlarının çoğu kemoterapinin ilk devresinden sonra dökülmüş olan Holly, solgun görünüyordu. "İyileşeceksin."

Holly, cesur bir edayla, "Güle güle, Hank," diyerek gülümsedi. Sonra Hank'in verdiği beş oyunu iade etti.

"Zarg'ın Gazabı'nda ya da eski KIYAMET oyunlarında takılırsam kimin yardımını isteyeceğimi biliyorum artık," dedi yirmi üç yaşındaki genç adam, sırtıtarak.

Yorgun halde gülümsemeye çalışarak, "Evet, haklısın," diye karşılık verdi Holly.

Nihayet Hank, Tom'un yanına geldiğinde gözleri yaşlıydı. Genç adam bir şey söylemeye yeltendi sonra vazgeçti. Sadece Tom'un eline uzanıp onu güçlü bir şekilde sıktı. "Teşekkürler Doktor. Her şey için teşekkür ederim."

Tom gülümseyip elini onun omzuna attı. "Hank, seni tekrar iyi gördüğüme gerçekten çok sevindim." Hank ile annesi kaybettiklerini düşündükleri yaşama devam etmek üzere koğuştan çıkarlarken, Tom yine Holly'yi düşündü.

GENIUS'ta, Ulusal Sağlık Enstitülerine bağlı beyin cerrahı olarak çalışan Kari Lambert acilen lazer ameliyatının yapılmasını önermişti, ama tarama Holly'nin tümörünün beyin özellikle erişilemez bir bölümünde bulunduğunu göstermişti. Felç riski ya da daha kötüsü lazerin hafif kayma riski büyüktü. Bu yüzden Tom tümörün gelişimini yavaşlatarak, Jasmine'in eşi teşhis etmesi ve Cana Projesi'nin hayata geçirilebilmesi için zaman kazanmaya çalışmayı tercih etti. Bu çetin strateji kemoterapinin yanı sıra radyoterapiyi ve ilaç tedavisini içeriyordu.

Bu tedaviler işe yarasa bile ellerinden geldiğince ihtiyatlı davranacaklar ve sonunda Tom ameliyatı yapacaktı. Ama hiç değilse bu sayede zaman kazanıp Cana Projesi'ne hastayı kur tarma şansı verilecekti.

Tom, Holly'nin kabinine girdi ve yatağın üzerine, yanına oturdu. "Nasıl hissediyorsun, Holly?"

Holly'nin Hank'e cesurca gülümseyen yüzünün yerini aniden asık bir surat almış, gözleri yaşla dolmuştu. "Niçin Hank gibi eve gidemiyorum, Baba?"

Tom kalbinin içten içe sızladığını hissetti. Holly radyoterapiye kötü tepki vermiş, bu da midesini bulandırmıştı. Koğuştaki ona arkadaşlık edebilecek çocuk yoktu ve şimdi Hank de gitmişti.

"Hank'i iyileştirmek zaman aldı, Holly," diye teskin etti Tom. "Seni gözlemek ve doğru tedaviyi gördüğünden emin olmak için burada tutmamız lazım."

"Ama ben buradan nefret ediyorum," dedi; ela gözleri acı ve yılgınlık doluydu. Sesi giderek yükseldi ve perdesi arttı, yanaklarından yaşlar süzüldü. "Annem burada olsaydı gitmeme izin verirdi." Holly başını öte tarafa çevirip yüzüstü yastığına kapandı. "Hasta olmak istemiyorum," diye bağırdı. Hıçkırarak ağlarken minik omuzları titriyordu. "Nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

Tom öne uzandı ve eliyle kızının başını okşadı. Bir süre oracıkta öylece sessiz kaldıktan sonra, yavaş yavaş kızının hıçkırıkları dinmeye ve nefes alış verişini düzelmeye başladı. Öne uzanıp kızını öptü. "Holly, yakında kendini daha iyi hissedeceksin. Hemşirenin daha önce sana verdiği tabletler her an etkisini göstermeye başlayabilir."

Tom ayağa kalktı, Holly'ye yakında onu görmeye geleceğini söyledi ve avluya yöneldi. O daha kapıya varmadan, Jasmine koşarak koğuşa girdi, elinde bir yazıcı çıktısı sallıyor ve hayli neşeli görünüyordu.

Tom'u kolundan kavradı ve hâlâ dönen kapıdan geçirerek ıssız bekleme odasına götürdü. Tek

başlarına kaldıklarında, hemen, katlanmış çıktıyı ona uzattı ve "Eşimizin kim olduğunu buldum," diye kulağına fısıldadı.

"Ne? Bu harika!"

"Önce şunu okuyuver."

Tom aceleyle kâğıdı açtı, resmi görünce jetonu düştü. Jasmine gizemli bir şekilde fısıldadı. "Senin şu Ezeziel ahababın buna biraz şaşırarak, öyle değil mi!"

Tom hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi zaten. Öylesine büyük bir şoka uğramıştı ki, gördüğüne inanamayıp çıt çıkarmadan gözleri kâğıtta öylece kalakaldı.

23

GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Limuzin GENIUS kampüsüne girerken Ezeziel De La Croix parmağındaki yakut yüzüğü çeviriyordu. Yoğun heyecanla gergin kuruntunun karışımı rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Sonunda tüm duaları kabul mü edilecekti?

Renkli cam piramitten görür görmez hoşlanmadı. Kutsal Işık Mağarası'na hiç benzemiyordu; moderndi, parlaktı ve mağrurdu. Çevresini kuşatan doğaya hiç uyum sağlamıyordu. Mevcut bir mekândan, asırlar boyunca kendiliğinden şekillenen Kardeşliğin mağarasından farklı olarak, burası; GENIUS kampüsünün yeşil çimenlerine besbelli zoraki dikilmişti. Bilim adamının, Tanrı'nın dünyasına hakim olmaya duyduğu güvensiz ve beyhude ihtiyacın bir sembolü olarak.

Ezeziel De La Croix buraya gelmek istememişti ve Carter'ın, saç foliküllerin den birini hemen göndermesi yönündeki sıra dışı isteğinin de güvenini tazelediği söylenemezdi. Öte yan dan Dr. Carter telefonda eşin ayrıntılarına ilişkin hiçbir bilgi vermemişti. Bu nedenle GENIUS merkezini ziyaret etmek farz olmuştu. Bilim adamı, ona iki gün önce, "Meseleyi yüz yüze konuşmamız daha iyi olur. Geldiğinizde bunun nedenini anlayacaksınız," demişti.

Düşmanının bu putperest tapınağına geldiği için huzursuz olmasının yanında, bunun bir tuzak olabileceğini bile aklından geçiyordu. Eğer Maria, kendisiyle birlikte Kardeşliği ele verdiyse yetkililerin onu tutuklaması için en iyi yol, Dr. Carter vasıtasıyla Amerikan toprağına davet edilmesiydi. Bunu İç Daireyle tartışmış ve pek muhtemel bulmamıştı. Her şeyden önce, eğer ispiyonlanmış olsalardı, yetkililer mutlaka çoktan mağarayı basmış olurlardı. Ancak tedbirli olmak adına, Helix Kardeşten bilimsel konularda bilgi almış ve buraya yalnız gelmişti. Eğer bir tuzak varsa, bir tek kendisi tuzaka yakalanacaktı. Ondan sonra Helix Kardeş, Bernard Kardeşle birlikte Kardeşliğin misyonunu üstlenecekti.

Kendisini Logan Havaalanı'ndan alan limuzin ana kapıdan içeri girerken etrafa bakındı. Carter çakıl yolda bekliyordu. Onun yanında biçimli yüzü ve afro tarzı saçlarıyla genç siyah bir kadın vardı. Onun Dr. Jasmine olduğunu tahmin ediyordu.

Arabadan inince ev sahipleri tarafından selamlandı ve binaya kadar kendisine eşlik edildi.

Piramidin dış görüntüsünden hoşlanmamasına rağmen havaî zarafetinden çaresiz etkilenmişti. Kristal piramidin tepesine kadar spiral oluşturarak çıkan rengârenk DNA çift sarmalıyla birlikte, avlunun ortasındaki dokuz metrelik hologram özellikle dikkatini çekmişti. İç içe geçmiş, yanardöner renklerinin güzelliği Kutsal Ateş'in beyaz saflığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Camdan asansör onları ara kattan geçirirken iç mekânın genişliği ve aydınlığı Ezeziel'i çok etkiledi.

Asansörden çıkan Ezeziel üzerinde efsanevî "*Mendel Laboratuvar Dairesi -Sadece Onaylı Girişler için-*" yazan metal levhanın bulunduğu cam kapıya geldiler. Ezeziel burada Bob Cooke ve Nora Lutz'la tanıştırdı. "Her ikisi de bize Nasıra genlerini analiz etmekte yardımcı oldular," diye açıklamada bulundu Carter. "Sizinle tanışmak istediler."

"Cana ekibi bu kadar mı?" diye sordu Ezeziel, dört kişiyi göstererek.

"Evet, bunu olabildiğince gizli tutmaya karar verdim."

"Çok akıllıca," dedi Ezeziel onaylayıcı bir ifadeyle başını sallayarak. Bunun ileride işini kolaylaştıracağını düşündü. "Sahiden çok akıllıca."

Daha sonra bilim adamı ve yanındakiler Ezeziel'i kapıdan geçirip, cam tüpler, tertemiz çalışma tezgâhları, vızıldayan bir düzenek, yanıp sönen ışıklar ve sinyal mesajlarının bulunduğu tuhaf görünümlü bir yere getirdiler.

Uyarı! Biyotehlike.

Tehlike! -180 derece -Termal eldivenler sürekli giyilmeli. Etidyum bromid -deriyle temasta bulunmayın.

Burası düşmanca, soğuk ve yapay bir ortamdı. Bir parçası olmak istemediği cesur yeni bir dünya. Dr. Carter sonunda onu üzerinde "*Francis Crick Konferans Odası*" yazan bir kapıdan geçince, Ezeziel ferahladı. Burada aşına olduğu bir konferans masası ve oturaklar, bir projeksiyon ekranı ve bir köşede duran mekanik bir kuğuya benzeyen garip bir cihaz vardı. Onun önündeki zeminde siyah yuvarlak bloklar duruyordu.

Bob Cooke'nin yanına bir sandalye çekti ve Dr. Washington'un önüne koyduğu kahveyi aldı.

"Öncelikle, Bay De La Croix geldiğiniz için teşekkür ederiz," diyerek söze başladı Carter. "Saç folikülünü niçin hemen getirmenizi istediğimizi birazdan anlarsınız. Şimdi yapmak istediğimiz şey, size icat ettiğimiz cihazı tanıtmak." Jasmine Washington söz aldı ve sonraki yarım saat boyunca siyah kuğuya benzeyen Geneskobun nasıl çalıştığını anlattı.

Ezeziel istekli bir halde dinliyordu. Helix Kardeş zaten temel çalışma ilkelerinden epey bahsetmişti ona, ama burada, garip kuğunun gölgesi altında bu aydınlık, yabansı yerde duymak daha tesirli oluyordu. İnsanların hizmetinde olan bu güç onu dehşete düşürmüştü.

Jasmine sözünü bitirdiğinde, Ezeziel tek kelime etmedi. Gözlerinin önünde bir adamın üç boyutlu görüntüsü belirince, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. İlkin, bu havada somut gibi görünen bir görüntü

yaratmanın sihri hayran kaldı. Sonra, kısa boylu, ince yapılı ama kasları gelişmiş genç adamın, kendisinin altmış yıl önceki hali olduğunu anlayınca şoke oldu. Bu gençlik resmine bakarken hüzünlendi. Yıllar önce tanıdığı ama uzun süredir ortalıkta olmayan bir adam.

"Hologram adamı bedeninden gelen hücrenin yaşında gösterir. Ama eğer biz hologramın farklı bir yaşı göstermesini istersek DAN verileri tahmin edebiliyor," diye açıklamada bulundu Jasmine. "Bu otuz yıl önceki görünüm."

Carter'ın tehlikeli olduğuna şimdi eskisinden daha fazla ikna olmuş bir halde, "Bu inanılmaz!" dedi alçak bir sesle. "Gerçekten inanılmaz! "

Carter, Geneskobun İsa'nın dişinin DNA'sında üç geni nasıl bulduğunu açıkladı. Bilim adamı *nas 1* ve *nas 2* genleriyle bariz gizemli üçüncü genin özelliklerini anlatırken Ezekiel onu dinliyordu. Daha sonra Carter, genleri anlamamanın zorluğundan dolayı, niçin şimdilerde bir eş bulmaya çalıştığını açıklamaya koyuldu. Ancak Ezekiel onu dinlemeye başlamadan önce, diğer yuvarlak blokta ikinci bir figür belirdi. Bu figür birincisinden daha uzun boyluydu, uzun kahverengi saçları ve dar, zekâ pırıltısı taşıyan bir yüzü vardı. Kahverengi gözlerden zekâ fişkırıyor, bakışları Ezekiel'i delip geçiyordu.

"Bu, otuzlarının başında, sizin hologramınızla hemen hemen aynı yaşta olan İsa'dır. Bu yaştayken çarmıha gerildiği kabul ediliyor," diye açıklamada bulundu Dr. Carter.

Ezekiel De La Croix bir süre sessiz sedasız resme bakakaldı, karmaşık hisler içindeydi. İsa'nın görüntüsünü yeniden yarattığı için bu ateistten nefret mi etmeliydi? Yoksa Kardeşliğin kurucudan sonra esas Mesih'in yüzünü gören, tek lideri olduğuna sevinmeli miydi? "Bunu sırf dışındaki tozdan faydalanarak mı yaptınız?" diye sordu sonunda.

"Evet," dedi Carter yumuşak bir ses tonuyla. "Sizinkini saçınızdan yaptığımız gibi."

Ezekiel gördüklerine memnun kaldığı kadar hayret de etmişti. Carter güneşe çok yaklaşmış İkarus'un uçuşunu bile aşmıştı. Tanrı'nın gerçek özünü yönlendiriyordu. İşte o anda Carter saygılı hatta neredeyse itaatkâr davrandıysa da Ezekiel ondan nefret etti. Şimdi, Maria'nın adamın çirkin aşırılıklarını durdurmak için niye ısrarcı davrandığını anlıyordu. Carter bilgi ağacından yasak bir meyveyi almakla kalmamış dallardaki her bir elmayı koparmıştı.

Bu düşüncelere rağmen Ezekiel De La Croix hissiyatını belli etmedi ve burada olma nedenine odaklandı. "Peki ya eş? Bir tane bulduğunuzu söylemişsiniz."

Washington ile Carter birbirlerine endişeli halde bakarlarken bir anlık duraklama yaşandı. "Canlı bir eş bulduk," dedi Carter sonunda. "Ama bir sorun var."

Ezekiel bilim adamının ses tonuna şaşırmıştı. "Bir sorun mu? Neden bahsediyorsunuz? Onu bulamıyor musunuz?" "Hayır, onun nerede olduğunu biliyoruz," dedi Carter. "Ama mesele bu kadar basit değil."

Oturağını masanın diğer ucundaki siyah mikrofona yaklaştırarak, "İzninizle ben açıklayayım," diye atıldı Jasmine. "Eşi Interpol'ün DNA veri tabanında buldum. Bu, Paris'te konuşlanmış gevşek bağlantılı bir veri tabanıdır. Çok fazla bilgi taşımıyor ama bağlı olduğu dünyanın çeşitli yerlerindeki

veri tabanlarına erişmeyi sağlıyor. Scotland Yard, FBI ve diğer tüm büyük uluslararası polis kuvvetleri ona bağlı. Çok güvenli ve adamakıllı korunuyor, çünkü bir kez içine girdiniz mi, dünyadaki herhangi bir polis dosyasında bulunan herhangi bir bireye erişebiliyorsunuz."

"Güvenlik düzeyini artırmak için, sistemdeki genomların her birine bir şifre numarası tahsis edilmiş. Ben aslında eşi üç hafta önce buldum ama şifreli numaranın ardındaki ismi çıkaramadım. Derken geçen hafta aradığımız kişinin DNA'sı tekrar tarandı. Bu sefer, merkezî bilgisayarımızdan, bizim lisanslı Geneskoplarımızdan her bir yeni gen taramasını toplamasını istediğim için, aradığımız kişinin DNA'sı, BGD'ye ve ayrıca Paris veri tabanına gizlice gönderildi."

Ezekiel surat astı. "Öyleyse eşi buldunuz. Sorun nedir peki?" "Sorun sizin beklentilerinize bağlı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu veri tabanında depolanmış tüm bireyler zanlı ya da hüküm giymiş suçlulardır."

Sessizlik.

Ezekiel her tarafının uyuştüğünü hissetti, söylenenleri ne kadar fazla düşünürse o kadar anlam verebiliyordu. İsa da hapse atılmamış mıydı? İlk Mesih de idam cezası alıp çarmıha gerilmemiş miydi?

"İlk Mesih de damgalanmıştı ve doğru yoldaydı," dedi.

Jasmine boğazını temizledi ve mikrofona konuştu. "Grafiği göster," diye komut verdi bilgisayara.

Mide ülseri ağrımaya başlamış olmasına rağmen Ezekiel şimdi daha rahat nefes alıp verebiliyordu. Arkaya yaslanıp yavaş yavaş ekranda beliren görüntüyü izlemeye koyuldu.

"Bu bizim eşimiz," dedi Jasmine alçak bir selse.

"Olamaz!" diye bağırdı Ezekiel, görüntü ekranda tamamen çıktığında. Ekranda açılan büyütülmüş gazete kupürüne gözlerini diktğinde tek düşünebildiği, korkunç bir hatanın yapılmış olması gerektiği idi. Bu olamazdı, midesindeki asidin yandığını hissedince beyaz haplarına uzandı.

"Şok edici olduğunu biliyorum," dedi Carter hemen. "Bu konuda sizin kadar dehşete kapıldım. Ama genler kusursuz şekilde uyuyor ve bir tedavi geliştirmemiz için bildiğimiz tek şansı onlar sunuyor. Kan örneklerini elde edip incelemeye ve ardından bu kişinin genlerinden virüs içeren serumlar geliştirmeye niyetliyiz. Ayrıca bu kişiyi enine boyuna incelemek, bedeninde ki genlerin nasıl çalıştığını saptamak için de izin alacağız. Tabi, bulduğumuz her şeyi size iletacağız. Ancak sizi buraya niçin davet ettiğimi ve eşi size bizzat sunmak istediğimi umarım şimdi anlamışsınızdır. "

Ezekiel başıyla yavaşça onay vermekle yetindi. Dr. Carter'ın tahmin ettiğinden daha anlayışlıydı. Bilim adamının kendisine baktığını sezdi ama gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine gözlerini ekrana kilitledi, dünün *Boston Globe* gazetesinden alınmış kupürün yansıması onu

büyülemişti. Kalın harflerle yazılmış başlık şöyleydi: "VAİZİN SON VA AZI MI?" Altında da şu yazıyordu: "*Ölüm Cezası Artık Kesinleşti*" Bu yazıların altında, uzun boylu ve güçlü yapılı bir kadının polis arabasına tıklırken çekilmiş bulanık bir resmi vardı. Keskin gözleri doğrudan kameraya bakıyordu, eskiden tıraşlı olan başının saçları uzamıştı.

Ezekiel birden Pontius Pilate kâbusunu hatırladı. Onun hayatını kurtarmak için kendini feda ettiği Mesih idam edilirken yanında duruyordu. İstemsiz bir titreme yorgun, yıpranmış be denini sarstı.

ÜÇ GÜN SONRA, MASSACHUSETTS ÜST MAHKEMESİ

"Zanlı karar için lütfen ayağa kalksın," dedi Yargıç Sancha Hernandez, jüriden başını çevirip Maria'ya bakarak. Maria yargıçtan hoşlanmamıştı; Korsika'daki yetimhanede bulunan kara kurbağayı hatırlatmıştı ona. Clemenza Anne gibi Yargıç Hernandez de iri göğüslü, tok sesli ve büyük gözlükleri olan bir kadındı. Ayrıca Baş Rahibe gibi bu kadın da şimdi üstüne dikilmiş, sert insafsız gözlere sahipti.

Yargıç Hernandez, Hugo Myers'in davayı etraflıca ele alma ve Maria'nın bir devlet istihbarat teşkilatı hesabına çalıştığına dair komplo teorilerini savunma girişimlerini sürekli engelledi. Medya CIA adına çalışan, yasal yetkisi olmadığı halde kendi kafasına göre düzen sağlamaya çalışan birinin hikâyesini anlatıyordu ama Hernandez böyle şeylere kulak aşmazdı. Jürinin de buna inanmayacağını garantilemişti. Esas konuya kilitlenmişti ve her Allahın günü, kendini üstün gören edasıyla bir gayret anlatıyordu:

"Bu mahkeme ABD toprağında kırk iki cinayetten yargılanan zanlının suçlu olup olmadığına karar verecek. Bu cinayetleri işlemesi için zanlıya kimlerin hangi amaçlarla para ödediği veya ödemediği üzerinde spekülasyonda bulunacak değiliz. Bu başka bir soruşturmanın ve davanın konusudur. Bu nokta *anlaşıldı mı?*"

Yargıcın bölge avukatının işini kolaylaştırmakla kalmayıp, esasen gereksiz de kıldığı gün gibi ortadaydı. Hugo Myers'in Maria'yı uyardığı gibi kanıtlar çok güçlüydü. Fontana'nın daire sindeki güllerde bulunan DNA örneği çürütülemez bir delildi. Kendi dairesindeki silahlar ve dosyalar, kurbanlarının kanıyla yazdığı efsanevî İncil mesajlarıyla birlikte, onu, ABD'deki diğer cinayetlerle ilişkilendiriyordu. Ama GENIUS'taki güvenlik görevlilerini öldürmesi ve Dr. Carter ile Dr. Washington'un tanıklığı son noktayı koymuştu. Kovuşturmanın iddiasına pek gerek kalmıyordu. İşini iyi yapmasına rağmen acı gerçeklerle kuşatılmış olan Hugo Myers, Maria için hiçbir şey yapamazdı.

Maria, jüri üyeleri önünde, doğulu görünen kısa boylu bir adamın gergin bir halde elinde bir kâğıt salladığını gördüğünde jüri başkanının verdiği kararı sezmişti.

"Jüri, Maria Benariac'ı, Siy Fontana'yı öldürdüğü için birinci dereceden cinayetten *suçlu bulmuştur.*" Jüri başkanının sesi Maria'nın kafasının içinde yankılandı. Sonra sabıkalılar albümü gibi bir listeden diğer kurbanların isimleri tek tek okundu: Silah tüccarı Helmut Kroger, gangster Santino Luca, yozlaşmış evangelist Bobby Dooley. Her isimden sonra jüri başkanı aynı sözü tekrarlıyordu... *Suçlu bulmuştur.*

Jüri başkanı Olivia Carter'ın ismine geldiğinde, Maria salona döndü ve bilim adamıyla göz göze geldi. Carter arkadaşları Jack Nichols ile Dr. Washington arasında oturuyordu. Bu kişi ler daha önce bir kez tanıklık yapmak için mahkemeye gelmişlerdi. Dr. Carter'ın zevkle kendisini süzdüğünü tahmin ederek, ona meydan okurcasına gülümsedi. Ama adamın yüzünü yorgun, yanaklarını çökük, gözlerini sönük görünce şaşırdı. Kendisi idam cezasına çarptırılmak üzereyken sanki yenik çıkan oymuş gibi görünmesi tuhaftı. Oysa başına silah dayadığında güçlü ve boyun eğmez bir tavır takınmıştı.

Karar okunurken, muhabirleri ve izleyicileri kısa bir heyecan sardı. Karar sürpriz olmadı. Sonuna kadar profesyonelce davranmış olan Hugo Myers desteğini göstermek için, sanki yapabileceği bir şey kalmış gibi elini Maria'nın omzuna attı. Fakat Maria onu umursamadan yargıç ve jüriye haykırdı: "Ben Tanrı'nın gözünde suçsuzum."

Yargıç izleyicileri sessizliğe davet edip, kararı okumaya koyulmadan önce heyecanlı bir uğultu daha patlak verdi.

Maria Yargıç Hernandez'in uzun konuşmasının tamamını dinlemedi, ama önemli ifadeleri -*sadist cani, toplumun baş belası, kötü örnek, Suç 2000 uygulaması, kestirme yoldan ölüm cezası* -kulağında çınladı. İhtiyacı olan tek ayrıntı ne kadar zamanının kaldığıydı. Myers, Suç 2000 uygulamasının bir tutukluyu ölüm sırasında on yıldan yirmi yıla kadar perişan halde tutabilen, bedeli ağır ve "insanlık dışı" uygulamalara nasıl son verdiğini daha önce açıklamıştı. Ama kendi infazının çok yakında yapılmamasını ümit ediyordu. Hâlâ Tanrı adına çalışabilir, Carter'la birlikte Cana Projesi'ni de durdurabilirdi.

Yargıç infaz gününü ilan ettiğinde, Maria bu denli yakın olmasına hayret etti, iki koruma görevlisi öne adım atıp onu hücrelerine geri götürürlerken, o tekrar Carter'a baktı.

En meydan okuyucu gülüşünü fırlatıp, kelepçeli iki kolunu birden kaldırarak ona gösterdi. "Onun gazabından kaçanlar sadece kaçınılmaz olanı ertelemişlerdir," diye bağırdı, kalabalığın gürültüsünün arasından. "Çünkü onlar bundan daha yüce bir mahkemede yargılanmışlardır zaten." Carter'ın, her şeyin bitmediğini ve onun için geri döneceğini bilmesini istiyordu. Ama Dr. Carter'ın ifadesinin donuk kalmasına şaşırmıştı; ne zafer, ne korku ne de öfke; hiçbir şey yok. Bunu anlayamıyordu. Karısının katilinin ölüm cezasına çarptırıldığını ve infazın dört haftadan daha kısa bir süre içinde gerçekleştirileceğini az önce duymuştu. Buna rağmen sadece gözlerini dikip ona bakmıştı, taş gibi yüzünde memnuniyetten eser yoktu.

O anda Maria onun kendisinden daha fazla mahkûm gibi görüldüğünü düşündü.

Maria uzaklaşırken Tom onun kısa saçlı başına uzun uzun baktı. Çevresindeki herkes gürültü ve telaş içinde oradan ayrılmak üzereyken o, izleyicilerden iki sıra gerideki, sert tahta sandalyesine yaslandı ve olan biteni zihninde tarttı.

Geçen hafta, Jasmine'in eşin kimliğini kendisine söylemesinden beri Tom, bunun tam olarak ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Ve şimdi yine bunu düşünürken aklına aynı soru gelmişti: *Lanet olsun, nasıl olur da karımın katili kızımın kurtarıcısı olabilir? Bunun anlamı, mantığı nedir? Niçin o kıızılderili ya da başka iyi biri olamadı?*

Mevcut en nadir üç gene sahip bir kişi için dünyayı araştırmışlardı. Genler, ilk kez, iyiliği sorgulanamaz bir adamda iki bin yıl önce bulunmuştu. Şimdi sayısız hayatı kurtarabilecek bu genleri aynı görüş açısına ve üne sahip ama acımasız bir katil taşıyordu.

Tom doğanın piyangosunu her zaman kabullenirdi ama bu kendi standartlarına göre bile aşırıya kaçıyordu. Bu hince bir kasıt gibi görünüyordu. Kuşkusuz yaşlı adam Ezekiel De La Croix şoka uğramıştı. Tüm yaşamını onu bulmaya adanmış Mesih'in, dünyaya yaşam kurtarmak için değil de öldürmek için geldiğine inanan kaçık bir fanatik olduğu ortaya çıkmıştı.

Maria yakalandığında kendine ne söylemişti? "Tanrı hepimizi sınar."

Başını eğdi ve altındaki parlak tahtadan zemindeki çiziklere gözlerini dikti. Tüm olan bitende olumlu bir şey göremiyordu. Maria'nın tıbbî incelemesinden kan örnekleri almış ve hatta onun ayrıntılı doktor raporunu okumuştı ama genlerinden hiçbir ipucu elde edememişti. Kadının işbirliği olmadan da hiçbir ipucuna ulaşamazdı.

Elbette BGD, üç Nasıra geninin hepsine sahip olan dünyadaki diğer on dokuz insandan birini eninde sonunda bulma şansı vardı hâlâ. Ancak onlardan birinin gelecek birkaç hafta içinde taranıp bulunma olasılığı son derece küçüktü. Tom gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Holly'ye yardım söz konusu olunca Maria bulunmaz fırsattı.

Yanında duran Jasmine, "Hadi gidelim, Tom," dedi, yumuşak bir ses tonuyla, omzuna elini atarak. "Jack basına yakalanmamamız için odalardan geçişimizi ayarladı."

Tom doğruldu ve dostunun kendisini mahkeme salonunun önüne geçirmesine izin verdi. Birleşik Nasıra genlerinden elde edilen gizemli ama açıkçası faydasız serumu ve Holly için kaçınılmaz olan beyin ameliyatının risklerini düşündü yine. Boğazında mide bulantısının acı tadı düğümlendi. Maria'dan kızını iyileştirmeye çalışmasını istemek şimdi önündeki tek seçenektir.

Tanık sandalyesinin yanından geçerlerken Jack solunda belirdi.

"Tom henüz her şey bitmedi."

Arkadaşına döndü ve başını salladı. "Bitmedi, değil mi Jack?"

Ümidin yanıltıcı bir pırıltısına kapılmadan geleceği apaçık görebiliyordu. Cana Projesi ölecekti. Ve tabi çok yakında Holly de.

GENIUS HASTANE SÜİTİ, BOSTON

Maria'nın hüküm giymesinden dört gün sonra 12 Mayıs'ta Holly'nin sol tarafı tamamen duyarsızlaştı. İnme iki saatten fazla sürdü. Tom, inmenin, kızını şimdiye dek dayandığı tüm acı ve dertten daha fazla korkuttuğunu görebiliyordu. On ilaç tedavisi ve radyoterapi tümörün büyümesini yavaşlatmıştı ama tümör hâlâ cesaretini kırıcı bir oranda büyümeye devam ediyordu. Kızın beynine yaptığı baskı şimdi motor fonksiyonlarının bazılarını etkiliyordu. Steroidler şişlik ve inmeleri azaltmıştı ama yan etkilerinin durumu kötüleştireceğini biliyordu.

Tümör dördüncü ve son evresine giriyordu; kromozom 9'daki anahtar genler çok önce kaybolmuştu, tıpkı kromozom 10'un tüm kopyasının kaybolması gibi. Büyümenin oranı DAN'in en iyimser bir yıllık tahmininden neredeyse üç kat daha hızlıydı ve en karamsar çizgide devam ediyordu. Tom ilk başta en can sıkıcı tahmine aldırılmamış, maksimum zamanı kazanmanın bir yolunu bulacağına kendi kendine söz vermişti ama verdiği molaları düşündüğünde durumun bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı.

Eski düşmanı kanserle savaşıyordu ve savaşı kanser kazanıyordu. Üstelik bu sefer savaş alanı kızıydı. Kızının rahatlığını her şeyin üstünde hatta hastalıkla savaşmanın bile üstünde görmeliydi. Kızma uygulamakta olduğu tedavi, hayatını kurtarmak bir yana onu hasta ve zayıf düşürmüştü.

Bir baba ve bir cerrah arasında yaşadığı çatışma eziyet verici ölçüde basitti. Ya kızının hayatta kalmasına yardım edecek ya da ölmesine seyirci kalacaktı ve bu ikisi arasında kalan her şeyi unutacaktı.

"Evet, güzel oyun." Jasmine vaftiz kızının diz üstü bilgisayarına bakmak için Holly'nin yatağının yanındaki sandalyesinden öne uzandı. Ekranda iki başlı trol, savaşçı kraliçeyi yiyordu. "Altıncı seviyenin ilerisine geçemiyor musun?"

Son inmeden bu yana iki gün geçmişti ve Holly yatağında doğrulmuş, ender güzel günlerinden birinin tadını çıkarıyordu. "Kaleye girip tüm orkları ve mavi ejderhayı öldürebilirim. Ama tekrar dışarı çıktığımda her zaman trol ya da kale hendeğindeki kocaman deniz yılanı beni avlıyor. Her defasında."

"Gizli bölmelerdeki tüm tıbbî ilaçları topladın mı?"

"Sanırım. Gizli silahları ve ekstra cephaneyi de. Ama asıl ihtiyacım olan şey, yaralanmaz olmak; gelgelelim kalede sihirli ilaç yok."

"Her yere baktın mı?"

"Hem de her yere."

"Peki, her şeyi denedin mi?"

"Evet."

Jasmine gülümsedi. "Peki ya hileye başvurmayı?"

Holly isteksizce omzunu silkti. "Bu imkânsız. Zarg'ın Gazabı'nın hile şifreleri olmayan tek bilgisayar oyunu olduğunu herkes bilir."

"Yayımlanmamış hile şifrelerini mi kast ediyorsun?" Jasmine, her oyun programcısının tuşların belirli bir kombinasyonuna basıldığında, sınırsız ateş gücü, can ya da yaralanmaz olmayı sağlayan kestirmeler koyduğunu biliyordu. Kıyamet ya da Karanlık Güçler gibi çoğu oyunda, bu hile şifreleri usta oyuncular tarafından bulunur ve internette dağıtılırdı. Fakat Holly'ye göre şimdiye kadar hiç kimse Zarg'ın Gazabı'nın hile şifrelerini çözebilmiş değildi. "Yana kay bakalım, bilgisayar da bana ver."

Holly yatağında kımıldandı ve Jasmine onun yanına oturdu. Holly bilgisayarını ona bırakırken gülümsedi. "Onları bulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hı hı. Dürüst bir vaftiz annesi olmayabilirim ama ondan sonraki en iyi şeyim: Bir siber vaftiz annesi."

Holly kıkır kıkır güldü. "Pekâlâ, bahse girerim onları bir saat içinde bulamayacaksın."

Razor Buzz'un parmakları klavyenin üzerinde dans etmeye başlamıştı bile." Hey, beni küçümseme. Saat değil dakikalar yeter bana."

Holly bir an başını düşünüyormuş gibi yana yatırdı. "Pekâlâ on dakikaya ne dersin? Bulabileceğini hiç sanmıyorum."

Jazz'ın parmakları yazmayı kesti. "Tamamdır. Ne istiyorsun?"

Holly önce ona sonra ekrana baktı. Gördüğü şeye inanamayan gözleri kocaman açılmıştı. "Hallettin mi?"

Jasmine hafifçe omzunu silkti ve bilgisayarı geri verdi. "Tabii ki, zor değil. Yaralanmamak için N*PAIN'e basacaksın. Dene." Holly şifreyi girdi ve savaşçı prensesinin sahiden de trollden korunduğunu gördü. "Vay canına! Müthiş!" Üç dakika sonra yüzünde muzaffer bir gülüşle ekrana baktı. "Yedinci seviye! Jennifer ile Megan bunu duyana kadar bekle."

Jasmine güldü. "Yalnız, her zaman kullanma, yoksa sıkıcı olur. Devreden çıkarmak için Control P'ye basman yeterli. Tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler Jazz. Bu müthiş. Peki nasıl yaptın bunu?" Jasmine elini Holly'nin omzuna attı. "Her zaman bir yol vardır, Hol. Baban hep bunu söylerdi bana. Hâlâ da ara sıra söyler. O yol açık, bilindik ya da doğru bir yol olmayabilir. Ama eğer kötü bir şey yapmak istiyorsan bunun her zaman bir yolu vardır."

Hemşire Beth Lawrence ameliyat odası tarafında belirdi. "Dr. Washington, Dr. Carter'la bir ara görüşebilir misiniz? Kendisi test odasında."

"Elbette." Jasmine ayağa kalktı ve Holly'nin kolunu sıktı. "Yedinci seviyede sana iyi şanslar."

Jasmine test odasına girdiğinde, Tom'un Dr. Kari Lambert'la dikilip, önlerindeki bilgisayar ekranındaki ölçülmüş tomografik taramalara baktığını gördü. Lambert, Maryland'deki Ulusal Sağlık Enstitüleri'ne bağlı bir beyin cerrahıydı. Fikir alış verişinde bulunmak ve salt ticari kazançla GENIUS'un hastaları suiistimal edip etmediğini kontrol için buraya gelmişti. Kısa boylu, güler yüzlü, kıvrıkcık kızıl saçlı ve zeki bakışlı bir adamdı. Jasmine, birlikte Johns Hopkins'te çalıştıkları için Tom'un ona saygı ve sevgi beslediğini biliyordu.

Kari Lambert, renkli ekrandaki sarı gölgeyi işaret etti. "Hâlâ ameliyatın en iyi seçenek olduğunu söylüyorum."

Tom başını salladı. "Ama tümörün yerine bak Kari. Oraya girmeyi istemezdim. Sen ister miydin? Hata payı çok büyük." "Biliyorum, ama hiç değilse kızma bir şans verir..." dedi Lambert.

"Ne şansı? Kaçınılmaz olanı geciktirme mi?"

"Onu rahatlatır, Tom."

"Ya da öldürür." Tom, durakladı. Omuzlan düşmüştü. "Ama sanırım haklısın."

Jasmine boğazını temizledi ve onlarla birlikte Holly'nin beyin taramasına baktı. Tom solgun ve bitkin görünüyordu. Holly için en iyi olanı bulmak uğruna açıkça cebelleşiyordu ve şimdilik şansı yaver gitmiyordu. "Selam Jazz, geldiğin için teşekkür ederim. Holly hakkındaki önerini öğrenmek istemiştım."

Lambert saatine baktı. "Gitmek zorundayım. On dakika içinde ameliyatta olacağım. Sizi onunla baş başa bırakıyorum." Kapıya yürüdükten sonra dönüp Tom'a seslendi. "Hâlâ lazer ameliyatının zorunlu olduğu görüşündeyim, Tom. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur." Bu sözlerinin ardından Jasmine'e gülümseyip oradan ayrıldı.

"Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun, Tom?" diye sordu Jasmine. Tom odada gezindi. "Bilmiyorum. Karl'ı duydun. Haklı adam. İlaçlar ve radyoterapi sadece gelişmeyi yavaşlatıp acıyı azaltabilir. Kafatası üzerindeki baskıyı yok etmek için nihayetinde tümörün alınması şart. Ama öylesine lanet bir yerde ki neredeyse ameliyat edilemez. "

"Peki ya Cana? Serum?"

"Cana işi bitti, Jasmine. Serum işe yaramadı."

Jasmine derin bir nefes aldı. "Peki ya Maria Benariac? Vaiz?" "Vaiz seçeneklerimiz arasında yok," dedi Tom, katı bir ifadeyle.

Jasmine, Vaiz'in genleri taşıdığını saptadığından beri, Tom'la birlikte katili bir kez olsun konuşmamışlardı. Jasmine, dünyada İsa'nın genlerini taşıyan muhtemelen yirmi insanın bulunmasının ve onlardan birinin soğukkanlı bir katil olmasının anlamını adamakıllı kavramış değildi hâlâ. Ve bu meseleyi konuşmak Tom'a çok acı verdiğinden, meseleyi askıda bırakmışlardı, tıpkı ailedeki bir ölü gibi. Ama konu artık ihmal edilemeyecek kadar önem kazanmıştı ve Tom bu lanet işe giriştiyse artık bununla yüzleşebilirdi de.

"Hiç değilse denemen gerekmez mi?" diye sordu Jasmine. "O Olivia'yı öldürdü Jazz."

"Ama Holly'yi kurtarabilir. "

Tom, "Evet, haklısın," diye homurdandı.

"Hadi, Tom. Onunla bir tür anlaşma yapabilirsin."

"Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Çok fazla seçeneğinin olduğunu sanmıyorum. Bu kadının kızını kurtarıp kurtaramayacağını öğrenmek istemiyor musun?"

Tom bedbaht bir halde omzunu silkti.

Jasmine hafiften kızmaya başlamıştı. "Tom, pes etmek sana göre değil."

"Pes etmiyorum, gerçekçi davranıyorum. Holly'nin rahat etmesi için en uygun yolu bulmaya çalışıyorum."

"*Zırvalık!* Bir defasında bana gerçekçi olmakla pes etmenin aynı şey olduğunu söylemiştin. Sen hayatında hiç gerçekçi olmadın. Sen gerçekçi olamazsın. Jack gerçekçidir. Ben de bir ölçüde gerçekçiyimdir. Ama sen her zaman uçarsın ve imkânsızı başarısın. Tanrı aşkına kes şunu."

Tom acı acı ona baktı. "Ama anlamıyorsun, Jazz. Ben nasıl..." "Bak, bu Cana Projesi denen şeye başladın. Sonunun nereye varacağını bildiğinden onun bir parçası olmak istememiştin. Ama sana güvendim ve projeyi bana anlatmana izin verdim. Bunun benim inancıma ne kadar ters düştüğünü bilsem de en azından Holly için bir şeyler yaptığıma inanıyordum. Tüm bunların arasında vicdanımı rahatlatmak için olmayacak bir işi yapmaya koyuldum ve şimdi sen kabullenemediğin bir şeyle karşılaştığın için geri çekiliyorsun. Peki dostum, kargaşa ve şüphe diyarına hoş geldin. Sakın bana anlamadığımı söyleme. Bunu git kızma söyle. Ona yardım etmesini Maria'dan istemeye *gönlünün elvermediğini* Holly'ye söyle." Jasmine derin bir nefes aldı, söylevi başını döndürmüştü. Parmağını uzatıp Tom'un göğsünü dürttü. "Diğer bir konu da, Tom; kendin için üzölmeye bir an önce son versen iyi olur, çünkü günleri sayılı olan sadece Holly değil."

Maria da uzun süre hayatta kalamayacak."

Bu sözün ardından dönüp, dışarı çıktı.

Maria soğuk terler içinde uyandı. Ölüm hücresinde gözlerini açtığında hiçbir şey göremedi. Sadece karanlık. Ateşli yarı uyanık zihni yatağının altında farelerin telaşla koşuşturduğunu ha yal etti. Yeniden altı yaşında bir çocuk olmuştı. Yalan söylediği için ya da anlamadığı başka bir kabahatten dolayı yetimhanede hapsedilmiş bir çocuk.

Zifiri karanlıkla birlikte göğsünü sıkıştıran paniği çok iyi hatırlıyordu. Kendisini rahatlatacak ve yaşadığı dehşetten onu kurtaracak birini özlemişti. Ama her şeyden önce Babayı özlemişti. Rahatsız edici bir şüphenin midesini ağrıttığını hissetti.

İnfazlardan kaynaklanmıyordu bu, çünkü hepsi adildi. Onun şüphesi Ezeziel ve Kardeşliğe kafa tutmasıyla ilgiliydi.

Ya Ezeziel onun Carter'ı öldürmesini sahiden istememişse? Maria'nın, Babasının, ona her şeyi öğreten ve veren adamın, gerçek niyetlerini ondan daha iyi bildiğine inanması kendini beğenmişlik değilse neydi? Belki de Ezeziel, Helix'i dinlemekte ve öldürmeden önce Carter'ı kullanmakta haklıydı. Kendisi bilim adamım durdurmakta başarılı olabilmiş miydi? Üstelik haklı olsa bile, burada Tanrı'nın planlarını yerine getirmeyi nasıl umabilirdi?

Dava sırasında gün yüzüne çıkan tüm inancı ve güveni buharlaşmıştı. Belki Tanrı'nın onun için hiçbir planı yoktu. Belki bu mahkûmiyet ve ölüm cezası sınama değil, bir cezaydı. Belki Tanrı yeni Mesih'i bulması ve Carter'ı durdurması için Babayı görevlendirmişti. Belki de Ezekiel ve Helix tamamen haklıydılar ve kendisi büsbütün yanılmıştı. Neden olmasın?

Ve şimdi o terk edilmiş, unutulmuş ve affedilmez bir haldeydi.

Tüm bu sorular sivri topuklu ayakkabılarıyla beyninin etrafında koştururken tırnaklarıyla, uyluğundaki yara izleri ve kabuklarıyla oynuyordu. Derken ilk ılık ıslaklık parmaklarına kanın akmaya başladığını haber verdi. Ama bu karanlıkta rahatlaması imkânsızdı. Görünüşe bakılırsa ne kadar kan akarsa aksın endişe, suçluluk ve yalnızlık duygularını bedeninden söküp çıkaramazdı. Görünmeyen hücre duvarlarının ötesinde, dışarıda, ışığın ve gündelik koşuşturmacanın içinde, artık var olamayacaktı. Bu üç metreye dört buçuk metrelik hücrede, ölüm hücresinde, terk edilmiş haldeydi; karanlık ve ıstırapla dolu yalnız bir dünyanın tek sakiniydi.

Çocukken en kötü zamanlarda bile kilit altında geçirdiği kâbus dolu anların bir sonu olduğunu hatırladığında gözlerinden yanaklarına yaşlar süzüldü. Ama şimdi kuşkulan ve pişmanlıklarıyla birlikte sonsuz bir hapsin içindeydi. Sadece ölüm, yirmi iki gün içinde gelecek ölüm, onu özgür bırakacaktı.

Tek isteği ölmeden önce Babayı son bir kez görebilmektir.

Dünyanın başka bir yerinde, Şam'da Ezekiel De La Croix, uykusunu alamamıştı. 05:37'de kalktı ve yatak odasından çıkıp çıplak ayaklarının altındaki çinili pürüzsüz fayansların serinliğinin tadını çıkararak balkona yürüdü. Şafağın bu erken vaktinde mat turuncu renge bürünmüş gökyüzüne,

Şam'ın uzakta beliren gri ufuk çizgisi karışıyordu. Güneşin tam olarak doğması en az bir saati bulacaktı, ama al yasemin kokulu hava çoktan ısınmıştı. Ağrıyan omuzlarını kaldırarak kollarını geren Ezekiel, iki kez esneyip beyaz ipekten pijamasını buruşturan ve derisini serinleten hafif esinti için şükretti.

Geçen gece rüyasında yine Pontius Pilate'yi görmüştü. Ama bu sefer elleri çivilenen Maria'ydı. O bunu yaparken, gençlik resminin hologramını seyrediyordu. Gördüğü rüyadan rahatsızlık duydu, ama onu asıl rahatsız eden şey, anılardı; Korsika'da kendisine yıllar önce anlatılan hikâyelerin anıları.

Dr. Carter'ın, Maria'nın genlere sahip olduğu gerçeğini açığa çıkarmasından beri, Ezekiel onun seçilmiş kişi olabileceği düşüncesiyle cebelleşiyordu. İlk tepkisi bunu inkâr etmek, bilim adamının eksik bilgisine yormak ya da şeytanın bir oyunu diye kabul etmek oldu. Nasıl olur da Nemesis, Yeni Mesih olabilirdi ki?

Ertesi gün mağarada bunu Helix ve Bernard'a anlatınca, her ikisi de donakalmışlardı. Kendisi gibi Bernard-da işi alaya vurarak, bunun bir tür oyun olması gerektiğini söylemişti. Helix ola ya farklı yaklaştı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, Maria'nın sahiden seçilmiş olabileceği ihtimali üzerinde durdu. Ezekiel olayı etraflıca düşünüp, ne yapılması gerektiğine karar vermek için onları göndermişti. Sonra en iyi eylem planını çıkarmak için İç Daire'nin tüm üyelerini bugünkü toplantıya çağırdı.

Ezekiel saatine baktı. Hazırlanıp, Kutsal Işık Mağarası'na varabilmesi için birkaç saati kalmıştı. Hiç değilse yorucu bir geceden sonra bir karara varmıştı.

Baş Rahibe Clemenza'nın ofisindeki genç kadını, daha doğrusu kızı anımsadı, onu koruyamadığı gibi suiistimal etmiş bir dinle kandırılan ve kafası karıştırılan kızı. Maria sonunda yeni Nemesis payesini kazandığında, daha önce hiçbir suikastçının yapmadığı şeyi yapmıştı. Kusursuz bir intikamcı rolüne 'uyması için görüntüsünü değiştirmişti.

Onun esaslı bir ameliyattan geçmek istediği günü anımsadı. Çömelip, görüntüsünün işini nasıl zora soktuğunu açıklamıştı. Tırtıl olmak isteyen bir kelebek misali, parlak kanatlarını kaybedip, tanınmamanın özgürlüğünü yaşamaya heveslenmişti.

Baş Rahibe Clemenza'yla ilk buluşmasında, idaresi altındaki kızların Peder Angelo tarafından suiistimal edilmesinden ötürü onu azarlamış, Rahibe Delphine'in intiharından doğrudan onu sorumlu tutmuştu. Baş Rahibe, Maria'nın tecavüze kurban gittiği yolundaki iddialarını neden kulak ardı ettiğini açıklamak için kızın eski "yalanlarından" söz etmişti. "Küçük bir çocuk gibi hep yalan söylüyordu. Her zaman yalan söylüyorlardı," demişti.

Ezekiel, Maria'nın eski "yalanlarının" yalnız bir çocuğun uydurmaca sözleri olmadığını, büyük olasılıkla gerçek olduğunu ilk kez şimdi kavrayabilmişti. Onları hâlâ hatırlıyordu, kendi başına küçük mucizelerdi; yüksekten düşme, arı sokmaları, diyabetler ve diğer altı olay. Ezekiel, ne kadar düşünürse her şey o kadar garip görünüyordu.

Geri dönüp, yatak odasından geçerek banyoya yöneldi. Yazı masasının yanından geçerken karısının fotoğrafının yanındaki gümüş kutudan beyaz bir tablet aldı. Yeni Mesih'in bulunduğu artık içten inanıyordu. Ancak onu tekrar çarmıha gerilmekten nasıl kurtaracaktı? Ayrıca doğruyu korusun diye onu kurtarma planı yapmak için diğerlerinin desteğini nasıl kazanacaktı?

Tom Carter uyuyan kızına son bir kez bakıp koğuştan çıkarken, Jasmine'in sözlerini anımsadı. Kadın haklıydı, hali içler acısıydı. Yarım saat önce Karen Tanner ile buluşacaktı. Karen'ın, şehir merkezinde yer alan JFK Binası'ndaki ofisinde ilgili dosyaları ona göstermesi için Jack ona bu randevuyu ayarlamıştı. Dosyaları gördükten sonra kendi başına bir araştırma yapmayı planlamıştı.

Garaj merdivenine doğru yürürken, Bob Cooke'nin avluya doğru bağırdığını duyunca şaşırdı. Normalde sakin bir yapısı olan Kaliforniya'lı kendisine doğru koşuyordu. "Tom! Bekle!"

Tom yanından geçen iki çömez GENIUS bilim adamına gülümseyerek döndü. Onlar da geçerlerken her zamanki saygı gösterilerinde bulundular: "Günaydın Dr. Carter."

Yarıştan çıkmış bir koşucu gibi ellerini dizlerine vurarak, "Her yerde... seni... arıyordum," dedi Bob, soluk soluğa.

"Eh beni buldun işte. Sorun nedir?"

"Fareler... "

"N'olmuş onlara?"

Telaş içindeki Bob tekrar konuşmaya çalıştı, kafasını sallayıp Tom'u dirseğinden kavradı. "Gel benimle!" dedi Tom'u asansöre doğru çekerek. "Sana göstereceğim."

Yukarı katta, Fare Evi'nde, Nora Lutz iki kafesin başında dikiliyordu. Önündeki panoda yazılı notlara bakıyor, sonra tekrar kafeslere bakıp başını sallıyordu.

"Ne oluyor Nora?" diye sordu Tom, arkasında duran Bob'u işaret ederek. "Sörfçümüzün konuşmaya mecali yok da!" "Fareler..." dedi Nora.

"N'olmuş onlara?"

Nora önünde duran üç kafesi gösterdi. "Temizler."

Tom anlayamamıştı. "Ne? İyileşmişler mi yani?"

Nora omuz silkti, kendisi de buna inanamıyormuş gibiydi. "Görünüşe bakılırsa Üçleme serumu hepsini kanserden kurtarmış." "Farelerin hepsi iyileşmiş mi?" diye tekrarladı Tom, kulaklarına inanamıyordu.

"Hayır, hepsi değil. Tuhaf olan da bu. İlk testlerde fareleri tek tek izole edip Üçleme serumunu vermiş ama hiçbir seferinde bir fayda görmemiştik, hatırlıyor musun?"

Tom sabırsızca başıyla onayladı.

"İşte, son denemeyi bir kafese iki ya da üç fare sokarak yapmıştık. Ve bu fare gruplarında serum verilenlerin hepsi iyileşti." "Ya tekil fareler?"

"Kontrol gruplarındaki farelerden daha iyi durumda değiller. Hâlâ hastalar."

"Bu iki grup arasındaki fark nedir?"

Nora yine olan biteni anlamadığını gösterircesine içini çekti. "Hiçbir şey. Ölenlerin tekil, iyileşenlerin ise iki ya da üçlü gruplar halinde olması dışında."

"Öyleyse onların neden iyileştiğini bilmiyoruz, değil mi?" "Hayır, henüz bilmiyoruz," dedi Bob. "Ama bunun bir rastlantı olmadığını biliyoruz. Rakamlar çok tutarlı."

Tom, Nora'nın en yakınındaki kafese doğru yürüyüp, daha iki gün önce bariz hasta olan üç sağlıklı fareye gözlerini dikti. "Bu harika. Ama nasıl gerçekleştiğini anlayabilirsek ancak o zaman bize faydası dokunur. "

Bob gülümsedi ve "Şimdi bunu araştırıyoruz," dedi.

Tom saatine baktı. Bir an için Karen Tanner'ı arayıp randevuyu ertelemeyi düşündü. Fakat burada Nora ile Bob'dan ayrı olarak yapabileceği pek bir şey yoktu ve gitmeye karar verdi. "Şimdi gidiyorum ama döndüğümde görüşeceğiz."

Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bob.

"Kendi başıma bir araştırma yapmaya."

Ezekiel De La Croix Kutsal Işık Mağarası'na vardığında İç Daire'nin üyeleri büyük masanın etrafına kurulmuştu bile. Fısıltılar kesilince oluşan gerginliği hissetti. O, masaya yaklaşırken hepsi ayağa kalktı. Sunağın önündeki akkor alev her zamankinden en az otuz santim yüksekti ve eskisinden daha beyaz ve parlaktı.

İlkin Haddad Kardeş'i selamladı. "Tanrı onu korusun."

"O da doğruyu korusun," diye karşılık verdi Kutsal Toprakların Dini Lideri. Ezekiel'in ellerini ritüel tarzda çaprazlama sıkarken ağır göz kapakları her zamankinden daha koyu renkteydi.

Daha sonra Ezekiel dairenin geri kalanını selamladı: Hristiyanlık Aleminde Kardeşliğin Başkanı, uzun boylu, kül rengi saçları olan Luciano Kardeş; Yeni Dünyada Kardeşliğin Başkanı, soluk tenli Olazabal Kardeş ve nihayet Birinci ve ikinci Emrin Liderleri. Helix Kardeş dışında hepsinin yüzü asıktı ve hepsi de gözlerini kaçırıyorlardı.

Ezekiel çok önemli gelişmeleri özetleyerek söze başladı. Cana Projesini ve Dr. Carter'la yapılan pazarlığı ana hatlarıyla anlattı. Maria'nın bilim adamını öldürme girişimini, sonradan yakalanışını ve hüküm giyişini. Son olarak, Dr. Carter'ın, Nemesis diye tanınan Maria Benariac'in İsa'nın üç genine sahip olduğunu keşfettiğini, onun Yeni Mesih olduğunu ima ederek hepsine hatırlattı. Ezekiel bu son noktayı bir gerçek gibi beyan etti. Tam da bu noktada itirazlar geldi.

Beklenildiği gibi itiraz edenlerin başını Bernard Kardeş çekiyordu.

"Bir hata olmalı," dedi şişman Kardeş, açık açık. "Ya da bir oyun. Nemesis seçilmiş kişi olamaz. Siz ve ben onu yirmi yıldan fazladır tanıyoruz. Olsaydı bilirdik."

"Niçin?" diye sordu Ezekiel sakince.

"Baba, o bir katil, kurtarıcı değil. İkinci Emir için mükemmel bir araç ama Birinci Emrin adamı olmadığı kesin."

"Neden olmasın?" diye sordu Ezekiel, tekrardan.

"O bir tetikçi."

"Eğitilmiş bir katil," diye destekledi Haddad, masanın diğer ucundan.

"Bizim tarafımızdan eğitilmiş," diye hatırlattı Ezekiel. "Ve tüm infazları adildi, *tarafımızca* onaylanmıştı. Kim çıkıp da Yeni Mesih'in, Oğlu'nun öcünü alması için Tanrı tarafından gönderilmiş, şeytanın bir baş belası değil de uysal bir evangelist olduğunu söyleyebilir?"

"Fakat o, kadim işaretlere uymuyor," diye itirazda bulundu Olazabal Kardeş.

Ezekiel bu söz üzerine kaşlarını çatı. Kendisinin yokluğunda onların kuşkusuz Bernard'ın öncülüğünde, bir hareket tarzı üzerinde anlaştıkları belliydi. "Hangi işaretler? Kurucumuzun belirlediği üç kılavuz ilkeyi mi kast ediyorsun?"

Genelde sesi çıkmayan Luciano cevap verdi: "Evet. İşaretler, Yeni Mesih'in uygun yaşta ve *erkek* olması gereken doğru kişi olduğunu apaçık belirtiyor"

"Ama onlar şimdiye dek sadece yol gösterici ilkeler olarak kaldılar. Maria erkek değil ama kesinlikle doğru biri; üstelik amacımıza kolay yoldan ulaşmak için bilim adamıyla yaptığımız anlaşmaya karşı çıkacak kadar doğru. Yaşına gelince, doğum tarihi hini tam olarak bilmiyorum ama ateşin renginin otuz beş yıl önce değiştiği güne çok yakın. Ve unutmayın, Efendimizin üç en der genine sahip biri o. Üstelik küçük bir çocukken sahip olduğu yetenekleri de biliyorum."

"Fakat o yeteneklerin kanıtı yok," diye ansızın çıkıştı Bernard. "Tekrar söylüyorum, onu yirmi yıldan beri tanıyorum. Onun seçilmiş olabileceğine inanamıyorum."

Ezekiel içini çekti. Hepsine buyruğunu yerine getirmelerini emredebilirdi ama bu pek tatmin edici olmazdı. Bu mesele Kardeşlik için hayatî bir meseleydi; sonunda hepsi Maria'yı korumanın gerekli olduğuna *inanacaktı* nasıl olsa.

Derken Birinci Emrin Lideri söz aldı: "Bernard Kardeş," dedi Helix fevri bir şekilde, "Maria'nın seçilmiş kişi *olmadığına* dair elinde bir kanıt var mı?"

Helix o ana kadar hiç konuşmamıştı, kel başını bir konuşmacıdan diğerine çevirerek, tel çerçeveli yuvarlak gözlüğünün gerisindeki büyümüş gözleriyle gelişmeleri seyretmişti. Bakışlarını Bernard'a dikti ve mağarayı aydınlatan çok sayıda mumun gözlüğünün kalın camlarındaki yansımalarını Ezekiel görebiliyordu. "Elbette yok," diye cevap verdi Bernard.

"Ama onun Yeni Mesih *olamayacağından* emin görünüyorsun."

Bernard kollarını çapraz şekilde kavuşturdu. "Evet."

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Evet, eminim."

"O halde Maria üç hafta içinde idam edilirse huzur içinde yatabileceksin. Kuşkusuz, iki bin yıl bekledikten sonra yeni

Mesih'imizin gözlerimizin, *senin* gözlerinin önünde ölmesine izin verdiğimiz düşüncesi aklından geçmeyecektir. Bunun sorumluluğunu alabilir misin, ne de olsa sen onun seçilmemiş olduğundan eminsin. Doğru değil mi?"

Bernard hiç ses çıkarmadan başıyla onayladı. Ezekiel diğerlerinin koltuklarında kıpırdanmaya başladıklarını görebiliyordu.

"Kendinden bu denli emin olmana gıptayla bakıyorum," dedi Helix yumuşak bir sesle.

"Maria'yı yirmi yıldır tanıyorum," diye tekrarladı, meydan okur gibi. "O seçilmiş olamaz."

Helix hafifçe başıyla bu sözü onayladı. "Olsa sen bilirdin." "Kesinlikle."

"Kendini bilmeden önce bile mi? Hâlâ bilmezken bile mi?" Sessizlik.

Helix vurgulamak istediği hususun iyice anlaşılması için bir süre durakladı. "Kehaneti unutma. Bu sefer Mesih çağrıldığını bilmeyecek. Biz; Kardeşlik ona bunu bildireceğiz. Ve misyonunu yerine getirmesi için ona yardım edeceğiz."

"Evet ama Maria idam edilecek."

"O zaman buna engel olmaya çalışmalıyız herhalde." Bernard güldü ve Ezeziel'e baktı ama Lider hiçbir şey söylemedi. Kendisinin yerine Helix'in, savını savunmasından hoşnuttu. "Fakat," diye karşı çıktı Bernard, diğerlerinin de desteğini umarak, "Kardeşlik, sırf seçilmiş biri olma şansı taşıyor diye Maria'yı kurtarmak adına varlığını tehlikeye atamaz."

"Katılmıyorum," dedi Helix doğruca. "Varlığımızın tek amacı Yeni Mesih'i kurtarmak için her şeyi riske atabilmektir. Bu yüzden buradayız."

"Katılıyorum," diye araya girdi Luciano Kardeş, birden fikir değiştirerek. "Onu kurtarmaya çalışmanın ne zararı olabilir?" Bernard dönüp gözlerini ona dikti.

Haddad ağır gözkapaklarını kırptı. "Maria seçilmiş kişi olmasa bile, Yeni Mesih'i ölüme terk etmenin riski, ifşa olma riskinden elbette daha büyük. Bu durumda onu kurtarmak herhalde daha yerinde olur. Sırf emin olmak için."

Bernard masanın etrafına bakındı, tartışmanın aleyhine döndüğünü biliyordu. "Yani şimdi hepiniz delil yetersizliğinden Maria'nın lehine mi karar veriyorsunuz?"

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

Ezeziel konuşmaya başlamadan önce sözcüklerini dikkatlice seçti. "Bernard Kardeş, onun Yeni Mesih olamayacağı konusunda hâlâ ısrarcı mısın? Tek kişi gibi hareket etmemiz önemli ve yapmamız gereken şeyi başarabilmemiz için senin uzmanlığına ihtiyacımız var. Hiç kuşkun yok mu?"

Şişko Kardeş tekrar geriye yaslandı, yüce gönüllülükle onaylamadan önce durumu kurtaran bu andan faydalandı. "Evet, elbette kuşkularım var. O ihtimal elbette söz konusu..." "Görüşümüzü paylaşmana sevindim," dedi Ezeziel, ağırbaşlılıkla. "Ancak benim kafamı meşgul eden konu nasıl hareket edeceğiz."

"Çok ince düşünülmüş bir operasyon olmalı," dedi Bernard kaşlarını çatarak.

"Bunu yapabileceğimize inanıyor musun?" diye saygıyla sordu Helix, Ezeziel'den açıkça işaret alarak.

Bernard bilgece başıyla onayladı. "Amerika'daki Kardeşlerimiz sayesinde bir yolunu

bulabileceğimizi düşünüyorum. Peki ya Carter'ı ne yapacağız?"

Ezekiel cübbesine uzanıp bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdın üstünde dört isim yazılıydı; en üstte Tom Carter'ın ismi. "Bilim adamı buyruğumuzu yerine getirdiğine göre Adil İnfaz planlandığı gibi gerçekleşebilir artık. Gomore'ye hemen söyleyebilirsin bunu." Kâğıdı Bernard Kardeş'e uzattı. "Tom Carter'ın söylediğine göre Cana Projesi'nin ekibini bunlar oluşturuyor. Gizli çalışıyorlar ve başka hiç kimse projenin teknik kısmına karışmıyor. Hepsini öldür, Cana zındıklığı ortadan kalksın. Mesih'imiz Maria da bunu isterdi."

Bernard başıyla onayladı. "Gayet iyi. Bugün Gomore'yle temas kuracağım ve bu toplantı biter bitmez Maria'yı kurtarma planına başlayacağım." Sonra dönüp masaya baktı. "Olazabal Kardeş, Amerika'daki ilgili Kardeşlerin isimlerine ihtiyacım olacak." "O isimleri sana veririm," diye karşılık verdi, Yeni Dünyadaki Kardeşliğin Başkanı.

Bunun üzerine Ezekiel üç bölge liderinin hepsine birden seslendi. "Herhangi birinizin bir fikri varsa Bernard'a iletin. Yoksa bölgenize dönün ve bekleme ve arama vaktinin dolduğunu Kardeşlere söyleyin. Yeni Mesih'i kutsal yağla yağlama törenine çağrılmaya hazırlansınlar. Çok yakında O insanlığın kurtarıcısı olarak yeryüzünde yürüyecek."

Hepsi de gözleri fal taşı gibi açılmış halde başlarını sallayarak söylenenleri kabul ettiler.

"Tamam," dedi Ezekiel. "Eğer başka bir mesele yoksa işimizin başına dönsek iyi olur. Zira Yeni Mesih'imize haber vermem gerekiyor."

Ezekiel ayağa kalktı, kollarını çaprazladı ve "Tanrı onu korusun," dedi.

Diğerleri de hep birden ayağa kalktılar, kollarını çaprazladılar ve koro halinde, "O da doğruyu korusun," dediler.

KORSİKA

Carter, yanındaki yolcu koltuğunda bulunan FBI dosyasındaki adresi kontrol ettikten sonra, önündeki rüzgârlı yola baktı tekrar. Kiraladığı Peugeot marka spor arabayı sıradaki dönemeçten içeri sokunca, ufuk çizgisini dolduran küçük bir kuleyi ilk kez görebildi.

Aşağıda, sağında, Akdeniz, kayısı renginde ışıldarken, vakti geçmiş güneş ufka batıyordu. Büyük kumlu koyun çevresini süsleyen, tepesi kırmızı balçıktan binaların üzerinde yükselen, Ortaçağ'a ait bir hisar olan Calvi'yi dikiz aynasından görebiliyordu.

Gün neredeyse bitmişti ama hava hâlâ ılıktı ve spor arabasının açık olmasından çok memnundu. Araba sürmek ona iyi geliyordu ve sıcak güneşin okşayışını teninde hissetmek hoşuna gidiyordu. O an aklına Olivia geldi ve içini hüznün sardı.

Üç gün önce Karen Tanner katil hakkında bildiği her şeyi ona anlatmış ve ilgili dosyaların kopyalarını ona vermişti. İlk başta cesareti kırılmıştı, çünkü Karen'ın ona anlattığı ve dosyalarda okuduğu her şey tek bir şeye işaret ediyordu: Maria *can almakta* son derece ustaydı. Bırakın hayat *kurtarma* becerisini, bu yönde bir arzu duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Maria'nın geçmişini daha

ayrıntılı şekilde araştırmaya karar verdi.

Karen Vaiz'in pazarlık yapmakla ilgilenmediği konusunda Carter'ı uyardı. Ancak dün Tom Eyalet Valisi Lyle Mellish'i ziyaret edip pazarlıktan ne gibi kazanç elde edebileceğini görmek istemişti. Vali Mellish yıllardır arkadaşıydı ve bir politikacının olabileceği kadar dürüsttü. Tom onun kistik fibrosis hastalığına yakalanmış torununu tedavi etmişti. Ona Maria'nın ölüm cezasını ertelemenin ya da kaldırmanın mümkün olup olmadığını sorduğunda, Mellish onun ölüm cezasının taşta kazındığını ve hiçbir mucizenin bunu değiştiremeyeceğini üstüne basa basa söyledi. "Bak Tom, burada suç ve ceza bileti kesmek üzere bulunuyorum," demişti. "Cezbedici olan da bu. Son zamanların adı en fazla kötüye çıkmış katillerinden birine bu denli yumuşak davranmam beklenemez, öyle değil mi?"

"Seçmenlerin daha azılı katilleri ortadan kaldırmaya yardım ettiğin için sana teşekkür ederler mi?" diye sormuştu Tom sakince. "Kanser, kalp krizi ve muhtemelen daha bir sürü katili..." Mellish bu söze kulak kabartmıştı. "Duruma bağlı. Tam olarak neden söz ediyorsun?"

Tom iyileştirici genleri genel anlamda açıklayıp Maria Benariac'ın onlara sahip olduğunu vurgularken Mellish heyecanlanmıştı.

"Tam olarak neye ihtiyacın var?" diye sormuştu sonunda, ofisini en az beş kez turladıktan sonra.

"Ona kısıtlamasız şekilde ulaşmaya ve gerek olursa testler yapmaya."

"Hepsi bu mu?"

"Ayrıca işbirliği için ona bir şey sunmam gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Ölüm cezasının kaldırılması gibi."

"Şaka yapıyor olmalısın. Tom, o Tanrı adına Olivia'yı öldürdü." Tom derin bir nefes alıp, "Bunu biliyorum," demişti. Ona bir şey *teklif* etmem lazım. Yoksa yardım etmesi için bir neden olmayacak."

Bir süre duraklama. "Ölüm cezasının müebbede çevrilmesi için büyük bir şey yapması gerekir. İdamın infazından önce." "Ölümcül bir hastayı iyileştirmeye ne dersin?"

Mellish başıyla onaylamıştı. "Bu işe yarar."

"İyi. Anlaştık."

Valiyle anlaştıktan sonra Paris'e, oradan da buraya Korsika, Calvi'ye uçtu.

Peugeot marka arabasını önüne çıkan köşeden döndürünce uzakta beliren hisarın altındaki gri renkli gotik binayı tamamen görebildi. Belkemiğinde ani bir ürperti hissetti. Colditz ile Bates Motelleri arasında bir haç. Çocukluğu geçirmek için çekici bir yere hiç benzemiyordu burası.

Büyük kapılar açıktı ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Sürücü yoluna girip ana kapıya yöneldi. Uzun karanlık pencereler kırılmıştı ve iyice büyümüş çalılıklar çakıl taşlı sürücü yolunu kaplamakla kalmayıp duvarlara da tırmanmıştı. Sarı bir buldozer, bir yığın tuğla ve diğer inşaat malzemeleri geniş Fransız tarzı pencerelerin dışına, ön kapının sağına yığılmıştı. Yeni inşaat tabelası L'Hôtel Napoleon'un 2004 yazında burada açılacağını gösteriyordu.

Yetimhane beş yıl önce kapanmıştı ama arabasını kiraladığı Europcar'daki görevliler bir zamanlar yetimhaneyi idare eden yaşlı kadının hâlâ burada yaşadığını söylemişlerdi. Geçen birkaç yıl boyunca bahçelerin bakımıyla ilgilenmesinin karşılığında burada kalmasına izin verilmişti. Europcar yazıhanesindeki adam iki kez şakağına vurup Madam Leforget'nin biraz "tırlatmış" biri olduğu konusunda onu uyarmıştı.

Tırlatmış olsun ya da olmasın şimdi ortada görünmüyordu. Tom hayal kırıklığını yenmek için arabasını durdurdu ve çevreye bakındı. Ne umuyordu ki? Kadının birden ortaya çıkıp etrafta dolaşmasını mı? Yakında hava kararacaktı. Calvi'ye geri dönüp yarın gelse daha iyi olurdu. Sürücü yolunda ilerleyip dönmek için uygun bir yer aradı. Solunda çiçekli bitkilerin arasında bir boşluk vardı. Orada ince bir yol kıvrılıp evin sonuna uzanıyordu. Artık buraya kadar geldiğime göre oraya da baksam iyi olur diye düşündü. Arabasını park edip otlarla sarılmış patikada yürümeye başladı. Çalılığın ve çiçekli bitkilerin keskin kokusu karanlık evin huzursuz edici görüntüsünün uzun gölgesi boyunca sürdü. Ana binanın ardında bir dizi çocuk salıncağı ve bele kadar gelen bir çitle çevrili küçük bakımlı bir bahçe dikkat çekiyordu. Burada tuhaf bir şey vardı. Derken Tom çevredeki çok sık ve karışık yeşillikten farklı olarak burasının muntazam şekilde bakımının yapıldığını fark etti. Salıncakların canlı parlak kırmızı rengi batan güneşte parlıyor ve beyaz çit, bakımlı çimenlik ve küçük bahçenin belirgin şekilde çizilmiş sınırlan bu ihmal deryasında bir düzen ve bakım adası oluşturuyordu.

Madam Leforget görünüşe bakılırsa burada hâlâ çok aktifti.

Tom solundan gelen bir sesle döndü. Orada, ağaç kümesinin altında, sessizce dikilen bir kadın vardı. Yaklaşık yetmişinde, çökmüş yuvarlak yüzlü, bastıbacak ve şişko bir kadın. Büyük gözlüğünün

ardındaki gözleri etli yuvalarına sokulmuş minik boncuklar gibiydi. Kalın çene kemiklerini birleştiren hat, ona kızgın bir ifade veriyordu. Yüzünün her iki yanından seyrek kır saçları dökülüyor ve siyah biçimsiz elbisesi din adamlarının ya da binicilerin kıyafetini andırıyordu. Hiç kırpışmayan boncuk gözleri Tom'u yakından süzüyordu.

"Siz Madam Leforget misiniz?" diye sordu Tom.

Kadın hareketsiz durup hiçbir şey söylemedi. Tom ona doğru yürüdü ve bozuk bir Fransızcayla kendini tanıtti. Hiç vakit kaybetmeden, yerini işgal etmek ya da buraya zarar vermek için gelmediğini yalnızca onu ziyarete geldiğini açıklamaya çalıştı.

"*Pourquoi?*"^(Ne için?) diye sordu kadın sonunda.

Tom yetimhaneden ve 1968 ile 1983 yılları arasında orada kalmış bir kızı hatırlayabilecek birini bulmaya çalıştığından söz etti.

Yaşlı kadın soruyu bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Çok sayıda çocuk vardı." Sesi birden üzüntüyle doldu. "Ve şimdi hepsi gitti *-ellessontdisparu*. Ama geri döndüklerinde bahçe ve oyun sahası onlar için hazır olacak... Ve güvende olacaklar." Tom yavaşça başını salladı. "Bahçe sahiden çok güzel." Kadın ona kızgın bir bakış fırlattı. "Ve *güvenlikli*, onlara burada hiçbir şey olmayacak," dedi kadın savunmacı bir konumda.

Tom'un içi cız etti. Madam Leforget'nin azıcık tırlatmış bir kadın olmaktan öte olduğunu

delişmen gözlerinden okuyabiliyordu. Görünüşe bakılırsa ondan yeni bir bilgi alamayacaktı.

Arabaya gitmek için geri döndü. Üzgünüm sizi rahatsız ettim Madam. Maria Benariac adında biri hakkında bilgi toplamak için gelmiştim."

Değişim inanılmazdı. Kadının gözleri açıldı ve duruşu bir anda düzeldi. "Maria mı?" diye sordu dalgın bir ses tonuyla. "Benim hatamdı, tamamen benim hatam."

"Neydi sizin hatanız olan?"

Kadın birden perişan göründü. "Peder Angelo. Rahibe Delphine. İnanmıyordum, anlıyor musun? Kızların yalan söylediğini düşünüyordum. Maria'nın yalancı olduğunu sanıyordum. Çok zeki, çok güzel ve çok hilekâr olduğunu."

"Maria'yı da tanıyordunuz yani?"

"Bütün rahibeler onu hatırlar."

Tom kadının elbisesine Bir kez daha baktı. "Siz burada rahibe miydiniz?"

Kısa, hüznü bir gülüş. "Bir zamanlar, yıllar önce Baş Rahibeydim. Sorunlar çıkıp sağlığım bozulana kadar. Gitmem için uğraştılar, ama burada kalıp suçumun kefareti ödemedi direktim."-

Bana Maria'dan söz edebilir misiniz? Nasıl biriydi?"

Kadın bir süre cesaret kırıcı bakışlarla Tom'a baktı, sonra karışık aklı bir karara vardı. "Gel," dedi sonunda, "benim günah çıkaran papazım olacaksın!"

Kadının kaldığı küçük ev sade ama sıcacıktı. Tom kendini mutfakta buldu birden. Önündeki masada, balık çorbası tabağı, üzerinde rendelenmiş peynirler bulunan kızarmış ekmek dilim leri ve bir bardak şarap vardı. Kadın karşısına oturdu ve Maria Benariac adındaki geç kızı anlatmaya koyuldu. "Rahibeler onun bir melek mi yoksa şeytan mı olduklarını hiç bilmediler. Güzel ve çok zeki görünüyordu ama feci yalancıydı ya da ben öyle sanıyordum. Zavallı kız sık sık cezalandırılırdı." Başını üzgün bir halde salladı. "Onu sık sık cezalandırırdım." Tom şaraptan bir yudum aldı. "Neden onun bir yalancı olduğunu düşünüyordunuz?"

Kadın iç çekti. "Söylediklerinin çoğuna inanmak güçtü. Ama iyi ya da kötü pek çok şey yaşadı."

"Ne gibi şeyler?"

"Şey, korkunç şeyler, en sonunda, büyüdüğünde kıdemli bir rahip olan Peder Angelo'nun kendisine tecavüz ettiğini iddia etti. Rahibe Delphine intihar edene değin yalan söylediğini sanıyordum ve rahip..." Kadının sesi gittikçe azaldı.

"Ne oldu rahibe?"

"Feci bir şekilde öldü."

"Onun ölümünden Maria mı sorumluydu?"

Eski rahibe omuz silkti, sorudan dolayı hayrete düşmediği belliydi.

Tom çok fazla ümitlenmeden, "İyi şeyler de yaşadığını söylediniz," diyerek konuşturmaya çalıştı kadını.

"Ah, evet. Onlar çok gençken olmuştu. Pek çok hikâye var... Öylesine fantastik ki, o zamanlar bu hikâyelerin şeytanca yalanlar olduğundan emindim." Zihni geçmişe dönerken, gözleri parlıyordu. "La *grande tombee*, (Büyük düşüş)" diye fısıldadı kendi kendine. Gözleri yeniden Tom'un üzerine odaklanmıştı. "Berrak bir haziran gecesi idi ve araba yolundan gelen bir gürültüyle uyanmışım. Koşarak dışarı çıktım ve en küçüğü yedi en büyüğü sekiz yaşında olan dört kızın ön kapının dışında çılgılık attıklarını gördüm. Geceleri kızların yataktan çıkmaları yasaktı, bu yüzden cezalandırılacaklardı. Maria diğer kızlara yardım etmek için dışarı çıktığını öne sürerek kendisinin cezalandırılmaması gerektiğini iddia etti. Yetimhanenin çatısındaki kuleyi gördün mü?" Tom başıyla onayladı.

"İşte Maria kızların çatının balkonundan düştüğünü ve onlara yardım etmek için kendisinin aşağıya koştuğunu iddia etti. Tabii diğer kızlar balkona dahi çıkmadıklarını söylediler. Bu tamamen yasaktır. Üstelik kızları kontrol ettiğimde hiçbir yerlerinde yara bere izi yoktu. O yükseklikten düşmüş olsalardı ölürlerdiler." "Sonra?" diye sordu Tom, kendini iyice kaptırmıştı.

Kadın başını salladı. "Sonra yalan söylediği için Maria'yı diğerlerinden daha fazla cezalandırdım."

Çok sonra diğer kızlardan biri cesaret gösterisinde bulunmak için balkona çıktığını itiraf etti. Bu arada hademe de çürük tahtada bir delik buldu. Kızlar muhtemelen o delikten düşmüşlerdi."

"Öyleyse Maria'nın doğruyu söylediğini, diğer kızlara yardım ettiğini düşünüyorsunuz, değil mi?"

Yaşlı kadın omuz silkti. "Tek hadise bu değildi. Başka pek çok hadise yaşandı. Arılar olayında da aynı şey oldu."

"Arılar mı?"

Clemenza Leforget kendine biraz daha şarap doldurdu. "Bir sabah kızlar Korsika'ya bir gezintiye çıkmışlardı. Geri döndüklerinde Maria ile Valerie yaban arılarının yuvasını bozdukları için bana gönderilmişti. Yakındaki bir akıntının oraya gitmişler ve Maria yuvaya taş atmış. Arılar koyunlarını rahatsız ettiği için oradaki çiftçi fena öfkelenmiş. Maria, arıların Valerie'ye saldırdığını ve yüzlerce kez soktuğunu iddia etti. Ama güya kendisi onu iyileştirmişti."

"Valerie ne dedi?"

"Maria'nın anlattığını onayladı ama ben onu temize çıkarmak ve cezadan kurtarmak için bunu yaptığını düşündüm. Aptalca davrandıkları için her ikisine de kızdım. Valerie'nin arı sokmasına karşı alerjisi vardı. Doktorlara göre tek bir sokmayla bile ölebilirdi. Tabi Valerie'yi kontrol ettirdim ve beklenildiği gibi, doktor tek bir arı sokması izine dahi rastlamadı. Kız ya hiç sokulmamıştı ya da Maria her nasılsa zehiri tesirsiz hale getirmişti. Hangi seçeneğe inancayı tercih ettiğimizi tahmin edersiniz. Ama o zamanlar hiç ihtimal vermediğim tuhaf bir şey daha vardı."

"Neydi o?"

"Doktor Valerie arı tarafından sokulmadığı gibi artık alerjisinin de kalmadığını söyledi. Kız bir şekilde iyileşmişti."

Tom bir süre ses çıkarmadı. Karşısındaki kadını yakından seyretmekle yetindi. "Niçin ona inanmıyordunuz?"

"Ondan nefret ederdim. Maria çok güzel ve zekiydi. Alçak gönüllülükten yoksundu. Ders almaya ihtiyacı vardı. İnsanları iyileştirebildiğini iddia etmeye başladığında artık zıvanadan çıkmıştı; bu zındıklıktı."

"Başka hadiseler de yaşandı mı?"

"Evet, pek çok. O zamanlar neye inanırsam inanayım, şimdi kesinlikle gerçek olduğunu bildiğim bir hadise yaşandı. Maria sık sık ambara kilitlenerek cezalandırılırdı. Karanlıktan korkardı. Bir seferinde çok küçükken, kendisine ceza veren rahibenin yanına gidip kendisini kilitlememesi için yalvarmış. Yeter ki kilitlemesin, istediği her şeyi yapabileceğini söylemiş ona. Tabii rahibe ona inanmamış, ama o an kalbi merhametle dolunca kızı cezalandırmadan yatağına göndermiş. Sonra, galiba bir hafta sonra, tüm ömrü boyunca diyabetli yaşayan kadın kontrole gittiğinde, kendisine iyileştiği söylenmiş."

"Tabii siz onu İyileştirenin Maria olduğundan eminsiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Clemenza yüzünü buruşturdu. "O rahibe bendim çünkü." "Ve *hâlâ* kıza inanmıyordunuz, değil mi?"

"Hayır, inanamıyordum. İnanmak istemiyordum. Sırf rastlantıdır diye kestirip atıyordum." Yaşlı kadın heyecanla ellerini sıktı. "Ama eğer ona inanmış olsaydım Peder Angelo'dan koruyabilirdim onu. O zaman belki yeteneği daha da gelişirdi." Yaşlı kadın aniden acılı bakışlarla karşısındaki adama kilitlendi. "şimdi onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Clemenza'nın Maria'nın kötü durumundan hiç haberi olmadığı için Tom onu bilgilerle boğmak istemedi. "Evet," demekle yetindi.

"Bir gün ondan af dileyeceğim."

Tom durakladı ve karşısındaki kadını değerlendirmeye çalıştı. Kadın dengesiz olsa da, doğru olmasaydı bu fantastik öyküleri hiç tanımadığı bir adama anlatır mıydı? Üstelik Maria'nın iyileştirme gücüne sahip olup olmadığını kadına sormamıştı bile.

"Maria'nın bu iyileştirme işini nasıl yaptığını düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ama bir düşünceniz olmalı."

Yaşlı kadın omuz silkti. "Ben doktor değilim, artık rahibe de değilim, ama son yirmi yıldır bunu düşünüyorum. Basit bir teorim var. Sanırım Maria'nın Tanrı vergisi bir yeteneği vardı. Diğer insanlara geçebilen bir yetenek. Adeta başkalarına bulaştırabildiği iyi bir hastalığa yakalanmış gibiydi."

Tom kadının gözlerinin içine bakarken gülümsedi.

"Bu size aptalca mı geliyor?" diye sordu kadın.

"Hayır, hem de hiç. Ama niçin geçmiş zaman kullandınız? Yeteneği vardı dediniz."

Baş Rahibe Clemenza zgn bir halde gülümsedi ve biraz daha şarap doldurdu. "Sanırım yaptıkları hakkında 'yananlar' söylediği için onu sık sık cezalandırdığımdan dolayı. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla, arı sokması hadisesinden sonra, sekizinci doğum gününden sonra başka bir iyileştirme gerçekleştirmedi. Herhalde o zamanlar yaptıklarını hatırlamıyordur bile."

AYNI GECE, KUZEY BOSTON

O gece Bob Cooke uykuya dalmıştı. Rüyasında Kuzey Boston'daki dairesinde değildi, Kaliforniya'ya dönmüş, sörf yapıyordu. Çalıştığı bilim dalını ve büyük Tom Carter'la birlikte çalışmayı seviyordu. Ama işi ne kadar heyecan verici ya da Önemli olursa olsun bazen her şeyi bırakıp dalgaların üzerinde sörf yapmayı istiyordu. Tam son büyük dalganın üzerinde süzülecekken gürültüyle uyandı. Evet diye düşündü bitkin ve yarı uyanık halde, ağustos geldi, dönüp ekibi bulmalı ve biraz sörf yapmalıyım.

Yine aynı gürültüyü duydu.

Aşağı katta biri mi vardı? Gürültü mutfaktan geliyor gibiydi. Sonra gürültü başladığı gibi aniden kesildi.

"Hey lanet olası! Bunu duydun mu?" diye fısıldadı yanındaki kadına.

"Ne?" dedi kadın uykulu halde, dönüp, güzel kalçasını adamın kasığına doğru ittirerek.

"Sanırım bir şey duydum."

Kadın yumuşak kalçalarını adama yanaştırdı ve sertleşmiş penisini sıkıca kavramak için elini yılan gibi kıvrarak uzattı.

"Ben hiçbir şey duymadım," diye mırıldandı. "Ama hissettiğim cehennem gibi sıcak bir şey var."

"Hiçbir şey olduğu yok galiba," dedi adam, kadının elinin penisinin üzerinde olmasının verdiği hazzın tadını çıkararak.

"Kendine haksızlık etme," dedi kadın, penisi sıkıca kavrayarak. "Bana hiçbir şey gibi gelmedi."

Bob karanlıkta kahkaha attı. "Gürültüyü kastetmiştim."

"Gürültü mü?" diye inledi kadın. "Bunu beklediğim gibi kullanırsan sana gürültü çıkarırım."

Kadın adamı manevra yaparak içine alıp, ellerini kendi ritmine uydururken Bob gözlerini kapadı. Bob kadına teslim oldu ve üzerine çıkmasına izin verdi. Kadın göğüslerini adamın yüzüne sürttü. Bilim ve sörfte daha güzel şeyler vardı.

Yarım saat sonra her iki beden de birbirine sarılmış halde uyuyordu. Belki on dakika daha uyanık kalsalardı aşağı kattaki mutfığın, dikkatlice kesilmiş borusundan gelen gazın kokusunu alabileceklerdi. Ve belki borunun yanına ustaca donatılmış, basit çakmağı, zımpara kâğıdını ve akım zımbırtısını sökebileceklerdi.

ERTESİ SABAH, CHARLESTOWN

Nora Lutz son tost dilimini tepsiye, annesinin sevdiği ithal İskoç marmelâdının bulunduğu kâsenin yanına koydu. Sonra bir fincan çay doldurdu, tabii önce süt; annesi 78'de İngiltere'ye gittiğinden beri başka türlü içmiyordu. Son olarak, geri kalan köşeye içi soğuk süt dolu küçük bir sütlükle birlikte bol kepekli tahıl yiyeceğinin bulunduğu kâseyi koydu. Kahvaltı tep sisini tam annesinin damak zevkine göre hazırladıktan sonra Charlestown'daki iki katlı dairesinin mutfağından çıktı, iki kedinin yanından

yürüyüp annesinin odasına çıkmak üzere merdivenleri tırmandı.

Bir zamanlar annesinin hastalığına içerlerdi. Ama bu yıllar önceydi, o zaman otuzlu yaşlarındaydı ve hâlâ önünde bir hayat vardı. Şimdi kırk beş yaşına gelmişti ve annesinden arta kalan zamanının tümünü GENIUS'ta çalışarak geçiriyordu. Cana Projesi'ne katılması bir nimetti onun için, çünkü tüm şikâyetlerinin bahanesi olabilecek bir projeydi bu. Ve yaptıklarını annesinin anlayıp anlamaması ya da takdir edip etmemesi önemli değildi. Carter ve diğerleri onun katkısına değer veriyordu, önemli olan da buydu. Cana ve onun tüm vadettikleri canı gönülden sevdiği ama bazen sessiz sedasız ölmesini istediği kadının duygusal şantajlarından ve klostrofobik taleplerinden bir kaçıştı.

Beşinci basamağa geldiğinde bir an durakladı, her zaman o vakitte annesinin kendisine seslenmek için sarf ettiği söze hazırlandı. "Nora kahvaltı hazır mı?" Merdivenlerden tırmanmaya başlar başlamaz annesi aralıksız bu sözü tekrarlardı.

Ama bu sefer hiçbir şey duymadı. Ne talep, ne rica ne de şikâyet. Hiçbir hareket belirtisi yoktu. Sadece sessizlik.

Neden sonra merdivenin dönemecine vardığında annesine seslenmeye karar verdi. "Anne kahvaltı geliyor. Tam senin istediğin gibi çay yaptım."

Sessizlik.

"Anne?"

Nora farkında olmadan adımlarını hızlandırdı. Annesinin en son ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu. Birden aklına en kötü ihtimal geldi ve annesinin ölmesini istediği zamanlardan pişmanlık duydu. Sahanlığa çıkınca bir kez daha seslendi. "Anne iyi misin? Konuş benimle. Saçmalamayı kes." Yine ses seda yok. Nora neredeyse yavaş adımlarla koşmaya başlamıştı ve çay tostla tahıl yiyeceğinin üzerine dökülüyordu. Annem bundan hoşlanmayacak diye düşündü, kapıya dirsek atarken.

"Anne uyan!"

Sonra tepsiyi düşürdü ve elleriyle ağzını kapadı. Çığlık atmak istiyordu ama bunu yapamayacak denli dehşete kapılmıştı.

Annesinin bükülmüş bedeni hareketsiz öylece uzanıyordu, başının üzerinde de bir yastık vardı. Buğulu gözleriyle siyah saçlı bir adam birden Nora'nın yanında belirdi. Koluna şırıngayı batırmadan önce Nora'nın ağzını elleriyle kapadı.

BACK BAY, BOSTON

Dakikalar sonra şehrin Back Bay bölgesinde. Jasmine Washington araba anahtarlarını aldı ve Larry'nin oturup portakal suyu içtiği güneşli terasa indi. Onu öperek, "Gece görüşürüz," dedi.

Larry, Variety dergisini masaya koydu ve öpücüğe karşılık verirken, "Ofiste güzel bir gün geçirmeni dilerim. Holly'ye sevgilerimi ilet," dedi.

"Olur."

Onu bir kez daha öpüp arabayı park ettiği yere indi. Oradan Larry'nin seslendiğini duydu. "Ne zaman döneceksin?"

"Geç kalmam."

"Ne yemek istiyorsun?"

325i tipi arabasına bindi, arabanın yumuşak üstlüğüne geri çekti ve motoru çalıştırdı. Sabah güneşinin altında arabasını yola çekti ve başını kaldırıp, terasa uzanmış Larry'ye baktı. Ona bir öpücük gönderdi, gaza yüklendi ve "Şaşırt beni!" diye bağırdı. Sonra bir çığlık attı.

Belki Larry ona seslenip dikkatini dağıtmasaydı, BMW'sini park ettiği yerin altındaki kaygan sıvı birikintisini fark edebilirdi.

www.eskikitaplarim.com

ÖLÜM HÜCRESİ, MASSACHUSETTS, EYALET HAPİSHANESİ

İstiraplı gecedan sonra Maria Benariac kendi kendine kaçınılmaz olanı kabullenmesi gerektiğini söyledi. İki gün içinde yeniden korkularını kontrol altına alabilmişti. Ne ölüm cezası ertelenecek ne ilâhî bir müdahale olacak ne de bilim adamının işini bitirmesi için büyük plan yürürlüğe sokulacaktı. Bunu artık biliyordu ve kendini bunu kabullenmeye zorluyordu.

Düz beyaz tabakta kahvaltısını yavaş yavaş yaparken yumurtaların ve kızarmış kıymalı patateslerin tatlarının verdiği son hazları yaşamaya çalışıyordu.

Gardiyanın topuklarının yaklaşan tıkırtılarıyla kahvaltısının keyfi kaçtı. Canı sıkkın bir halde başını kaldırdı ve hücresinin parmaklıklarının dışında ağır görünümlü kadın belirdiğinde, ona sinirli sinirli baktı. "Kahvaltımı henüz bitirmedim," dedi. "Daha vaktimin yarısına bile gelmedim..."

Kadın onu dikkatlice süzdü. "Sakin ol, Bayan Vaiz, kahvaltın bir yere kaçmıyor. Sadece ziyaretçin olduğunu söylemeye geldim." Maria sızlandı. Hugo Myers işini fazla ileri götürüyordu.

Onun kendisini bir daha ziyaret etmeyeceğini düşünüyordu. Sonuçta, temyiz şansı olmadığına göre avukatını görmesinin de bir anlamı yoktu.

"Benim zeki avukatımın ne istediğini biliyor musun?" diye sordu, kadının cevap vermesini ummadan.

"Avukat mı?" diye güldü gardiyan. "Ziyaretçin avukat değil, sen ne kadar avukata benziyorsan o da o kadar benziyor. Senin ruhsal danışmanın olmak istiyor."

İki gardiyan onu Tier B ölüm hücrelerinden kelepçeli halde çıkarıp beyaz fayanslı koridordan yürüterek infaz odasından görüşme odasına geçirirlerken Maria Benariac karnında bir heyecan kıpırtısı hissetti. Ezekiel De La Croix ayağa kalkıp ona gülümsediğinde Maria ona sarılmak istedi. Siyah gözlerine derin derin baktı ve hiçbir şey söylemedi. Gardiyanlar onu oturt tular ve kelepçesini

çelik masanın ortasındaki metal halkaya bağladılar. Sıkıca bağlandığını anladıklarında kapıya döndüler. Uzun boylu gardiyan duraklayıp Ezeziel'e seslendi. "Bayım burası avukatların ve ruhsal danışmanların hizmetine sokulmuş güvenli bir odadır. Konuşmanız gözetlenmez ve kaydedilmez. Ama hiçbir surette mahkûma dokunmamaksınız. " Duvardaki büyük düğmeyi gösterdi. "Konuşmanız bitince ya da herhangi bir şey istediğinizde alarm cihazına basmanız yeterli."

"Olur," dedi Ezeziel, gardiyanlar odadan ayrılıp kapıyı kilitlerken.

Şimdi yalnız kalmışlardı. Maria konuşmak için ağzını açtı. "Baba, üzgünüm, Lütfen af..." Sözüne devam etmeye kalmadan, Ezeziel parmağını ağzına götürerek susması için işaret etti. Sonra masanın etrafını dolanıp yanında dikildi ve ona baktı. Uzun bir süre orada öylece dikilerek, hiçbir şey söylemeden ona baktı. Maria ters giden şeyin ne olduğunu sormak istiyordu ama onun bir şey söylemek istediğini sezip ağzını açmadı.

Birden Ezeziel'in yanaklarındaki gözyaşlarını fark etti. Baba ses çıkarmıyordu ama ağladığını gizlemiyordu da.

Maria'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ezeziel onun önünde diz çöktü ve başını eğdi. Sonunda öylesine sessiz konuşmuştu ki Maria onu duyamadı. Sesini yükseltip sözlerini tekrarladığında da Maria onu anlamadı.

"Tanrı seni korusun," dedi Ezeziel daha gür bir sesle.

Maria yüzünü astı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Ezeziel'in başı hâlâ eğikti ve gözleri başka yöne çevriliydi. "Dr. Carter, Cana Projesi'nde eşimizi buldu... "

"Ve?" diye sözünü devam ettirdi Maria.

"Mesih'in genlerine sahip kişiyi teşhis etti. Kutsal Ateş'in rengi değiştiğinde doğan kişiymiş. Çocukken, İsa'nın şifa dağıtma yeteneğine sahip olan kişiymiş." Sonra Ezeziel başını kaldırdı, siyah gözleri Maria'nın gözlerinin içine bakıyordu. "O kişi sensin, Maria! *Sen* Yeni Mesih'sin! *Sen* seçilmiş olansın!" Maria gözlerini Ezeziel'in gözlerine dikip bir süre hiç kımlıdamadı. Duyduklarını beyni algılamıyordu. Şoktan öte bir şeydi bu; Ezeziel'in haberine dışarıdan seyirci

kalmıştı.

Bu mümkün olabilir mi? Bu doğru olabilir mi? İnanmamasına rağmen, bir yanının, bilincinin derinliklerindeki bir yerin şüphesi yoktu. Sen seçildiğini hep biliyordun, der gibiydi. Şimdi nedenini anladın.

"Tanrı seni korusun," diye tekrarladı Ezeziel.

Bu sefer Maria cevap vermeden önce bir an tereddüde düştü. "Ben de doğruyu koruyayım."

Sonra Ezeziel ayağa kalktı ve tekrar yerine oturdu. "Şimdi kaderini biliyorsun, sana söylemem

gereken çok şey var. Yapmamız gereken çok şey var."

Hâlâ her şeyin nasıl da birden değiştiğini anlamakta zorlanan Maria Babanın şefkatini yeniden kazandığına sevinmişti. Gülümsedi, kelepçelerinin izin verdiği kadar ileri uzandı ve Babanın söyleyeceklerini dinlemeye koyuldu.

O gece Maria pek uyuyamadı. İstirabı ve sabırlı teslimiyet duygusu kaybolmuştu. Ezeziel'in kendisine söylediği her şeyi, özellikle de çoktandır unuttuğu çocukluk öykülerini düşünmek ten kendini alamıyordu.

Onlar gerçek olabilir miydi? Sahiden yaşanmışlar mıydı? Mutsuz bir çocuğun hayalleri diye unutmaya çalıştığı tüm o duygular ve anılar şimdi su yüzüne çıkmıştı. Ezeziel'in anlattığı her hikâye, şimdi, ona hep kendi hayal gücünün ürünleri olduğu söylenen ve onun da öyle kabul ettiği anıları, uyandırmış ve doğrulamıştı.

Gözlerini açtı ve hücrelerini dolduran karanlığa meydan okur casına baktı, genelde unutmaya çalıştığı her şeyi hatırlamak istiyordu. En iyi hatırladığı şey de, yetimhanenin kulesinden düşerek orasını burasını kırmış, kanlar içindeki kızların çevresinde dolanarak durgun bedenlerini tekrar harekete geçirmeye çalıştığı sırada hissettiği korku ve yorgunluktu. Mahkûm ranzasında ne zaman kızları hatırlasa bedenine yeniden ağırlar giriyor ve uyuşturucu bitkinlik tüm enerjisini alıp geriye perişan ve solgun bir insan bırakıyordu. Ancak anılar teker teker gözlerinin önün den geçince rahatlayıp ayağa kalktı.

Ezeziel'in, kaderini haber vermesiyle birlikte inkâr ettiği geçmişin pası her nasılsa yavaş yavaş silinmiş, geriye zamanla bozulmayacak görüntüler ve duygular kalmıştı.

Ezeziel, Dr. Carter'in laboratuvarına yaptığı ziyaret ve bilim adamının onun genetik mirasını nasıl açığa çıkardığı hakkında her şeyi ona anlatmıştı. Ayrıca Gomore'nin Dr. Carter ve eki binin peşine takıldığını da bildirmişti. Maria, ona Dr. Carter'ı kendisinin öldürmek istediğini söylemiş ama Ezeziel çekimser bir omuz silkişle yetinmişti. Daha önemlisi İç Daire onu bura dan *nasıl* çıkaracağına henüz karar vermemişti ve Maria'nın geriye sadece on iki günü kalmıştı.

Yakında infaz edileceği düşüncesi zihnini yeteneklerine odaklandırdı. Yetenekleri cinayet işlerken hissettiği haklı korkunun ötesine geçen bir güç ve kontrol duygusu veriyordu ona. Yalnızca onu capcanlı hatırladığı için değil ayrıca heyecandan titreten bir fikir verdiği için de arı sokması hikâyesinden diğerlerine oranla daha fazla etkileniyordu.

Hâlâ o iyileştirme becerisine sahip olup olmadığını merak ediyordu. İyileştirme işlerini bıraktığı zamanı hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Tek hatırlayabildiği şey, "yalanlarından" dolayı sürekli cezalandırılmanın verdiği acı ve korkuydu. Yine de yeteneklerinin geri dönmesine izin verirse onların bir şekilde döneceklerinden emindi.

Seçilmiş biri olduğunu her zaman hissedirdi. Kendisi için hazırlanmış bir planın olduğunun farkındaydı artık ve inancından kuşkulanmakla hata etmişti. Ateş bastı, insanoğlu her zaman ölüme yol açabilmişti; bunu herkesten iyi biliyordu. Ama bir tek Tanrı şimdiye dek yaşam üzerinde gerçek kontrole sahipti. O halde eğer bu yeteneği onunla paylaşırsa bu onu ne kılardı? Tanrı'nın gerçek

evladı mı?

Ranzasından kalktı ve karanlık hücrede yürüyerek şafağın sökmesini arzuladı. İçini neşe ve canlılık sardı. Artık ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu, her şey çok açıktı. Babanın yarın dönmesini umuyordu. Zira ona planını anlatacaktı. Buradan ancak onun ve Kardeşliğin yardımıyla çıkabilirdi. Artık zararsızlaşmış karanlığın içinde gülümsedi.

Hazırlanacak çok şey vardı.

Ezekiel De La Croix ertesi gün dönmedi. Fakat Maria Benariac öğleden sonra geç bir vakitte başka bir ziyaretçiye ağırladı.

Tom Carter Eyalet Hapishanesi'nin sade görüşme odasında, şimdi kendisinin oturduğu sandalyede önceki gün Ezekiel'in oturduğunu bilmeden tek başına bekliyordu. Tom'un mavi gömleği ve ipek ceketı buruşmuştu. Yorgunluktan oluşan koyu yarım daireler gözlerinin altını karartmıştı ve başı ağrıyordu. Sıkıcı odayı boş gözlerle seyrediyor, kirli beyaz penceresiz duvarlara ve yanan göz kamaştırıcı floresan lambaya bakıyordu. Akıllı başka bir yerdeydi. Buraya geliş nedeninden bile artık emin değildi.

Dün Korsika'dan döndüğünde heyecanlı ve yorgun hissetmişti kendini. Maria'nın kendisine yardım edebileceğinden emindi ama onu ikna etmek için ne yapması gerektiğini bilmi yordu. Logan Havaalanı'nda bilindik formalitelerden geçtikten sonra ana meydana gelince kendisiyle buluşacak olan GENIUS şoförünü bulmak için gözleriyle kalabalıktaki yüzleri taramıştı, bir an önce gidip Holly'yi görmek istiyordu.

Şoför yerine, yanında iki polisle birlikte Jack'i görünce şaşırmıştı. Arkadaşının somurtkan yüzüne baktığında ilk aklına gelen Holly'nin durumunun fenalaştığı ya da daha kötüsü olduğuydu. Ama duyduğu şeyin bunlarla alakası olmadığını anlayınca kısa bir süreliğine de olsa rahatlamıştı.

"Ne? Bob Cooke'nin dairesinde patlama mı? O nasıl peki?" Jack başını salladı. "Öldü, Tom. Kız arkadaşı ve aşağı katında yaşayan yaşlı bir adamla birlikte."

"Öldü mü?" Tom idrak edememişti. Halen daha edemiyordu. Derken ilk şoktan sonra şu soru beyninde şimşek gibi çaktı: *"Ölmeden önce fare muammasını çözmüş müydü?"* Suçluluk duygusuyla, soruyu aklına gelir gelmez bir kenara itti, ama soru hâlâ orada öylece cevapsız duruyordu.

Bob Cooke'nin ölümü elbette tek haber değildi. Hem de hiç. Nora annesini yatakta ölü bulmuştu ve ardından Tom'un nedenini yeni yeni anlamaya başladığı bir kalp krizinden kendi si de ölmüştü.

"Nora kalp krizinden mi öldü?" dedi duyduklarına inanamayarak. Jack'in söylediğini anlayışı kıt biri gibi tekrarlamıştı. "Ama Nora'nın öküz gibi sağlam bir bedeni vardı ve annesi yıllardır hastaydı. Annesinin ölümünün onu şaşırtması mümkün değil..." Ve sonunda GENIUS'a dönüş yolunda Jack ona Jazz'ın başından geçen kazayı anlatmıştı.

"Yo olamaz! Tanrı aşkına, söyle bana o iyi mi?"

Jack bitkin bir halde başını sallayıp, "Bu sorunu cevaplandırmak için çok erken," demişti.

O an her şey açıklığa kavuşmuştu. Dehşetengiz açıklığa. "Benim tahminime göre Maria Benariac'in arkasında kim varsa o, hâlâ Cana Projesi'ni durdurmaya çalışıyor," demişti Jack. "O kişi Vaiz olsun ya da olmasın hedefi hâlâ sensin." Uzun bir süre bu noktada pes etmeyi düşünmüştü. Yaşamı tehlikede olduğu için değil -bu yeni bir şey değildi çünkü kızını hayatta tutmak için verdiği tutkulu mücadele pek çok insanın hayatına mal olduğu için. Hasta bir fanatiğin anlaşılamayıp öldürmeye karar verdiği kişiler listesinde sadece o yoktu artık. Projesini durdurmaya çalışan kişi projeye alakalı herkesi de her ne pahasına olursa olsun temizliyordu. Ve şimdi kendisinin yaptıklarından ötürü insanları, *arkadaşlarını* öldürmüştü. Kızını kurtarmak için bencilce, başkalarının düşüncelerini umursamadan kendi aklınca yürüttüğü araştırma yüzünden. İşin aslı sahiden sırf kızını mı kurtarmaya çalışıyordu, yoksa bu arayışı, doğaya bir ders vermek için yürüttüğü tutkulu bir mücadelenin kılıfından başka bir şey değil miydi? Bizim ve teknolojimizin gerçekte ne kadar acınacak durumda olduğunu göstermek için tabiat ananın gözler önüne serdiği kötü talihin diğer tüm oyunları ile birlikte kanseri yenme mücadelesi. Bedeli ne olursa olsun tabiat anayı boyun eğdirmeye ve dengeyi yeniden kurmaya çalışmıyor muydu?

Her şey bunun için değil miydi? Jack arabayı GENIUS kampüsüne sokarken, Tom kendine bu soruları soruyordu. Hastanenin koğuşuna girdikten sonra Holly'nin güven dolu gözlerinin içine baktı ve ondan aldığı cesaretle kendinden kuşkulanasını körükleyen iblisleri tepelemeyi becerdi. Ancak o anda yapmaya çalıştığı şeyi tüm saflığıyla görebildi. Tek gerçek, kızını hayatta tutmak için elindeki her şeyi kullandığıydı. Hepsi bu, ne eksik ne fazla.

Eğer başkalarını da kurtarabilirse ne' âlâ. Ama bu görev, bu *yük*, zaten GENIUS ve dünyada başka sayısız yerde çalışan diğer insanların sırtındaydı. Cana'nın, kendisinin tek amacı kızını kurtarmaktı. Projenin yürütülmesinde kendine yardım eden insanların ölmesinin tek anlamı sonuca ulaşmak için kararlılıkla yoluna devam etmesinin gerekliliğiydi. Eğer başka birileri de çıkıp onu durdurmaya çalışırlarsa o 'kişiler, doğaya burnunu sokan, bir babanın kendini değil kızını kurtarmaya dönük doğal güdüsüyle oynayan kötü insanlardı elbette.

Ne var ki Ölüm Hücresi'ndeki görüşme odasında oturmuş, yaklaşan ayak seslerini dinlerken durumunun -kızının kurtuluşu için karısının katiliyle görüşen bir adam olarak hiç de doğal olmadığını biliyordu.

İki gardiyan Maria'yı odaya getirdiğinde, iki şey Tom'u sarstı. Birincisi kadının halinden memnun görünmüyordu. Bu, Ölüm Hücresi'nde normal bir şey değildi. Birkaç gün sonra ölecek bir kişi bu kadar rahat olamazdı. Ama sonra Vaiz'in normal biri olamayacağını kendine hatırlattı. Onu sarsan ikinci şey de kendisini gördüğüne özellikle şaşırmamasıydı. Bir de başka biri olmadığı

için bir parça hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir an o kişinin kim olduğunu merak etti.

Gardiyanlar kelepçesini masadaki halkaya takarken onunla konuşmadı. Fakat ona istediğin bir şey olursa bizi çağır deyip kapının yanındaki sinyal cihazını gösterdiklerinde Maria, Tom'a gülümsedi. Zafer kazanmış birinin acıyan gülümsemesiydi bu.

Gardiyanlar gittikten sonra da Maria konuşmaya yeltenmedi. Saçları yeniden uzuyordu ve gözleriyle o garip şekilde yontulmuş kemik yapısı dışında, neredeyse kırılğan görünüyordu, kuluçkasından yeni

çıkılmış bir civciv gibi. Tom buraya gelmeden önce bir konuşma hazırlamıştı kendine ama onu karşısında öylece oturmuş görünce birden o konuşmadan vazgeçti ve hiçbir ön hazırlık yapmadan doğrudan Cana Projesi ve onun eş bulmadaki başarısından söz etti. Kadının tepki vermemesine hayret etti. Derken bulunan eşin o olduğunu söyledi. Kadının sükûneti onu bir kez daha şaşırttı.

"Anlattıklarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda, onun bir şeyler söylemesini isteyerek. Ama Maria omuz silkmekle yetindi, sanki ona ne tür dondurmadan hoşlandığı sorulmuş gibi.

"Anlattıklarımı...ilginç bulmadın mı?" diye üsteledi. "Bir parça ironik de mi değil?"

"Elbette," dedi Maria kaba bir tavırla. "Ama asıl ilginç bulduğum şey senin bunları söylemek için buraya gelmiş olman. Sana her şeyin bitmediğini daha önce söylemiştim. "

Tom dudağını ısırды. Kendini beğenmiş kadının tavrı, uzanıp şeytan suratına bir tokat atma isteği uyandırdı. Çocukken kendisine hayalet hikâyeleri anlattıktan sonra Alex ne derdi?

"Bir cadı dövebileceğin tek kadındır." "Ya dişi bir şeytan?"

"O da. Ama onlar farklıdır, evladım. Onları yere serecek kadar adamakıllı dövdüğünden emin olmalısın. Çünkü tekrar üstüne saldırdıklarında zebani gibi hırçın olurlar..."

Tom sakin olmaya çalıştı. Maria'nın genleri bildiği açıkça belliydi. Yoksa hiç kimse bu kadar serinkanlı olamazdı. Ama ona bunu kim söylemişti? Derken aklına dank etti. Ezeziel onunla temas kurmuş, Yeni Mesih'i kontrol etmek için buraya gelmiş olmalıydı. Ona genlerden bahseden yaşlı adamdı. Böylece kadın her şeyi öğrenmişti. Tom bir an Ezeziel'in ona ne anlam yüklediğini merak etti. Vaiz, Kardeşliğin kutsal planlarından ötürü çok büyük bir şoka uğramış olmalıydı, tıpkı Holly'le ilgili planlarından ötürü uğrayacağı şok gibi.

Tom derin bir nefes aldıktan sonra işin içinden çıkmanın tek yolunun gerçeklere bağlı kalmak olduğuna karar verdi. Kadın yardım ederse ederdi, etmezse de etmezdi...

"Bayan Benariac," dedi, ses tonunu olabildiğinde iş görüşmesi modunda tutmaya çalışarak. "Araştırdığımız yüz milyonlarca insan içinden, üç mutant geni taşıyan sadece üç insana rastladık. İkiisi ölmüştü; ölenlerden biri Kolombiyalı bir kıızılderili diğeryse elbette İsa'ydı. Siz üçüncüsünüz. Hepinizin genlerden ayrı ortak bir noktanız daha var. Hayatınızın bir evresinde şifa dağıtmış olmanız." Tom durakladı, bir tepki bekliyordu. Ama hiçbir tepki yoktu. "İnanıyorum ki" diye devam etti sözüne, "hâlâ bu yeteneğe sahipsiniz ve bu yeteneğinizi açığa çıkarmakta size yardım etmek istiyorum."

Tuhaflaşan bakışlar şimdi gülümseme eşliğinde onu süzüyordu. "Niçin?"

Tom bu soruya harika bin cevap, bir katili Holly'nin hayatını kurtarmaya ikna edebilecek bir cevap bulmak için kim bilir kaç gece uyumadan kafa patlatmıştı. Son kertede tek bir seçeneği nin olduğuna karar verdi: Dürüstçe konuşmak. Cebine uzanıp Holly'nin fotoğrafını çıkardı. Geçen yaz Bermuda'da çektiği fotoğraftı bu. Horseshoe Koyu'nun pembeli beyazlı kumlarının üze rinde tek parça kırmızı

elbisesi içinde Holly fotoğraf makinesine el sallıyordu. Holly'yi görüp kendisinden öte kızına yardım etmesini isteyerek fotoğrafı Maria'nın önüne koydu. Ne de olsa o hâlâ bir kadındı...

"Sizden onu kurtarmanızı istiyorum."

"O kim?"

"Kızım, Holly."

Maria başını sallayıp fotoğrafa yakından baktı. Kelepçeli sağ eliyle fotoğrafı aldı, Holly'nin solundaki adama benzerliğini vurgulamak ister gibiydi. "Çenesi seninkine benziyor," dedi gülümseyerek. Başını kaldırıncı bir an gözlerinde naif bir şey belirdi, bir özlem.

Sonra sorular geldi. "Onu çok mu seviyorsunuz?"

Tom başıyla onayladı. "Çok."

"Onu çok sevdiğinizi biliyor mu? Bunu ona söylediniz mi?" "Evet, biliyor."

"Ona yardım etmek için neler yaptığınızı biliyor mu? Buraya geldiğinizi biliyor mu?"

"Hayır, ona bundan bahsetmedim."

"Peki sorunu nedir?"

"Beyin kanserine yakalandı."

"Ne kadar ömrü kaldı? Benden çok mu?"

"Bilmiyorum, umarım öyledir."

"Ve benden ona yardım etmemi istiyorsunuz, öyle mi?" "Elinizden geliyorsa."

"Eh, sanırım gelebilir," dedi sandalyesine oturarak. *Gerçekten mi?* diye düşündü Tom. Bu onu şaşırtmıştı. Kadının yeteneklerinin farkında olup kendinden bu denli emin olmasını beklemiyordu doğrusu. Dün uçakta yaşadığı heyecanın tekrar bedenini sardığını hissetti. Ama yüzünü tamamen ifadesiz tutmaya çalıştı. Anlaşmadan bahsederken olabildiğince doğal ve yakarıssız olmaya çalıştı. "Valiyle konuştum. Eğer kızıma yardım ederseniz ölüm cezanızı hafiflettirebilirim." Maria'nın halinden hoşnut gülümsemesi büyüdü. "Yaşama mı döneceğim? Bir yaşama karşılık başka bir yaşam. Anlaşma bu mu?"

Tom omuz silkti. "Eğer isterseniz."

Maria teklifi bir süre düşündü, Holly'nin fotoğrafından başını kaldırıp Tom'a baktı, sonra tekrar fotoğrafa döndü. "Holly'nin şanssız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tom her nasılsa bu soruya şaşırmıştı ama dürüstçe cevap verme prensibine bağlı kaldı. "O yaşta

beyin kanserine yakalandığına göre kesinlikle şanssız. Çok şanssız."

"Sanmam," dedi Maria alçak sesle. Holly'nin tatlılığına bakarken yüzünden özlem hatta imrenme okunuyordu. "Sanırım o şanslı biri. Kendisini seven anne babası var..."

"Sadece babası hayatta," dedi Tom kızgın bir halde, kendini zor tutarak. Q

Maria bu lafi hiç duymamış gibi davrandı. "Doğduğundan beri el üstünde tutulup sevilmiş."

"Bu doğru," dedi Tom, duygularını kontrol etmeye çalışarak; Maria'nın Holly'le ilgilenmesini istiyordu. "Ama yardım edilmezse belki birkaç ay, belki de birkaç hafta içinde ölecek. Oysa o tamamen masum."

Maria bu söze güldü. "Dr. Carter hiç kimse *tamamen* masum değildir. Ama hastalığını iyileştirmemi istiyorsun benden değil mi? Haksız olduğuna inandığın için takdir edileni değiştirmemi. Çünkü onu seviyorsun." Ses tonu makul hatta sevimliydi. Tom başıyla onayladı.

Maria sözlerine devam etti. "Tabii karşılığında sen de benim ölümcül hastalığımı tedavi edecek, on bir gün içinde erkenden ölmemi engelleyeceksin, öyle mi?"

Yüzünü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışarak yine başıyla doğruladı Tom. Onu hiçbir surette kıskırtmak istemiyordu.

Maria ona baktı, bir şeyi dinliyormuş gibi başını yana çevirdi. "Benim masum olmadığımı inandığın halde bana bu teklifi sundun."

"Evet."

Maria ona doğru uzandı ve Tom kenara çekilme dürtüsüne engel oldu. Bunun yerine bedenini ona doğru uzattı, mum ışığında akşam yemeği yerken birbirlerine sevda sözleri fısıldayan iki âşık kadar yakınlaştılar. Maria'nın derisindeki katran sabunun ve dişine yapışmış diş macununun kokusunu alabiliyordu.

"Karını soğukkanlılıkla öldürmüş ve seni de öldürmeye çalışmış olmama rağmen mi?" diye sözüne devam etti, dudakları onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Evet."

"Tüm bunları kızını kurtarmak için mi yapıyorsun?"

"Evet. Ona yardım edecek misiniz?"

Maria durakladı ve tekrar gülümsedi. Tom bir yüce gönüllülük işareti arayarak bu gülüşü okumaya çalıştı ama kadın anlaşılmazdı. Maria kelepçelerine baktı ve bir süre sanki kendinden ayrı birer nesnelermiş gibi ellerini süzdü. Başını tekrar kaldırdığında yüzünde gülümsemeden eser yoktu; onun yerini soğuk bir aldırılmazlık almıştı.

"Hayır, Dr. Carter, kızma yardım etmeyeceğim. Bu yapacağım son şey olurdu. "

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: MUCİZE SOY

BİR HAFTA SONRA, GENIUS AMELİYAT ODASI, BOSTON

Jasmine Washington, GENIUS ameliyat odasının dışındaki bekleme odasında mavi döşemeli koltukta oturuyordu. Alçıya alınmış sol kolunun derisi kaşınıyordu, ne zaman olduğunu hatırlamasa da daha büyük acılar çektiğini biliyordu. Sol köprücük kemiği ve önkol kemiği kazada kırılmıştı. Bedeninin sol tarafının tamamı çürümüştü. Gerçi çok hızlı sürüyordu arabayı; spor arabaya sahip olmanın esprisi de buydu zaten. Ama tabii daha önce hiç kimse arabasının fren kabloğunu kesmemişti. Çarptığı, Seven Eleven'in dışındaki bakkal kamyoneti park ha linde olduğu için şükrediyordu. Neyse ki kaldırırma çıktığında etrafta yaya yoktu.

Evet, her şeye rağmen kendini şanslı sayıyordu. Nora Lutz'un cenaze töreni iki gün önce Boston'da yapılmıştı. Bob Cooke'nin tabutu uçakla Kaliforniya'ya gönderilmişti. Onların ölümleri ve onlara katılmaya ne denli yaklaştığı düşüncesi içini ürpertti. Yanı başında olan şeyleri düşününce sahiden ne kadar şanslı olduğunu anladı.

Vaiz'in, geçen hafta, Tom'un Holly'ye yardım etme teklifini geri çevirdiğinden beri çok şey olmuştu. Öncelikle Holly'nin durumu iyice fenalaşmıştı. Eğer Bob bazı farelerin niçin iyileşip diğerlerinin iyileşmediğinin sırrını çözmüş olsaydı bu bilgiyi yanında mezara götürecekti. Holly'nin son iki inmesinden sonra Tom başka seçeneği kalmadığı için Tom ve Karl'ın o zamana dek gördükleri en saldırgan tümörün baskısını hafifletmek amacıyla kızını ameliyat etmeye karar vermişti.

Jasmine sağındaki kanatlı kapıların açıldığını duydu ve yor gun Alex Carter'ın bekleme odasına girdiğini gördü.

Tom'un babası, olduğundan daha yaşlı görünüyordu ve Jasmine, ilk kez, onun altmış sekiz yaşında biri gibi göründüğünü düşündü. Odayı gözleriyle kolaçan edip Jasmine'i kahve makinesinin yanında görünce rahatlayıp gülümsedi. El sallayıp ona doğru yürüdü.

"O nasıl? Ameliyata başladılar mı?" diye sordu Jasmine'in yanma bir sandalye çekerek.

Jasmine başını salladı. "Holly hâlâ koğuştta hazırlanıyor." Jasmine arkasındaki duvara yaslanmış omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etmek için sağlam elini kullandı. "Son bir saattir Tom ve Kari ameliyatı planlıyorlar. Yakında başlarlar."

"Peki, peki," dedi Alex kucağındaki ellerini sıkıp bırakarak. Alex endişeli görünüyordu ve Jasmine birden onun daha önce de bu tür şeyler yaşadığını hatırladı. Aynı hastalığa yakalanmış karısının acısına tanıklık etmişti.

"Karl Lambert mükemmel bir cerrahdır," dedi Jasmine yaşlı adamın omzuna elini atarak. "Tom'un nasıl olduğunu biliyorsun zaten. Holly emin ellerde olacak."

Yaşlı adam başını ona çevirip tebessüm etmeye çalıştı. Ama gözlerinden sona ya da en azından sonun başlangıcına gelindiği okunuyordu. Jasmine birden ağlamaya başladı, yılgınlık ve kızgınlığın

gözyaşlarıydı bunlar. Her şeyden önce onca insanı kaybetmişlerdi. Cana Projesi ve Holly'yi kurtarma şansı bir katil yüzünden suya düşmüştü, her şeyi berbat eden o katil yüzünden. Maria'nın dört gün içinde idam edileceği bilgisinde teselli bulamıyordu. Üzücü, aptalca bir israf gibiydi.

Alex ayağa kalktı ve kahve makinesine yöneldi. "Bir şey istiyor musun?" diye sordu, bir şey yapmaya ihtiyaç duyduğu apaçık belliydi.

"Evet, teşekkürler. Siyah kafeinsiz olanından, şeker koyma."

Kanatlı kapılar tekrar açıldı ve Holly'nin içeri girdiğini umarak her ikisi de başını o yöne çevirdi. Ama gelen Jack Nichols'du. Koca adam yara izine sıkılarak hafifçe vurdu, sanki orada olması gerektiğinden emin değil gibiydi. "Ne olup bittiğini görmek istedim sadece. Yapacak pek fazla bir şey yok, Tom ve Holly'yi düşünmek dışında..." dedi.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi Jasmine.

"Kahve alır mısın?" diye sordu, kahve makinesinin yanında duran Alex.

Jack'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bir fincan kahve her şeyi yoluna sokabilir," diyen bir gülümseme. "Teşekkür ederim. Açık olsun. Dört şekerli."

Kanatlı kapı açılıp içeriye sedyeyle Holly girdiğinde Alex tercihi hakkında yorum yapmak üzereydi. Holly'nin başında yeşil önlüklü iki kişi duruyordu. Holly saçsız başı mendenyle sabitlenmiş halde sırt üstü yatıyordu. Bir *lazer hatası* diye düşündü Jasmine ve Tom'un riskler hakkında söylediği sözleri hatırladı: *Felç ya da daha kötüsü*. Fakat vaftiz kızının korku dolu bakışlarının bir sola bir sağa döndüğünü görünce daha kötüsünün ölüm olup olamayacağını merak etti. Bundan daha kötüsü olamazdı herhalde.

Sedye ameliyat odasına açılan kapının dışında durduğunda, Jasmine ile Alex ayağa kalkıp sedyeye yaklaştılar. Jasmine elini uzatınca Holly yeni doğmuş bir bebek gibi onun işaret parmağını sıkıca tuttu. Diğer eliyle de Alex'i tutuyordu. Jack Nichols da gelip onlara katıldı.

"Yakında görüşürüz," dedi Jack, başparmağıyla işaret parmağını halka şekline getirip "tamam" işareti yaparak.

Holly gülümsemeye çalıştı ve işarete karşılık vermek için Jasmine'in parmağını bıraktı.

"İyi şanslar, Hol," dedi Jasmine, neşeli bir ses tonuyla.

"İyileşeceksin," dedi Alex üzgün bir halde, Holly'nin yanaklarını sıkarak. "Baban bunun icabına bakacak."

Ameliyat odasının kapıları açıldı ve Tom Carter içeri girdi. Hemen peşinden Karl Lambert geldi. Her ikisi de yeşil cerrah önlüğü giymişti. Tom'un boynunda maskesi asılıydı. Öne uzanıp kızının alnını öperken Jasmine gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Tom son derece nazik bir dille konuşmaya başladı. "Korkma Holly. Hep yanı başında olacağım. Hazır mısın?"

"Evet baba," diye fısıldadı Holly, rahatlığı yüzünden okunuyordu, gözlerindeki korku silinmişti.

Tom onu bir kez daha öptükten sonra doğruldu. "O halde başlayalım, hazır mıyız?"

Jasmine, tekerlekli sedyenin parlak beyaz ameliyat odasına girişini seyretti. Önündeki kapıların kapanmasından önce son gördüğü şey, yeşiller içindeki dört korumanın küçük vaftiz kızının yanı başında durduğuydu. Orada öylece dikilirken inançlarından taviz vermiş Protestan istavroz çıkarıp Tanrı'ya dua etti.

On beş mil uzakta Ezekiel De La Croix Massachusetts Eyalet Hapishanesi'nin görüşme odasında dolanıyorken Mesih'i, Maria Benariac önündeki masaya kelepçelenmiş halde oturuyordu.

"Özür dilerim daha erken dönemedim. Ayarlamam gereken işler vardı. Seni dışarı çıkarmak için bazı kişileri devreye sokmam gerekti," diye açıklamada bulundu Ezekiel.

Çelik masaya kelepçelenmiş elinin parmaklarıyla tempo tutarak, "Ama sana daha önce söylemiştim!" dedi Maria. "Daha iyi bir planım var ve bunun için sizin yardımınız gerekiyor. " Ezekiel ne zamandır emir verdiği kadından emir almaya alışkın değildi. Son haftasını İç Daire'yi kaçırma planına son halini vermeye ikna etmekle geçirmişti. Hatta hâlâ kuşkulu olan Bernard Kardeşle tartışmaya girip Maria'nın gerçekten seçilmiş kişi olduğuna dair bazı delillerin bulunduğunu söylemişti ona. Sonunda Bernard'ı da ikna etmiş ve çalışma planını kaba hatlarıyla çıkarmışlardı. Oysa şimdi Maria ona bu planı iptal etmesini söylüyordu. En azından planı dinleyebilirdi.

Üstelik kendi planının daha iyi olup olmadığı da kuşkuluydu. Yeni Mesih söylendiği gibi kendinden çok emindi. Mesih serbest kalıp kutsal yağla yağlandıktan sonra, Ezekiel görevini yapmış olmanın rahatlığına kavuşacaktı. Sorumluluğun omuzlarından kalktığı o anı düşünüp iç çekti.

"Pekâlâ," dedi Ezekiel hap kutusunu masaya koyup, beyaz bir asit gidericiyi ağzına atarak. Yeni Mesih'in planının hiç değilse işe yaramasını umuyordu. "Bana planını anlat."

Maria karşısına oturması için ona el işareti yaptı. Sonra sağma ve soluna baktı, başkaları da dinliyor mu diye. Ardından Ezekiel'e doğru uzandı. Maria öylesine alçak sesle fısıldıyordu ki, Ezekiel onun ne söylediğini anlamak için başını onunkine iyice yaklaştırdı. Maria planından söz ederken Ezekiel sabırla onu dinledi. İlk başta gerçekten ilgilenmekten ziyade görevi icabı bunu yapıyordu ama Maria tedbirli fısıltılarla planının ayrıntılarını anlatmaya koyulunca Ezekiel'in ilgisi giderek arttı. Sonunda Maria sözlerini bitirince Ezekiel'in ağzı açık kaldı, duyduklarına inanamıyordu. Dâhiyane bir plandı. Bu plan nasıl gerçekleştirilebilirdi ki? Olağanüstü riskler taşıyordu.

Ezekiel bir süre hiç konuşmadan Maria'nın iki renkli gözlerine bakakaldı.

"Ama bunun olacağını nereden biliyorsun?" diye sorabildi sonunda. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Maria ona gülümsedi, yüzü güvenle doluydu. "Bana inan!" "İnanıyorum ama..."

"Ben Yeni Mesih değil miyim?"

"Evet ama... "

Maria kelepçesini sallayıp daha yakma gelmesi için ona işaret etti. "Elimi tut."

Ezekiel tereddüt etti.

"Korkma."

Ezekiel çekine çekine elini tuttu. Maria'nın parmaklarının kendi parmaklarına değip sıkıca kavradığını hissetti. Gözlerini kapayışını ve sonra sanki acı çekiyormuş gibi solan yüzünü seyretti. Derken tuhaf bir sıcaklık elini sardı ve kolundan gövdesine indi. Sanki tenine sıvı bir merhem sürülüyor muş gibiydi. Birdenbire Maria onu serbest bıraktı ve dudagının kıvrımlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Anlamıyorum," dedi Ezekiel, Maria'nın kelepçeli ellerinin yanında duran masanın üzerine bıraktığı hap kutusuna uzanarak.

"Onları bırak" dedi alçak sesle.

"Ne?"

"Tabletleri. Artık onlara ihtiyacın yok."

Ezekiel donakalmış bir halde Maria'ya baktı. Bu imkânsızdı. Ne var ki midesindeki ağrı gitmişti, her zaman olduğu gibi azalmamış, büsbütün gitmişti.

Maria, Ezekiel'in geçirdiği bu şoka gülümsedi, ama gülüm semesinin ardında, onun ne kadar afallamış olduğunu fark edebiliyordu.

"Şimdi planımın işe yarayacağına inanıyor musun?" diye sordu.

Ezekiel suskun bir halde başıyla onayladı. Kuşkulu Bernard Kardeşe bu kanıtı verebilirdi.

"İyi, şimdi gidebilirsin. Ayarlamam gereken çok şey var." dedi Maria.

Tom, Kari Lambert'ın lazer neşterini kullanarak beynin -kızının beyninin geri kalan kısmına-zarar vermeden hastalıklı tümörü almaya çalışmasını seyrediyordu.

Bir yanı sadece ameliyata yardım etmektense lazeri kullanmak için yanıp tutuşurken, daha mantıklı olan diğer yanı, sol eli yaralı olmasaydı bile bunun bir sorumluluk yükleyeceğini biliyordu. Klinik tarafsızlıkla her tür cerrahî prosedürü yerine getirebilmesi gerektiğine her zaman inanırdı ama bunun doğru olmadığını şimdi öğrenmişti. Holly'yi başka bir şey değil de sırf bir hasta olarak görmeye ne kadar uğraşsa da bunu yapamıyordu. Zira o kendisinin biricik hassas kızıydı ve onu ameliyat etme düşüncesi bile ellerinin titremesine yetiyordu. Masanın çevresinde dört monitör vardı. Üçü Holly'nin yaşam belirtilerini izleyen cihazlar olup, ortada olanı, kalp atışlarını takip eden ve düzenli olarak *biip-biip-biip* sesi çıkaran bir ECG cihazıydı. Dördüncü monitör ise Kari Lambert'ın mikro lazerle kesip çıkardığı karanlık tümör hücreleriyle birlikte, Holly'nin yakın plan beynini gösteriyordu.

Ekranları görevli hemşire Lawrence ve ondan daha genç hemşire Fran Huckleberry yönetiyordu. Anestezi uzmanı Tim Fuller masanın başında, Karl Lambert ile Tom'dan bir metre uzakta duruyordu.

Her ne kadar Tom, Karl'a teknik açıdan yardım etse de seyretmekten başka yapacak pek fazla bir şeyi yoktu. Ameliyat öylesine hassastı ki bir çift el bile bir sürü el gibi görünüyordu. Tom, Kari Lambert'ın en iyilerinden, mükemmel bir cerrah olduğu düşüncesiyle kendini teselli etmeye çalıştı. Yine de Holly ameliyattan sağ çıksa bile ömrünün en fazla birkaç ay uzayacağını gayet iyi biliyordu. Bu acı ve üzüntüyü uzatmaya gerçekten değer mi diye düşündü bir kez daha.

Maria Benariac'ın Holly'yi kurtarmadan öleceği düşüncesini hâlâ bir türlü kabullenemiyordu. Bu çok kinci ve anlamsız bir hareketti. Dört gün içindeki infazının ona ne kazandıracağını umuyordu ki? Baş Rahibe Clemenza'nın genç Maria hakkında anlattığı tüm hikâyeleri anımsadı. Ayrıca Maria'nın istesem Holly'ye yardım edebilirim sözünü de anımsadı. Ne dehşet verici bir kayıp.

Biip-biiip, biii____iip, bii...iiii...iiii...iip.

ECG cihazına döndü, kalbi neredeyse duracak gibiydi. Çizgi düzdü. Holly'nin kalbi artık atmıyordu.

Birden zaman durdu. Karl Lambert'ın ellerinden başını kaldırdığını gördü, normalde sakın görünen gözlerinden endişe okunuyordu. Lambert sağlıklı dokuyu, Holly'nin sistemini şoka sokmuş olan hayatî beyin dokusunu kesmiş olmalıydı. Tom Holly'nin kalp atışlarını yeniden başlatmak için denetim koluna basarken hemşire Lawrence iletken jeli devreye soktu. Holly'nin sol ayağı birden hızla oynadı ve çok geçmeden sol yanı tümüyle kasıldı. Holly'nin kalbine -gerekli şoku vermek için

Tom tüm gücüyle kaşıkları kızının göğsüne bastırdı. Ellerin altındakinin kendi kızı olduğunu unutmaya, kızın küçük bedeninin yaşadığı travmayı düşünmemeye çalıştı. Onu hayatta tutmak için yapılması gereken şeye odaklandı sadece.

İlk şok etki yapmadı, ECG'deki çizgi hâlâ düzdü.

Tom beklerken kaşıklar yeniden şarj edilip Holly'nin göğsüne bastırıldı. Kızın tüm bedeni sarsıldı ve Tom bir an için çizginin eğikleştiğini sandı ama yanılmıştı. Çizgi hâlâ düzdü.

Üçüncü şok. Sonuç yok.

Ardından dördüncüsü.

Tom'a göre, kızını hayata döndürme mücadelesi hiç bitme yecekmiş gibi görünüyordu. Ama gerçekte doksan iki saniyede bitmişti. Saat tam 11:09'da ameliyat masasının çevresindeki herkes yapılacak bir şeyin kalmadığını anlamıştı.

Holly Carter ölmüştü.

Bunun üzerine Tom'un başından iki şey geçti. Birincisi, yaralı bir hayvanın çığlığına benzeyen korkunç bir çığlık duydu ve bir süre bu çığlığın kendisine ait olduğunu anlayamadı. İkinci şeyse, onu tekrar ağlatan, çok ani ve apaçık şekilde gelen bir ilhamdı.

Daha kimse onu teselli edemedi, "Hiçbir şeye dokunmayın," diye bağıırıp ameliyat odasından dışarı fırladı. Dışarıda bekleyen Jasmine, Alex ve Jack'i umursamayıp tüm hızıyla Crick Laboratuvarı'na doğru koştu.

Bir bedenın ölümü çeşitli şekillerde gerçekleşir. Doğal olarak kalp kan pompalamayı durdurduğunda ya da akciğerler oksijen almamaya başladığında veya beyin artık çalışmayınca artık beden her halükârda klinik açıdan ölüdür. Ne var ki beden hücrelerin toplamından ibarettir ve tüm hücreler bir anda ölmez...

Tom Carter meşgul asansörü es geçip merdivenlere koştu. Yaralı bacağının izin verdiği ölçüde tüm hızıyla merdivenleri tırmanıp ikinci katın kapısını açtı, Mendel Dairesi'ne giren virologları kenara itip ana laboratuvar boyunca koştu. İşlerine eğilmiş bazı bilim adamlarının bakışlarından habersiz şekilde elinin ayasını Crick Laboratuvarı'nın güvenlik kapısının tarayıcısına koydu.

Kapı tıslayarak yana açılır açılmaz geniş laboratuvarda koşarak, *Üçleme* serumunun bulunduğu on üç şişenin yer aldığı soğutmalı kabine vardı. Kabini açıp bir şişeyi aldı. Bitişikteki çalışma tezgâhının altındaki çekmeceyi açıp şırınga aradı. Steril paketi açarak iğneyi şişeye soktu ve şırıngayı serumla doldurdu. Şırınganın havasını aldı. Sol kolunu sıyırdı ve gömlek kolunu turnike gibi dolayarak kolun ön tarafından bir damar buldu, so nra iğneyi koluna batırdı ve ilacı enjekte etti.

Jasmine, Jack ile Alex'i ameliyat odasına geçirdiğinde, odadaki diğerleri gibi, Tom'un nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun peşinden gitmeyi düşünmüştü ama Alex, Tom'un yalnız kalmak isteyeceğini söyleyerek onu alıkoymuştu.

Karl Lambert solgun görünüyordu, tıpkı ameliyat ekibindeki diğerleri gibi. Onların ameliyathaneden çıkması için isteksizce bir el işareti yapmış ama bunda diretmemişti. Holly'nin anahtar deliği kesiğini temizledi ve yeşil bir ameliyat beziyle başının üstünü sardı.

Jasmine vaftiz kızına bakarken Holly'nin gözleri uykudaymış gibi kapalıydı ve tuhaf bir şekilde huzurlu görünüyordu. Jasmine ona dokunup hayata döndürmek için dayanılmaz bir dürtüye kapılmıştı.

Ne var ki babasının ve Olivia'nın ölümlerinde hissettiği soğuk üzüntünün aynısını şimdi de içinde hissetse de ne ona dokundu ne de ağladı. Alex'in yüzündeki kederi gördüğünde bile ağlamadı. Ancak Jack'in sol gözünden tek bir gözyaşının sızıp yarasının kavisinden ağzına uzandığını görünce ağlamaya başladı. Eski inatçı ve ters FBI ajanının bu gözyaşını dökmesi ona olan biteni tüm trajedisiyle birlikte anlatıyordu.

Derken ani bir gürültü patlak verdi. Tom kanatlı kapıları daha önce hiç bu kadar gürültülü açmamıştı. Sert bir kasırga gibi içeri giriverdi. Yeşil önlüğünün sol kolu sıyrılmıştı ve gözleri ateş saçıyordu. Diğerlerini umursamadan masaya yürüdü ve gözlerini kızına dikti. Bir an için Jasmine onun gözlerindeki ateşin gidip yerine bakışlarını yumuşatan engin bir sevecenliğin geldiğini gördü. Derken Tom eğilip kollarıyla kızına sarıldı, sanki onu yataktan kaldıracakmış gibi. Ama kaldırmadı, masanın üzerine eğildi ve ölü kızını kendine çekti.

Tom başını eğdiği için Jasmine onun yüzünü göremiyordu ama omzundan Holly'nin solgun yüzü apaçık görülebiliyordu. Kızını sıkıca kendisine bastırırken aynı omuz şimdi sarsılmaya başlamıştı.

Alex Carter teselli edici elini oğlunun omzuna attı ama parmakları ona dokunur dokunmaz yanan bir fırına dokunmuş gibi elini hemen geri çekti. Döndüğünde yüzünden acı değil de hayret okunuyordu.

Sonra Jasmine hayatı boyunca unutamayacağı bir şey gördü. Bu öylesine hızlı gerçekleşmişti ki gerçekten görüp görmediğinden emin olamadı.

Holly gözlerini kırptırmıştı.

Jasmine diğerlerinin de bunu görüp görmediğini anlamak için çevresine bakındı. Ama Jack ile doktorlar Tom'u kederiyle baş başa bırakıp yüzlerini başka tarafa çevirmişlerdi. Alex bile başı öne eğik halde düşünceye dalmıştı. Kendisinden başka hiç kimse Holly'nin yüzünü görmüş olamazdı.

Sonra Holly'nin gözleri tekrar açıldı.

Ya Jasmine deliriyordu ya da çok acayip bir şey oluyordu. Tekrar etrafına bakınarak, nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyor ve ona itaat etmeyen ağzını konuşmaya zorluyordu. Etrafindakiler hâlâ kederli bir halde çıt çıkarmadan öylece duruyorlar, olan bitenle ilgilenmiyorlardı.

Derken Holly ona uykulu uykulu gülümseyip "Lütfen bir bardak su alabilir miyim, Jazz?" dedi. Bunun üzerine Jasmine ömrü hayatında hiç yaşamadığı bir şeyi yaşadı: Bayıldı.

28

DÖRT GÜN SONRA, MASSACHUSETTS EYALET HAPİSHANESİ

Maria son kahvaltısını keyifli geçirdi. Gece yarısında infazının gerçekleştirilmesi planlanmış olmasına rağmen, kendini daha önce hiç böyle neşeli ya da canlı hissetmemişti. Yumurtalar sanki en usta Fransız aşçıbaşı tarafından hazırlanmış gibi lezzetli ve süt şimdiye değin içtiği en taze ve soğuk süttü. Öylesine duyarlı hale gelmişti ki, yaşadığı en olağan deneyim bile ona yeni bir keşfin çocuksu neşesini veriyordu. Mahkûm elbisesinin mavi rengi birden peygamber çiçeğinin saf beyazlığına dönmüştü. Daha önce niye bu renk bir elbise giymedim ki diye düşündü. Ve şimdi infazdan önce koyulduğu yeni hücresi fevkalade oyalayıcıydı. Dün öğleden sonra zamanının çoğunu, bu hücreyle eski hücresi arasındaki tüm gizli ama ayırt edilebilir farklılıkları sıralamakla geçirdi. Ne var ki ona asıl neşe ve rahatlık veren şey, vücudunun her bir hücresinde bulunduğunu bildiği müthiş güçtü.

O seçilmiş biriydi. Bunu artık biliyor ve kabul ediyordu. Tanrı'nın gen havuzunda yıkanmış, hayatın ve ölümün efendisi olmuştu. Artık hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu. Ezekiel Babayla yaptığı görüşmeyi hatırlamak onu hâlâ heyecandan titretiyordu. Eline dokunup ülserini tedavi ederken, enerjinin -*gücün* kendi bedeninden onun bedenine aktığını hissetmişti. Peşinden gelen coşku, yarım yamalak hatırladığı o çocukluk günlerinden kalan gücünün farkında olmasının verdiği coşkuyla kıyaslanamazdı.

Dr. Carter'la yaptığı görüşmeyi de aynı ölçüde tatmin edici buluyordu. Cinayetleri işlemek ona her zaman aynı haklı heyecanı vermişti. Bir *canı almanın* basit ve esaslı bir yanı vardı ama infazlarının hiçbirisi, en coşku verici yüz yüze karşılaşmalar bile Dr. Carter'ın ricasını geri çevirmenin verdiği heyecana yaklaşamazdı. Yaşama karşı çıkmanın öldürmekten tamamen farklı bir şey olduğunu

kavradı. Sanal bir cinayetti bu. Yaşam bahşetme gücüne sahip olmak ve sonra o gücü kullanmamayı seçmek daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimdi. Kendisini sanki... sanki... sanki bir tanrı gibi hissediyordu.

Gardiyanların koridordan gelen tanıdık ayak seslerini duydu. Ruhsal danışmanı son ziyaret için gelmişti.

Dokuz dakika sonra görüşmede odasında Ezekiel Babanın yorgun ama heyecanlı yüzüne bakıyordu.

"Her şey ayarlandı mı?" diye sordu.

Ezekiel başıyla onayladı. "Ruhsal danışmanın olarak tanıklar ve hapisane müdürüyle birlikte infazına katılacağım. Kardeşlikteki bağlantılarımız ilgili personelin gerekeni yapacağını teminat altına aldı." Bir an durakladıktan sonra sözüne devam etti. "Bu planın işe yarayacağından emin misin?"

Maria, Ezekiel'in endişesine içerledi. "İnan, Baba."

"Sana inanıyorum, evladım, ama bu korkum o ki, bunca zaman bekledikten sonra..." Sesi kısıldı. "Daha *alışıldık* bir kurtarma planı uygulamayı tercih ederdim."

"Ama kim olduğumu herkese göstermenin bundan daha iyi bir yolunun olacağını düşünebiliyor musun? Bu yolla sahiden seçilmiş kişi olduğumu herkes^, kanıtlayacağım."

Ezekiel isteksizce omzunu silkti ve yakut yüzüğüyle oynadı. "Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum. Dr. Carter infazda olacak mı?" Dr. Carter onu Babayla ne kadar az ilişkilendirirse o kadar iyi olacaktı.

"Sanmam," dedi Ezekiel De La Croix. "Yalnızca iki kişi katılmak istedi ve bilim adamı onlardan biri değil. Ölmekte olan kızıyla meşgul. Ama gelse bile bu planımızı bozmaz. Senin ruhsal danışmanın olduğumu galiba biliyor ama sadece o genlere sahip olduğunu öğrenmemden sonra seninle buluştuğumu sanıyor. Ne de olsa, iki bin yıl bekledikten sonra son günlerinde Yeni Mesih'le birlikte olmam yerinde bir davranış olsa gerek." Maria bu sözü başıyla onayladı. Ezekiel herhalde haklıydı. Baba sandalyesinden kalktı. "Şimdi gidip tüm hazırlıkları gözden geçireyim..." Bir an tereddüt etti, parmağındaki yüzükle gergin bir halde oynadı, gitmekten ansızın vazgeçti. "Tabii infazdan önce seninle tekrar konuşamayacak kadar meşgul olabilirim..." Her zamanki donuk yüzü birdenbire yoğun duygularla doldu. Maria ıstırap, pişmanlık, ümit, korku ve sevginin -*evet ona olan sevgisi*-, bulut gölgelerinin bir manzarayı kaplaması gibi yüzünün hatlarını renklendirdiğini görebiliyordu. Ezekiel masanın çevresinde dolandı ve onun başında dikildi. Bu sefer önünde diz çökmeyip eğilerek onu kucakladı. Sonra Maria'yı hayrete düşüren ve gözlerinden yaş getirecek kadar etkileyen bir şey yaptı. Onu sol yanağından öptü.

Maria bu kucaklamanın sıcaklığına karşılık vermek istedi ama kelepçeler buna izin vermiyordu. Kulağına fısıldanan sözleri gözyaşları içinde dinlemeyle yetindi.

"Çocuğum, seni zamanında bulduğum için *çok* mutluyum." Sonra Maria'nın bu söze karşılık vermesine

fırsat kalmadan Ezekiel hemen doğruldu, yüzü yine tüm duygulardan arınmıştı.

"Şimdi gidiyorum."

Kapıya yürüdü ve sinyal düğmesine bastı. "Tanrı seni korusun," dedi hoşça kal niyetine.

Maria'nın delici gözlerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de doğruyu koruyayım ve dinsizi cezalandırayım."

Gardiyanlar kapıyı açtıklarında Baba onların kelepçeleri masadan çözmesini ve mahkûmu kapıya kadar geçirmesini bekledi. Sonra ona hafifçe gülümseyerek dışarı çıktı.

Maria beyaz fayanslarla döşeli koridorda soluna, ziyaretçi kabul yerine açılan kapıya döndü ve dışarıdaki dünyanın parlak gün ışığını gördü. Normalde, gardiyanlar onu hemen sağa çevirip uzun koridorda infaz odasının yanından geçirerek hücrelerine sokarlardı. Fakat bugün her nedense gardiyanlar durup onun oracıkta, Ezekiel Babanın beyaz tünelden ışığa doğru kam bur gidişini seyretmesine izin verdiler.

Ezekiel'in omuzlarının gerilip hızlı adımlarının durduğunu gördüğünde Maria kendi isteğiyle istikametini değiştirmek üzereydi. İlk başta Ezekiel'in geri dönün kendisine bir şey söyleyeceğini düşündü. Ama bunun yerine ziyaretçi kabul yerine açılan kapının üst yarısını oluşturan telli camdan yukarı baktı. Kapı açıldı ve uzun boylu biri oracıkta belirdi. Maria sadece on beş metre uzaktaydı ama dışarıdan öylesine yoğun bir ışık geliyordu ki bu kişinin kim olduğunu göremedi. Derken söz konusu kişi eğilip Babanın elini sıktı. Maria, Babanın ışıktaki siluet halinde gözüken kişiyle konuşmasını seyretti. Ezekiel bir an önce ayrılmak ister gibi görünüyordu ama birkaç dakika konuştu, sonunda başını sallayıp, siluet halindeki kişinin elini sıktı ve yanından geçip ilerideki göz kamaştırıcı ışığa karıştı.

Gardiyanlar Maria'yı acele götürmeye yeltenmediler. Babanın ayrılması üzerine kapı kapanıp ışık kesilince Maria söz konusu kişiyi tanıdı. Dr. Carter. Düpedüz Maria'yı ziyarete gelmişti. Maria bunu hayli can sıkıcı bulmuştu. Buradan çıktığında, tüm yaptıklarının hesabını ödeyeceği zaman onu görmek istiyordu, şimdi, hazırlıksız iken değil. Fakat bir yanı da onu tahrik etmek istiyordu.

Kendisine yaklaşmasını bekledi ama adam oracıkta, on beş metre ileride duruyor, sol elinde tuttuğu katlanmış bir kâğıtla oynuyordu. Her nasılsa büsbütün değişmiş biri gibi görünüyordu, daha on bir gün önce ziyaretine gelen adamdan farklı biri gibi. Günlük bir kıyafet içindeydi. Rengi solmuş bir blucin ve mavi polo gömlek giymişti ama değişimi açıklayan kıyafeti değildi. Sonra Maria'ya gülümseyince Maria bu gülümsemenin ne olduğunu anladı. Gülümsemesinden kibir değil kendine güven okunuyordu. Bu gülümseme onu daha genç, hatta delikanlılar gibi yakışıklı kılıyordu. Maria'nın anca şimdi kavrayabildiği farklılık onun mutlu olmasıydı ve Maria bunu sinir bozucu bulmuştu. Zira hiç beklemediği bir şeydi.

Kapıya dönüp, arkadaki gardiyandan kapıyı açmasını istedi. Işık demeti tekrar içeriye süzüldü ve kapı tekrar kapandığında daha kısa, hatta Ezekiel Babadan bile kısa boylu başkasının Dr. Carter'ın yanında dikildiğini gördü. Kırmızı bir beysbol şapkası takmış bir kızdı bu. Çocuk bilim adamının elini tutuyordu. Fotoğraftaki kız gibi kendisine el salladığında ancak, onun, ölümcül hastalığa

yakalanmış Holly Carter olduğunu anladı.

Maria buna anlam veremiyordu. Kız ölümün kıyısında olmalıydı, hatta ölü. Fakat şapkasının altında saç olmamasının dışında sağlıklı, sapasağlam görünüyordu.

Bu nasıl bir oyundu? Ne olmuştu?

Maria kendini toplamadan önce kapı yeniden açılıp içeriye kör edici ışık süzüldü. Peşinden kız kayboldu. Şimdi Dr. Carter kendisine doğru yürümeye başlamıştı. Sanki bir işaret almışlar gibi gardiyanlar onu görüşme odasına geri götürdüler ve tekrar masaya kelepçelediler.

Tom Carter odaya girip Maria Benariac'in karşısına oturduğunda hiç nefret duymuyordu. Maria ölmeye mahkûmken. Holly'nin hayatı kurtulmuştu. Bu ona yeter de artardı. En çok üzüldüğü adam yaşlı Ezekiel De La Croix di. Daha birkaç dakika önce kamburlu bedenini görmek ona karşı beslediği sempatiyi artırmıştı sadece. Bütün hayatını birini aramakla geçirmiş, sonunda onu Ölüm Hücresinde, ölümün eşiğinde bulmuştu.

Tom'un bugün buraya gelmesinin nedeni, Maria'nın başarılı olduğuna inanarak ölmesine katlanamamasıydı. Canice fanatizminin ve kinci garezkârlığının sonunda boşa çıktığını bilmesini istiyordu. Ayrıca ona genlerden, kızının hayatını kurtarmış harika genlerden söz edecekti.

Bu sandalyeye son kez oturduğu zamanı hatırladı. O zaman ağzında korku ve kızgınlığın metalik tadı vardı. Ama bu sefer Maria Benariac'ten korkmasına gerek yoktu. Sandalyesine yaslandı, elindeki kâğıt parçasıyla oyalanıp beklemeye koyuldu. Neden sonra, "Kızına ne oldu?" diye sordu Maria.

"Öldü."

"Ama gördüğüm kadarıyla..."

Tom başını salladı. "Evet Holly'yi gördün."

"Ama anlamıyorum. Onun öldüğünü söyledin."

"Ölmüştü. Ama artık ölü değil." Maria'nın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Maria.

"Genleri kullandım."

"Genleri mi kullandın? Benim genlerimi mi?"

"Hayır, orijinal genleri kullandım. İsa'dan alınanları. Ama seninkileri de kullanabilirdim."

Maria Benariac'in gardı inmişti artık ve yüzünde garip bir duygu karmaşası vardı. Cana Projesi'nin başarıya ulaşmasından dolayı öfke ve nefret duyuyordu. Ama gözlerinde başka bir ifade daha vardı; heyecan.

"Ama onları nasıl kullanabildin?" diye sordu.

Tom elinde oynadığı kâğıt parçasını açtı. El yazısı apaçık okunabiliyordu. "Onların çalışma tarzında ilginç bulacağını sandığım bir husus var." Tom yemek kırıntılarıyla dolu masaya doğru uzanınca, Maria fevri bir şekilde sanki bir dilenci tası tutuyormuş gibi ayakları yukarıya bakacak şekilde kelepçelenmiş ellerini çevirdi. Tom kâğıt parçasını onun eline bırakırken sağ kolunun ön tarafındaki solgun derisinde haç şeklinde bir yara izi gözüne çarptı. Eski bir yara olduğu belliydi ama cerrah gözlerinin fark ettiği kesiğin derinliği ve kertikliliği, hassas bir aletle değil de kama y a da büyük bir bıçağın keskin ucuyla açıldığını gösteriyordu. Doğal merakı ona bunu sormaya itiyordu. Ama kadının şiddet dolu geçmişini düşününce sormamanın en iyisi olduğuna karar

Bunun yerine kâğıttaki mesajı okumasını bekledi. "Üzgünüm kanla yazmadım. Ama Vaiz'in, İncil'den yaptığım küçük alıntıyı takdir edeceğini düşündüm. Alıntının nereden olduğunu biliyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Elbette," dedi küçümser bir havayla. "Ameller, 20. bölüm, 35. ayet."

Tom kendi kendine gülümsedi. "Evet, bileceğini tahmin ediyordum. Bu, benim hayranlık duyduğum Hristiyanlık öğretilerinden biridir."

Maria bezgin bir halde omzunu silkti. "Ama hâlâ anlamıyorum. Bunun genlerin çalışmasıyla ne ilgisi var?"

Tom acele etmeden sandalyesine iyice yaslandı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Ve o an Maria'nın gözlerindeki nefretin derinliğini gördü.

"Kazandığını sanıyorsun. Öyle değil mi?" diye sordu Maria, kazanmadığına canı gönülden inanarak. Hâlâ son bir numarası varmış gibi davranmaya çalışıyordu.

Tom, Olivia, Bob Cooke, Nora Lutz ve diğer ölenlerin hepsini hatırlayarak üzgün bir halde başını salladı. "Kendimi kazanmış gibi hissetmiyorum. Senin karşında galip geldiğimi de düşünmüyorum. Çünkü aslında ben seninle savaşmıyordum. Senin savaşın benimle olabilir ama benimki, benim savaşım diğer katillerleydi, senden daha ölümcül olan katillerle."

Maria çenesini öyle güçlü sıktı ki Tom yüzünün her iki tarafındaki kasların gerildiğini görebiliyordu.

"Söylesene, bu mesajın genlerle ilişkisi nedir?" diye tekrar sordu Maria, parmağıyla kâğıdı buruşturarak. "Benim genlerimle ne ilgisi var bunun?"

"Çok ilgisi var," dedi Tom. "Sana anlatacağım." Önce boğazını temizledi ve sonra sakın bir ses tonuyla anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde, Maria'nın tepkisine şaşırdı. Beklediği gibi kızgın olmak bir yana afallamış gibi görünüyordu. Tüm kibri kaybolmuş ve bir an için korkuya bile kapılmıştı. Tom ayağa kalkıp sinyal cihazına basmaya gittiğinde Maria başını bile kaldırmadı. Onu almak için gelen gardiyanların onu sandalyeden kaldırmaları gerekmişti. Sürekli Tom'un bıraktığı mesaja bakıyordu. *Vermek almaktan daha yücedir.* Maria mesajın ne demek istediğini şimdi kavramıştı ama Tom bu mesajın onu niye bu kadar etkilediğini hâlâ anlamamıştı. Ona söylediği bir şey nasıl olur da bir değişikliğe yol açabilirdi?

Maria birkaç saat içinde idam edilecekti. Ama bugün öte tarafa geçmeyi bekliyor gibi bir hali yoktu.

İNFAZ ODASI, MASSACHUSETTS EYALET HAPİSHANESİ

Gece yarısı yaklaşmaya başladığında Maria Benariac, Dr. Carter'ın sözlerini zihninde

tekrarlamayı sürdürüyordu.

Hapishane doktoru ona antihistamin enjekte ederken, Carter yalan söylüyor olmalı dedi kendi kendine. Öylesine düşüncelere dalmıştı ki, sonradan enjekte edeceği zehirlere vereceği ters tepkiden doktorun endişelenmesi ironisini bile fark etmemişti.

Ama Holly'yi canlı gördüm ve bilim adamı planı biliyor olamazdı, dolayısıyla söylediği doğru olmalı diye düşündü. Holly'nin hayata döndüğünü anlar anlamaz kafa karışıklığının yanında heyecan da duymuştu, çünkü bu, planının işe yaradığını kanıtlıyordu. Fakat bilim adamının açıklamasından sonra heyecanı söndü. Adamın söylediğine kafayı ne kadar takarsa planın işe *yaramayacağı* yönündeki endişesi o kadar artıyordu.

Kadın gardiyanlar, ölürken altına pisleyeceğinden onu bezlerken, o diğer olasılıkları düşünüyordu. Dr. Carter genlerin tam olarak nasıl çalıştığını bilmediğini itiraf etmişti, o halde yanılıyor olabilirdi. Öyleyse planında bir değişiklik yapmasına *gerek* kalmamıştı. Keşke Baba burada olup ona tavsiyede bulunsaydı.

Evet ama nasıl yardım edebilirdi ki? Eğer bilim adamı haklıysa diğer planı yürürlüğe koymak için çok geçti. Gerçeklerle yüzleşmeliydi. Ok yaydan çıkmıştı ve şimdi tek yapabileceği şey, Dr. Carter'ın yanılıyor olmasını ümit etmektir.

Aklından bu düşünceleri geçirirken, gardiyanlar onu beyaz koridordan geçirip infaz odasına doğru götürüyorlardı. Ama kapı açılıp da öleceği odayı gördüğünde aklı bir an için durdu.

Üç metreye dört buçuk metreden daha büyük olmayan beyaz odaya, sarkan bir haç şeklinde siyah kumaş kaplı bir masa hâkimdi. Masanın her iki kolu ve ana gövdesi mahkûmu zapt etmek için kullanılan kalın deri kayışlarla donatılmıştı. Her bir kolun yanında, koca bir televizyon büyüklüğünde serbestçe duran bir krom kutuya bağlı, damardan enjeksiyon tüpü vardı. Kutunun üstünde tüplerden mahkûmun kollarına verilecek olan narkoz ve iki ayrı zehir için açma kapama düğmesi vardı. Şırıngalardan birinin çalışmaması gibi pek muhtemel olmayan bir duruma karşı iki tane damar içi serum kullanılıyordu.

Tanıkları mahkûmdan ayıran Pleksiglas cam bölmenin arkasından zehirlerin verileceği kendisine daha önce söylenmişti. Bu alanda iki telefon vardı, biri doğrudan Vali'nin ofisine bağlıydı, son ana kadar ortaya çıkabilecek ertelemeler içindi. Hapishane müdürünün bu telefonun başında durması ve emir vermeden önce, gece yarısı planlanan infaz saatinden sonra üç dakika beklemesi gelenektir. Ne var ki ABD Başkanı'nın Suç 2000 uygulaması ile bu, anlamsız bir uygulamaya dönmüştü. Nitekim 8 Şubat 2000'den beri ABD'nin hiçbir yerinde hiçbir mahkûma son dakika ertelemesi uygulanmamıştı.

Maria'nın Pleksiglas camın ardında duran tanıkları tarayan gözleri, Ezeziel Babanın kısa pörsümüş bedenini görünce parladı. Adam kemikli yapısı üzerinde sarkık duran sade siyah takım elbisesiyle günün modasına hiç prim vermiyordu. Maria onun ne denli yaşlı göründüğünü daha önce hiç fark etmemişti. Bu gece kırışık yüzü doksan altı yaşını açığa vuruyordu. Maria'ya göre o hâlâ ölümsüzdü. Babaydı işte; dünya sırtını döndüğünde ona destek ve yön veren insan. Şimdi onunla konuşabilmeyi, endişelerini ve korkularını paylaşabilmeyi ne kadar çok isterdi. Mutlaka

kendisini yatıştırırdı.

Fakat Babayla konuşamazdı. İnancını koruyup Golgotha'sıyla yalnız başına yüzleşmeliydi.

Gardiyanlar onu masaya geçirdiklerinde, Pleksiglas camdan bakarak Ezeziel'in gözlerini yakalamaya, bir sorun olduğu konusunda onu hemen uyarmaya çalıştı. Ezeziel ona gülümsedi, bir göz açıp kapayışı kadar süren bir gülümseme, cesaret ve dayanışmanın ifadesi olan bir gülümseme.

Ama anlamıyorsun diye ona bağırarak istiyordu. *İşe yaramayabilir.* Gardiyanlar masayı dikey hale getirip onu masaya bağlamaya çalışırken çırpınmaya başladı.

"Bir sorun var," diye bağırdı. Gardiyanlardan birini kenara itip cama doğru fırladı. "Durdur onları," diye bağırdı. "Hazır değilim!"

Ezeziel'in gözleri endişeyle doldu, olan biteni anlamıyordu. Her bir adamın belli bir eklemi bağlamaktan sorumlu olduğu dört deneyimli gardiyan onu masaya bağlamak için cebelleşirken hapishane müdürü ve diğer tanıklar duygusuz görünüyorlardı. Önce sağ ardından sol bacağı masaya bağlandı, sonra da kolları. Peşinden gövdesi ve başı, böylece tüm vücudu kontrol altına alındı. Derken hapishane doktoru açılmış kollarının her birine damar içi serum bağladı ve klinik açıdan ne zaman öldüğünü gösterecek izleme aygıtını kalbine bağladı.

Maria, Pleksiglas camın üzerindeki sade beyaz saatin 11:58'i gösterdiğini fark ettiğinde, Carter'ın söyledikleri aklına geldi. Artık kendini kandırmanın zamanı değildi. Eğer Carter'ın teorisi doğruysa idam edilmekle kalmayacak tüm hayatı boşa gitmiş olacaktı. Carter'ı durduramamasının yanı sıra Tanrı vergisi yeteneğini insanları kurtarmakta değil de öldürmekte kullanıp heba etmiş olacaktı.

Şimdi tek bir gerçeğe baş başaydı, ilk Mesih'in, herkesin tövbe edip sonsuz hayat bulması için uzun zaman önce ölen kişinin öğrettiği tövbe etme ve af dileme dersi.

Oracıkta haçın üzerinde uzanmış zehirlerin damarına enjekte edilmesini beklerken derin bir nefes alıp sessizce bir dua okudu.

"Baba günahlarım için beni affet."

Ezeziel De La Croix yakut yüzüğüyle oynamamaya çalışıyordu ama asi parmakları bildiklerini okuyordu. İnan demişti Maria, ama buna rağmen gergindi. Gardiyanlar onu infaz odasına getirdiklerinde Maria'nın belirgin ürkekliği Ezeziel'i hayrete düşürmüştü. Oysa bu sabah kendinden emindi, tüm endişelerini def etmişti. Ama şimdi camın ardından gördüğü kadarıyla Maria korku ve kuşkuyla doluydu. Korkunun, kendine en fazla güvenen bir ruhu bile ölümle karşılaşırken

sarsabileceğini düşününce Maria'nın çırpınışı anlayabildi. İsa da unutulduğunu düşünüp çarmının üzerinde bir an tasaya kapılmamış mıydı?

Ezekiel çarmıh masasında gerilmiş Yeni Mesih'e baktı ve sonra başını saate çevirdi: 11:59. Şimdi zayıf olunacak zaman değildi. Korku ve endişe yakında sona erecek ve yepyeni bir başlangıcın şafağı sökecekti.

Diğer tanıklarla birlikte doktorun gözü de hapishane müdüründeydi. Sonraki birkaç dakika bir asır gibi geldi ama tam 12:03'de müdür suskun telefonlardan uzaklaşıp doktora başıyla onay

Hiç tereddüt edilmeden düğmeye basıldı ve Maria'nın hayatına son verme işlemi başlatıldı. İlk, hastaları uyutmak için kullanılan bir uyku hapi olan sodyum thiopental tüpe boşaltıldı. Sonra ciğerlerin çalışmasını durduran bir kas gevşetici olan pavulon'dan ağır dozda verildi. Son olarak, kalbi durdurmak için aynı dozda potasyum klorür eklendi.

Ezekiel, Maria'nın bedenine verilen zehirlerin etkisini gösterip göstermediğine baktı. Tek gördüğü şey, Maria'nın son kez derin bir nefes aldıktan birkaç saniye sonra gözlerini kapaması oldu.

12:04'te doktor monitörlerini kontrol edip mahkûmun öldüğünü bildirdi.

Maria Benariac ölmüştü.

Ezekiel başını eğip ruhu ve güven içinde dönüşü için kısa ama içten bir dua okudu. Sonraki saatler hayati öneme sahipti. Kardeşlik şimdi tek bir hatayı bile kaldıramazdı. Ezekiel öylesine düşüncelere dalmıştı ki, infazda hazır bulunan tanıkları kaydeden resmî fotoğrafçının içeriye girdiğini fark etmedi bile.

Aniden odadan ayrılmak için döndüğünde gözünü kör eden flaşı durdurmak için zamanında el işareti yapabildi. Fotoğrafçının özürlerini savuşturarak gözlerini kırıp hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Acele etmeliydi. Yapacak çok işi vardı.

Bedenin farklı yerlerindeki hücreler farklı zamanlarda ölür. Saatlerdir, hatta günlerdir ölü oldukları halde saçları *ya* da tırnakları uzamaya devam eden cesetler görülmüştür. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra tecrit edilmiş Pasifik Adaları'ndaki fanatik Japon askerleri gibi, bu uzak hücreler asıl savaşın kaybedildiğini ve teslim olmaları gerektiğini her zaman fark etmezler. Ellerinden geldiğince savaşa devam ederler, ta ki kendileri de ölene dek.

HAPİSHANE MORGU

Bodrum katındaki fayans döşemeli morgda iki hademedden genç olanı, en son idam edilen mahkûmun cesedini taşıyan asansörü beklerken, terli el ayalarını önlüğünün önüne sürü yordu. Lenny Blaggs, tam bir aydır burada çalışıyor olmasına rağmen cesetler hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Ölü bedenlerle çalışmaya bir şey demiyordu, gece yarısı bile olsa. Hastanede çalışırken bu işi yapıyordu zaten. Ama ölü caniler ve ırz düşmanları başka bir şeydi. Bu, bir Stephen King romanından fırlamış, gerçek dışı bir şeydi.

Yukarıdan dişlilerin gürültüsü geliyordu. Asansör, yüküyle birlikte aşağı iniyordu.

Ustası Calvin Jetson sigarasını hırıltılı bir şekilde içiyordu. "İşte geliyor adamım. Ölüm treni."

Dumanı elleriyle uzaklaştırarak, "Sigara içmeye devam edersen sen de bir gün binersin bu trene," dedi Lenny. Gerçi Marlboro tütününün kokusunu formaldehid ve ölünün kokusuna tercih ederdi, her ne kadar her ikisinin de aynı şey olduğunu düşünen kimseler bulunsa da.

"Ölümden korkmuyorum," dedi Calvin; güneşe aç, kül rengi yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ölüm ve ben eski dostlarız."

Madenî bir ses duyuldu, asansörün ışıkları yandı ve kapı açıldı.

Calvin yanındakine göz kırptı. "Bu gece sahiden onurlandırıldık, genç çırağım. Çünkü bu gece cidden çok ünlü bir baş belasıyla uğraşacağız; Vaiz'den başkası değil bu kişi."

"Evet, harika," dedi Lenny, sedyenin asansörden çekilerek kapının yanında, morgun ön bölümüne getirilmesine yardım ederken. Eğer cesetler ürperti veriyorsa katillerin kraliçesi ürpertinin âlâsını verirdi.

"Vaiz'in öldürdükten sonra kurbanlarına ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Calvin, sigarasını alt dudağına sihirli bir şekilde yapıştırmış gibi. "Özel, hayli uzun uçlu bir kalemi alıp, şeye... saplar."

"Bilmek istemiyorum. Bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

Calvin kahkaha attı. "Elbette, Lenny, adamım. Gerilmene gerek yok. Hey, yan kapıya geçip cesedi buraya getirebilir misin. Onu burada ışıktaki yıkarız, böylece fazla korkmazsın."

"Korkmuyorum," diye meydan okudu Lenny, mendilleri, kimyasal maddeleri ve kirli bezlerin koyulacağı kutuyu almak için morgun arkasına doğru yürürken.

Calvin'in, arkasından yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Eminim korkmuyorsundur, adamım," dediğini duydu. "Eminim korkmuyorsun."

Lenny küçük bir tekerlekli el arabasını çekip malzeme dolabına doğru sürdü. Mendilleri almakla uğraşırken hafif bir esintinin çıktığını ve oda sıcaklığının düştüğünü hissetti, sanki bir kapı açılmış gibiydi. Bunu hayal gücüne yorarak, kimyasal maddeleri ve diğer malzemeleri tekerlekli arabaya koyup morgun ön kısmına açılan küçük kemerli geçide doğru arabayı sürdü. Yaklaşırken, Calvin'in o "küçük şakalarından" birini duyacağını umuyordu ama Calvin sessizdi.

"Daha fazla mendil sipariş etmeliyiz," dedi Lenny, geçitten geçerken. "Biraz şey..."

Calvin'in görüntüsü nutkunu kesti. Ustası oracıkta, tam önünde duruyordu, gözlerini ona dikmişti, yüzü her zamankinden daha beyazdı. Ağzı hareket ediyordu ama ses çıkarmıyordu. Üst dudağından bitmiş bir sigara izmariti sarkıyordu ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Bu oyun hayli başarılıydı, büyük muzip Calvin Jetson için bile. Manyak dehşete kapılmıştı.

"Hey Calvin? Ne oluyor burada, Calvin?"

Calvin'in yüzü birden değişti ve Lenny'ye muzipçe baktı. "Sen miydin?" Konuşmaya başlayınca sesi hâlâ öylesine telaşlı çıkıyordu ki, Lenny'nin yüreği ağzına gelecekti neredeyse. "İyi numaraydı. Kahretsin, nasıl yaptın bunu. Sadece bir bilemedin iki saniyeliğine arkamı döndüm."

"Ee, ne oldu ki?"

Calvin titreyen parmaklarıyla yeni bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Dalga geçmeyi bırak artık. Tamam, kandırdın beni. Ama nasıl yaptın? Sadece bir saniyeliğine döndüm arkamı. Bir saniyecik."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Lenny, hayaları korkudan büzülmeye başlamıştı.

Sonra Calvin yana çekilince, Lenny yaygaranın sebebini anladı. Maria Benariac'in cesedi gitmişti.

Çılgın Vaiz ortadan kaybolmuştu.

BEACON HILL, BOSTON

İnfazdan sonraki sabah, Tom Carter derin, rahat bir uykudan uyanınca Maria Benariac'ı düşünmeden edememişti. Stockholm'den beri böyle rahat bir uyku çekmemişti. Gözleri kapalı halde yatağın öte yanına uzandı ve onun omzunu hisseder hissetmez elini geri çekti *-Hiç öğrenemeyecek misin? Olivia gitti-*. Sol gözünü yarıya kadar açtı ve yanı başında, bol, kırmızı bir tişörtün içinde yatağa kıvrılmış küçük kıza gülümsedi. Holly'ye.

Kızın dün gece yatağa nasıl tırmandığını hatırlayınca içini saran neşe, Olivia'nın yokluğunun her gün verdiği acıyı bir nebze yatıştırmıştı. Holly buradaydı işte ve iyiydi.

Tom bir süre perdelerin arasından süzülen gün ışığının yarı aydınlığında, orada öylece uzandı ve kızını seyretti. Gözleri kapalıydı; dudakları göğsünün kabarmasıyla birlikte hafifçe aralanıyor ve düzenli nefes alış verişleriyle tekrar birleşiyordu. Saçları Tom'un düşündüğünden daha hızlı büyüyordu ve başındaki ince yara izi Kari Lambert'ın aklını karıştıracak bir hızda kayboluyordu. Tom ona doğru uzanıp alnına hafifçe dokundu. Daha iki gün önce hiçbir tümör izi kaydetmeyen bir CAT taramasından geçmişti. Genomu artık normal görünüyordu, tüm bozukluklar mucizevî bir şekilde düzelmişti.

Tom yataktan fırladı ve bahçeye bakan geniş pencerelerin perdelerini çekti. Haziran güneşi tirizlerle ayrılmış camlardan süzülüp pijamalarını ışık kareleriyle kaplıyordu. Pamuğun içinde hissettiği sıcaklık kâbus gibi geçen birkaç ayın soğuğunu unutturmuştu.

Üstteki açık pencereden derin bir nefes aldı ve kollarını başının üzerinde gerdi, tıpkı ateşin önünde gerinen bir kedi gibi. Aşağıda bahçe güzel görünüyordu, çimenliğin zümrüt rengi, güllerin kırmızılığı, çuha çiçeklerinin sarılığı; renkler ilk kez bu kadar parlak göründü gözlerine.

"Baba saat kaç?"

Tom dönüp, Holly'nin yatağında doğrulduğunu, esneyerek, gözlerini ovuşturduğunu gördü. "Sekiz. Unutma dokuz civarında Jazz kahvaltıya gelecek."

"Larry de mi?"

"Hayır. O, Los Angeles'ta film yapmakla meşgul hâlâ. Jennifer ile Megan ne zaman geliyorlar?"

Holly yatak örtüsünden sıyrıldı, yatağın ucuna oturdu ve başındaki yara izini kaşımaya başladı. "On buçuk gibi geleceklerini söylediler."

"Bir plan yaptınız mı?"

"Yo, takılacağız işte."

Tom gülüp başını salladı. Ölmesi gereken bir çocuktuktu bu, son beş gün ikramiyesiydi. Ama bugün en iyi iki arkadaşının kendisini ziyarete geleceği, en fantastik sabahında tek yapmak istediği "takılmak"tı. Birileri de hayatı dolu dolu yaşamaktan bahsedip dursun...

"Ne oldu baba?" diye sordu Holly, ses tonu birden ciddileşmişti.

Tom ona doğru yürüdü, yatağa gidip yanına oturdu. "Neyi kastediyorsun?"

"Ameliyatı!"

Tom durakladı. Holly, ameliyat yapıldıktan sonra geçen beş gün içinde ilk kez şimdi sözünü ediyordu. Tom kasıtlı olarak konuyu daha önce açmamış, onun istediği zaman konuyu açmasını beklemişti. "Seni iyileştirdik," dedi basitçe.

"Annem *senin* iyileştirdiğini söyledi."

"Annen mi? Ne zaman?"

Holly başını babasının omzuna koyup, rahatlardı. "Rüyamda. Ameliyat sırasında uyurken. Tuhaftı. Hâlâ uykuda olmama rağmen uyanmış gibiydim. Bir perundaydım ve sen beni trene bindiriyordun. Tren senden uzaklaşırken, tüm o insanlar bana el sallayıp veda ediyordu. Alex, Jazz, Jack, Jennifer, Megan, herkes."

"Tren nereye gidiyordu, Holly?"

"Annemi görmeye. Sen daha sonra geleceğini söyledin."

"Gerçekten mi? Sonra ne oldu?"

"Sana veda etmek beni üzüyordu, ama annemi göreceğime de seviniyordum. Derken birden annem trende yanı başımda belirdi. Varacağım yere dosdoğru gidip gitmediğimi kontrol etmek için geldiğini söyledi. Onu tekrar görmek harikaydı, tıpkı eskisi gibi görünüyordu; gülümsemesi, kahkahası, her şeyi aynıydı. Senin nasıl olduğunu ve ikimiz hakkında endişelenip endişelenmediğini sordu. Ben de iyi

olduğunu ve yakında aramıza katılacağını söyledim. Sonra tren yavaşlarken gülmeye ve aynı zamanda ağlamaya başladı. Onunla kalmayacağımı, senin beni iyileştirip geri alacağını söyledi. Kendimi çok üzgün hissetmiyordum, çünkü bir gün yine onu göreceğimi biliyordum. Geri dönüp seni görmek istedim. Sonraki hatırladığım şey, uyanıp Jazz'ın yüzüne bakarak ondan su istediğim."

"Rüya işte," dedi Tom.

Holly başını çevirip babasına baktı. "Peki, beni nasıl iyileştirdin?" diye sordu alçak bir sesle, zeki gözleri babasının gözlerinin içine bakıyordu.

Tom derin bir iç çekti. Bunu açıklamak kolay olmayacaktı. Kendisi bile işin aslını hâlâ tam anlamıyla bilmiyordu.

"Seni özel bir ilaçla iyileştirdim" dedi.

"Ne tür bir ilaç?"

"Hasta olan insan üzerinde etki göstermeyecek kadar özel bir ilaç. İlacı ben almak zorundaydım ki, seni iyileştirebileyim."

"Beni iyileştirmek için ilacı *sen* mi aldın?"

Tom başıyla onayladı. Ameliyat sırasında aklına gelen fikri, kriz sırasında kurduğu bağlantıyı hatırladı: Serum enjekte edilen farelerden kafeste ikili ya da üçlü gruplar halinde tutulanları iyileşmişti de, niçin tek başına kalanlar iyileşmemişti? Aklında şimşek gibi çakan bir düşünceyle Nasıra genlerini kendisine enjekte etmeye karar vermişti. Zira fareler birbirlerini iyileştirmişti. Yani Nasıra genleri enjekte edilen bünyeyi iyileştirmiyor, o bünyeyi *vasıta* olarak kullanıyordu.

"Gördüğün gibi, Holly, ilaç sadece kişiye başkasına yardım etme gücünü kazandırmak yoluyla etkili oluyor. Kendini iyileştirmek için kullanamazsın onu, yalnızca başkalarını iyileştirmek için kullanabilirsin."

Holly bir süre bunu düşündü, sonra heyecansız bir şekilde başıyla onayladı. "Anladım," dedi, yatağından kalkarak. Tom'un söylediklerine şaşırمامış gibiydi.

"Anladın mı sahiden?"

Holly bir filmi tartışıyormuş gibi çekingen bir şekilde omzunu silkti. "Evet, sanırım o bir çeşit yüklendiği bilgisayar sistemi üzerinde etkili olmayıp, o bilgisayarın bağlı olduğu diğer bilgisayarlara feci şeyler yapabilen bir tür mükemmel yazılım programı." Tom başıyla onaylayıp "Evet, buna benzer bir şey," dedi. Holly yatak odasından çıkıp banyoya giderken, "Basitmiş," dedi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken kaygısızca sordu. "Peki neden bu ilacı daha önce kullanmadın?"

Tom inleyerek yastığını ona doğru fırlattı. "Çünkü, ukala, bu kadar kolay değildi."

Dışarıda, iki polis memuru devriye arabasında oturmuş evi gözetliyorlardı. Uzun sıkıcı bir gece daha geride kalmıştı ve her ikisi de saatine bakıyordu. Yarım saat içinde nöbeti devredeceklerdi. Bayan

Carter'in Aralık ayındaki cenaze töreninden beri, altı aydır, zaman zaman eve gözcülük ediyorlardı. Bu süre boyunca hiçbir şey olmamıştı ve ikisi de, her ne kadar bunu dillendirmeseler de, varlıklarının artık Dr. Carter'ı güvende tutmaktan çok onu teskin etmeye yaradığını düşünüyordu. Uzun boylu olan Bili, arkadaşını ikna etmeye çalışırken gözlerini ovuşturuyordu.

"Lou, hiç ihtilafsız, Ali en iyisiydi."

Lou omuz silkti ve çavdarla pastırmadan bir dilim daha aldı. "En iyi çenebaz olduğu kesin. Ama en iyi boksör değildi. Tyson zirvedeyken onu kremaya çevirirdi."

Kahkaha. "Tyson mı? Tyson ona yaklaşamazdı bile. Ali onun etrafında dans edip dururdu. "

Boston Polis Teşkilatı'ndan iki polis, Carter'ın evine doğru giden yolu tırmanan, Boston Red Sox beysbol şapkası takmış geniş yapılı şahsa pek dikkat etmemişlerdi. Ted'in cumartesi erkenden bahçenin bakımını yapması adetten değildi.

"Burada dans etmekten bahsetmiyoruz" diye alay etti Lou. "Bokstan bahsediyoruz. Yorucu bir piruet (balede ayakucunda dönmek) için Ali ideal olabilir. Ama bir *dövüşte* Tyson onu öldürür."

Her iki polis de muhabbete öyle dalmıştı ki, hiçbiri Ted'in olduğundan daha uzun ve dik halde yürüdüğünü fark etmemişti.

Jasmine Washington kahve fincanını limonluğa koydu ve kahvaltı artıklarının öte tarafındaki

Tom'a ciddi bir bakış fırlattı.

"Öyleyse genler temas yoluyla bulaşan kimyasal maddeler salgılıyorlar. Ama kimyasal maddeler bulundukları bünyede etkili olmuyor, öyle mi?" diye sordu.

Tom omuz silkti. "Evet, öyle görünüyor."

Jasmine başını salladı ve Holly'nin izin alarak masadan kalkışını izledi. Holly Jasmine'in yanından geçerken, "Çak bakalım!" deyip sağ elini kaldırdı, Jasmine de çaktı.

"Güle güle Holly."

Genç kızın ayrılışını seyrederek, "Tamamen iyileştiğinden emin misin?" diye sordu Tom'a tekrardan.

"İyi. Tüm testlere göre hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Nasıra genleri sayesinde," dedi. İçinden de, "*Sırf sen ona dokunduğun için,*" diye geçirdi. Tom kendisiyle birlikte Jasmine'e kahve doldurmak için masaya uzandı. O bunu yaparken Jasmine gözlerini onun ellerine çevirdi -*ellerinden biri Holly'yi hayata döndürmüştü*. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Katil Maria'nın İsa'nın şifalı genleriyle doğduğunu kabul etmek ne kadar zorsa, Tom Carter'in şimdi onlara sahip olduğunu kabul etmek de aynı ölçüde zordu. Apaçık olan husus, bu genlerin kimin Mesih olduğunu, hatta onları taşıyanın iyi biri olup olmadığını belirlememesiydi. Nasıra genleri, basitçe, Hristiyanlığın özgür irade öğretisini mutlak iradeye çeviren, Tanrı vergisi,

nadir bir yetenektir sadece. Sırf sana hayret verici ölçüde iyi şeyler yapabilme gücü bahşedildi diye onu kullanmak zorunda değildin. Tıpkı Maria Benariac gibi hayatta tutmak yerine öldürmeyi tercih edebilirdin. Jasmine, Tom Carter gibi bir ateistin, doğanın piyangosuna hile karıştırıp genleri ele geçirmek için bilimi kullanarak, genlerin mutlak gücünü ortaya çıkarmasının yarattığı ironiye güldü.

"O halde gizemli üçüncü genin ne işe yaradığını düşünüyorsun?" diye sordu kahvesini yudumlayarak.

Tom duraklayıp, düşüncelerini toplamaya çalışarak, "Emin değilim," dedi "Ama DAN'in ilk bulgularından anladığım kadarıyla, *nas 3* diğer iki Nasıra genini etkinleştirip değiştiren bir kontrol geni. Ayrıca verilerden öğrendiğim kadarıyla, söz konusu gen diğer pek çok genle apaçık etkileşim kuruyor. Üç tane kilit işlev gördüğü ortada." Tom kahve termosunu bıraktı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Birincisi tetikleme işlevi; duygu ve düşünceyi kontrol eden genlerle bağlantı kuruyor herhalde, böylece verici beden Nasıra genlerinin gönderilip gönderilmemesine *karar verebiliyor*. İkinci işlevi, kontrol; sırasıyla DNA'yı onaran ve düzenleyen *nas 1* ve *nas 2* genlerini etkinleştirip alıcı bedene *hazırlayarak* alıcının hasarlı genlerine azami ölçüde fayda sağlıyorlar. Üçüncü işlev, taşıma işlevi; optimize edilen genetik talimatı verici bünnyeden alıcı bünnyeye *teslim edip*, alıcı bünnyenin her yanına şifayı dağıtmak. Benim tahminime göre bu, temas yoluyla şifa programını aktaran, deriden salgılanan, feromon türü bir madde."

"Ama tam olarak nasıl çalıştığını bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Genlerin tam olarak nasıl çalıştığını herhalde yıllarca öğrenemeyeceğiz. Ancak verici bedenin bunun gerçekleşmesini istemesi ve gerçekleşebileceğine ya bilinçsel ya da duygusal düzlemde inanması lazım."

Jasmine gülümseyip kahvesini içti. "Eski bir inanç gibi geldi bana. Gerçek bir Tanrı vergisi."

Tom omuz silkti. "Belki de haklısındır. Mutlak bir ihsan. İşe yaraması için başkasına bahşedilmesi gereken bir ihsan."

Jasmine "şerefe" der gibi fincanını kaldırdı. "Zaten vermek almaktan daha yücedir."

Tom güldü. "Ne güzel ifade ettin."

Holly, *Boston Globe* gazetesini elinde tutarak odaya geri döndü. "Gazete geldi," deyip, aralarındaki masaya bıraktı. Sonra da bahçe kapısına doğru yürüdü.

Tom tembel tembel gazeteyi alarak, "Arkadaşların gelmediler mi daha?" diye sordu. Ön sayfaya baktı, gözleri haberleri tarıyordu.

"Yarım saat içinde gelecekler," dedi Holly, kapıyı açarak. "Bahçede onları beklemeye gidiyorum." Dışarıya baktı, küçük omuzlarını silkti. "Bu hafta sonu Ted'in burada olduğunu bilmiyordum. Marcy ile birlikte Martha'nın üzüm bağına gideceğini sanıyordum."

"Peki Hol," diye mırıldandı Tom, kızı bahçeye girerken. Ama Jasmine onun kızını pek dinlemediğini görebiliyordu. Gazetede bir şeyden dolayı kaşlarını çatmıştı. Ansızın beti benzi attı. "Kahretsın!"

"Ne? Nedir o, Tom?"

Tom Carter gözlerinin önündeki yazıyı okurken, midesinde soğuk bir şey hissetti. Ana haber Başkan'ın Çin'e ticari ziyaretiydi ama bunun altında *En Son Haberler* bölümünde "*Vaiz Aranıyor*" başlığıyla birlikte iki fotoğraf yer alıyordu. Fotoğraflardan biri idamdan hemen sonra Maria Benariac'in yandan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Diğeriyse infaza tanıklık edenlerin resmî fotoğrafıydı. Onların arasından sadece Ezeziel De La Croix'i seçebildi. Ama onu hayrete düşüren ya da endişelendiren asıl şey, bu değildi.

Yazıda her ne kadar Maria idam edilmiş ve öldüğü onaylanmış olsa da, cesedinin morgdan kaybolduğu belirtiliyordu ve idamın yöntemini -öldürücü enjeksiyon- okurken korkusu derinleşti.

Baş Rahibe Clemenza, Korsika'da ne söylemişti ona?

Maria arı sokmalarında zehri etkisizleştirmişti. *Rahibe bunu söylememiş miydi? Zehri etkisizleştirmişti.*

Ona genlerin nasıl çalıştığını anlatırken, Maria'nın nasıl şoka uğradığını anımsadı.

Kahretsin!, dirilmeyi planlıyordu.

"Neyin nesi o, Tom?" diye tekrar sordu Jasmine, öne uzanarak.

Tom gazeteyi ona uzattı. "Cadı açıkça süpürgesine binip uçmuş."

Jasmine haberi ağzı açık kalarak okudu. "Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Anlamıyor musun? Öldürücü enjeksiyonla, planlı şekilde öldürülmüş. Sonra da genetik bedenindeki zehri etkisizleştirmek için genetik yetisini kullanmış ve dirilmiş. Zehri etkisizleştirebileceğini *biliyordu*. Daha önce bunu bir başkası üzerinde yapmış."

"Buna inanamıyorum. Her neyse, kendi üzerinde işe yaramaz, öyle değil mi? Ayrıca kendisini dışarı çıkarması için kimden yardım beklemiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tom, limonluğa bakmak için sırtını dönerek. Holly güllerin üzerine eğilmiş, çiçekleri kokluyordu. Onun gerisinde Ted, çimenlikten geçerek bahçenin altındaki kulübeye doğru yürüyordu. Boston Red Sox şapkasını giymişti ama yürüyüşünde bir tuhaflık vardı. Her zamanki gibi kambur değildi. Üstelik daha uzun görünüyordu. Tom onun kulübenin kapısını açarak içeriye girişini seyretti.

Holly ne demişti? Bu hafta Ted'in burada olduğunu bilmiyordum. Marcy'le birlikte Martha'nın üzüm bağına gideceğini sanıyordum.

Gitmişti de.

Birden donakaldı, korkudan çok öfke kaplamıştı içini. Tom masaya uzandı ve Jasmine'i kolundan tuttu. Jasmine başını gazeteden kaldırdı, şaşırmıştı.

"Jazz soru sorma," dedi Tom. "Sadece ön kapıdan dışarı çık ve evi gözetleyen polislerin yanına git. Onlara Holly'le benim tehlikede olduğumu söyle. Hemen şimdi yap!"

"Neden? Neler oluyor?"

"Oradaki Ted değil. Hadi hemen git!"

Holly o anda evden on metre uzakta, kulübeye doğru yürüyordu. Kapının yan tarafına bir bahçıvan belı dayalıydı.

Tom, kulübedeki kişiyi uyarmamak için Holly'ye seslenmeye yeltenmedi. Bunun yerine limonluktan dışarı fırlayıp çimenlikten ona doğru koştu. Holly kulübeye yaklaştı.

Tom yaralı bacağını umursamadan olabildiğince hızlı koştu. Kulübenin kapısı ona doğru açıldı. Tom kulübeden üç metre, Holly'den iki metre uzaktaydı. Kapının arkasından eli silahlı biri çıktı.

"Holly!" diye bağırdı Tom. "Geri çekil!"

Holly korkarak döndü, şaşkın gözlerle Tom'a bakıyordu. Bu iyiydi, korktuğu zaman hızlı koşardı.

"Eve dön!" diye bağırdı Tom. "Koş! Olabildiğince hızlı koş!" Holly yanından geçerken, Tom tüm ağırlığıyla kulübenin kapısına atıldı. Kapı adamın kolunu ezip, silahını yere düşürürken, kemik çatırdamasını duydu. Tom hızla atılıp, kulübeye yaslanmış halde duran bahçıvan belini kaptı, kapıdan içeri zıplayıp adamın omzuna elinden geldiğince sert darbeler indirdi. Adam yere düştüğünde, sürüklenerek yerdeki silaha ulaşmaya çalışır ken Tom, adamın vücuduna darbeler indiriyordu. Adam kollarıyla kapanıp kendini darbelerden korumaya çalıştı. Tom ha bire vuruyordu. Sonunda adam hareketsiz halde yere serilince

Tom durdu, adrenalin ve terden bitap düşmüştü. Sakinleşince adamı Tel Aviv Havaalanı'ndan ve Kardeşlikle buluşmak için yaptığı helikopter yolculuğundan tanıdı. Gomore'nin burada ne işi vardı?

Tom bahçıvan belini yere attı ve silahı aldı. Ezekiel De La Croix için çalışan bu adam bu silahla niçin buraya gelmişti? Sonra adamın kolunun önündeki yara izini gördü. Aynı haç şeklindeki yara izini Maria Benariac'in kolunun önünde de görmüştü. Sonunda kafasına dank etti. Karen

Tanner'ın söylediğini hatırlayınca Tom'un öfkesi tekrar kabardı. *"Vaiz'in arkasında kimin olduğunu asla bilemeyebiliriz."*

Maria her zaman Kardeşliğin bir üyesiydi. Ezekiel'in Kardeşliği, Olivia'nın öldürölmesinden ve Tom'dan istediklerini aldıktan sonra Cana Projesi'ni durdurmaya çalışmaktan sorumluydu. Kardeşlik var olduğu sürece Holly'le kendisinin rahat yüzü göremeyeceğini anladı.

"Tom, iyi misin?" diye bağırdı Jasmine, arkasından koşarak. İki polis ona eşlik ediyordu.

Tom onun yanından geçip eve ve Holly'ye doğru yürürken evet anlamında başını salladı, konuşamayacak kadar sinirliydi. Kardeşliğin mağarasına ilk gidişinde Jack'in peşine taktığı izleyiciyi anımsadı. Tom Maria'nın bedenini, morgdan kimin nereye götürdüğünü şimdi anlamıştı. "Tom, nereye

gidiyorsun?" dedi Jasmine.

"Bu işi bitirmeye," diye cevap verdi Tom, arkasına dönmeden.

KUTSAL IŞIK MAĞARASI, GÜNEY ÜRDÜN

Üçüncü günde, İç Daire, eskisinden daha güçlü ve beyaz yanan Kutsal Ateş'in önünde tören cübbelerinin içinde diz çökmüşlerdi. Önlerindeki Ezeziel De La Croix Hatıra Mahzeni'ne açılan kapıyı görebiliyordu. Onun önündeki sunakta Yeni Mesih uzanı yordu. Maria Benariac'ın cesedi beyaz bir kefenle sarılmıştı, yalnızca solgun yüzü görünüyordu. Bedenine sürülmüş, keskin kokulu yağlar, şifalı bitkiler ve baharatlar mağaranın her zamanki tütsü ve yanmış mum kokusuna karışmıştı.

Ezeziel kendini bitkin ama coşkulu hissediyordu. Gomore şimdi Carter'la Washington'un işini bitiriyor olmalıydı. O zaman Maria'ya odaklanabilirdi. İdamdan beri birkaç dakikadan fazla uyuyamamıştı ve gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Çaresiz bir halde dinlenmek istiyordu ama Maria'nın uyanacağı anı kaçırmayı göze alamazdı. Bu gerçekleştiğinde ve Maria elini ateşten geçirdiğinde, kehaneti yerine getirme görevi tamamlanmış olacaktı ve ondan sonra sonsuza dek dinlenebilirdi.

Plan umduğundan daha iyi işlemişti. Bernard Kardeş, Maria'nın kolaylıkla çıkarılması için gardiyanlara para yedirmişti. Hem ölü bir mahkûmun hapishaneden kaçırılmasına sessiz ve kör kalmanın ne zararı olabilirdi ki? Mahkûm kaçmış gibi olmadı zaten. Sanki onun bedeni birden uçup gitmişti. Maria Benariac'ın dirilip ayağa kalkarak dışarı çıktığı yönündeki söylentiler hapishanede yayılmaya başlamıştı bile. Ezeziel yorgun bir gülümsemeyle keşke doğruyu bilselerdi diye düşündü.

Olazabal Kardeşin Yeni Dünyadaki kardeşleri, hapishaneye gelen ambülansı ve cesedin, uçakla Logan Havaalanı'ndaki özel hangara getirilmesini ayarladılar. Haddad Kardeş ve onun Kutsal Topraklardaki kardeşleri, Kardeşliğin "merhum evladının" vatanında, Ürdün toprağında defnedilmesi için gerekli evrakları hazırladılar.

Ceset, Amman'a varınca, Kardeşliğin helikopteriyle *Asbaa el-Lab'a* nakledildi. Kutsal Işık Mağarası'na güvenli şekilde yerleştirildikten sonra, Helix Kardeş ayin yağlarını, şifalı otları ve baharatları hazırladı, ceset bunlarla yağlandı. Sonunda idamdan neredeyse bir gün sonra Bernard ve Luciano Hatıra Mahzeni'nden ayin kefenini alıp, bedeni tepeden tırnağa sardı, Yeni Mesih'in sadece yüzünü açıkta bıraktı.

Şimdi yapılacak başka bir şey yoktu. Olacakları seyredip, dua etmek dışında.

Üçüncü gün de gelmişti ama hâlâ bekliyorlardı.

Ezeziel dua hasırının üzerinde kımıldadı, bu hareketi uyuşuk kaslarındaki ağrıyı uyandırınca bir inilti kopardı. Kendisiyle birlikte sessiz sedasız duran diğerlerini süzdü, yüzlerinde bitkinlikten herhangi bir işaret var mı yok mu diye baktı, gösterilen çabaya olan bağlılıklarını yokladı. Bernard Kardeş dışında hepsi diz çökmüş, başlarını öne eğmiş, derinden dua ediyorlarmış gibi öylece hareketsiz duruyordu. Ezeziel, Maria'nın ülserini nasıl iyileştirdiğini açıklamasından beri, kuşkulu Bernard bile ona inanıyormuş gibi görünüyordu. Fakat iri yapılı Kardeşin Maria'nın hareketsiz bedenine yönelttiği

sinsi bakışlar, kuşkularının geri döndüğünü belli ediyordu.

Bernard ansızın dönüp Ezeziel'in bakışlarını yakaladı. "Lider De La Croix daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye fısıldadı, mağaranın sessizliğini bozarak.

"Bunu bildirmedi, bildirdiği tek şey, sabırlı ve inançlı olmamız gerektiği."

"Tam üç gün oldu."

Ezeziel'in sağındaki Helix, "Daha önce de bu kadar sürmüştü," diye payladı onu.

Bunun üzerine tüm kardeşler başlarını kaldırdılar.

Bernard, keçi sakalını sıvazlayarak, "Ama..." diye söze başladı. "Ama eğer...?"

Ezeziel, korkusunu ifade edeceğini tahmin ederek onun sözünü kesti. "*Dirilecek*, İnanın buna!" Omurgasında dolanan kuşkunun buzdan parmaklarını üzerinden silkti. Maria'nın dönmeyeceğine hiç ihtimal vermiyordu. Yanında öylece dikilmiş Yeni Mesih'in öldürülmesini seyretmişti; hiçbir müdahalede bulunmadan, onun idam edilmesine *izin vermişti*. Maria geri dönmeliydi. Geri döneceğine dair söz vermişti ona. Bu aşamada başka bir şey olamazdı.

"Söylemek istediğim şey," diye devam etti Bernard, "belki de geri çekilmeyi düşünmeliyiz. "

Ezeziel siyah gözlerini Kardeşin yuvarlak hatlı yüzüne dikti ve ona en tehditkâr bakışlarını fırlattı. "İnan, Bernard Kardeş! Geri dönecek!"

Kucağındaki haritayı göstererek, "Koordinatlara göre burada olmalıyız," diye bağırdı Karen Tanner, helikopterin pervanelerinin gürültüsünü bastıran bir sesle.

Aşağıdaki çölde yükselen beş kaya sütununa pencereden bakarken, Tom Carter'ı gergin bir heyecan sarmıştı. En uzun kayanın yanındaki kumda bir helikopterle birlikte iki araç görünüyordu. Beraberinde Delta Gücü, FBI ve Kraliyet Ürdün Ordusu'nu taşıyan üç helikopter daha vardı.

"Burada olduğumuzu bilmeyecekler mi?" diye sordu Tom.

Karen gölgeliğini düzeltip sert bir gülüş fırlattı. "Ah evet burada olduğumuzu pek yakında öğrenecekler ama öğrendiklerinde onlar için çok geç olacak! "

Tom ona inanıyordu. Gomore ve Kardeşlikten ona bahsettikten sonra hemen harekete geçmesinden etkilenmişti. Jack

Nichols'ın adı sanı bilinmeyen arkadaşı onlara Tom'un ilk ziyaretinden edindikleri izleyici koordinatlarını verince, FBI mağaranın yerini kolayca saptadı. Ardından FBI Başkanı ve Başkanlığın Ürdün yetkilileriyle yaptıkları hızlı telefon görüşmelerinden sonra görev güçleri birkaç saat içinde gönderildi. Karen, Tom'u arkada bırakmaya uğraştıysa da, hiçbir şey onun olacakları sonuna kadar izlemesine engel olamazdı. Çünkü, daha önce bu yerde bulunmuş, Kardeşliğin dışındaki tek insan kendisiydi.

"Dave, neyimiz var?" diye sordu Karen Tanner, sağındaki adama. Dave, gözünde güneş gözlükleri, üzerinde çöl üniformasıyla diz üstü bilgisayarında verileri inceliyordu. Delta Gücü'ndeki tüm adamlar gibi soyadını söylememişti ve Tom, onun gerçek adının Dave olup olmadığından da emin değildi.

"Dedektör yüzeyde üç adamın bulunduğunu söylüyor ama yeraltına gelince tahmin yapmak imkânsız. Elimizdeki verilerden ve Tom'un buraya son gelişi hakkında söylediklerinden yola çıkarak şunu söyleyebilirim, burası koruma güçlerinden çok gizlilik ilkesine bel bağlayan bir yer. "

"Korunma tedbirleri kalmadı zaten." Karen taşınabilir küçük telsizini aldı ve pilotun omzuna dokundu. "Chuck, en uzun kayaya olabildiğince yaklaş. Hızlı ve alçaktan. Tamam mı?"

Karen telsize emirler yağdırdı ve dört helikopterin hepsi hemen alçalıp hedeflerine yaklaştılar. Tom aşağıya bakıp mağara ile araçlar arasında koşturan karınca misali insanları görünce, midesinin kasıldığını hissetti. Karen ona dişlerini göstererek gülünce, gergin heyecanı yüzüne vurdu. "Yarışı görmek için gelmiştin. İşte yarış başlıyor."

Ezekiel De La Croix merdivenlerden inen ayakların sesini duyduğunda, Bernard Kardeş kuşkularını dile getirmeyi yeni bitirmişti. Bu onu endişelendirmekten ziyade kızdırmıştı. Yukarıdaki üç adama ve mağaranın dışındaki muhafıza kendilerini rahatsız etmeden yalnız bırakmalarını söylemişti. Gürültü giderek artıyordu, artık bağırmaları duyabiliyordu. Derken iki keskin ses geldi. Silah sesi miydi? Neler oluyordu? İç Daire'nin diğer üyeleri endişeli endiş eli bakıştılar.

Bernard Kardeş doğruldu. "En iyisi gidip bir bakayım."

Birden kapılar açıldı ve üniformalı bir grup adam odaya doluştu.

Bu olamazdı. Burada olamazdı. Şimdi olamazdı.

Çevikliğine şaşırان Ezekiel ani bir hareketle yerinden sıçrayıp, sunağın arkasına koştu, Maria ile Hatıra Mahzeni'nin açık kapısının arasına geçti. Sunak kumaşının altına gelince tören kamasını tören cübbesinin kuşağına soktu. Diğerleri hâlâ hareket etmemişlerdi, *edemiyorlardı*. Bir tek Bernard Kardeş ayakta dikiliyordu.

"Herkes olduğu yerde kalsın!" diye emir verdi, sırtında FBI amblemi olan, mavi üniforma içindeki kestane rengi saçlı kadın. Her bir yanında en az sekiz üniformalı adam duruyordu. "Birleşik Devletler Federal Araştırma Bürosu'ndan Karen Tanner. Ürdün yetkilileriyle yaptığımız işbirliği sonucunda adam kaçırma, birçok cinayet ve cinayete teşebbüsten sizi tutukluyoruz." Ezekiel Amerikalıların arkasında, Ürdün Kraliyet askerlerinden oluşan ekibi görebiliyordu.

İç Daire'yi gözleriyle hızla taradı: Bernard kımıldamadan dikiliyor, en yakınındaki FBI görevlisinin elindeki silaha dik dik bakıyordu. Helix olanlara bir türlü inanamadan başını sakince sallıyordu. Luciano bir John Wayne filmindeki kanun kaçağı gibi yukarıya bakıyordu. Haddad donup kalmıştı, hızla giden bir aracın tepe lambasına gözlerini dikmiş tavşan gibiydi.

Ezekiel'in şakakları zonkluyordu. Bu bir kâbustu. Böyle bite mezdi. *Burayı nasıl bulmuşlardı?*

Sunağın arkasına çömelerek masadaki Yeni Mesih'i kendine çekti, ta ki, ceset hafif bir gürültüyle ayağına düşene kadar. Şimdi tek bir amacı vardı, cesedi korumak. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Uzun boylu sarışın bir asker tabancasını doğrultup ona doğru yürüyerek, "Kıpırdamayın bayım!" diye bağırdı.

Sonra birden o karanlıktan dışarıya sıçradı. Ezeziel'in o anda dünyada en nefret ettiği adamdı *bu*. Ateist son ziyaretinden sonra Kardeşliği ele vermiş olmalıydı. Bilim adamı Gomore'den yakayı kurtarıp bu insanları buraya getirmişti. Her şeyi mahvedecekti.

Ezeziel, Carter'in askere silahını indirmesi için işaret yaptığını, sonra kendisine doğru yürüdüğünü gördü. *Zındıkla vakit harcama* diye uyarıda bulundu kendine. *Yeni Mesih'i korumaya, onu güvende tutmaya odaklan.* Hatıra Mahzeni'ne açılan kapıdan ne kadar uzakta olduğunu hemen yokladı. Bir metreden daha az. Kapının yanında, taş duvardaki ağır tahta kazıktan asılan ipi görebiliyordu. İlk yıllarda oraya yerleştirilmiş ve hiç kullanılmadan kalmış bu ip sadece son derece acil durumlar için etkili bir tedbir işlevi görüyordu. İşte şimdi ipi kullanmanın vakti gelmişti.

Kendisine liderliğe başlarken verilen talimatları hatırlamaya çalıştı.

Dr. Carter'ın silahsız halde yaklaştığını görüyordu, ihanetine duyduğu nefretin adamın mavi gözlerindeki yansımasını görebiliyordu.

Zındık sunağın önüne bir metreden biraz fazla yaklaşıncı, Tanner, "Dikkat et, Tom!" diye bağırarak onu uyardı. Bilim adamı Ezeziel ile silahlı adamların oluşturduğu hilalin arasındaydı, neredeyse, onu kısa bir süreliğine silahlardan koruyan beyaz alevin üzerinde.

Şimdi harekete geçmek için ideal zamandı.

Ezeziel De La Croix'in Maria Benariac'in zarifçe kefenlenmiş cesedinin başında dikildiğini gören Tom'un içinde bir duygu kazanı kaynamaya başladı. Bu adamla birlikte yemek yediğini, anlaşma yaptığını, hatta ona sempati duyduğunu, oysa o adamın uygun zamanın gelmesini, kanlı

Kardeşliğin Stockholm'de başladığı işi bitirmesini beklediğini düşününce karmaşık duygulara sürükleniyordu. Bu pörsümüş kara gözlü cüce, karısının ölümünden Maria kadar sorumluydu. Pek çok bakımdan

Maria'dan daha kötüydü. Eğer Maria bir emir kulu idiyse, bu emirleri veren generaldi.

Tom onların kendisini niçin öldürmek istediklerini kestirebiliyordu ama bunu Ezeziel'den duymak istiyordu. Sırf kendini hayat kurtarmaya adanmış için bir insanın öldürülmesini emretmenin ardında yatan çarpık mantığı anlamak istiyordu. Kuşkusuz bu, Maria'nın kendisine GENIUS Laboratuvarı'nda kustuğu fanatik zırvalıklarla ilişkiliydi; Tanrı'nın işine karışmak, İlâhî emri ya da buna benzer bir zırvalığı kösteklemek. Ama insanlığı kurtaracağına inandıkları bir Mesih'i bulma ve korumaya kendini adanmış bir örgütün aynı zamanda insanları, *onu*, öldürmeyi niçin doğru bulduğunu anlamak istiyordu. Olivia'nın öldürülmesini anlamlandırmak için bunu öğrenmesi şarttı.

Ezeziel'e yaklaştı ve ajanların silahlarını daha bir kararlı şekilde Kardeşliğin liderine

doğrulttuklarını sezdi. Muhafızların işini ne kadar da çabuk bitirmişlerdi. Büyük Merdiven'e açılan gizli kapıyı kapaması için üçüncü muhafıza zaman kazandırmak için yüzeyde ikisi tabancayla karşı koymaya çalışmış fakat saldırı çok ani ve amansız olmuştu. Ajanlar yere dağılmadan önce helikopterler yere inmemişti bile. Üç adam anında etkisiz hale getirilmişti, hepsi yaralanmıştı ama hiçbiri öldürülmemişti. Aşağıdaki muhafız biraz daha zaman almıştı çünkü Karen'in ekibi adamın yalnız olduğunu bilmiyordu. Ama adam saldırıya uğradıklarından ve birazdan etkisiz hale getirileceklerinden dahi habersizdi. Carter olan biteni seyretmekle yetinmişti sadece ama Kardeşliğin inine akın eden ekibin peşinden giderken adrenalinin fırladığını hissetmişti.

Şimdi hayatını sonsuza dek değiştirmiş adamla yüz yüzeydi.

"Maria'nın geri geleceğini sanıyorsun, değil mi?" diye sordu, Kutsal Ateş'in yanından geçerken. Elleriyle sunağın kumaşını tutabilecek mesafedeydi.

Ezekiel ona cevap vermedi, sadece, köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi sunağın arkasına sindi. Gözlerindeki nefret apaçık görülüyordu.

"Bu *onun* fikriydi, değil mi?" diye üsteledi Tom. "Alerjik bir kızı arı sokmasından kurtardığı için kendisini de kurtarabileceğini düşünüyordu, değil mi?" Ezekiel'in gözlerinin kısıldığını fark etti. Doğruyu söylediğini anlamıştı.

"Çok fazla yaklaşma!" diye uyarıda bulundu Karen, arkasından.

"Her şey yolunda. Sadece adama birkaç soru sormak istiyorum."

"Bunu sonraya bırak, daha sonra bunun için yeterince zamanın olacak."

Ama adam hareket ettiğinde Tom daha sonra zamanı olmayacağını biliyordu. Yaşlı adam beklenmedik bir hızla geri sıçrayıp duvardan çıkan kazığa ulaştı ve kazığı saat yönünde çevirmeye başladı. Bu Tom'un ilk ziyaretinde sorduğu kazıktı.

"*Nihai tedbir diyebilirsiniz,*" dememiş miydi onun için. "*Ne tür bir tedbir?*" Tom ateş hattını engellediğini fark etmeden yüksek sunağa güçlkle tırmanırken bu soruyu kendine soruyordu.

Bildiği tek şey, Ezekiel'i durdurması gerektiği idi.

Kısa sürede sunağa çıktığında arkasındaki hay huyu fark etti. Karen ateş hattından çıkması için ona bağıırıyordu. Ezekiel kazığı duvardan çekip meydan okurcasına yere attı, Maria'nın cesedini kollarının altından tutarak Hatıra Mahzeni'nin girişi boyunca sürükledi.

Tom ona doğru ilerlerken aniden kulakları, güçlü kaldırmaçların ve dişlilerin korkunç gıcirtısıyla ve epey yukarısında hareket eden ağır kayanın gümbürtüsüyle doldu.

Tom, Ezekiel'in ani hareketinin sağladığı fırsatla Bernard Kardeşin, yanında dikilen FBI ajanının silahını çekip alarak liderinin yardımına koştuğunu fark etmemişti. Gözü Ezekiel'den başkasını görmüyordu. Maria'yı taş kapının arkasına sürükleyip kapıyı kapamadan yaşlı adamı durdurmalıydı. Tom kubbedeki eski ip merdiveni hatırladı. Yaşlı adamın bu şekilde sıvışmasına izin veremezdi.

Üstünde hareket eden kayanın gürültüsü gök gürültüsünü andırmaya başlamıştı. Tom tam Ezeziel'in üzerine atılmıştı ki,

Karen'in uyarısını duydu: "Arkana bak, Tom!" Tam o anda Ezeziel'in Maria'nın cesedinden başını kaldırıp bağırdığını da duydu. "*Öldür* onu, Bernard Kardeş! *Vur* onu!"

Derken Tom iki el ateş edildiğini duydu, sırtından aldığı darbenin, onu savurarak, Ezeziel'e çarptığını hissetti. Sonra Kardeşliğin lideri, Maria'nın cesedi ve sırtındaki her ne ya da kimse onunla birlikte taştan kapı aralığından yuvarlandılar; birbirine dolanmış bedenler ve zedelenmiş eklemler. Tom paniğe kapıldı. Kollan ve bacakları fena halde incinmişti, somurtkan ağızdan ve boncuk boncuk gözlerden yalnızca birkaç santim uzaktaydı yüzü. Neden sonra ellerindeki kanı fark etti ve ölü bir adamla dövüştüğünü anladı. Bernard Kardeşin sırtında bir kurşun deliği açılmıştı.

Ölü adamın bedenini üzerinden attı ve Maria'nın soğuk, katı bedeninin üzerine yuvarlandı. Ölünün, yağların ve şifalı otların mide bulandırıcı kötü kokusu, burun deliklerini sızlattı. Tiksintiyle kendini öteye attı ve çömeldi. Nefesini kontrol ederek, başını kaldırdı ve Kutsal Mağara ile Hatıra Mahzeni arasında küçük bir odada bulunduğunu fark etti. Ezeziel, mahze ne açılan ikinci kapının kolundan dört metre uzaktaydı. Sağ elinde bir kama tutuyordu, kanlı kolu herhalde ikinci kurşunla yaralanmıştı. Tom ona saldırmayı düşündü ama bırakın dövüş meyi konuşmak için bile nefes alıp verecek halde değildi. Bu nun yerine nefesini toplamaya çalışarak onunla olan mesafesini korudu. Bir an bakiştılar. Maria'nın cansız bedeni ikisinin arasında duruyordu.

Tom, Karen'la birlikte diğer ajanların nerede olduklarını ve neden peşinden gelmediklerini merak ediyordu. Sonra bir sarsıntı hissetti, sanki küçük odanın dışında bir kaya mağaranın zeminine düşüyor gibiydi. Kapı aralığının kenarından sunağa ve ardına baktı. FBI ajanları, Ürdünlü askerler ve İç Daire'nin geri kalan üyeleri, başlarını kaldırmışlar sarsılan kaya sütunlarını seyreliyorlardı, Büyük Merdiven'e açılan ötedeki kapı aralığına kadar geri çekilmişlerdi. Bir tek Karen yerinde duruyordu ve gözleri yukarıda sallanan kayaya kilitlenmişti. Mağarayı aydınlatan mumlar ve meşaleler kayan yıldızlar gibi mağaranın duvarlarından düşüyor, sarı parıltıyı kasvetli karanlığın içine fırlatıyor ve Kutsal Ateş'in beyaz alevinin daha parlak yanmasını sağlıyordu. Ezeziel duvardan kazığı çektiğinde yukarıdaki granitin içine tıkanmış tonlarca gevşek kayayı ve taşı da serbest bırakmıştı. Onlar kuşkusuz mağaralarının sırlarının nihai koruma altına alınması -top yekün imha için Kardeşliğin ilk mühendisleri tarafından oraya yerleştirilmişti.

Tom, kollarıyla işaretler yaparak, "Karen!" diye bağırdı. "Lanet olası yer tamamen çökmeden buradan çık. Acele et!"

"Sen ne yapacaksın?" diye karşılık verdi Karen.

Tom kıvranıyordu. Ezeziel mahzenin karanlığına açılan kapıyı açmıştı ve Maria'nın cansız bedenini oraya sürüklüyordu. Bütün değerli hazineleriyle birlikte mahzenin, Sahte Mahşer Günlerinden korunması için mühendisler tarafından güvence altına alındığını tahmin ediyordu. Ama bundan emin olamazdı. Ezeziel'in kaçması fikri onu öfkeden deliye döndürüyordu.

"Hadi Tom!" diye bağırdı Karen, Büyük Merdiven'e doğru koşarak.

Tom ona gitmesi için el salladı, boş ciğerlerinin ve zedelenmiş kaburga kemiklerinin izin verdiği ölçüde bağırdı. "Endişelenme! Geleceğim."

Derken ilk kaya sütunu önüne devrilip sunağın üzerine yıkıldı. Artık ne Karen'ı ne de bir başkasını görebiliyordu. Toz toprak birbirine karışmıştı. Tom bir süre öylece durdu, mucizevî bir şekilde yıkıntıdan etkilenmemişti, Karen ve Büyük Merdiven'e giden tek yolunun da kapandığını gördü. Yuvarlanan kayalardan biri Kutsal Ateş'in çıktığı deliği kapatarak, yeraltı gazının yayılmasına engel oldu ve ateş söndü.

Tom nispeten güvenli küçük odaya geri çekildi; Bernard Kardeşin üzerinden atlayarak, Maria'yla birlikte mahzenin karanlığında kaybolan Ezeziel'e doğru ilerledi. Sonra mahzenin kapısı kapanmaya başladı.

Tom'un omurga kemikleri ağrıyor ve koşarken ona acı veriyordu. Ama kapı kapanmadan karanlığın içinde ilerlemek için kendini zorladı. Işık düğmesinin yerini hatırlayabilsem keşke diye düşündü. Taştan zeminde sürüklenen Maria'nın bedeninin çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Kulaklarını iyice açtı ama duyabildiği tek ses düzensiz nefes alış verişleri ve Kutsal Mağara'daki kalın duvarların ötesinde yıkılan korkunç enkazın sesiydi. Sağına ve soluna bakarak, son ziyaretinden aklında kalan şekilleri seçmeye çalıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, İsa'nın hatıralarını saklayan, duvardaki gizli hücre mahzenin öte ucunda, tam önünde olmalıydı ve hayran kaldığı o koca kılıç da solunda olmalıydı. Eğer ona ulaşabilirse, ağırlığına rağmen en azından bir silahı olacaktı. Solundaki raflara tutunarak mahzenin yanından olabildiğince sessiz ilerledi. Yol boyunca elleriyle parşömenleri, kutuları ve metal nesneleri körlemesine hissedebiliyordu. Raflardaki aralığa gelince soluna, kılıcın dayalı olması gereken duvara uzandı. Orayı burayı yoklayan parmakları pütürlü kuru bir kayadan başka hiçbir şey bulmadı. Hay aksi! Kılıç neredeydi?

O anda ayaklarının altında ilk sarsıntıyı hissetti. Düşen kayaların yol açtığı şok dalgalarına benzemiyordu bu. Daha çok, taş zeminin altından kaçmaya çalışan bir şeyin gümbürtüsünü andırıyordu. Her yanını toz ve yıkıntı sarmıştı; raflardaki nesneler gevşek dişler gibi sallanıyordu.

Duvara doğru devrildi ve dizini çeliğe çarptı. Kılıç.

Aşağıya eğilip kılıcın kabzasına dokunduğunda aşağıdan gelen ikinci bir sarsıntı kaslarını titretti. Tabi ya, *gaz* olmalı bu diye düşündü. Kutsal Ateş'i besleyen gaz olmalıydı. Çıkış deliği kapanınca yeni bir delik bulmaya çalışıyor, kayadaki zayıflığa olanca basıncını uyguluyordu. Tom, çok geçmeden gazın mağaranın dışında yıkıntıların arasından zayıf bir noktayı bulacağını düşündü. Ancak Kardeşliğin ilk mühendislerinin değerli Hatıra Mahzeni'ni güvende tutmak için, gaz basıncını hesaba katıp katmadıklarını merak ediyordu.

Kılıcı yerden kaldırdı, sırtını duvara döndü ve nefesini olabildiğince sessiz tutmaya çalıştı. Artık bir silahı vardı. Mühendislerin ne yaptığını bilen kişiler olduğunu varsayarak bu karanlık mahzende nispeten güvende olacağını düşündü.

Ansızın omzuna bir elin dokunduğunu ve yüzünde bir nefesin dolandığını hissetti. Bir an ürkünç ve saçma bir şekilde bunun, dirilmiş Maria olabileceğini düşündü.

Etrafına bakındı, kılıcı beline kadar kaldırdı ve onu bir şeye sapladığını hissetti. Bir acı homurtusu duydu. Kılıcın ağırlığını desteklemek için duvara yaslandı. Birdenbire yüzünde tekrar soğuk bir nefesin dolandığını hissetti ama bu sefer boynuna dayanmış bir bıçak ona eşlik ediyordu. Tom kılıcını çevirerek ucunu görünmeyen saldırganına doğrulttu. Tam bu esnada dördüncü ve peşinden beşinci sarsıntı mahzenin temellerini birden oynattı.

"Sanırım bu bir çıkmaz, Dr. Carter," dedi Ezeziel, karanlığın içinden seslenerek. Görünmeyen yüzü Tom'unkinin birkaç santim uzağındaydı. "Arkadaşlarının dışarı çıkıp çıkmadıklarını me rak ediyorum. Bundan kuşkuluyum."

"Eğer çıktılarsa geri gelirler ve sen gizli Kardeşliğine elveda diyebilirsin. Ya senin o değerli İç Daire'ne ne oldu? Onları da öldürdün mü yoksa?"

Karanlıkta küçük bir kahkaha atıldı. "Onlar harcanabilir. Hepimiz harcanabiliriz. Kardeşliğe gelince, Maria uyandı mı amaca ulaşılmış olunacak. Son Hüküm gelecek ve her şey sona erecek. Kardeşler kurtulacak çünkü Yeni Mesih'i zamanında bulduk." "Ama o öldü Treni yine kaçırdın," dedi Tom.

Bıçak boynunu dürttü, boynundan aşağıya kan damlıyordu. "Dirilecek," dedi Ezeziel, sesi nefretle kalınlaşmıştı. "Onun gücü var."

"Hayır yok. Genler böyle çalışmıyor."

Aşağılayıcı bir kahkaha. "Yalancı. O daha çocukken mucizeler gerçekleştiriyordu. Ülserimi iyileştirdi. Onun gücü var."

"Kendi üzerinde etkili olamaz, buna gücü yok. İdam günü bunu Maria'ya söyledim. Verdiği tepkiden anladığım kadarıyla bana inanmıştı."

Bıçak Tom'un boynunda gittikçe daha derin kesikler açıyor du ve Tom kendini savunamayacak kadar güçsüzdü. Ezeziel'i kılıçla öteye savurmaya çalıştı ama kılıç çok ağırdı. Onu oyalamak zorundaydı. Ezeziel'in bedeninin kılıcın ağırlığını tutmasına izin vererek sağ elini kabzadan çekti ve yaşlı adamın yaralı sol koluna uzandı.

Yumuşak sesiyle karanlığa konuşarak, "Genlerin nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Tom. "Çünkü kızımı iyileştirmek için onları kullandım." Yavaşça elini Ezeziel'in kolunun üzerine koydu, yarayı hissediyordu. "İsa'nın genlerini kendime enjekte ettim. Şimdi ben de onlara sahibim." Ona dokunur dokunmaz Ezeziel geri çekilmeye çalıştı ama Tom onun kolunu mengene gibi kavramıştı. Tom'un bacakları halsizlikten titriyor, kasları çarmıha gerilmiş gibi ağrıyordu. Yine de Ezeziel'in kamayı tutan elinin boynuna doğru sallandığını hissedebiliyordu. Tom, şifa gücünün bedenine aktığını Ezeziel'in hissedebileceğini biliyordu.

Tom işini bitirdiğinde, duvara doğru sendeledi ve Ezeziel onun gevşeyen elinden kurtuldu. Ağır kılıç Tom'un ayağına düştü, kabzası taş zeminde kıvılcım saçtı. Kısa bir süre sonra ışık düğmesinin açıldığını duydu ve birden mahzen göz kamaştırıcı bir ışığa boğuldu. Gözlerini kırparak döndü ve Ezeziel'in kapının yanında durduğunu gördü. Ayakta dikiliyordu, bacakları ayrılmıştı. Maria'nın bedenini tutarken, pörsümüş yüzü solgun görünüyordu ve siyah gözlerinden nefretin yanında korku

okunuyordu.

"Maria haklıydı," dedi Ezeziel. "Sen kötü birisin, keşke seninle hiç pazarlık yapmasaydım. Onun seni öldürmesine izin vermeliydim."

Yeter artık, Tom bundan bıkmıştı. "Beni öldürmeye çalıştı. Hatırlamıyor musun? İki kez. Ama ben kötü değilim. İnsanların hayatlarını kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

"Doğal düzene karşı gelerek mi? Tanrı'ya meydan okuyarak mı?" diye alay etti Ezeziel.

"Tanrı yok. Doğal düzen yok. Eğer olsaydı bu genler bu kadar ender bulunmazdı."

Ezeziel bu söz üzerine kahkaha attı, içinde mizah taşımayan coşkulu gür bir kahkaha. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye haykırdı yaşlı adam. "Şeytanın en bariz yordakçılarında, silah tüccarlarında, uyuşturucu satıcılarında ve porno film yapımcılarından önce seni öldürmek isteşimiz nidenini hâlâ bilmiyorsun. Onlar güçsüzler ve sadece yaşadığımız dünyayı zehirliyorlar. Oysa senin şeytanî genetiğın *dünyayı tamamen değıştirme* tehlikesi taşıyor. Daha şimdiden Tanrı'nın genlerine sahip olmak için şeytanî teknoloşini kullandın. Ne kadar tehlikeli olduğunu *hâlâ* anlamıyorsun."

Önekilerden daha şiddetli başka bir sarsıntı yeri titretti ve aşağıda parçalanan taşın sesi geldi. Ezeziel onu umursamadan sözlerine devam etti.

"Çok bilgilisin, Dr. Carter, dahi denebilecek kadar. Fakat Tanrı olmak bilgidenden fazlasını gerektirir. *Bilgeliğ*e sahip olmalısın. Eğer Tanrı olsaydı bu genler bu kadar ender bulunmazdı dedin. Ama bu doğru değil. *Herkesin* bu genlere sahip olduğı bir dünyayı hayal et. Herkesin herkesi iyileştirebildiğı ve hiç kimsenin doğal hastalıklardan ölmediğı bir dünya. Hiçbir eylemimizin bir sonuca varmadığı bir dünyayı hayal et. Yeryüzünde bir cennetin değil de, bu nüfusla kaynayan bir cehennemin kurulduğunu hayal et. Ne yer var, ne yiyecek. Ne hayata ne de ölüme sayğı ve tabii ne de Tanrı'ya. Kayıp ruhların doldurduğı kalabalık bir çöl; tek bir şeyden eminler: İstirapla dolu uzun bir ömür sürecekler."

Hâlâ elindeki bıçağı tutan Ezeziel, Maria'nın yanındaki taş zemine yığıldı ve cesedi kendisine doğru çekti. Artık ayaklarının altındaki kesintisiz gümbürtüleri duymuyordu. Tom soluna bakınca pütürlü kaya tavandaki yarıktan ipin ve tahta merdivenin asıldığını gördü. Ona doğru yürümeye

başladı.

"Söyle bana Dr. Carter!" diye sözlerine devam etti Ezeziel. "Kızını, koca insanlık deryası içinde önemsiz bir insanı kurtarma isteğı sana Tanrı'yı oynama hakkı verir mi? Yeryüzünde bir cehennem yaratma hakkını verir mi? O ölmeye yazgılıydı ve ölmesi *gerekiyordu*. Bunu değıştirmek için zekânı ve kaynaklarını kullanmaya hakkın da yoktu. Cana Projesi'nden önce fesatçı genetiğınle yaşamlarını kurtardığın diğerk insanlar için de bu geçerlidir." Ezeziel yorgun düşmüş gibi sözünü kesti.

Tom ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Zamanı yoktu. Ağır kılıcı bıraktı, sallanan merdivene tutundu ve kendini yukarıya kaldırdı. Öfkesi dinmişti. Pieta'nın grotesk parodisi içinde cesedi

kucağına çeken kambur şahsa dönüp baktığında hiçbir şey hissetmedi. Kandırılmış, zayıf düşmüş bu yaşlı adama acımak dışında.

Gazın ilk tıslamasının aşağıdaki taş zemini çıtırdattığını duyduğunda yarığın ortasındaki merdivenin beşinci basamağına gelmişti.

Yukarıya baktı ama görebildiği tek şey karanlıktı. Fazla zamanı yoktu. Dişlerini sıktı ve tırmanmaya devam etti. Maria'nın deldiği eli ve Stockholm'de yaraladığı bacağı ağrımaya başlamıştı. Tırmandıkça orası burası yarığın pürüzlü yüzeyine sürtünüp zedeleniyor, kesiliyordu. Fakat asıl ağrı gerilmiş kaslarından ve eklemlerinden geliyordu. Santim santim tırmanmayı sürdürürken her bir kası sarf ettiği eforla yanıyordu.

O tırmandıkça aşağıdaki gümbürtü azalacak yerde artıyordu.

Tırmanmaya devam ederse sonunda yukarıda bir ışık parıltısı göreceğini düşünüyordu. Aşağıda kulakları sağır edici bir patlama duyuldu. Birden yükselen sıcak hava dalgası onu yukarı fırlattı. Dayanılmaz acı tüm bedenini sarmıştı ve bütün sinir uçları yanıyordu.

Derken neyse ki acı dindi, hiçbir şey kalmamıştı.

Bundan az önce Ezekiel De La Croix, Dr. Carter'ın merdivende gözden kaybolduğunu gördü. Ezekiel altındaki kayanın aniden koptuğunu fark etmesine rağmen yorgun bir sükûnetle karşıladı bunu. Bilim adamı kaçabilirdi ama Yeni Mesih uyandıktan sonra bu kâbusun hiçbir önemi kalmayacaktı. Maria ellerini Kutsal Ateş'ten geçirdikten sonra Hüküm Günü gelecek ve yalnızca Dr. Carter değil tüm günahkârlar cezalandırılacaktı. Lâkin doğruluğun lideri kurtulacaktı.

Maria'nın bedenini kucağına aldı, kendisinin bitkin düşmüş ağrıyan bedenini olabildiğince rahat ettirdi. Maria'nın solgun ama huzurla dolu yüzüne baktı. Gözlerinin açılmasını arzuluyordu. Soğuk alnını okşarken onu ilk gördüğü zamanı hatırladı. O zaman ne kadar da hassastı, yaşamın zorlukları altında ezilmişti, kaderinin büyüklüğünün farkında bile değildi.

Yaralı kolunu yokladı ve hayretle yaranın kaybolduğunu gördü. Dr. Carter İsa'nın genlerini yakışsız bir şekilde çalmış olabilirdi ama Maria hakkında yalan söylüyordu. Maria o genlerle doğmuştu, bu onun doğuştan gelen hakkıydı. Ateist ne derse desin Maria uyanacaktı. Ezekiel bundan emindi.

Solundaki kayanın aniden çatırdaması ve peşinden gür bir tıslamanın gelmesiyle birlikte başını korkuyla yana çevirdi. Gözlerinin önündeki zeminde bir yarığın açıldığını gördü. Çatırdama

İsa'nın dişlerinin ve tırnağının saklı olduğu duvardan başladı ve taş zeminde ilerledi, sanki

Ezekiel'e doğru gelen, önceden takdir edilmiş bir yolu izliyormuş gibi.

Yarığın suçlayıcı dev bir parmağın gölgesi gibi uzadığını seyrederek, "Henüz değil!" diye haykırdı Ezekiel.

"Uyan! Uyan!" diye bağırarak Maria'nın bedenini sarstı. Sonra onu fırlattı ve düşecek gibi oldu.

"Şimdi ölemem," diye çığlık attı, bedeni ölümcül bir dehşetle sarsıldı. "Hazır değilim, hazır değiliz."

Parmağın gölgesinin ucu ayaklarının arasına kadar uzadığında ayaklarının altında bir patlama duydu, yeryüzünün çekirdeğinden fışkıran öfkeyi. Derken bembeyaz bir dikey tabaka halinde yakıcı alev yarıktan dışarıya fırladı, sanki göğe yükselecekmiş gibi. Sancı ve dehşet içinde olmasına rağmen Ezeziel, kendisini kavurmaya başlayan beyaz alevin, ömrü boyunca gördüğü en güzel şey olduğunu düşünüyordu.

GENIUS MERKEZİ, BOSTON

Dört hafta sonra, şarap kırmızısı Mercedes GENIUS'un altındaki boş park yerine çekildi ve ilk park noktasına yöneldi. Park noktasının metalik yeşil renkte spor bir BMW tarafından işgal edilmiş olduğunu gören şaşkın şoför hemen frene bastı.

Tom Carter aynada yüzüne baktı. Önemsiz yanıkların hepsi iyileşmişti ve yumuşak derisindeki pembeliklerin çoğu kaybolmuştu. Üç gün önce hastanedeki son gününde, "Kozmetik şirketleri böyle bir deriden servet kazanabilirler," diye şaka yapmıştı Jasmine. Tom fevkalade şanslı olduğunu biliyordu. Karen'in adamlarına göre, eğer baca azıcık daha çatlamış olsaydı gaz patlaması onu duvara yapıştırabilirdi. Neyse ki beş kaya sütununun en küçüğünün yanından yukarı püskürtülüp, yumuşak bir kum tepesine baygın ama tek parça halinde düşmüştü. Ona eşlik eden beyaz alevin kısa süreli patlaması kendilerini emniyete almak için ağır ağır ilerleyen Karen'ın ekibini uyarmıştı. Mucizevî bir şekilde, sadece bir FBI ajanı ve iki Ürdünlü asker kaçarken yaralanmıştı. Ezeziel ve Bernard'ın dışında Helix Kardeş de ölmüştü. Kargaşa içinde kaybolup kaya enkazının altında kalmıştı.

Beklenildiği gibi, Kardeşliğin diğer üyeleri FBI'a hiçbir şey söylemediler. Ama hiç değilse ellerinde Gomore vardı ve Tom, Ezeziel'in itirafını Karen'a anlattı. İç Daire'nin hayatta kalan üyelerinin lehine ya da aleyhine nelerin kanıtlanabileceği hâlâ belirsizdi ama Karen'a göre onlar

Tom için artık tehdit oluşturmuyorlardı. Kardeşliğin geri kalanına gelince, servetinin ve üyelerinin bırakın yerlerinin öğrenilmesi teşhis edilmesi bile imkânsızdı. Ama onların cinayetlerden haberdar olduklarına dair bile bir gösterge yoktu. Tom'a gelince, Kardeşliğin geri kalanına ne olduğu onun umurunda bile değildi, yeter ki benimle uğraşmasınlar diye düşünüyordu. Q

Tom arabadan indi ve ardından kapıyı kilitledi. Geçen üç hafta içinde, hastanede olan biten her şeyi gözden geçirdikten sonra, dünyayı en az dört kez dolaşmış olmalıydı. Ama buna değermişti. Konuştuğu hemen hemen herkes planına katılmıştı. Dahası tepkileri onun doğru karar verdiğini gösteriyordu. Ancak bu geceki toplantıdan sonra muhakkak tatile çıkacaktı. Sadece Holly ve biraz güneş ışığıyla birlikte.

Sessiz avludan yürüdü ve yeni işe başlamış iki koruma görevlisini selamladı. Güneş nihayet doğmuştu ama o hâlâ piramidin içinden ve ışığından keyif alıyordu. Burada kendini özgür hissediyordu, onu durduracak ne bir sınır ne de bir duvar vardı. Avlunun ortasındaki DNA hologramının yanından geçerek hastane koğuşuna yöneldi. Yaptığı tercihin orada da tasdik edilmesini umuyordu.

Sessiz koğuşun içine sokuldu ve masasının arkasında kendisine gülümseyen meşgul hemşireye el

salladı. Hemşirenin başının üzerindeki küçük lamba uyuklayan karanlıktaki tek ışıktı. Karanlıkta, dolu olan yedi yatakta uyuyan hastaları seçebiliyordu gözleri. Bir hayalet gizliliği içinde bir yataktan diğerine geçip uyuyan yüzlere bakıyor, kapalı gözlerindeki insanlığı okuyabiliyordu. Tom, GENIUS'taki deneysel tedavinin en iyi ihtimalle üç hastayı kurtaracağını, belki birisinin de ömrünü uzatacağını biliyordu. Ama en iyi ihtimalle üçü ölecekti.

Onları *kendisi* tedavi etmezse tabii.

Yarı karanlıkta ellerine baktı ve o an Ezeziel'in sözlerini hatırladı.

"...herkesin herkesi iyileştirebildiği ve hiç kimsenin doğal hastalıklardan ölmediği bir dünya. Hiçbir eylemimizin bir sonuca varmadığı bir dünyayı hayal et; yeryüzünde bir cennetin değil de, bu nüfusla kaynayan bir cehennemin kurulduğunu. Ne yer var, ne yiyecek. Ne hayata ne de ölüme saygı var ve tabii ne de Tanrı'ya. Kayıp ruhların doldurduğu kalabalık bir çöl; tek bir şeyden eminler: İstirapla dolu uzun bir ömür sürecekler."

Belki de yaşlı adam haklıydı diye düşündü. Belki de bu talihsiz üç adam ölmeliydi. Kim buna karışabilirdi ki? Kimin ölmesi kimin yaşaması gerektiğine karar veren Tanrı'yı oynayamazdı. Ama sonra içindeki doktor konuştu, hastaları iyileştirebiliyorsa, iyileştirmesi gerektiğini söyledi ona.

Burada uyuyan her bir kişinin Holly olduğunu ve kendisinin de onların babası, kocası ya da oğlu olduğunu hayal etti bir an. O zaman bu yedi hasta söz konusu olduğunda başka tercihinin kalmadığını anladı. Ama tekrar yataklarının yanından geçip, birinin eline diğerinin alnına dokunurken, vücudundaki enerjiyi emdiklerini hissettiğinde tasaya kapıldı. Bu kolaydı. Yeniden bu geceki toplantıyı düşünerek büyük soruya doğru cevabı verdiğini, *kesinlikle* doğru kararı aldığını ümit etti.

Son hastadan da ayrıldıktan sonra birkaç saat içinde uyuyan hastaların sapasağlam uyanmaları halinde tepkisinin ne olacağını merak ederek hemşireye tekrar el salladı.

Koğuştan ayrılarak asansöre yöneldi ve dosdoğru ikinci kata çıktı. Mendel Dairesi'nin ana biriminden geçerek Crick Laboratuvarı'nın kapısını açtı. Jasmine içeride oturuyordu, elinde diyet kola vardı ve bir yığın belgeyi dikkatle inceliyordu.

Başını kaldırıp Tom'a bakınca yüzü neşeye aydınlandı. "Selam yabancı. Nasılsın? Gizemli yolculuğun nasıl geçti?"

"İyiymi. Bu kadar erken vakitte ne yapıyorsun?"

Jasmine heyecanlı bir halde gülümsedi ve masadaki kâğıtlara elini hafifçe vurdu. "Senin Holly'yi başarılı bir şekilde tedavi ettiğinden beri Jack'le birlikte serum için patent başvurularını dolduruyoruz. Bir de bu var." Masasındaki yazılı bir formu kaldırdı, bir madalya gibi onu elinde salladı. "FDA (Gıda ve İlaç Dairesi) başvurusu, böylece denemeler yapabiliriz. Jack bunu imzaladı. Sadece senin onayın ve imzan gerekiyor."

Tom onun bu gayretkeşliğinden rahatsız oldu. Ceketini çıkarıp kapının yanındaki askılığa astı. Laboratuvarın sonundaki önü camla kaplı soğutmalı kabine doğru yürüdü. Kilitli kapıdan içeri

bakarak, tablada kalan, üzerinde *Üçleme Serumı -Nasıra Genleri* yazılı şişeleri saydı. İyi diye düşündü; buradan uzakta olduğu bir ay boyunca kimse onlara dokunmamıştı. Fare denemelerinden sonra on üç şişe vardı; birini kendi üzerinde kullanmış, böylece geriye on iki şişe kalmıştı; var olan da sadece bu on iki şişeydi.

"Senin şu sağlıklı kuşkuculuğuna ne oldu Jazz?" diye sordu Tom, etiketlerin saklandığı çekmeceye doğru giderek. Çekmeceyi açtı ve etiketleri kontrol etti. Yeterince etiket vardı. "Ya o dinsel endişelerin? Şimdi Holly sağlıklı olduğuna göre Cana Projesi'ni geride bırakıp daha sıradan işlere döndüğün için mutlu olmalısın."

Jasmine durakladı. "Bunu uzun uzun düşündüm ve İsa'yı Tanrı'nın Oğlu yapan şeyin bu genler olmadığına karar verdim. Onları nasıl kullandığı, bize neler öğrettiği ve bizim için nasıl öldüğü onu yüce yaptı. Bu Nasıra genleri tıp tarihinde en büyük keşif, Tanrı'nın gerçek bir nimeti ve bu yüzden kullanılmalılar. FDA onayını alıp genleri pazarladıktan sonra ne büyük iyiliklere vesile olacağımızı bir düşünsene. Onları seri üretime soktukten sonra... "

"Dur Jazz. Nasıra genlerini yaygın kullanım için üretmemiz gerektiğine henüz karar vermedik. Bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorsun."

"Elbette iyi bir şey. Neden olmasın ki?"

Tom şırıngaların bulunduğu dolaba gitti. Hemen şırıngaları saydı ve sayılarının yeterli olduğunu anlayınca başını hafifçe salladı. Gereksiz telaşa kapılmadan, hiçbir zorlama altında olmaksızın her şeyi tedbirli bir şekilde toplayabilecekti. "Tek söylemek istediğim Jazz, bunu enikonu düşünmeliyim."

Jasmine kulaklarına inanamıyordu. Karşısındaki adam, ne yapabileceğin konusundaki tek kısıtlamanın elinden neyin geldiği olduğunu hep söyleyen adam değil miydi? Ne eksik ne faz la. Bu adam, bir kontrol tarayıcısının bir bezelye kutusunun barkodunu ne kadar doğru okuyorsa DNA'yı da o kadar doğru okuyabilen süper bir bilgisayar icat etmesinde kendisine esin vermiş adam değil miydi? Aynı adam kendisini ona güvenmeye ikna etmiş ve dinsel korkularından arındırmamış mıydı? Ve şimdi birdenbire en çılgın rüyalarını gerçekleştirdikten sonra "Dur Jazz!" diyordu ve kendini *aşmaktan* endişeleniyordu.

"Ne oluyor Tom?" diye sordu Jasmine, kollarını göğsünde birleştirerek. "Parmak uçlarında muazzam bir güç var ve elimizdeki tek şey, şu on iki şişe. Daha fazlasını yapmalıyız, genleri klonlayıp insanlara dağıtmalıyız. Şifa gücünü dağıtmalıyız. Doğrusu bu. "

"Ama onu kime vereceğiz?" diye sordu Tom alçak sesle. "Ya da Jack'in deyişiyle onu kime *satacağız*? Kimin onu almaya gücü yeter?"

"Bu para meselesi değil," dedi Jasmine, tasalanarak.

"Sana katılıyorum. *Olmamalı*. Ama hırs faktörünü bir kenara atsak bile, ekonomik sonuçları göz önüne almalıyız. Başlangıç olarak, serumun herkes tarafından elde edilebilmesini sağlamak dünyadaki büyük ilaç şirketlerini iflasa sürükler, tüm endüstrileri hatta tüm ekonomileri sarsacak şok dalgaları yaratır. Ancak mali tepkileri *kontrol* edebileceğimizi varsaysak bile, genleri kime vereceğiz

ki?"

"Sonunda herkese umarım."

"Herkes mi? O herhangi birinin herkesi iyileştirebileceği ve hiç kimsenin doğal hastalıktan ölmeyeceği bir dünya yaratabiliriz." Jasmine'in suratı asıldı, Tom'un sözlerini nereye vardıracağını kestiremiyordu. "Evet, neden olmasın?"

"O zaman yeryüzünde bir cennet değil de, bu nüfusla kaynayan bir cehennem yaratabiliriz. Ne yerin olduğu, ne de yiyeceğin. Ne hayata saygının duyulduğu ne de ölüme."

Jasmine, Tom'u dinledikçe suratını iyice asıyordu. Tom konuşurken gözleri uzaklara bakıyordu, sanki okuduğu ya da birinden duyduğu satırları ezbere söylüyormuş gibi. "Şey, belki onları herkese vermemeliyiz," diye geri çekildi Jasmine, bazı açık tehlikelerin farkına vararak. "Yalnızca bazı kişilere vermeliyiz." "Kimlere?"

"Bilmiyorum." Evet bilmiyordu. Olumsuz sonuçları aklına bile getirmemişti. "En fazla kimlerin işine yarayacaksa onlara. Örneğin üçüncü dünyadaki insanlara."

"Niçin? Çünkü orada daha fazla hayatı kurtarabilirler diye mi? Binlerce, belki milyonlarca insanın hayatını."

"Evet, sanırım."

"Aynı insanlar, nüfusa yetecek kadar yiyeceğe de sahip değil. Kazaların, cinayetlerin ve intiharların tüm ölümlerin sadece yüzde beşini oluşturduğunu biliyor muydun? Bu serum yaşlanma dâhil diğer tüm sebeplerin kökünü kazıyabilir. Bunun ortalama insan ömrünü ne kadar uzatacağını biliyor musun?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok bu konuda."

"O halde sana söyleyeyim. Şimdiki nüfusumuz göz önüne alınırsa, kazaya, cinayete ya da intihara kurban gitmezse kişinin *ortalama ömrü* altı yüz yıl olacak. Bazılarımız doğdukları gün arabanın altında kalabilirler, diğerleriye sonsuza dek yaşayabilir. Bunu düşünsene. Ortalama insan ömrünün altı yüz yıl olduğunu." Jasmine söylenenleri hayret içinde dinleyip başını salladı, ortaya çıkabilecek tuhaf sonuçları kestirmeye çalışıyordu. Olay düşündüğü kadar basit değildi.

FDA ve patent başvuru formlarına baktı; masum halka gizli güçlü şifa nimetini dağıtacak formlara. İki kez bulduğu cevabı söylemeye yeltendi ama her defasında bir engele takılıp sözlerini yutkundu.

Sonunda gururunu bastırıp, kabinin yanında sessiz sedasız dikilmiş serum şişelerine bakan Tom'a gözlerini çevirdi. Kuşkusuz o tüm bu soruları enikonu düşünüp kendince bir cevaba ulaşmıştı. Üç hafta önce, henüz iyileşmemişken uçağa atlayıp kim bilir nereye gittikten sonra daha iki gün önce dönmesine sebep olan bir cevaba. Tom'un dehasının Jasmine'in aklını çelebildiği zamanlar vardı. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Sanırım genlerle ilgili bir şey yapmalıyız, öyle değil mi?" dedi Jasmine sonunda.

Tom başını sallayarak soğukkanlılıkla onayladı bunu. "Kesinlikle."

"Ama onları dünyaya yaymayı düşünmüyorsun sanırım." Tom hayır der gibi başını salladı. "Bunun yol açacağı sonuçları öğrenene kadar hayır. Uzun vadede yarardan çok zarar verebilir." "Doğal düzeni bozmaktan endişelenmiyorsun herhalde." Alçak gönüllü bir omuz silkiş. "Belki de yanılıyorumdur. Belki de oradaki çılgınlıkta bir nizam vardır."

Bu konuşanın Tom Carter olduğuna inanamıyordu Jasmine. "Tanrı'yı mı kast ediyorsun?"

Kuru bir kıkırdama. "Pek değil, ama belki yaşlı Tabiat Ana düşündüğüm kadar keyfi hareket etmiyordur."

Jasmine parmaklarıyla önünde masada tempo tuttu. "O halde Tom, bu genlerle ne halt edeceğiz? Onları yok edelim mi? Onları hiç bulmamışız gibi davranalım mı?"

Tom yine omuz silkti. "Bu da bir seçenek."

"Tom, şaka yapıyordum. Ciddi olamazsın. Genleri *hiç* kullanmayalım mı yani?"

Tom ona gülümsedi ve gözlerinde bir heyecan kıvılcımı parladı. "Bu genleri ne yapmamız gerektiği konusundaki fikrimi gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet."

"O zaman bu gece buraya gel, sana göstereceğim."

23:56'da Jasmine arabasıyla GENIUS kampüsünün kapısına yanaştığında her taraf karanlıktı. Karanlık kapıdan içeri girdi, ama ortalık ıssızdı. Tam arabasından çıkıp DNA sensörüyle kapıyı açacaktı ki, kapı birden kendiliğinden açıldı.

BMW'sini çalıştırıp dolunayın altında piramide doğru sürdü. Ana kapının dışına park ettiğinde, ılık gece havasında titriyordu. Karanlık cam piramitte görünürde yanan ışık yoktu, avludaki donuk parıltıyı ve Crick Laboratuvarı'yla konferans odasının bulunduğu birinci kattaki ışığı saymazsak.

"Bu çok tuhaf," diye söylendi kendi kendine, sanki biri onu dinliyormuş gibi. Tom'dan daha fazla bilgi alamayacağını anlayınca işten erken çıkmış, günlük olağan işlere dalarak zamanını geçirmişti. Ama genleri ve onları yok edelim şeklindeki iğneleyici önerisine karşın Tom'un "Bu da bir seçenek," demesini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bu gece kendisine hangi zırvalığı gösterecekti? Aklına gelen tek şey, Tom'un sterilizatordaki, geriye kalan on iki serum şişesini kırmasıydı. Bunu düşünmek bile Jasmine'i çileden çıkarıyordu. Tüm gününü ve akşamını, genleri suiistimal etmeden en iyi şekilde nasıl kullanabileceklerine kafa patlatmakla geçirmişti. Bu sorun, şimdiye kadar karşılaştığı tüm siber meydan okumalardan çok daha çetindi ve çözüm adına elinde hiçbir şey yoktu.

Arabasının kapısını açtı ve ayaklarının çakıllı yolda çıkardığı çatırtıyı duydu. Ana kapıya vardığında kapının açık olduğunu fark edince dosdoğru loş تنها avludan içeri girdi. Karanlıkta DNA hologramı

hayalet bir yılan gibi kıvrılıyordu. Onun ardında hastane dairesinin kapılarının açık olduğunu gördü. Mermere vuran topuklarının çıkardığı sesi dinleyerek açık kapıya doğru yürüdü. İçeride ışık yoktu, bu yüzden kapının yanındaki elektrik düğmesine bastı. Birden bekleme odası aydınlandı. Yoluna devam ederek koğuşa geldi. Yine karanlık. Meşgul hemşirenin okuma lambasından bile en ufak bir ışık gelmiyordu. Hiçbir şey.

Gözleri karanlığa alışkın olduğu için, yataklardaki hastalara baktı. Ama hiç kimse yoktu. Bütün yatakların örtüleri çıkarılmıştı. Her bir minderin üstünde zarifçe katlanmış bir battaniye takımıyla iki yastık vardı. Jasmine geri dönüp avluya giderken kalbinin biraz daha hızlı attığını hissetti. Bu öğleden sonra buradan ayrıldığında koğuşun dışındaki koşuşturmacayı fark etmişti ama önemsememişti. Her ne olursa olsun bu yatakların en az yedisinin ciddi hastalarla dolması gerektiğini biliyordu.

Avluya geri döndüğünde öylesine gergindi ki, asansör kapısının bir buçuk metre ilerisinde yavaşça açılmasından irkildi. Tom'un dışarı çıktığını görünce rahatladı; ona sarılmak istedi. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Tom, içtenlikle.

"Ne oluyor, Tom? Koruma görevlileri nerede?"

Tom omuz silkti. "Bunun aramızda kalmasını istedim."

"Peki ya hastalar?"

Tom gülerek onu asansöre bindirdi. Mendel Dairesi'nin düğmesine bastı ve konuşmaya başladı. "Resmî duruma göre hepsi tedavilerine son derece olumlu yanıt verdi. İkisi evine gitti zaten. Diğerleri de şimdi Massachusetts General'da gözetim ve testlerden geçiriliyor. Ama eminim pek yakında evlerine gitmelerine izin verilecek. "

"Onları *sen* mi iyileştirdin?"

Tom gülüp başıyla onayladı. "Ama bunu asla kabul etmeyeceğim. Bu güce sahip olduğumu kimsenin bilmemesi hayatî önem taşıyor. Bu sabah bir parça kendimi kaptırdım ama gelecekte daha temkinli davranacağım."

"Bana göstermek istediğin bu muydu?"

Asansör durdu ve kapı açıldı.

Tom başını salladı. "Hayır, bu sadece benim genlere kişisel bakışım. Bilindik tedaviler kisvesi altında onların iyileştirici gücünü saklamak."

"Ya genel olarak genler? Diğer şişeler?"

Tom asansörden çıkıp Mendel Dairesi'nin kapısına yöneldi. "Beni izle."

Tom elini DNA tarayıcısına koydu, kapı açılırken yeniden konuşmaya başladı.

"Bir an için serumun nasıl çalıştığını düşün. Taşıyıcı virüs Nasıra genlerini kişinin kök hücrelerine

yerleştirsın diye tasarlandı. Bu demektir ki o kişi doğal yaşamını sürdürmek için iyileştirme gücüne sahip olacak. Fakat o kişiler bu gücü başkalarına veremeyecek, sadece kendileri yararlanacaklar. Ve genler cinsiyet hücrelerine yerleştirilmedikleri için çocuklara aktarılamayacak. Dolayısıyla iyileştirme gücü onlarla birlikte ölecek."

Jasmine, Tom'un peşinden giderek kapıdan geçti ve sensörler tungsten lambaları yaktığında gözlerini kırpıştırdı. Sol taraftaki soğutmalı muhafaza bankı ve önlerindeki ana laboratuvarı oluşturan ışıltılı beyazlık ve cam aydınlandı.

Jasmine yüzünü asıp konuşmaya başladı. "Ama o kişiler Nasıra genlerini klonlama teknolojisine sahip olurlarsa ya da bir başkası izinli ya da izinsiz onlardan genleri nasıl klonlayacağını öğrenirse, şifa gücü onlarla birlikte ölmez."

Tom başıyla onayladı. Bunu daha önce düşünmüştü elbette. "Evet, haklısın. Mucize soyun yayılmasını kontrol altına almak için İsa'nın genlerini taşıyan kişilerin güvenilir olduğundan ve şifa gücüne sahip olduklarını gizli tutacaklarından emin olmamız gerekiyor."

Jasmine, ürkütücü bir tenhaliğa sahip olan ana laboratuvarda ilerleyen Tom'un peşinden giderken, onun kendisini nereye götürdüğünü kestirmeye çalışıyordu; hem sözlerinin hem de adımlarının nereye varacağını merak ediyordu. Konuşmaya devam etti. "Ayrıca genleri taşıyanlar bir hayli sorumluluk sahibi olmalılar yoksa onları kötüye kullanabilirler. Yalnızca zorunlu olarak gereksinim duyulduğunda onları kullanabilmeliler ve bundan hiç kimseye asla söz etmemeliler."

"Dahası bundan para kazanmamalılar. En kötü suiistimal bu olur," diye ekledi Tom.

"Bunu Jack'e söyle."

Tom kıkır kıkır güldü. "A, evet Jack tamamdır. Durumu anlayışla karşılayacaktır. "

Jasmine, ilk güvenlik kapısından geçen Tom'u izledi ve Crick Laboratuvarı'na 'girdiler. Işıklar yanıyordu. Jasmine soğutmalı kabine göz attığında on iki şişenin bulunduğu tablanın yerinde olmadığını fark etti. Tanrım, onları yok etmiş bile diye düşündü.

Crick konferans odasının camdan duvarına yaklaşırlarken, Jasmine sesler duyduğunu sandı. Tom'a döndü ve ne olup bittiğini sormak üzereydi ki, Tom gülümseyip, parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı.

"Endişelenme. Her şey yakında açıklığa kavuşacak," dedi Tom.

şimdi sesler daha gürdü. Volümleri alçak ama tınları coşkuluydu. Çoğu İngilizce konuşuyordu ama çeşitli aksanlarda; Hintli'sinden, Avustralyalı'lısına, Rus'undan Afrikalı'sına, Japon'undan Fransız'ına kadar. Tom ne haltlar planlamıştı?

Sonra Jasmine konferans odasının renkli camından onları gördü. Geniş masanın çevresine sıralanmış ondan fazla adam ve kadın vardı. Odanın öte ucunda, kuluçkaya yatmış Geneskobun yanındaki yemek servisi arabasından kahve ve hafif yemekler alıyorlardı.

"Bunlar da kim?" diye sordu Jasmine.

"Bak," dedi Tom camdan işaret ederek. "Bazılarını mutlaka tanıyorsunuz. Geleneksel Hint kıyafeti içinde uzun boylu Hintli bir kadınla sohbete dalmış iri ürkek bakışlı, siyah saçlı ve kısa boylu bir adamı gösterdi. "İşte bu bana Cana Projesi fikrini veren adam, Jean Luc Petit. İyi bir insandır, senin ifadenle son derece sorumluluk sahibidir. Konuştuğu kadınsa Kalküta'dan Dr. Mitra Mukerjee'dir. Onu hatırladın mı? Ondan hoşlanmıştın. Dürüst biri demiştin."

Jasmine yavaşça başıyla onayladı, gördüklerine hâlâ anlam veremiyordu ama konukların çoğunu tanımıştı şimdi. Aslında onların çoğu ünlü kişiler; AIDS'e karşı mücadeleye öncülük etmiş Nairobi'li Dr. Joshua Matwatwe, Sydney'den radikal kalp uzmanı Dr. Frank Hollins ve Rus virolog, Profesör Sergei Pasternak. Ayrıca işinde iyi olan başka doktor ve hemşireler de vardı. Jasmine, Carter'ın mesleki becerilerinin yanı sıra sevecenliklerinden ve vefakârlıklarından ötürü bu kişilere çok değer verdiğini biliyordu.

Jasmine tam bu insanların neden burada toplandığını Tom'a soracaktı ki, masanın etrafında on üç koltuğun ayarlandığını birden fark etti. Masanın başındaki koltuğun önünde yalnızca bir kalemle bir defter yer alırken, diğer koltuklarda onların yanı sıra iki nesne daha vardı. Jasmine sonunda Tom'un planını anlamıştı. Her bir koltuğun yanına zarifçe bir serum şişesiyle bir şırınga iliştirildiğini görünce neler olup bittiğini anladı ve kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Şişelere yakından bakınca, her birinin üzerinde, şişenin iliştirildiği koltuğa oturacak kişinin adının el yazısıyla yazıldığı bir etiket taşıdığını gördü. Karmaşık hisler içindeydi.

Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Geçen üç hafta boyunca bunlarla mı uğraşıyordun? Dünyayı dolaşıp *havarilerini* mi topladın?" diye sordu Jasmine sonunda.

Tom güldü. "Onları havarilerden çok bir jüri olarak görmeyi tercih ederim. Bu mucize ilacı ne yapmamız gerektiğine karar verecek bir jüri. On ikisi dünyanın çeşitli yerlerinden geldi. Çoğu doktor ya da hemşire. Hepsinin paylaştığı ortak nokta her birine saygı ve güven duymamdır."

Tom durakladı ve Jasmine'in kolunu tutarak onu kapı aralığına götürdü. "Bana kalırsa verdiğimiz yarar ya da zararın hesabını tutmak için bu on iki kişinin düzenli aralıklarla toplanması gerekiyor. Ondan sonra eğer uygunsa ya daha fazla serum yapıp bizimle aynı görüşü paylaşan daha fazla üye toplarız ya da sayıyı on ikiyle sınırlı tutup üyeler ölünce yerlerini yenileriyle doldururuz. Ve tabi eğer serum bir felakete yol açarsa tüm planı çöpe atarız. Bu yolla en azından genlerin olası etkisini kontrol edebiliriz. Kötülüğü kıskırtmadan iyilik yapmak."

Şimdi kapı girişinin yanına gelmişlerdi. Jasmine niçin burada bulunduğunu bilmemenin şaşkınlığı içindeydi. İçeri girdiklerinde herkes onlara gülümsedi ve hemen isimlerinin yazılı olduğu şişelerin yanına geçerek onlara yol açtılar.

Jasmine, Tom'u kolundan çekti ve kulağına şunu fısıldadı: "Tom bana planını gösterdin. Artık burada bulunmam gerekmiyor."

Tom'un iri mavi gözleri hayretle açıldı, sonra da kuşkulu bir gülümsemeye dönüştü.

"Bir noktanın anlaşıldığını sanıyordum. Nasıra genleri bir başkasının olduğu kadar şenindir de. Daha sonra sağ tarafından boş koltuğu gösterdi."

Jasmine geri döndü ve orada şırınganın yanında küçük bir şişe duruyordu. Etiketinin üzerinde Tom'un çiziktirdiği ismini okuyabiliyordu: Dr. Jasmine Washington.

Genlere sahip olmanın sonuçlarını ölçüp tartmasına fırsat kalmadan, Tom'un seslendiğini duydu.

"Hoş geldiniz," dedi Tom. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sözüme devam etmeden önce oturmanızı istiyorum. Size soracağım son derece önemli bir soru var..."

SONSÖZ

ÜÇ AY SONRA

Uzun boylu adam atından indi. Usta bir at binicisi değildi ama bu uzak yere gelmesi için at işine yaramıştı. Bir helikopter de kullanabilirdi; neredeyse sınırsız para kaynağına sahipti. Cenevre'deki banka hesapları bunun şahidiydi. Ama alanı ihtiyatlı şekilde kolaçan etmesi gerekiyordu ve kendisine sunulan at istenen esnekliği ve gizliliği sağlıyordu.

Eski haritayı kontrol etti. Tıpkı liderinin kendisine söylediği gibi banka kasalarında bulmuştu bu haritayı. Çöl kumunda dimdik yükselen beş kaya sütununa baktı haritadan. İnsafsız güneşin altında, ortadaki kayanın yüzünü kazan dört adamı saymazsak mekân tenhaydı. Kazmaları sert yüzeye aynı ritimle iniyordu. Kendi talimatı altında burada iki saattir çalışıyorlardı ama şimdiye dek hiçbir şey bulamamışlardı.

Haritayı her açıdan iyice inceledi, kayaların etrafında dolaşp gerçek şekillerini parşömendeki eşleriyle karşılaştırdı. Haritadaki sembol gerçek kayalara göre tastamam aynı noktayı gösteriyordu, adamların kazı yaptığı yeri. Doğru yer olmalıydı burası. Herhalde bin yıldan fazla bir zamandır kullanılmamıştı ama orada olmalıydı ve eski mühendislerin hesapları doğru idiyse hâlâ işe yarıyor olmalıydı.

Geniş kenarlı Panama şapkasını çıkarıp kelinin terini sildi ve sonra tekrar şapkasını taktı. Kalın yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini kırparak adamlara doğru yürüdü.

Aniden adamlardan biri doğruldu ve kolaylıkla duyulabilecek şekilde bağırdı. Beline kadar çıplak olan adam kazmayı iyice havaya kaldırıp ona işaret etti.

Helix koşmaya başladı ve kızgın kumların üzerinden aceleyle geçti. Adamların yanına vardığında, "Ne buldunuz?" diye sordu.

Kazmayı elinde tutan tıknaz adam kazdıkları deliği gösterdi. "Helix Baba, şuraya bak!"

Deliğe bakınca Helix'in kalp atışları hızlandı. Kare şeklinde, taştan bir lento; küçük bir kapı girişi apaçık görünüyordu. Adamlardan birinin kazmasını alarak deliğin içine girdi ve lentoyu örten kayayı yontmaya başladı. Ama bu, girişi gizlemek üzere tasarlanmış bir balçıktı, kaya değil. Birkaç sert darbeden sonra tünele giden bir buçuk metrelik kapı girişini ortaya çıkardı.

"Meşale! Meşale!" diye emir verdi. Tozlanmış, kıvrıkcık siyah sakalı olan Kardeş, içi eşyalarla dolu sepetlerle yüklü hırçın bir devenin yanında dikiliyordu. Üç tane Maglite el fenerini eşyaların arasından çekti. Helix meşalelerden birini eline alıp girişten içeri girdi.

Önündeki fener ışığında sarp rampayı kolaylıkla görebiliyordu. Kırk beş derecelik bir eğim yapan rampa, geniş kaya sırtlarıyla, dişe benzeyen tehlikeli basamaklarla zemine doğru oyulmuştu. Tutunabileceği bir merdiven parmaklığı yoktu ama on metre kadar ileride rampa sırtını çeviriyordu, bu nedenle düşerse de dönemeç onu durdururdu. Ama onun, ayağının altındaki sivri ve pütürlü kayaların üzerine düşmeye hiç niyeti yoktu.

"Dikkatli olun!" diye seslendi, peşinden gelen iki adama. "Hiçbirinizin üzerime düşmesini istemiyorum."

Hava bozuktu ve eğim uyluklarını ağrıtıyordu ama inişe öylesine odaklanmıştı ki, rahatsızlığını umursamıyordu.

On adım. Dön. On adım. Dön.

Artan heyecanını hafifletmek için dönemeçleri saymaya çalışıyordu ama kırkıncı dönemeçten sonra yolu kaybetti. Tam dibe ulaşmaktan umudunu kesmişti ki, aşağıda bir şey gördü. Boğazının daraldığını hissetti ve meşaleyi elinden bıraktı. Kasvetli karanlıkta fener gibi titrek bir parıltı yayan ışık duvardaki çatlaktan çok net görünüyordu, ışığın beyaz parıltısı ona çok geç kalmadığını söylüyordu.

Yorgun kaslarında toplanan yeni enerjiyle el fenerini yaktı ve son on metrelik rampayı acele inerek, bir buçuk metre kare alana sahip küçük bir yere ulaştı. Tam önünde taştan bir kapı vardı, kapının yanında da ağır, tahtadan bir kol. Kola gerek yoktu çünkü kapı baştan ayağa yarılmış ve onun geçebileceği bir aralık oluşmuştu. Aralıktan kapının ilerisindeki beyaz ateşin hatırladığından çok daha canlı bir şekilde yandığını görebiliyordu.

O an Helix durup, şaşkınlık ve yorgunluktan nefes nefese kalmış diğer iki adamın kendisine yetişmelerini bekledi. "Burada kalın!" dedi onlara. "İçeriye kontrol ettiğimde sizi çağıracağım." Sonra gözlerindeki hayal kırıklığını umursamadan aralıktan içeri sokuldu. Hatıra Mahzeni'ne girdiğinde az kalsın on beş santim genişliğinde, tüm zemin boyunca uzanan biçimsiz bir yarığın içine giriyordu ayağı. Bu yarığın diğer ucundan yayılan Kutsal Ateş mahzenle ötedeki küçük odanın arasındaki kapı aralığında kalmış, yanarak küle dönmüş enkaz yığını aydınlatıyordu. Helix küçük odanın ötesinde Kutsal Mağara'nın ilk yanışından kalan kalıntılarının bulunduğunu biliyordu. Mağaranın yıkılması esnasında çıkan kargaşa içinde nasıl kurtulduğunu anımsayınca kurtulduğu için bir kez daha Tanrıya şükretti.

Sağında, içinde altın muhafazanın ve İsa'nın emanetlerinin olduğu örtülü oyuk vardı. İçinden geçtiği gizli kapı, mahzende son kez gördüğü duvardan ayırt edilemiyordu. Daha dört ay önce buraya gelip Maria'yı kutsal yağla yağlamak için ayin yağlarını ve şifalı otları toplamamış mıydı?

Mahzenin etrafına bakındı. İp merdiven yoktu, bir tek yanarak kömürleşmiş siyah iz, Helix'in nerede bulunduğunu gösteriyordu. Fakat kararmış tavanın ve ötedeki kapı girişindeki kalıntıların dışında pek hasar yoktu. Yarığın her iki tarafındaki sanat eserlerinden hiçbiri zarar görmemişti. Yalnızca ağır

kılıç burada olan bitenlerden etkilenmiş görünüyordu. Her nedense mahzenin ortasında yerde duruyordu, yarığa saplanmış kısmı ciddi hasar görmüştü.

Helix tereddütlü adımlarla ötedeki kapının yanındaki yanmış kalıntıya doğru yürüdü. Çok geçmeden onun bir adam olduğunu fark etti ve sımsıkı bükülmüş ve kararmış parmaklarının birindeki yakut yüzüğü görünce adamın kim olduğunu anladı.

Yüzünü ekşiterek eğildi ve liderlik yüzüğünü çıkararak gömleğine sürdü. Üzerindeki isi temizledikten sonra kanlanmış değerli taşla merakla baktı, yüzüğün içindeki ateş kor gibi parlıyordu. Beyaz altından, haç şeklindeki kaplamasının yüzeyinin kararmasının dışında bir hasara uğramamıştı. Titreyen elleriyle yüzüğü kendi parmağına taktı ve yüzük parmağına tastamam oturunca hoşnutluk duydu. Aniden içini bir duygu seli kapladı

Birinci Emrin Lideri olduğunda, Ezeziel De La Croix'in yerine geçeceği kendisine bildirilmişti. Liderliğin tüm püf noktaları, Kardeşliğin banka hesapları, eski haritaları içeren güvenlik kutuları, üyelerin yoklama kâğıtları ve Kardeşliğin ilkelerinin ve amaçlarının yazılı olduğu orijinal belgelerin hepsi kendisine gösterilmişti. Ancak dört ay önce çıkan kargaşa yüzünden yeni görevinin meşruiyetini bir türlü tam anlamıyla *hissedememişti*, ta ki, bu yakut yüzüğü parmağına takana değin. Bu dijital taç giyme töreni, liderlik cübbesinin ona geçtiğini simgeliyor ve onurlu görevin tüm yükünün artık onun omuzlarında olduğunu ilan ediyordu. Kalın gözlüğünü çıkardı ve ipekten cübbesinin tozlu koluna sürdü, sonra gözlerinin yaşla dolduğunu fark etti.

Kendini toplayarak ayağa kalktı, çatlamış kapının dışında sabırla bekleyen iki Kardeşi içeri çağırmaya hazırlandı. Derken Ezeziel'in kömürleşmiş bedeninin hemen yanı başındaki küçük bir kül yığını ve onun yanındaki iki buçuk santimetre kare büyüklüğündeki beyaz kumaşı fark etti.

Ağzı kurumuştı.

Yüzüğe ve İkinci Geliş Kardeşliğinin Liderliğiyle öylesine dalmıştı ki, yüce görevinin asıl amacını bir an unutmuştu. Taş zemine çömelerek kül yığınına inceledi. Kara düzlüklerden ve hatlardan oluşan bu yığın kömürleşmiş kumaşın sökülmüş kıvrımlarına benziyordu. Ona dokununca birikinti toza dönüştü ve tüm şekil kayboldu. Sonra beyaz kumaş parçasını yerden kaldırdı, bir kenarı ateşten kararmıştı. Son derece soğukkanlı bir halde kumaşı burnuna götürdü. Kesif bir duman kokusu vardı üzerinde, ama hemen başka bir koku daha aldı; ayın yağlarının ve otlarının ağır kokusu.

Bu kumaş parçası dört ay önce kendisinin hazırladığı kefenden geriye kalan tek şeydi.

Fakat onun sarılı olduğu cesede gelince, ondan hiçbir iz kalmamıştı geriye.

SON

Yazarın Notu

Her ne kadar bu roman yakın gelecekte geçse de, içinde geçen teknoloji büyük ölçüde zaten mevcut. Gen terapisi yıllardan beri uygulanmakta. Bir insanın özelliklerini belirleyen genlerin her birinin haritasını çıkarma amacıyla başlatılan İnsan Genomu Projesi de gelecek on yılda tamamlanmış

olacak.

Tom Carter'ın Geneskobu benim hayal ürünüm, ama 25 Ağustos 1996'da Londra'daki *Sunday Times* gazetesinde, "insanın ortalama ömrünü ve ciddi hastalıklara yakalanma olasılığını tahmin edebilen bir gen cihazının" geliştirildiğini belirten bir makale yayımlandı. Farmakolojik araştırma için Amerika'da geliştirilmiş olan bu cihazın adı "Gen çipi"dir. Bu cihaz henüz tüm insan genomunu okuyamamakta ama her halükârda Geneskobun ilk örneği sayılabilir.

Aynı şekilde Jasmine Washington'un Gene Genie yazılımı, ABD'de hukuk icra kurumlarınca geliştirilmiş programın -DNA'larına bakılarak- kişilerin fiziksel tarifinin yapılması daha gelişmiş bir türüdür. Q

Bilim öylesine baş döndürücü bir hızla ilerlemektedir ki, araştırmalarımın öğrendiğim kadarıyla en esaslı sorular gelecekteki ziyade geçmişle ilgilidir.

Özellikle iki sorunun cevabını hâlâ merak ediyorum: Bugün İsa'nın gerçek bir biyolojik kalıntısı bulunabilir mi? Eğer bulunabilirse, bu neyi açığa çıkarır?

Michael Cordy

Londra, Aralık 1996

www.eskikitaplarim.com

Table of Contents

[Teşekkür](#)

[Giriş](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM: İÇERİDEKİ PEYGAMBERLER](#)

[İKİNCİ BÖLÜM: CANA PROJESİ](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: TANRI'NIN GENLERİ](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: MUCİZE SOY](#)